* 1, 2 și 3 * 24 PAGINI * No. 1 și 2 GRATUIT * No. 3 LEI 2

SENINUL DRAGOSTEI

1. Femeia misterioasă

Era o zi minunată de primăvară. Vaporul „Fernando Cortez" spintecă falnic valurile verzi și spumegânde ale Mării Mediterane. Se întorcea din America și era în drum spre Marsilia, aducând, afară de oameni de afaceri, și un număr mare de pasageri cari făceau călătoria numai de plăcere și veneau în Europa pentru a gusta frumusețile primăverii și farmecul nopților feerice.

Unul din pasageri ședea ceva mai la o parte pe puntea vaporului și urmărea cu privirea sborul ușor și grațios al pescărușilor.

— Pierdut pe gânduri, mister Wilkens? auzi deodată un glas lângă dânsul.

— Ah, dumneata ești, căpitane?

Ridicându-se pe jumătate, trase un alt scaun lângă al lui și invită pe căpitan să ia loc. Apoi făcu semn unui chelner care tocmai trecea cu o tavă plină cu pahare de șampanie, luă două din ele, întinse unul căpitanului și, arătând spre un grup de călători cari stăteau de vorbă în apropiere, zise zâmbind:

— De mai bine de un ceas cei de colo nu fac altceva decât să vorbească cu mare însuflețire de farmecul primăverii. De ce n'am face și noi la fel, ciocnind paharele și spunând: „Trăiască primăvara!".

Clinchetul paharelor rămână ușor și după ce fură golite, căpitanul întrebă:

— Presupun că nici dumneata nu cunoști încă primăvara noastră în toată frumusețea ei, mister Wilkens?

— Ba o cunosc din tinerețe și știu că e nespus de frumoasă. Deși au trecut mulți ani de când am gustat farmecul ei, n'am uitat nici până astăzi acele vremuri cari au fost cele mai frumoase din viața mea.

De astădată căpitanul fu acela care făcu semn chelnerului să umple din nou paharele, apoi spuse:

— Fără îndoială că în vremea aceea pe care ai numit-o cea mai frumoasă din viața dumitale, a fost și vreo fetiță drăgălașe, care te-a făcut să resimți și mai adânc farmecul primăverii. De aceea, mister Wilkens, să mai ciocnim odată paharele și să strigăm: „Trăiască iubirea!".

— Nici nu vreau să aud de ea, căpitane, răspunse Americanul, căci tocmai din pricina unei stupide povești de dragoste am fost nevoit să vin acum din America.

— O poveste care te privește chiar pe dumneata? întrebă căpitanul.

— Nu, căci am depășit de mult vârsta la care omul face prostii. E vorba de băiatul meu. L-am trimis acum câțiva ani în Franța pentru studii și nu de mult am primit o scrisoare de la dânsul, prin care mă vestește că s'a îndrăgostit de o Franțuzoaică cu care vrea să se însoare. In scrisoare spune că altă fată ca dânsa nici nu mai este pe lume. Împotriva dragostei, la urma urmei, n'aș avea de spus nimic, dar nu e numai să se gândească îndată la însurătoare. De aceea, căpitane, să bem mai bine pentru reușita planului meu de a-i despărți, căci în scopul acesta am venit.

Ciocniră iar paharele, dar de astădată clinchetul lor nu mai avu sunetul vesel de adineauri. După ce băură, căpitanul întrebă, devenind serios:

— Ai de gând într'adevăr să-i desparți pe cei doi tineri, mister Wilkens?

— Da, negreșit, căci am alte planuri pentru băiatul meu; în America îl și așteaptă o mireasă.

— O căsătorie de conveniență?

— Da, și crede-mă, căpitane, că astfel de căsătorii sunt cele mai fericite. Vorbesc din experiență, căci și eu m'am însurat cu o fată pe care mi-a ales-o tatăl meu și am fost fericit, adică atât de fericit cât putem fi noi Americanii, cari nu prea avem mult timp de pierdut cu dragostea. Până acum mi-a reușit tot ce am vrut în viață și pun rămășag cu dumneata, că fiul meu se va întoarce cu mine la New-York, dar singur, fără aleasa inimii lui. Dealtminteri nici nu face să pierdem vorbe multe cu afacerea asta. Spune-mi mai bine unde mi-aș putea petrece o seară, două la Marsilia, în chip plăcut, căci înainte de a pleca la Grenoble unde se află fiul meu, trebue să mă opresc câteva zile în marele port pentru a rezolva niște afaceri.

— Când sunt în Marsilia, îmi petrec serile, de obiceiu, la barul „Valencia", care e locul de întâlnire al tuturor marinarilor, căci nimeni nu știe să distreze mai bine pe clienții de acolo decât blonda contesă din Marsilia.

Mister Wilkens tresări, la auzul acestui nume.

— Cum ai spus? Blonda contesă din Marsilia?

— Da, sub porecla asta o cunosc toți marinarii. E o femeie fermecătoare. Cine a văzut-o o singură dată, sau a și avut norocul să danseze cu dânsa, n'o mai poate uita.

— Mă faci curios, căpitane. Cum e? Tânără, înaltă, sveltă? Ai spus că e blondă, așa că ar fi tocmai pe gustul meu, căci îmi plac femeile blonde. Odinioară — e mult de atunci — am fost și eu îndrăgostit de o fată blondă... Dar spune-mi, căpitane, cum a ajuns femeia asta — care, judecând după vorbele dumitale, pare să fie o cocotă — să poarte numele de contesa blondă din Marsilia?

— Nu știu nici eu, mister Wilkens. Femeia asta e înconjurată de o taină care n'a fost desvăluită până astăzi. Unii spun că i s'a dat porecla pomenită, fiindcă are ceva aristocratic în toată înfățișarea ei; alții susțin că e într'adevăr o contesă, care a fost isgonită de familia ei din pricina unui pas greșit și, în sfârșit, mai sunt câțiva cari pretind că acum vreo cincisprezece ani sau mai mult, a fost văzută prin cartierul cel mai sărăcăcios din port, îmbrăcată în zdrențe și cu un copil în brațe. Nimeni însă nu poate spune ceva hotărît despre dânsa, iar ea însăși nu vorbește niciodată de unde a venit și cum a ajuns așa cum o cunoaște astăzi toată lumea. In orice caz, te sfătuiesc să te duci într'o seară la barul „Valencia" pentru a cunoaște pe contesa blondă, în jurul căreia s'a țesut o întreagă legendă.

— Presupun că toată legenda nu-i decât o reclamă dibace, iar voi marinarii credeți în povești de astea.

— Ai să judeci altfel după ce vei cunoaște pe frumoasa Dolores, mister Wilkens.

— Nu cred, căpitane, căci cocotele n'au fost niciodată pe gustul meu.

Aproape înfuriat, căpitanul răspunse:

— Pe contesa blondă să n'o numeri printre acele femei cari își vând dragostea pentru bani, mister Wilkens! Poate să fi făcut vreodată o greșeală, dar stricată nu este. Femeia asta are mai mult suflet decât multe altele cari au dus

o viață frumoasă și au crescut in casa părintească, la adăpost de primejdiile vieții.

— Văd că te-ai aprins deabinelea, căpitane, răspunse Americanul ironic.

— Asta o face orice marinar, când vorbește de contesa blondă din Marsilia.

— M'ai făcut curios, zău așa, și mă voiu duce să văd pe această femeie misterioasă; dar nu știu dacă voiu ajunge să-mi fac aceeași părere despre dânsa, ca dumneata.

Căpitanul se ridică de pe scaun și privi spre mare.

— Iată că ajungem în port. Trebue să mă urc pe puntea de comandă, spuse el și, întinzând lui mister Wilkens mâna, adăugă: Atunci la revedere pe astăseară, la barul „Valencia".

Wilkens il urmări câtva timp cu privirea, pierdut in gânduri, apoi dădu din cap și murmură:

— Ciudat... foarte ciudat... contesa blondă... tot așa i se spunea și ei...

2. Furtună

Sfioase și triste ședeau elevele pensionului în clasă și inimile tuturor băteau cu putere, căci se petrecuse ceva grozav.

Severa pedagogă, domnișoara Bergère, găsise adineauri o scrisoare de dragoste și se dusese cu dânsa la directoare.

Fetele se uitau cu milă la Felicia de Martigny, căci ea era aceea pe care o amenința furtuna ce avea să izbucnească.

Toate o iubeau pe dulcea și blonda Felicia de Martigny, nu numai pentrucă era cea mai frumoasă, dar și pentrucă era cea mai bună și credincioasă prietenă. Și de aceea găsiseră firesc, că elegantul și chipeșul student Bob Wilkens, după care se uitau cu drag toate femeile din Grenoble, se îndrăgostise la prima vedere de Felicia.

De aproape jumătate an dura dragostea celor doi tineri, care acum era in cea mai mare primejdie prin descoperirea făcută de domnișoara Bergère.

Aceasta intră iar in clasă și spuse cu un ton aspru:

— Contesă de Martigny, vino cu mine la doamna Brissart!

Felicia se ridică dela locul ei și o urmă. Abia se închisese ușa în urma lor, că și începură șoaptele in bănci:

— Sărmana Felicia, ce se va întâmpla cu ea?...

Inimioara Feliciei de Martigny zvâcnea cu putere când intră la doamna Brissart, care îndreptă privirí pline de mânie asupra fetei.

— Contesă de Martigny, ce ai de spus de scrisoarea asta? începu directoarea, cu un ton atât de aspru, cum nu-l mai auzise Felicia niciodată dela dânsa.

Fata plecă ochii și nu răspunse.

— Ai avut ușurința să te îndrăgostești de un student — urmă directoarea — și te-ai furișat noaptea prin fereastră pentru a te întâlni cu dânsul. Și tocmai dumneata ai făcut asta, dumneata pe care te-am păzit ca ochii din cap, pe care te-am crezut cea mai cuminte din toate!... E revoltător, contesă Felicia! Revoltător! Dacă ar ști mama dumitale ce nechibzuință ai făcut!

De astădată Felicia înălță capul și privind drept în ochii directoarei, răspunse cu hotărâre:

— N'a fost nechibzuință din partea mea și nu poate fi niciun păcat, căci îl iubesc din toată inima pe Bob Wilkens și ne vom căsători în curând...

Doamna Brissart o întrerupse cu un râs silit:

— Un student și să se însoare! Ești într'adevăr atât de naivă să crezi asta?

— Bob Wilkens a împlinit douăzeci și opt de ani, zilele acestea își va lua doctoratul și mama va fi bucuroasă...

— Ba nu va fi deloc bucuroasă, îi curmă iar vorba directoarea. Când mi te-a încredințat spre a-ți da educația cuvenită, a trebuit să-i făgăduiesc că te voiu feri de orice aventură de dragoste trecătoare.

— Nu e vorba de o aventură de dragoste trecătoare, doamnă Brissart, răspunse Felicia, cu mândrie. Inimile noastre s'au unit pentru toată viața și nimic nu ne va putea despărți.

— Astea sunt aiureli de ale tinereții, fleacuri pe cari ți le-a vârit în cap studentul dumitale, care nici nu se va mai sinchisi de dragostea asta mare, când va afla că a fost descoperită. Ești singură de vină, dacă va trebui să stai patru săptămâni la arest sever, ca să nu mai ai putința de a te întâlni cu onorabilul student. Nu vreau să am mustrări din partea mamei dumitale că n'am luat toate măsurile pentru a te feri de fapte nesocotite. Știi, dealtminteri, că mama dumitale are alte planuri și nici prin gând nu-i trece să te dea de soție primului venit.

Felicia izbucni, revoltată:

— Bob e fiul lui Wilkens, regele automobilelor din America, și chiar dacă e burghez, mama nu se va împotrivi la o asemenea căsătorie. Voiu scrie încă azi mamei. Ar fi trebuit s'o fac de mult, dar am vrut să aștept până când Bob își va fi luat doctoratul.

— Ba n'ai să scrii nimic, răspunse directoarea cu asprime. Atâta timp cât ești în pensionul meu, mama dumitale nu trebue să afle că ai avut putința să te încurci într'o aventură de dragoste și voiu face tot ce-mi stă în putere pentru a pune capăt acestei afaceri. Acum du-te in odaia dumitale, strânge-ți lucrurile de cari ai nevoie și treci îndată în camera de arest! In singurătate și fără nicio legătură cu lumea de afară, vei avea tot timpul să te gândești la prostia pe care ai făcut-o.

Deoarece directoarea spuse aceste cuvinte cu o asprime neobișnuită, Felicia nu mai îndrăzni să răspundă nimic și, la un semn al ei, părăsi încăperea.

Puțin mai târziu, sărmana fată se văzu închisă în camera de arest, care n'avea decât o singură fereastră, cu gratii, așa că-i era cu neputință să fugă de acolo.

Și cu toate acestea, tânăra nu se gândea decât la fugă. Nici prin gând nu-i trecea să stea închisă patru săptămâni fără să-l vadă pe Bob al ei, pe care îl iubea atât de mult.

Trebuia să plece neapărat la mama ei, să vorbească cu dânsa, să-i spună tot. Și tocmai acum era prilejul cel mai bun, căci mama ei, care petrecea săptămâni și luni de zile in străinătate, se întorsese tocmai la Marsilia, după cum aflase dintr'o scrisoare pe care o primise chiar în ajun dela dânsa.

Deodată ridică capul și ascultă cu încordare, căci auzise sunetul claxonului unui automobil. Fără îndoială că era Bob care venise și o aștepta.

Iși luă repede haina și pălăria și apăsă pe clanța ușii, dar aceasta era închisă.

Incepu să chibzuiască ce e de făcut, când zări la ușă un zăvor, care se putea pune în mișcare și pe dinăuntru și pe dinafară. Il trase și ușa se deschise.

Felicia tremura din tot trupul și aruncă o privire în gangul întunecos. Pretutindeni domnea liniște adâncă.

Fără să șovăie ieși afară, merse in vârful picioarelor, ajunse în parcul care înconjura clădirea pensionului și alergă spre zidul din fund. Dar aici nu era nicio poartă, așa că singura scăpare era să escaladeze zidul împrejmuitor. Făcând o săritură, izbuti să se prindă cu mâinile de creasta zidului, se săltă in sus și peste câteva clipe alunecă

Făcând o săritură izbuti să se prindă cu mâinile de creasta zidului.

pe partea cealaltă, în stradă. In apropiere zări mașina elegantă a iubitului ei.

— Bob, strigă ea, fără a-și mai lua timp să-i dea lămuriri — trebue să plecăm cât mai repede.

Tânărul se uită buimăcit la dânsa și întrebă:

— Unde să plecăm?

— La Marsilia.

— Bine, Felicia mea scumpă, dar...

— Nu mă intreba nimic acum, iți voiu spune totul mai târziu. Deocamdată trebue să plecăm cât mai repede.

Ea se urcă în mașină, Bob o urmă, dând nedumerit din cap, se așeză la volan și puse motorul în mișcare.

După ce ieșiră din oraș și se depărtaseră o bucată bună, tânărul student opri automobilul și se întoarse spre iubita lui, care stătuse nemișcată, cu privirea ațintită in gol, fără să spună un cuvânt. Ii cuprinse umerii cu brațul, o atrase spre el și o întrebă îngrijorat:

— Ce s'a întâmplat, scumpa mea? De ce fuga asta pripită?

In loc de răspuns, ea se lipi strâns de el, și-l întrebă la rându-i:

— Mă iubești, Bob? Mă iubești mai presus de orice?

— Tot n'o știi încă, micuța mea Felicia?

— Ba da, însă tocmai azi aș vrea să mi-o mai spui odată.

Bob se aplecă spre dânsa, o sărută lung, apoi întrebă:

— Iți trebue dovadă mai bună decât asta?

Felicia zâmbi, dar în același timp ochii i se umplură de lacrimi și începu să-i povestească tot ce se petrecuse la pension.

— Acum nu mai știu altă scăpare, decât să plecăm la mama, să-i spunem că ne iubim și să-i cerem consimțământul pentru căsătoria noastră, încheiă ea.

— Minunat, Felicia mea scumpă! strigă Bob Wilkens. Asta e și dorința mea cea mai arzătoare, și chiar am avut de gând să-ți propun același lucru. Doctoratul l-am luat și trebue să mă pregătesc pentru întoarcerea la New-York, dar, bine înțeles, nu fără tine. Mă bucur de pe acum de surpriza pe care o vor avea ai mei. Trebue să știi, că tata are o mare predilecție pentru nobili și se va mândri mult în cercul cunoștințelor sale din New-York cu o noră care e contesă. Pentru a-i face o surpriză deosebită în privința asta, nici nu i-am amintit numele tău in ultima mea scrisoare, in care i-am vorbit despre dragostea noastră.

— Poate nu va fi prea încântat de o astfel de surpriză și se va supăra când...

— Dar, Felicio, cum poți să-ți închipui așa ceva? Mai curând sunt îngrijorat de ce va spune mama ta. Nădăjduiesc însă că, deși contesă, nu se va împotrivi la căsătoria 'ta cu fiul unui mare industriaș american. Dar la urma urmei, chiar dacă se va întâmpla așa ceva, vom fugi amândoi în Anglia și ne vom cununa acolo. Spune, vrei?

Cu obrajii îmbujorați, fata își lipi capul de pieptul lui.

— Ah Bob, mai întrebi dacă vreau?... Iubirea noastră e frumoasă ca un basm și nimic n'aș dori mai mult, decât să fiu a ta, numai a ta.

— Felicia, scumpa, micuța mea Felicia!

O sărută din nou, dar fata se desfăcu din brațele lui și spuse, cuprinsă deodată de o neliniște nelămurită:

— Hai să plecăm mai departe, Bob, ca să ajungem mai repede la țintă! Aș vrea să fiu acasă înainte ca doamna Brissart să telegrafieze mamei de fuga mea.

— Atunci ar fi mai bine să mergem până la aeroportul cel mai apropiat și de acolo să sburăm cu aeroplanul la Marsilia. In felul acesta vom ajunge mai repede și diseară vom putea vorbi cu mama ta.

Felicia se învoi cu această propunere și el dădu drumul mașinii, care porni cu o viteză amețitoare.

După câtva timp, amândoi sburau prin văzduh.

Deoarece din pricina sgomotului elicei nu puteau vorbi, Felicia se rezemă bine în fotoliul ei și se lăsă furată de gânduri.

Ce va spune mama, când o va vedea ivindu-se pe neașteptate cu Bob?

Tânăra fată nu fusese încă niciodată acasă și nici nu cunoștea locuința părintească. De copilăria ei își aducea aminte ca prin vis. Ii era ca și când ar fi petrecut-o in orașe străine, prin străzi și locuințe murdare și întunecate, unde plânsese mult.

Dar nu se putea să fi fost așa, căci crescuse doar în casa unui pădurar din Savoia unde o dusese mama ei și unde rămăsese până la vârsta de opt ani. Apoi fusese într'un pension din Elveția, iar acum era de doi ani la doamna Brissart, la Grenoble. Vacanțele și sărbătorile le petrecuse întotdeauna împreună cu mama ei, în vreo stațiune balneară, sau în vreun sat mic; numai la Marsilia nu fusese niciodată.

La repetatele ei rugăminți de a o duce odată și acasă, mama îi spunea: „Ai să cunoști prea devreme încă acea casă cenușie și posomorită unde nu-i nicio rază de bucurie".

Despre tatăl ei, Felicia nu știa nimic și mama nu-i vorbise niciodată de dânsul. Bănuia că nu-l iubise și că nu păstrase amintiri frumoase din căsnicie. Cu atât mai mare dragoste avea pentru singura ei copilă, și Felicia răspundea la această dragoste, din tot sufletul.

Din nefericire mama n'avea mult timp pentru dânsa. Ii spunea că era foarte ocupată cu administrarea și conducerea marelui șantier naval care îi rămăsese după moartea soțului și că afacerile o sileau de multe ori să plece pentru săptămâni întregi în străinătate, așa că era nevoită să renunțe la fericirea de a fi întotdeauna împreună cu fiica ei. Dar spusese că îndată ce Felicia va împlini douăzeci de ani, se va retrage din afaceri și se va dedica numai copilei sale.

Și acum totul trebuia să se schimbe!

Felicia nu și-ar fi închipuit niciodată că ar putea iubi pe altcineva mai mult decât pe mama ei, dar soarta îi scosese în cale pe Bob și începu să-l iubească cu atâta înfocare încât simțea că fără el viața n'ar mai avea niciun farmec.

Dar oare iubirea aceasta nu va pricinui durere mamei sale?

Felicia alungă repede gândul acesta. Fără îndoială că mama se va bucura de fericirea ei și va primi cu plăcere propunerea pe care voia să i-o facă Bob, de a preda afacerea din Marsilia și să vie cu dânșii la New-York.

3. La barul «Valencia».

— Dolores, e târziu.

— Da Betty, știu...

Cu o mișcare nespus de obosită, femeia sveltă și blondă se ridică de pe canapeaua pe care se odihnise, dădu plapoma de mătasă la o parte și păși încet spre masa de toaletă.

— Și azi îți este așa de greu?

— Mai întrebi, Betty? Știi doar cât sunt de sătulă de viața asta. Să văd seară cu seară oameni setoși de senzații, doritori de aventuri, să râd, să fiu veselă, atunci când îmi vine să plâng! Nu mai pot... nu mai pot!

Era ca un strigăt desnădăjduit.

Bătrâna, care începuse s'o coafeze, dădu din cap, tristă și îngândurată.

— Da, e greu. Dar barul „Valencia" e din ce în ce mai căutat de clienți...

— Și blonda contesă din Marsilia devine celebră prin clienții ei, întregi frumoasa femeie, cu un surâs ironic și amar. — Dar n'are niciun rost să vorbim mereu de același lucru. Dacă vreau să-mi ajung ținta de a putea trăi odată liniștită și fără griji, într'un colțișor retras de lume, atunci trebue să mai rabd vreo câțiva ani viața pe care o duc acum.

Intinse mâna spre o fotografie de pe masa de toaletă și se uită cu dor la chipul drăgălaș de fată.

Bătrâna Betty își aruncă și ea ochii spre fotografie.

— Ți-o fi iar tare dor de dânsa?

— Un dor care îmi sfâșie inima.

— Pleacă pentru câteva zile s'o vezi.

— Nu se poate, nu pot lipsi acum... Dar bine că mi-am adus aminte, Betty; o dansatoare tânără mi-a scris că va veni să vorbească cu mine, aici acasă. Dacă va sosi după plecarea mea, trimite-o la bar.

Când noaptea se lasă asupra Marsiliei și activitatea marelui port încetează, începe viața în cartierul din jurul străzii Cannebière.

Clădirile impunătoare, așezate de-alungul celei mai frumoase străzi din marele port, străluceau într'o lumină feerică și semănau cu palate din basme. Fiecare se întrecea în reclame luminoase cât mai bătătoare la ochi, pentru a atrage atenția publicului.

Unul singur din nenumăratele localuri cari se înșirau în acest cartier al petrecerilor, se deosebea prin simplitatea decorului său exterior. Numai la intrare se afla postat un Negru uriaș, îmbrăcat într'un costum fantastic, de culoare verde, și a cărui menire era să deschidă ușa nenumăraților clienți cari veneau să viziteze barul „Valencia".

Deși aci era locul de întâlnire al publicului internațional din marele port dela Marea Mediterană, totuși de multe ori se rătăceau și oameni din cea mai bună societate, voind să guste și ei din plăcerile vieții de noapte și în deosebi să cunoască acest local, căruia i se dusese faima în lumea întreagă.

In încăperile din subsol petreceau marinarii de rând în felul lor sgomotos, fără să se sinchisească prea mult de manierele elegante, și de cele mai multe ori învălmășeala era atât de mare, încât, din lipsă de locuri, artistele și dansatoarele se așezau pe genunchii clienților, cari nu păreau deloc supărați de această familiaritate.

In elegantul salon de dans dela etaj, veneau să-și omoare vremea oameni din societatea cea mai bună. Atracția de căpetenie pentru toți, era contesa blondă din Marsilia.

Aceasta era o femeie cu adevărat fermecătoare. Inaltă, cu un trup mlădios, cu trăsături fine și ochi minunați cari priveau visător, cu pielea albă și catifelată, atrăgea privirile tuturor.

Cu brațele încrucișate pe piept, stătea rezemată de o coloană și privea la animația din jur, fără să se sinchisească de privirile pline de admirație, îndreptate asupra ei. Gândurile îi erau departe, departe de tot.

— Ei, Dolores, la ce visezi iar?

Cuvintele acestea o treziră din reverie. Cu o mișcare obosită își trecu mâna peste ochi și se întoarse spre oaspetele care se apropiase de dânsa.

— Bună seara, căpitane! Te-ai întors iar la Marsilia? Fii binevenit la barul „Valencia!"

Il întinse mâna, pe care căpitanul Barnabe o duse respectos la buze.

— Ai avut o călătorie bună? îl mai întrebă ea.

— Ca întotdeauna. Știi doar că am fost poreclit căpitanul „Vreme Bună". Rar mă prinde furtuna cu „Fernando Cortez" al meu.

Femeia blondă suspină și pe chipul ei se întipări iar o expresie melancolică și visătoare.

— Ce bine ar fi, dacă am putea spune cu toții la fel despre corabia vieții noastre: călătorie bună și numai rareori furtună!

Căpitanul o privi cercetător.

— Ai necazuri, Dolores?

— Necazuri cum ți le închipui, poate, dumneata, nu. Afacerea mea merge mai bine ca oricând; dar sunt plictisită de viața asta și atât de obosită, încât aș vrea să scap de ea cât mai repede.

— Nimic mai ușor decât asta, Dolores. Cred că în anii din urmă ai câștigat mult și ai pus deoparte o avere frumușică?

— Da, am câștigat mulți bani, dar încă nu destui pentru...

Se opri deodată din vorbă.

— Nu destui pentru ce?... stărui el.

— Nu mă întreba, căpitane.

— Da, știu că nu vrei să vorbești niciodată despre dumneata și despre viața dumitale, așa că nu te voiu supăra cu întrebări indiscrete.

Pentru a schimba vorba, Dolores îl întrebă:

— Ai avut mulți pasageri pe bord, căpitane?

— Toate cabinele erau ocupate. Fermecătoarea noastră primăvară a atras pe mulți încoace.

Tot vorbind, Barnabe își roti privirea prin sală.

— Dealtfel am și zărit aici câțiva din pasagerii mei. Au venit pentrucă am spus tuturor că ești cea mai interesantă femeie din Marsilia. Privește, colo în loja a treia din stânga e și cel mai de seamă și mai bogat pasager al meu: regele automobilelor, Frank Wilkens din New-York.

La auzul acestui nume femeia blondă tresări, se făcu palidă și căutând un sprijin, prinse brațul căpitanului.

— Wilkens?.. Frank Wilkens?... murmură ea aproape speriată.

— Ce ai, Dolores? Il cunoști cumva pe mister Wilkens? întrebă Barnabe, privind-o mirat.

Ea izbucni într'un râs tăios.

— Mă întrebi dacă-l cunosc?... Foarte bine chiar.

— Adevărat? A mai fost vreodată pe aici? Nu-mi vine să cred, deoarece când am vorbit cu dânsul despre Marsilia, de barul „Valencia" și de dumneata, se părea că habar n'are de toate astea.

Dolores încleștă pumnii.

— Cred și eu că s'a prefăcut că nu știe nimic.

— Din ce pricină?

Ea făcu o mișcare cu mâna și il rugă, cu voce înăbușită:

— Nu întreba, căpitane! Te rog, lasă-mă singură, dar să nu te duci în loja lui Frank Wilkens. Mă voiu duce eu; trebue să vorbesc cu dânsul...

Se opri brusc din vorbă, se depărtă și se îndreptă spre loja în care ședea Frank Wilkens; dar căpitanul, care o urmărea cu privirea, văzu că pașii ei deveniseră șovăitori.

4. Soarta hotărăște.

Cu inima zvâcnind de emoție stătea contesa Felicia de Martigny în fața casei cenușii din strada Estelle, unde i se spusese că e locuința mamei sale.

Se uită nedumerită la Bob și nu cuteză să-i vorbească. Și el tăcea.

Felicia îi ghici gândurile: Fără îndoială că și dânsul era tot atât de surprins ca și ea, văzând casa în care, după cât se părea, locuia bogata ei mamă, contesa de Martigny.

— Te voiu aștepta colo în cafeneaua cea mică de peste drum, spuse Bob în cele din urmă. Va fi mai bine să vorbești întâi singură cu mama ta, apoi vei veni să mă chemi și pe mine.

Se despărțiră cu o strângere de mână și Felicia îl urmări pe Bob cu privirea, până când trecu strada și intră în cafenea. Abia după aceea sună la intrarea casei.

După câteva minute ușa fu deschisă și un portar bătrân și morocănos o întrebă pe cine caută.

— Aș vrea să mă duc la contesa de Martigny, răspunse Felicia.

Bătrânul o măsură cercetător din creștet până în tălpi.

— O contesă de Martigny nu stă aici, dar dacă o cauți pe „madame Martigny", atunci ai nimerit.

Spunând acestea deschise ușa mai larg, lăsă pe Felicia să intre și adăugă:

— Stă la etajul al doilea, apartamentul din stânga.

Felicia îi mulțumi, cam buimăcită, și urcă repede scara. In adevăr, la etajul al doilea, citi pe o placă mică de alamă bătută la ușa din stânga, numele „Martigny".

„Madame Martigny".

Da, abia acum îi veni în minte dorința mamei, ca nici pe scrisorile ce i le trimitea să nu scrie titlul de contesă.

„Nu vreau să port titlul de contesă, atâta vreme cât mă ocup de afaceri" zicea ea.

In felul acesta o lămurise mama pe dânsa și pe doamna Brissart și acum îi părea rău Feliciei că uitase de acest lucru și întrebase pe portar de o contesă de Martigny.

Sună la ușa din fața ei și după câtva timp apăru o bătrână care o întrebă prietenos:

— Pe cine cauți, dragă domnișoară?

De astă dată Felicia fu mai prudentă și răspunse:

— Aș dori să vorbesc cu doamna Martigny.

Bătrâna o privi cercetător.

— Ești dansatoarea care a venit pentru angajament? Doamna mi-a spus că i-ai scris, dar ai fi făcut bine, dacă ai fi venit mai devreme, căci doamna a plecat la bar. Du-te acolo, o vei găsi, știi, la barul „Valencia".

Felicia o privi cu ochi mari, căci nu înțelegea ce spunea bătrâna, apoi bâlbâi încurcată:

— Iartă-mă... dar... mi se pare că,... am greșit adresa... Caut pe mama mea... contesa de Martigny.

Bătrâna se dădu speriată înapoi și holbă ochii la tânăra fată.

— Pe mama dumitale? întrebă ea, buimăcită.

Dar se reculese repede şi cu un zîmbet silit spuse:

— Atunci într'adevăr n'ai nimerit adresa, căci doamna Martigny n'are nicio fiică.

Felicia deveni şi mai încurcată.

— Şi eu mi-am zis îndată că n'am nimerit bine... căci mi-am închipuit cu totul altfel casa mamei... Dar adresa e totuşi exactă: strada Estelle patru...

— Poate e la numărul paisprezece, răspunse bătrâna repede.

— Dar numele?...

— Numele de Martigny nu-i atât de rar şi se poate să fie două doamne cu numele ăsta pe aceeaşi stradă. In orice caz, doamna Martigny a mea nu-i mama d-tale. Aş putea să-ţi dovedesc asta, ducându-te la ea s'o vezi, dar din nefericire nu-i acasă... ba e chiar... plecată din Marsilia... şi nu ştiu când se va întoarce, aşa că... nu poţi vorbi cu dânsa.

Timp de câteva clipe Felicia rămase nehotărîtă, apoi mulţumi bătrânei şi spuse:

— Iartă-mă că te-am deranjat.

Betty aproape că nu mai auzi cuvintele fetei, căci închisese repede uşa.

Cufundată în gânduri, Felicia coborî scara. Nu ştia ce să spună lui Bob. Totul era atât de ciudat! Spaima bătrânei nu-i scăpase. Dar de ce să se sperie că o căuta pe mama ei?

Pe când Felicia trecea strada, Betty alergă repede la telefon şi ceru legătura cu Dolores, la barul „Valencia". Stătea, tremurând toată, în faţa aparatului şi strigă:

— Aici Betty! Trebue să vorbesc neapărat cu doamna Martigny...

O voce aspră de bărbat îi răspunse.

Apoi Betty urmă:

— Cum?... Nu se poate să-i vorbesc acum?... Să chem mai târziu?...

Bătrâna dădu din cap şi spuse mai mult ca pentru sine:

— Va fi poate prea târziu... şi totul se va descoperi...

Deşi vorbise încet, cuvintele ei fură auzite la capătul celălalt al firului, căci vocea bărbătească întrebă:

— Ce va fi prea târziu?...

— Nu pot să-ţi spun. Trebue să vorbesc cu doamna. Cheam-o, te rog, la aparat... Allo!... Mă auzi?... Cheam-o pe doamna Martigny!...

Ascultă câteva clipe, dar nu mai primi nici un răspuns. Desnădăjduită, închise aparatul şi murmură:

— A venit ceasul de care m'am temut atât de mult!... Trebuia să se întâmple odată!...

Felicia intră în cafeneaua în care o aştepta Bob şi acesta citi îndată pe chipul ei desamăgirea pe care o avusese.

— Felicio, de ce eşti atât de întristată? N'ai găsit-o acasă pe mama?

Ea se feri să-l privească în ochi şi răspunse:

— In locuinţă nu era nimeni, căci am sunat şi nu mi s'a deschis, iar portarul mi-a spus că pesemne mama e plecată în călătorie.

Spunând această minciună, inima-i se strânse de durere. Dar ce lămurire i-ar fi putut da? Aici era o taină pe care trebuia s'o desvăluie mai întâi dânsa, înainte de a vorbi cu iubitul ei despre ea.

Gândurile-i se învălmăşeau în creer şi era atât de buimăcită, încât i se părea că aude ca de la mare depărtare glasul lui Bob, care încerca s'o mângâie şi s'o liniştească.

— De fapt ar fi trebuit să ne gândim la posibilitatea asta, Felicio. Totuşi, nu trebue să desnădăjduim. Dacă n'am găsit-o azi pe mama ta, o vom găsi mâine sau peste câteva zile. Deocamdată să mergem într'un local mai ca lumea, unde să ne sfătuim ce avem de făcut. Vreau să fii veselă, să-ţi piară gândurile negre.

— Iartă-mă... dar... mi se pare că.. am greşit adresa...

Bob chemă chelnerul, plăti, apoi luă pe Felicia de braţ şi amândoi ieşiră în stradă. O luară încet spre strada Cannebière şi după câtva timp se opriră în faţa unuia din numeroasele localuri din acest cartier al petrecerilor şi veseliei.

— Ce-ar fi să intrăm aici, Felicio? întrebă el.

Fata ridică ochii şi citi literele mari şi luminoase deasupra intrării: *„Barul Valencia".*

Deodată îşi aduse aminte că bătrâna din locuinţa din strada Estelle îi spusese că aici poate găsi pe doamna Martigny şi, ca mânată de o putere misterioasă, intră cu Bob în vestibulul feeric luminat al localului.

Lăsară pardesiurile şi pălăriile la garderobă; Bob îi

cumpără dela o florăreasă doi trandafiri roşii pe cari ea i-i prinse la piept, apoi intrară amândoi în salonul cel mare de dans.

5. Taina contesei blonde.

Intins intr'un fotoliu comod, Frank Wilkens şedea în loja lui şi privea cam plictisit la perechile cari dansau în sală. Nu era aici entuziasmat, nici uimit, căci pentru dânsul, care văzuse atâtea, acest local pe care căpitanul Barnabe i-l lăudase aşa de mult, nu oferea nimic deosebit.

Dealtminteri, căpitanul nici nu lăudase atât localul, cât pe „steaua" acestuia, pe misterioasa contesă blondă din Marsilia.

Wilkens se rezemă cu coatele de balustrada lojii şi o căută cu privirea prin sală.

Deodată auzi în spatele lui deschizându-se uşa lojii şi când întoarse capul, zări o femeie nespus de frumoasă, venind încet spre el.

— Bună seara, Frank Wilkens, o auzi spunând şi simţi îndreptată asupra lui privirea ei plină de ură. — Aşa e că nu te-ai aşteptat să ne mai întâlnim odată în viaţă? Eu însă te-am aşteptat an cu an şi ceas cu ceas. Ştiam că vei veni când vei auzi de Dolores, „contesa blondă din Marsilia". Da, priveşte-mă! Eu sunt aceea pe care ai părăsit-o în cea mai neagră mizerie, după ce ai dat-o pradă nenorocirii...

Frank Wilkens nu-şi luese ochii dela ea, dar se reculese îndeajuns, spre a putea răspunde:

— Iertaţi-mă, doamnă, dar mi se pare că vă înşelaţi asupra persoanei mele...

— Nu, nu mă înşel; eşti Frank Wilkens şi am venit să-ţi cer socoteală...

Se opri deodată din vorbă, căci...

Bob şi Felicia nu mai găsiseră loc decât în sală şi acum dansau şi ei, atraşi de sunetele ademenitoare ale orchestrei; dar în toiul dansului Bob se opri brusc şi, arătând spre una din loji, spuse:

— Felicio, priveşte!... Colo.... tatăl meu!

Fata ridică privirea şi...

Nespus de mirat de a vedea pe tatăl său aci, şi într'un chip atât de neaşteptat, Bob se despărţi de Felicia şi alergă spre lojă.

Tatăl său la Marsilia! Ce bucurie! Era cel mai minunat prilej să-i ceară binecuvântarea pentru căsătoria lui cu încântătoarea contesă Felicia de Martigny.

Bob ajunse la loja în care se afla tatăl său şi deschise repede uşa, strigând plin de bucurie:

— Tată!

Vru să alerge cu braţele întinse spre dânsul, dar deodată se opri în loc şi se uită stânjenit la doamna cea străină care se afla în faţa tatălui său şi cu care, pesemne, tocmai vorbise.

— Iertaţi-mă, bâlbâi el.

Dolores întoarse încet capul şi îl privi cu uimire. Tânărul spusese cuvântul „tată", deci era fiul lui Frank Wilkens. Dar şi altminteri l-ar fi recunoscut, căci asemănarea era foarte mare.

Şi Bob se uită la ea cu surprindere. Ce frumoasă era femeia asta... şi... Işi trecu mâna peste ochi, pentru a se încredinţa că nu e o nălucire. Asemănarea asta nemaipomenită cu Felicia! Era oare cu putinţă?

Frank Wilkens se uită la fiul său, dar privirea îi era ca pierdută, apoi o îndreptă iar spre Dolores.

Repetă ca pentru sine cuvintele ei acuzatoare: „...eu sunt aceea pe care ai părăsit-o în cea mai neagră mizerie". Apoi adăugase: „Nu, nu mă înşel; eşti Frank Wilkens şi am venit să-ţi cer socoteală...".

Nu apucase să mai urmeze, căci în clipa aceea intrase Bob în lojă.

Frank Wilkens era buimăcit, căci totul se întâmplase cu o iuţeală fulgerătoare.

Dolores îşi îndreptă din nou privirea asupra Americanului şi pe buzele ei se ivi un zâmbet amar.

— Am fost întreruptă, mister Wilkens, şi deocamdată nu-ţi pot spune ce mai am de spus, dar fii încredinţat că ne vom mai întâlni.

Şi la aceste cuvinte, în ochii ei se ivi iar o străfulgerare de ură.

Frank Wilkens vru să răspundă ceva, dar Dolores se îndreptă spre uşă, unde stătea încă Bob cu ochii holbaţi, neputând înţelege minunea unei asemănări între Felicia lui şi această femeie.

Dolores se mai opri odată la uşă, privirea ei se mai încrucişă odată cu aceea a lui Frank Wilkens, apoi ieşi. Tatăl şi fiul erau acum singuri.

După ce Bob Wilkens o părăsise pe neaşteptate, pentru a alerga spre loja în care se afla domnul acela înalt şi chipeş, Felicia de Martigny rămase câteva clipe în acelaşi loc, nemişcată ca o stană de piatră.

Dar privirile ei nu erau îndreptate nici spre domnul cel străin, nici spre Bob, pe care îl văzu apărând în uşa lojii, ci cu ochii măriţi de spaimă, se uita la frumoasa femeie palidă, care se afla în aceeaşi lojă.

Simţi cum tot sângele îi năvăleşte la inimă.

Vru să ţipe, să răcnească, niciun sunet nu ieşi însă de pe buzele ei.

Un singur gând o mai stăpânea: „Femeia cea blondă de colo, e... mama mea!"

O expresie de durere amarnică şi de nemărginită desnădejde se ivi pe chipul ei.

Mama... mama ei... aici?!

Nu putea fi decât un vis, o nălucire nebună care o chinuia de moarte.

Deodată se uită în jurul ei, buimăcită ca şi când s'ar fi trezit dintr'un somn adânc, îşi apăsă amândouă mâinile pe piept pentru a potoli bătăile năvalnice ale inimii şi se dădu câţiva paşi înapoi, ca să se ascundă în dosul uneia din coloanele înalte, care sprijineau bolta salonului de dans. Genunchii îi tremurau; abia se mai putea ţine pe picioare şi căutând un sprijin, mâinile i se încleştară de marmora rece.

Işi aduse aminte de cuvintele pe care i le spusese bătrâna servitoare în casa din strada Estelle: „Pe doamna Martigny o puteţi găsi la barul „Valencia"!

Felicia îşi muşcă buzele pentru a-şi stăpâni plânsul.

Mama ei,... scumpa şi buna ei mamă... pe care o adora, o venera şi iubea mai presus de orice... mama ei într'un astfel de local?!

Din clipa în care intrase aci, simţise o adevărată oroare la priveliştea care se desfăşura înaintea ochilor ei.

Femeile fardate şi pudrate, îmbrăcate în rochii bătătoare la ochi şi atât de decoltate, încât păreau aproape goale, o scârbeau, iar privirile lacome ale bărbaţilor o umpleau de groază.

Şi aici o găsise pe mama ei?!

Nu putea să înţeleagă, nu-i venea să creadă!

Vru să fugă, dar parcă o putere nevăzută o ţintuia în loc şi rămase cu privirea pironită spre lojă.

Işi dădu seama şi de marea asemănare dintre domnul cel străin şi Bob. Vasăzică era tatăl lui! Şi lângă dânşii stătea mama ei!

Auzi voci în spatele ei şi fără să vrea, ascultă. Erau doi ofiţeri de marină cari stăteau de vorbă.

— O vezi pe contesa blondă? întrebă unul din ei.

— Da, chiar in clipa asta am zărit-o. Astă seară e iar nespus de frumoasă.

— Sunt de aceeaşi părere. Bagă de seamă, azi o să prindă in mrejile ei pe cel mai bogat pasager al nostru, pe Frank Wilkens, regele automobilelor.

— Crezi?

— Fac prinsoare pe ce vrei că încă în noaptea asta Wilkens va fi amorezat lulea de frumoasa Dolores.

— Poate să ai dreptate, căci nimeni nu rezistă farmecelor acestei sirene blonde.

— Pentru noi e pierdută în seara asta şi am face bine să ne căutăm altă damă.

— Din nefericire nu mai e în toată sala niciuna aşa de frumoasă ca Dolores, contesa blondă din Marsilia.

Feliciei nu-i scăpă nicio vorbă şi îi venea să intre în pământ de ruşine.

Mama, frumoasa ei mamă, contesa Dolores de Martigny, era contesa blondă din Marsilia!

Şi nu era numai o asemănare..... Era intr'adevăr mama ei!

Inima ii stătea parcă în loc.

Dumnezeule sfinte! Ce va spune Bob când va afla asta?

Ii povestise tot ce ştia de mama ei şi ce crezuse că e curatul adevăr.

Totul era oare numai minciună?

Mama ei nu era aceea drept care se dăduse? Era proprietara acestui bar, cunoscut în tot oraşul?!

Ce grozăvie!

Trebuia să plece, să fugă; să n'o mai găsească Bob; să nu fie nevoită să se uite in ochii lui!...

Voi să se depărteze, dar deodată se ascunse şi mai bine in dosul coloanei de marmoră, căci in clipa aceea mama ei trecea tocmai prin sală.

Pe sub pleoapele pe jumătate închise o urmări neincetat cu privirea. Dacă la început mai avusese oarecare îndoială, acum, când mama ei trecu aproape de dânsa, rămase cu desăvârşire incredinţată că contesa blondă din Marsilia era una şi aceeaşi cu contesa de Martigny.

Recunoscu lămurit fiecare trăsătură a acestui chip atât de frumos, mâinile ei fine şi albe; până şi medalionul de aur pe care mama ei il purta intotdeauna la gât şi în care se afla portretul Feliciei şi o şuviţă din părul blond al copilei.

Felicia se miră ea însăşi că mai găsi puterea să rămâie unde era ascunsă, să nu se arunce în calea mamei ei şi să-i strige: „De ce m'ai înşelat?"

Rămase pironită în loc, fără să facă o singură mişcare.

Deodată simţi o mână apucând-o de braţ şi când ridică privirea, zări lângă ea chipul unui bărbat inalt şi slab, care o privea cu ochii lacomi. Abia atunci se trezi ca dintr'un vis şi o luă la fugă.

Trecu în goană pe la garderobă, fără să-şi mai ia haina şi pălăria, fără să se uite la nimeni.

O turburare grozavă o răscolise până în adâncul sufletului.

Rătăci prin străzi necunoscute, fără să-şi dea seama unde se află, fără să se uite în jurul ei, urmărită de un singur gând, care îi apăsa sufletul îndurerat: Mama ei era „contesa blondă din Marsilia". De aceea nu-i dăduse niciodată voie să vie acasă! De aceea nu-i povestise niciodată nimic din viaţa ei!

Rătăcind fără ţintă ajunse iar în strada Cannebière, unde la ora aceea era încă destulă mişcare.

Noaptea era luminată feeric, căci pretutindeni ardeau mii de becuri electrice şi din toate părţile se auzeau râsete, cântece şi chiote.

Cu un zâmbet îndurerat, Felicia se opri şi se uită la firma luminoasă a barului „Valencia".

De ce oare soarta ii îndreptase paşii iar într'acolo? De ce n'o îndreptase mai curând spre malul mării, de unde, cu o singură săritură ar fi putut pune capăt chinului care ii sfâşia inima?

In noaptea aceea visul ei de fericire fusese spulberat. Işi simţi inima ca incleştată de nişte ghiare reci.

Ca gonită de duhuri rele alergă mai departe, dar deodată se opri, speriată.

Un şir întreg de marinari venea spre ea, cântând in gura mare. Erau vreo doisprezece, cari se luaseră la braţ, alcătuind un lanţ deacurmezişul străzii.

Felicia vru să-i ocolească, să treacă mai departe, să se piardă iar în mulţime. Marinarii însă o zăriră şi inainte de a-şi putea da seamă ce se petrece, se văzu înconjurată de toată ceata lor. Se îngălbeni şi căutând o scăpare, privi în jurul ei, cu ochii speriaţi ca ai unei păsărele prinsă în laţ.

Dar tocmai spaima ei stârni şi mai mult veselia marinarilor.

— Singură, frumoasa mea fetiţă? o întrebă unul.

— Asta nu se poate! făcu altul.

— Vino cu noi la barul „Valencia"!

— Să bem şi să petrecem! încheiă un marinar cu chipul grosolan.

Felicia se uită în jurul ei cu priviri rătăcite, apoi se năpusti spre lanţul de marinari, pentru a trece printre ei. Era stăpânită de o groază nebună.

La barul „Valencia" era doar Bob, care, fără îndoială, o căuta, neştiind ce urmări fatale avusese venirea lor acolo.

Bob nu trebuia s'o mai găsească! Nu... niciodată şi pentru nimic în lume!

Dar dacă va ieşi chiar în clipa asta şi o va găsi aici in stradă, în mijlocul acestor marinari?

— Daţi-mi drumul.... Vreau să plec! strigă ea cu vocea înecată in lacrimi.

Marinarii îi răspunseră cu râsete grosolane.

— Nu se poate, frumuşico, nu-ţi dăm drumul. O fetiţă dulce şi blondă ca tine e tocmai ce ne place nouă.

— Da, femeile blonde sunt slăbiciunea noastră; de

aceea ne place atât de mult să ne ducem la barul „Valencia" să vedem pe contesa blondă!

— Băieţi, ia uitaţi-vă bine la fetişcana asta! Nu seamănă aidoma cu frumoasa Dolores? zise unul din marinari.

Felicia tresări, indurerată.

Până atunci fusese fericită şi mândră că semăna atât de bine cu mama ei. De multe ori se dusese cu dânsa în faţa oglinzii şi se bucurase de asemănarea lor izbitoare. Acelaşi păr blond, aceeaşi ochi mari şi frumoşi, aceleaşi trăsături şi aceeaşi pieliţă albă şi catifelată!

Felicia privi în jurul ei, căutând o scăpare.

— Ioan are dreptate, răspunse un alt marinar. S'ar putea spune că e chipul întinerit al contesei blonde.

— Haideţi, băieţi, s'o luăm cu noi la barul „Valencia"!

Felicia scoase un ţipăt de spaimă:

— Nu... nu vreau să merg... lăsaţi-mă... daţi-mi drumul!... Ajutor!... Ajutor!

Inainte însă de a-şi da seama de ceea ce se întâmplă cu dânsa, se simţi ridicată de braţe puternice şi cântând în cor, marinarii porniră, ducând-o pe sus.

Câteva clipe Felicia rămase ca ameţită, apoi îşi strânse pumnii şi începu să lovească pe marinarul care o ducea în braţe:

— Nu vreau să merg cu voi... lăsaţi-mă!

Dar ţipetele şi rugăminţile ei fură zădarnice şi trebui să se supuie soartei, să se lase dusă iar acolo de unde fugise ca gonită din urmă.

6. Lanţurile vieţii

Cu mintea rătăcită, ca şi când ar fi zărit o fantomă, cu privirea aţintită în gol, contesa blondă trecu prin sala cea mare de dans.

Tremura din tot trupul şi trebui să-şi adune toate puterile pentru a nu se prăbuşi la pământ.

Intră în biroul ei, se lăsă să cadă pe scaunul de lângă masa de scris şi îşi rezemă capul în mâini.

Nu auzi deschizându-se uşa şi nu văzu pe bărbatul mic de statură şi îmbrăcat într'o haină de marinar, care intrase în birou.

Numai când simţi o atingere pe umăr, tresări şi ridică niţel capul.

— Ah, tu eşti, Jeane? întrebă ea cu voce înăbuşită.

Bătrânul îşi luă pălăria de pe cap şi o aruncă pe masă.

— Am venit numai să-ţi spun bună seara, Dolores, zise el, privind-o cu ochii lui mici, cenuşii şi netezindu-şi barba albă.

Apoi urmă:

— Dar ce-i cu tine? Faci o mutră parcă ai fi văzut pe Necuratul...

Contesa blondă avu un zâmbet dureros şi zise grav:

— Poate l-am văzut, Jeane.

— Mofturi, Necuratul n'are ce căuta pe pământ.

Dolores îi aruncă o privire ciudată.

— Cel puţin odată în viaţă, fiecare din noi întâlneşte în cale o fantomă, Jeane.

— Nu te mai gândi la fleacuri. Pentru tine a trecut de mult timpul când ai mai putea vedea fantome.

Se aşeză pe colţul mesei, apoi întinse mâna spre o cutie cu ţigarete din care luă una.

— Imi dai voie să fumez o ţigaretă din astea? Cekov a cumpărat pentru local nişte ţigarete de care mi-e greaţă.

— Te rog serveşte-te, răspunse Dolores.

— Iţi aduci aminte? Pe vremea când te-am pescuit din apă pe tine şi pe mica ta Felicia, n'aveam gologani decât pentru mahorcă. Dar acum, când ne merge bine la toţi.......

Dolores izbucni într'un râs aspru şi repetă:

— Acum când ne merge bine!...

Era ca strigătul de moarte al unui suflet chinuit, aşa că bătrânul marinar puse ţigareta la loc şi urmă sfios:

— Ei, da, Dolores; voiam numai să spun că de când ai încheiat contractul cu Cekov, nu mai eşti nevoită să înduri sărăcia. Ce te-ai fi făcut cu fetiţa ta, dacă...

Contesa blondă sări agitată de pe scaun şi zise:

— Nu-mi vorbi azi de trecut, Jeane! Nu vreau să-mi reamintesc nimic.

— Bine, atunci tac. Ai, pesemne, iar ziua ta rea. Sărmană Dolores, mi-e milă de tine, că eşti încătuşată. Dar n'ai încotro; contractul e contract şi trebue să rabzi până la sfârşit. Dealtminteri, ce să spun, localul de jos forfotă de lume şi au să intre bişţari mulţi. Sus la voi, cum merge?

— Şi acolo merge bine, Jeane.

— Şi asta o spui cu o mutră, parcă ai fi la înmormântare.

Se apropiă de dânsa şi punându-i mâinile grosolane pe umerii albi, adăugă:

— Ce-i cu tine, fetico? Nu te mai recunosc. Știu că niciodată nu te-a prea tras inima la afacerea asta, dar așa ca astăzi nu te-am văzut încă.

— Nu mai întreba nimic, Jeane. Du-te mai bine jos la tejgheaua ta și vezi-ți de treabă.

Mormăind, bătrânul își luă pălăria și o puse pe cap, țigareta o vârî în buzunarul hainei, apoi se îndreptă spre ușă.

Inainte de a o deschide, Dolores alergă după el, îi luă mâinile bolocănoase intr'ale ei, le desmierdă cu mișcări sfioase și zise:

— Nu fii supărat, bunul meu Jean, dar azi e iar o zi în care viața mă apasă ca o povară nespus de grea. Știi doar de ce fac toate astea și trebue să înțelegi că uneori vin ceasuri în cari mi-e scârbă de viața pe care o duc și că aș vrea mai bine să-mi iau lumea în cap.

Bătrânul zâmbi, împăcat.

— Nu sunt supărat și nici nu-ți fac mustrări. De nimic n'aș fi mai bucuros, decât dacă aș pune mâna pe vreo moștenire mare din America ca să te pot scoate din mocirla asta. Atunci am putea să ne cumpărăm o căsuță undeva la țară, unde am trăi liniștiți și de unde nu ne-ar mai scoate nici cu zece boi la barul „Valencia". Dar n'avem încă bani destui, așa că suntem nevoiți să mai tragem la jug.

Contesa blondă dădu tristă din cap și suspină din adâncul sufletului.

Rămânând singură, se așeză iar la masă, deschise un sertar și scoase un registru pe care începu să-l răsfoiască. Privirile ei urmăreau coloanele de cifre, pe când gândurile îi rătăceau departe.

Din nou se deschise ușa și de astă dată intră un bărbat înalt, lat în spete, ras la față și cu capul chel. Deși era îmbrăcat intr'un frac elegant, avea o înfățișare necioplită, din care se putea vedea ușor că odinioară se îndeletnicise cu meseria de atlet.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se apropiă de contesa blondă și îi aruncă o privire posomorită.

— Ce ți-a venit să-ți pierzi timpul aici? Locul tău e în sala de dans. Știi prea bine că cea mai mare parte din clienți vin numai pentru tine și dacă nu te văd în local, pleacă iar.

— Scuză, te rog, răspunse contesa blondă cu răceală, aruncând bărbatului din fața ei o privire plină de ură. Chiar în clipa asta am venit din salon.

— Dar de unde, nu te-ai ocupat de nimeni, zise Cekov care era de fapt proprietarul marelui bar și avansase contesei blonde capitalul trebuincios pentru finanțarea întreprinderii.

— Ai vreun motiv să te plângi de mine?

— Dacă n'aș avea, n'aș fi venit, izbucni el. De câtva timp ai niște toane ciudate; nu mai ești aceeași ca până acum. Dacă ai să te porți mai departe tot așa, atunci steaua ta va apune tot atât de repede cum a răsărit, iar marinarii vor părăsi pe contesa blondă din Marsilia și se vor duce la „Ecaterina roșcovana" din port.

Dolores își astupă urechile și răspunse:

— Incetează cu mustrările tale nedrepte. Cred că am aceleași drepturi ca și celelalte artiste angajate aici și pot să mă odihnesc puțin, înainte de a-mi veni rândul să apar pe scenă.

— Iți iei timp al dracului de mult pentru odihnă, zise Cekov ironic, uitându-se la ceas.

Dolores fu scutită de un răspuns, căci în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă și Betty intră în birou.

Dolores fu scutită de un răspuns, căci în clipa aceea trăuei.

Cekov însă, care răspunsese mai înainte la chemarea telefonică a ei și îi spusese că nu-i poate da legătura cu contesa blondă, încruntă sprâncenele și se răsti la bătrână:

— Ce cauți aici? De câte ori trebue să mai spun că străini n'au voie să intre în birourile barului „Valencia"?

— Betty nu e o străină, interveni contesa blondă, supărată. N'ai niciun drept s'o oprești de a veni la mine. Afară de asta, poate am uitat vreun lucru acasă, și a venit să mi-l aducă.

Cekov făcu o mișcare violentă cu mâna, se îndreptă spre ușă și spuse:

— Bine, bine! N'am poftă să mă mai cert cu tine. Mă duc în salon să însuflețesc clienții, dar să știi un lucru: dacă o să faci tot mutra asta și nu reușești să-i încânți pe toți, am să-ți tai jumătate din partea ta de câștig pe chenzina viitoare.

Fără a mai învrednici pe Dolores cu o singură privire, ieși din birou, trântind ușa în urma lui.

Cuprinsă de mânie, contesa blondă încleștă pumnii și spuse:

— Ah, ticălosul, canalia! Dumnezeule, de n'aș fi încăput niciodată în ghiarele lui.

Când își îndreptă însă privirea la Betty, se duse repede spre dânsa și o îmbrățișă:

— Nu fii tristă, scumpa, buna mea Betty. M'am învățat să târăsc după mine lanțurile vieții, numai câte odată se mai răsvrătește totul în sufletul meu chinuit. Dar iată, tac, sunt liniștită, Betty; totul trebue să treacă odată... totul! Chiar și viața asta!... Și viața asta câinească va lua sfârșit și atunci, Betty vor veni și pentru noi vremuri mai bune.

Se opri deodată, văzând expresia de spaimă de pe chipul bătrânei.

— Ce ai, Betty? Ce s'a întâmplat? De ce tremuri?

Femeia se feri s'o privească în ochi și răspunse:

— Ah, Dolores, nu știu cum să-ți spun......

— Ce?

— A venit cineva acasă să te caute..

Contesa blondă zâmbi amar.

— Nu te speria, Betty, nu fii îngrijorată, căci știu tot. Acum o jumătate de oră l-am văzut și am vorbit cu el...

Bătrâna se uită buimăcită la Dolores.

— Cu el?..

Dolores dădu din cap.

— Da.., Nu m'a găsit acasă și a venit aici, la bar.

— Cine?

— Cum cine? Wilkens.., Frank Wilkens, bărbatul care mi-a nimicit viața.

— Și el e aici?

Contesa blondă ridică mirată capul și pe chipul ei se putea citi o uimire nemărginită.

— Cum „și el"? A mai venit și altcineva?

— Da, Dolores, și de aceea mă vezi aici. N'am mai

avut liniște acasă, iar la telefon nu mi s'a dat legătura cu tine. Trebuia însă să-ți vorbesc, pentru a te pregăti pentru nenorocirea care s'a întâmplat.

— O nenorocire?!

— Da; Felicia e la Marsilia.

Contesa blondă se clătină și se sprijini de marginea mesei ca să nu cadă.

— Felicia, fata mea, la Marsilia?! făcu ea.

In aceeași clipă își adună toate puterile și se reculese.

— Nu, Betty, nu se poate; te-ai lăsat înșelată de o asemănare. Nu e cu putință ca Felicia să fi venit aici!.. Și... să afle ce este mama ei! Așa de crudă, atât de neînduratoare nu poate să fie soarta cu mine! Vorbește, spune-mi tot! Ce s'a întâmplat? Cum ți-a venit gândul că Felicia e aici?

In cuvinte scurte, întretăiate, bătrâna Betty îi povesti cele petrecute.

Dolores rămase ca împietrită.

Durerea și desnădejdea se oglindeau pe chipul ei frumos și boabe mari de lacrimi se prelinseră pe fața ei palidă.

Timp de câteva clipe domni o tăcere adâncă în încăpere.

Contesa blondă scoase un geamăt dureros:

— Dacă vine cumva încoace?...

— De asta mi-e teamă și mie, Dolores, șopti bătrâna Betty. De aceea am venit să te previn.

Dolores închise ochii pentru câteva clipe.

— Nu trebue să mă găsească; nu ne putem întâlni aici. Trebue să plece îndată!

— Va mai fi cu putință?

Dolores se plimba agitată, apăsându-și mâinile pe tâmple. Fața ei era palidă ca a unei moarte.

— Ce să fac?!.., Doamne, ce să fac?!... Dumnezeule atotputernic, atâta nenorocire și jale s'a năpustit în viața asupra mea! De ce a trebuit să mi se mai întâmple și asta?!

Cuprinsă de milă, Betty se apropiă de ea și îi puse mâna pe umăr:

— Nu desnădăjdui, Dolores; rămâi tare, cum ai fost până acum..

— Dar dacă totul se prăbușește, Betty? Dacă Felicia, care e singura mea fericire și bucurie, mă va părăsi când va afla adevărul?

— Nu te gândi la asta, Dolores, nu-ți face inimă rea. Felicia te iubește mai presus de orice și iubirea asta va trece peste toate, va rămâne învingătoare.

Dolores se lipi de pieptul bătrânei, ca un biet copil obosit și bolnav, închise ochii și murmură:

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, Betty, altfel aș pierde tot ce mă mai leagă de viață.

Ușa se deschise din nou și Cekov se năpusti în birou.

— Haide, Dolores, repede! Ce-i cu tine? Ți-a venit rândul și toată lumea așteaptă nerăbdătoare!

Cu o mișcare grăbită, luă o mantilă de catifea neagră cu care Dolores apărea de obiceiu pe scenă, i-o puse pe umeri și o împinse spre ușă.

Dar, deodată Dolores se opri, desmeticindu-se și țipă:

— Lasă-mă! Azi nu pot nici să cânt, nici să dansez! Nu vreau să văd pe nimeni! Vreau să plec... să mă duc departe!

Se uită în jurul ei, cu priviri rătăcite.

Cekov o apucă însă cu brutalitate de braț și spuse cu glas șuierător:

— Dacă mai spui o vorbă, s'a isprăvit totul între noi și te voiu da în judecată pentru călcarea contractului. Ai uitat, pesemne, că trebue să-mi plătești două sute de mii de franci daune, dacă nu respecți contractul? Ești sănătoasă, așa că poți dansa și cânta. Dacă nu-ți vâri mințile în cap, isprăvesc repede cu tine! N'am poftă să-mi mai bat capul cu o femeie plină de toane, cum ești tu!

Contesa blondă gâfâia.

Două sute de mii de franci despăgubiri! — îi trecu prin minte. Era aproape toată averea ei! O economisise an cu an. Și acum s'o jertfească, s'o dea pradă acestui ticălos, lacom de bani?!

— Fie-ți milă azi de ea, aibi îndurare, Cekov! se rugă bătrâna Betty. S'a întâmplat ceva îngrozitor!

— Ce lucru mare poate să se întâmple! râse Cekov, batjocoritor. Ia nu mai lua apărarea contesei tale, căci e în zadar. Slujba e slujbă, și trebue să cânte și să danseze.

Dolores duse mâna la gât, ca și când ar simți un laț care o strânge din ce în ce mai tare.

— Da, trebue să mă duc, zise ea. Trebue să joc și să cânt!

Cekov dădu din cap, mulțumit.

Cu pași greoi, obosiți, purtând pe umeri mantila de catifea neagră ca un vestmânt de doliu, Dolores păși spre ușă.

In prag se mai opri odată, se întoarse spre Betty și îi spuse în șoaptă:

— Aleargă repede jos la Jean, spune-i tot ce s'a întâmplat, cere-i un sfat... un ajutor. Poate îi va fi cu putință să supravegheze toate intrările, așa ca Felicia să nu poată intra aici.

Bătrâna o mângâiă și îi răspunse:

— Du-te liniștită. Voiu face tot ce va sta în puterea mea, pentru a preîntâmpina o nenorocire și mai mare.

Pe fața contesei blonde se ivi un zâmbet dureros:

— Buna mea Betty, îți mulțumesc.

Mai mult nu putu spune și plecă după Cekov, care tocmai făcea semn regisorului să anunțe publicului pe Dolores. Vocea acestuia răsună cu putere în sală:

— Doamnelor și domnilor, vă rog a acorda binevoitoarea dumneavoastră atenție numărului celui mai senzațional al programului: Contesa blondă din Marsilia, cea mai frumoasă femeie din lume!

7. Tată și fiul

Trecură câteva minute până când se potoli surprinderea celor doi bărbați și Frank Wilkens, dându-și în sfârșit seama că are în fața lui pe fiul său, zise:

— Dar, tu de unde ai apărut așa pe neașteptate, băiete?

Fața lui se lumină iar și-i întinse amândouă mâinile, pe care Bob le luă într'ale lui, cu oarecare șovăială.

— Tată, cine e doamna care a plecat? întrebă el, uitându-se spre ușa prin care dispăruse frumoasa femeie.

Frank Wilkens își luă un aer nepăsător.

— Cine să fie? Ia, una din acele femei, cari își petrec viața prin localuri cum e barul „Valencia".

Bob dădu din cap.

— Nu, tată, nu-mi vine să cred că e una din ele...

Frank Wilkens râse.

— Mi se pare că a făcut o impresie atât de adâncă asupra ta, încât ai uitat chiar să urezi bun-venit tatălui tău, care a sosit dintr'o călătorie atât de lungă?

— Nu știu... eu... începu tânărul student, încurcat, dar se opri, neștiind ce să mai spuie.

— Dragul meu băiat, ce te-ai turburat așa? Hai, ia loc aici lângă mine și bea un pahar de șampanie, ca să-ți vii în fire.

Bob Wilkens luă paharul pe care i-l întinse tatăl său și il goli dintr'odată.

— Așa, ștrengarule, și acum spune-mi ce cauți aici la Marsilia, pe când eu te credeam la Grenoble, cu nasul in cărțile tale.

— Am terminat studiile, tată, și mi-am luat doctoratul.

— Bravo băiete; te felicit! Vasăzică de azi inainte trebue să-ți spun: domnule doctor. Așa dar totul a mers bine?... Pentru Dumnezeu, Bob, deschide gura, vorbește, nu aștepta să-ți scot fiecare cuvânt cu cleștele!

— Iartă-mă, tată, dar n'am venit singur in localul acesta...

— Fără îndoială cu o fetișcană frumușică... Asta pot să-mi închipui... Și acum nu vrei s'o lași singură...

— Nu cu o fetișcană, tată, ci cu o domnișoară...

— ...care va găsi repede alt cavaler, dacă nu te vei intoarce îndată la dânsa, spuse, râzând Frank Wilkens. Dar pentru a te liniști, iți dau voie s'o cauți.

— Imi dai voie s'o aduc, in loja ta?

Bob nu vru încă să-i spuie de cine e vorba. Numai după ce o va vedea tatăl lui, o va prezenta.

Frank Wilkens dădu din cap și zise:

— Din partea mea, poți s'o aduci.

Tânărul ieși grăbit și se duse la masa la care luase loc cu Felicia, dar n'o mai găsi acolo.

O căută cu privirea prin sală, n'o descoperi însă nicăieri.

Când trecu chelnerul care ii servise, il întrebă:

— Nu știi unde s'a dus domnișoara, care era cu mine?

Chelnerul dădu din umeri.

— N'am mai văzut-o de când v'ați ridicat împreună dela masă pentru a dansa.

Bob rămase nedumerit.

Unde să fie oare Felicia?

Poate s'a supărat că a părăsit-o în toiul dansului și a plecat?

Alergă la garderobă și arătând numărul, intrebă pe femeia de acolo dacă Felicia nu-și luase cumva haina și pălăria?

Garderobiera cercetă și răspunse:

— Nu; lucrurile mai sunt încă aici.

Bob se întrebă ce să mai facă, unde s'o caute, pe cine să întrebe.

Se dusese oare în sala de jos, să privească cum petrec marinarii?

Dar și acolo o căută zădarnic.

Dispariția ei era o taină pentru el.

Trebuia să mai aibă răbdare, poate se va întoarce la masa lor; dar între timp trebuia să se ducă iar la tatăl său care il aștepta.

Cu chipul întristat, Bob intră în lojă.

— Ei, unde e frumoasa ta însoțitoare? De ce n'ai adus-o?

— N'am găsit-o.

Frank Wilkens râse.

— Fără indoială că s'a plictisit singură, și-a găsit un alt cavaler și au plecat amândoi la alt local.

Bob se uită grav la tatăl său.

— Te rog, tată, să nu spui așa ceva. E logodnica mea.

Frank Wilkens încruntă sprincenele, apoi spuse cu un ton tărăgănat:

— Ahaa... Era fata de care mi-ai scris?... Ei bine, șezi aici lângă mine și povestește-mi despre ea.

— Trebue s'o caut, tată...

— Mofturi! Asta poți s'o faci și mai târziu. Deocamdată spune-mi cum se face că te-ai logodit fără voia mea?

Cuvintele acestea fură spuse cu un ton glumeț, dar Bob, căruia, în neliniștea în care se afla, nu-i ardea de fel a glumă, răspunse foarte serios:

— Dacă iei totul drept o glumă, e mai bine să nu mai vorbim, mai cu seamă într'un local ca acesta, căci iubirea mea pentru Felicia de Martigny o socotesc ca ceva sfânt.

Frank Wilkens tresări.

— Felicia de Martigny o cheamă? întrebă el, luând o înfățișare încordată.

— Da, tată, contesa de Martigny și e făptura cea mai drăgălașă de pe fața pământului. Și tu ai să fii încântat, când o vei vedea.

Frank Wilkens păru că nu aude cuvintele pline de entuziasm ale fiului său. Cu privirea întunecată, rămase dus pe gânduri și repetă, ca pentru sine:

— Contesa de Martigny?...

Apoi se uită iar la Bob și spuse:

— Povestește-mi mai departe. Unde ai cunoscut-o?

— La Grenoble, într'o cofetărie mică, am văzut-o pentru întâia oară...

Apoi tânărul îi povesti tot ce se petrecuse, cum fugise cu Felicia din Grenoble și venise la Marsilia pentru a o căuta pe mama ei.

— Azi n'am găsit-o acasă, încheiă el, dar, fără îndoială, contesa Martigny se va întoarce în curând; atunci mă voiu duce la ea și o voiu ruga să mi-o dea de soție pe mica, blonda mea Felicia.

Frank Wilkens căzu iar pe gânduri, vrând parcă să răscolească amintiri din vremuri de demult.

Bob il privea cu luare aminte.

De ce devenise tatăl lui deodată așa de tăcut, de gânditor și de grav? Avea oare de gând să se împotrivească acestei căsătorii?

Frank Wilkens ridică iar capul și se uită la fiul său.

— Și pe mine nu mă întrebi ce voiu spune la toate astea?

— Știu că dorești numai fericirea mea și asta n'o pot avea decât cu mica mea Felicia.

— Și ce vei face dacă voiu spune „nu", Bob?

Fața tânărului se acoperi de o roșeață aprinsă.

— Ai într'adevăr de gând să faci asta?

Frank Wilkens ocoli întrebarea şi stărui:

— Răspunde-mi mai întâi la întrebarea mea.

— Atunci... atunci, tată, îmi voiu căuta fericirea chiar împotriva voinţei tale.

— Daaa....?

— Sunt major.

Frank Wilkens dădu liniştit din cap.

— Ştiu asta, dar pari să uiţi că odată vei moşteni de la mine o întreprindere uriaşă şi o avere imensă?

Bob îi curmă vorba:

— Cu ameninţarea că mă vei desmoşteni, vrei să mă supui voinţei tale, dar nu-ţi vei ajunge scopul. Sunt bărbat în toată firea, mi-am terminat studiile, am o meserie, şi, dacă va fi nevoie, voiu căuta un post în altă întreprindere şi voiu câştiga destul ca să pot trăi bine împreună cu soţia mea.

Din cuvintele sale se înţelegea o hotărîre nestrămutată. Lui Frank Wilkens îi plăceau astfel de firi pline de voinţă, care nu se pleacă niciunei puteri şi în sinea lui era bucuros că fiul său era dintre acestea.

Cât îl privea de indrăzneţ, gata de luptă, aproape duşmănos! Aşa trebuia să fie un bărbat care avea să conducă odată o întreprindere mare!

Zâmbi îmbunat şi zise:

— Te-am supărat rău de tot, Bob; dar am vrut să te pun numai la încercare.

Tânărul răsuflă uşurat.

— Atunci n'ai, într'adevăr, nimic de spus împotriva căsătoriei noastre?

Frank Wilkens ridică mâna.

— Mai încet, băiete, până acolo n'am ajuns încă. Despre asta vom mai vorbi.

— Ai dreptate; trebue s'o cunoşti mai întâi pe Felicia. Deocamdată mă duc s'o mai caut. Negreşit că o voiu găsi undeva în local.

Se ridică de pe scaun şi părăsi loja. După ce uşa se închise în urma lui, Frank Wilkens îşi sprijini capul în mâini şi murmură ca pentru sine:

— Cât de ciudat ţese destinul viaţa omului! Îi aruncă tot felul de nenorociri în cale şi îl lasă să se lupte cu ele. Unii rămân biruitori; aceştia sunt cei tari. Cei slabi pier, se prăpădesc...

Bob alergă din nou la masa unde şezuse cu Felicia, întrebă iar pe chelner dacă n'o văzuse, dar primi acelaşi răspuns ca şi adineauri. Se duse încă odată la garderobă, dar nici aici nu află ceva nou: haina şi pălăria erau tot acolo; nu le luase nimeni. Chinuit de teamă şi nelinişte, căută prin toate sălile, prin toate colţurile; în zadar, căci nicăieri n'o găsi pe Felicia.

Unde dispăruse?

Ce se întâmplase?

Nu găsi niciun răspuns la aceste întrebări şi începu să-şi facă cele mai amare mustrări că o lăsase singură în învălmăşeala aceea.

Desnădăjduit şi trist, se întoarse la tatăl său.

— Nici de data asta n'ai găsit-o, Bob?

— Nu, răspunse acesta, cu vocea înecată. Presupun că a plecat fără mine, simţindu-se jicnită că am lăsat-o singură în mijlocul salonului, când te-am zărit pe tine. Recunosc că a fost o necuviinţă, dar am săvârşit-o fără niciun gând rău şi numai sub înrâurirea marei surprinderi de a te vedea pe neaşteptate aici.

— Deocamdată nu mai e nimic de făcut. Dar nu te întrista, dacă n'o vei mai găsi azi aici, ai să dai de dânsa mâine în altă parte.

— Negreşit că am s'o caut şi nu voiu avea odihnă până când n'o voiu găsi.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Acum să plătim şi să mergem, căci sunt obosit. Te-ai îngrijit de vreun adăpost?

— Încă nu.

— Atunci vino cu mine la hotelul unde am tras eu.

Chemară chelnerul, Frank Wilkens plăti, apoi se ridicară, pentru a părăsi barul „Valencia".

In timpul convorbirii lor nu fuseseră atenţi la ce se petrecea în sală, dar în clipa când vrură să părăsească loja, luminile se stinseră, aşa că se opriră în loc.

O tăcere adâncă domnea în jurul lor.

Orchestra începu să cânte lin.

Un mănunchiu de raze roşii căzu pe scenă, deveni tot mai puternic, mai strălucitor şi deodată apăru în lumina lui...

Bob tresări şi cu paşi iute se apropiă de balustrada lojii.

Felicia?...

Nu, nu era dânsa, ci femeia cea frumoasă cu care vorbise tatăl său...

Şi deodată, contesa blondă începu să cânte cu o voce nespus de dulce, la început cam sfioasă şi nesigură, dar pe măsură ce cânta, glasul devenea mai plin, mai hotărît, căpătă un sunet metalic, care vibra cu putere în toată sala.

Când ultimul sunet încetă, publicul izbucni în aplauze frenetice, furtunoase, care nu mai luau sfârşit.

Frank Wilkens rămase captivat, cu privirea aţintită asupra frumoasei femei, al cărei chip fermecător era scăldat în lumina roşie de pe scenă.

— Contesa blondă... murmură el.

Se reculese însă repede şi punând o mână pe umărul fiului său, zise:

— Să mergem, dragul meu.

— Tată... cu femeia ceea de colo.... seamănă... Felicia mea...

Bob spusese aceste cuvinte cu respiraţia întretăiată, aproape gâfâind.

Frank Wilkens dădu din cap.

— Se poate, dragul meu băiat, dar acum haidem, să plecăm.

Bob îşi deslipi cu greu ochii de la frumoasa cântăreaţă şi urmă pe tatăl său.

9. — Şi destinul?...

Speriată şi tremurând din tot trupul, Felicia şedea în mijlocul marinarilor şi cu ochii măriţi de groază privea la învălmăşeala sgomotoasă din jurul ei.

O orchestră de Negri cânta cel mai nou jazz şi clienţii o acompaniau în cor. Nenumărate perechi se învârteau dansând în mijlocul sălii, râdeau şi glumeau. Pretutindeni domnea veselia şi voia bună, ca şi când n'ar fi jale şi durere pe lumea asta.

Numai Felicia era tristă. Buzele îi tremurau de plâns înăbuşit, ochii îi erau plini de lacrimi şi faţa palidă.

— Bea, fetițo, îi spuneau marinarii, întinzându-i fiecare paharul lui. Băutura încălzește sângele; te vei înveseli și vei râde, în loc să plângi!

Felicia respinse cu desgust paharul și se rugă:

— Lăsați-mă să plec... Nu vreau... nu pot să rămân aici...

— Mai întâiu trebue să te vadă contesa blondă, îi spuse marinarul care ședea lângă dânsa. Va rămâne buimăcit când va vedea asemănarea dintre tine și ea...

— Nu, dați-mi drumul.... Fie-vă milă de mine, se rugă din nou Felicia.

Dar marinarii începură să râdă.

-- Noi, marinarii, când prindem o fată, nu-i mai dăm drumul așa de ușor.

Inainte ca Felicia să se poată împotrivi, unul mai chipeș dintre ei, o apucă de mână și o trase după dânsul în mijlocul celor cari dansau. Când se depărtară de la masă, încât nu mai putură fi auziți de ceilalți, marinarul îi șopti la ureche:

— Mi-e milă de tine, fetico. Se pare că nu ești dintre acelea care își pierd nopțile prin localuri de astea. Noi marinarii suntem cam zănatici, totuși avem inimă bună. Dacă nu vrei să rămâi de bună voie cu noi, atunci poți să pleci. Dansând, ne vom apropia de tejghea, unde ne vom opri și voiu cere bătrânului Jean să ne dea două rachiuri. In timp ce le vom bea, se va ivi prilejul s'o ștergi, căci în stânga tejghelei se află ieșirea. Ne-am înțeles?

Un zâmbet slab se ivi pe buzele palide ale Feliciei.

— Iți mulțumesc, murmură ea. Mai mult nu fu în stare să spuie, dar marinarul citi în ochii ei o adâncă recunoștință.

După ce făcură două tururi prin sală, marinarul, pe care îl chema Pierre Chenal, se ținu de cuvânt și se apropiă cu Felicia de tejghea.

Salută voios pe Jean și spuse:

— Hai repede, bătrânelule, dă-ne două rachiuri, că ni s'a uscat gâtlejul de sete.

Dar abia aruncase Jean o privire asupra Feliciei și rămase înmărmurit, scăpând paharul pe care îl luase în mână. Zăpăcit, holbă ochii la tânăra fată, așa încât Pierre Chenal începu să râdă.

— Ce este, bătrânelule?! Te miri că frumoasa noastră contesă blondă are concurentă? Și noi am rămas buimăciți, când am văzut-o pe fata asta. Dar acum, hai, dă-ne repede băutura!

Bătrânul Jean își trecu mâna peste frunte și murmură:

— Ea... ea e...

Vorbise atât de nedeslușit, încât nici marinarul, nici Felicia nu înțeleseră ce spusese. Apoi adăugă mai tare:

— Două rachiuri... da... acu, la iuțeală, Pierre, dar așteaptă numai o clipă, să aduc o sticlă neîncepută din pivniță.

Dispăru repede și cât îl ținură picioarele, alergă la etajul de sus, unde întrebă pe toți cari îi ieșiră în cale:

— Unde e contesa blondă?

De la toți primi același răspuns:

— Unde vrei să fie decât în salon?

Jean își îndreptă pașii într'acolo, dar se opri sfios la intrare și își luă șapca de pe cap, învârtind-o, încurcat, între degete.

Cekov îi spusese odată pentru totdeauna că n'are ce căuta în sălile de sus, deoarece nu voia să existe nicio legătură între localul marinarilor și elegantele saloane de la etaj.

De astă dată însă nu putea să asculte de ordinul patronului, căci trebuia să spuie neapărat contesei blonde că văzuse pe Felicia jos, însoțită de un marinar.

De la ușa unde se afla, Jean putu să zărească pe Dolores, care ședea la o masă, cu mai mulți ofițeri de marină. Aceștia râdeau și beau în sănătatea ei, iar contesa le răspundea tot râzând, dar râsul ei suna atât de îndurerat, încât bătrânului Jean i se strânse inima de milă.

O cunoștea doar bine pe Dolores, cu care, de vreo cincisprezece ani încoace, împărtășise toate bucuriile și necazurile și știa că sub râsul ei se ascunde o jale adâncă. De la Betty aflase toate jertfele pe care le adusese pentru copila ei și acum totul amenința să se prăbușească.

Dar poate va mai putea salva, ce era încă de salvat.

Bătrânul Jean opri pe unul din chelneri și îi spuse:

— Ascultă, dragă Coliban, trebue să-mi faci un serviciu. Inștiințează pe contesa blondă, că am să-i spun ceva de mare însemnătate.

Chelnerul dădu din cap și plecă repede.

După câteva clipe Dolores se afla în fața lui Jean, îl apucă înspăimântată, de braț și îl întrebă:

— Ce s'a întâmplat, Jean?

— Felicia e jos, în localul marinarilor. A venit cu Pierre Chenal.

Câteva clipe, contesa blondă rămase ca înlemnită și se părea că e gata să se prăbușească la pământ. Reuși însă să se reculeagă, și adunându-și toate puterile, coborî în goană scara, ce ducea spre localul marinarilor.

Când o zăriră, marinarii o primiră cu strigăte de bucurie; perechile care dansau se opriră și toți o înconjurară, încântați că venise și printre ei.

Unul din marinari își aruncă bereta în aer și strigă entuziasmat:

— Trăiască contesa blondă!

Inima ei amenința să se oprească.

Dolores ridică mâinile pentru a-i da la o parte și a-și face drum, dar nimeni nu băgă de seamă cât de palidă era sărmana și cât de înspăimântate îi rătăceau privirile prin sală. Toți se lăsară cuprinși de entuziasm, căci toți o iubeau, o admirau și o venerau.

Bătrânul Jean își croi repede drum spre tejghea, unde găsi pe Pierre Chenal, dar rămase speriat în loc, căci marinarul era singur.

— Unde e? întrebă el agitat.

— Cine?

— Fata care era adineauri cu tine?

— Porumbița aia frumușică?

— Da, da! Unde a plecat?

— După cum vezi, a zburat.

Jean apucă pe Pierre de braț.

— Nu e adevărat, vrei numai să mă sperii.

Marinarul dădu mirat din cap.

— Ce e cu tine, bătrânelule? Ce ai? Nu te-am văzut încă niciodată în halul ăsta!

— Unde e fata?... Spune-mi repede unde e fata!

— A plecat.

— Unde?... A ieșit în stradă?

Marinarul dădu din umeri.

— De unde vrei să știu unde s'a dus? Nu i-a plăcut să stea cu noi și am lăsat-o să plece.

Bătrânul Jean își apăsă fruntea cu mâna.

— Dumnezeule, Doamne!.. Am venit prea târziu! Mai bine nu-i spuneam nimic!

La aceste cuvinte, aruncă o privire ingrijorată spre contesa blondă, care reuşise însfârşit să-şi facă drum prin mulţime şi venea spre dânsul.

Din privirea lui tristă, înţelese ce se întâmplase.

— Nu mai întreba, băiete, îl intrerupse contesa blondă, Jean dădu grav din cap.

— A dispărut.

Deodată Dolores se intoarse spre marinar.

— De ce n'ai reţinut-o?

Pierre se uită mirat la dânsa.

— De unde puteam să ştiu că te interesează atât de mult fata aceea? Nu cumva asemănarea ei...

— Nu mai întreba, Chenal, îl intrerupse contesa blondă, repede. Spune-mi mai bine unde ai găsit-o şi de ce a plecat?

— Asta pot să-ţi spun in câteva cuvinte, răspunse Pierre râzând. Pe când veneam voioşi de-alungul străzii Cannebièrre, fata ne-a ieşit in cale. Am crezut, bine înţeles, că e una dintr'acelea care cutreieră localurile de noapte şi le place să petreacă cu marinarii.

— Dumnezeule! gemu contesa blondă.

Dar se reculese indată şi spuse:

— Ce s'a mai întâmplat în urmă?

— Cu toată impotrivirea ei, pe care am luat-o drept prefăcătorie, am adus-o cu noi incoace. Era însă aşa de speriată şi descurajată, încât mi s'a făcut milă de ea şi i-am dat prilej să fugă. A plecat îndată după ce Jean s'a depărtat de tejghea.

Dolores schimbă o privire inspăimântată cu bătrânul, care dădea din umeri, neştiind ce să mai facă.

Ea însăşi rămase câteva clipe locului, ca înlemnită, apoi îşi adună puterile şi zise:

— Trebue s'o caut... s'o găsesc neapărat.

Fără să se mai sinchisească de clienţii ei, alergă spre ieşirea care dădea în stradă.

Mirat, Pierre Chenal, se luă indată după ea, dar nu putu s'o mai ajungă, ci văzu numai cum se urcă intr'un automobil, care porni in goană.

Dând din cap, se uită câtva timp in urma ei, apoi se întoarse în local, se apropiă de bătrânul Jean şi-l intrebă curios:

— Ce inseamnă toate astea?

— Nu pot să-ţi spun nimic, băiete. E secretul contesei noastre. Dar se prea poate ca în curând şi tu şi noi toţi, să trecem prin întâmplări pe care nici nu le-am visat.

— Mă faci curios, Jean. Vorbeşte...

Bătrânul dădu trist din cap şi răspunse:

— E mai bine să nu ştii nimic, căci ar trebui să-ţi spun o poveste foarte tristă, iar tu trebue să fii vesel. Du-te mai bine la Pepita cea brună. Uite-o colo la masa din fund. Te aşteaptă de mult s'o iei la dans. Pe contesă las-o în voia soartei ei...

In vremea asta, Felicia rătăcea fără ţintă pe străzi. Voia numai să se depărteze cât mai repede de cartierul acela blestemat... să se ducă oriunde, numai să scape de acolo.

Se simţea atât de obosită şi istovită! Trupul îi atârna greu şi picioarele abia o mai duceau.

Se lăsă pe o bancă şi îşi rezemă capul în mâini.

— Numai câteva clipe de odihnă... se gândi sărmana fată.

Deodată tresări speriată, simţind atingerea unei mâini pe umărul ei. Ridicând capul, zări în faţa ei un sergent de stradă, care îi zise răstit:

— Aici nu e voie de dormit! Şterge-o!... Caută-ţi alt loc!

Felicia se ridică, clătinându-se şi abia în clipa aceea îşi dădu seama de situaţia desnădăjduită în care se afla, că era fără haină, fără pălărie şi n'avea niciun ban în buzunar.

Nu-i era cu putinţă să colinde mai departe străzile în halul acesta. Unde să se ducă în noaptea asta şi ce va face mâine?

Ridicând capul, Felicia zări în faţa ei un poliţist [!]

Ne mai ştiind încotro s'apuce, mergea fără ţintă, la întâmplare.

După câtva timp îşi încetini pasul şi privi in jurul-i, ca trezită dintr'un somn adânc.

Nu mai văzuse oare casele astea, strada asta?

Ce inlănţuire minunată a hazardului!

Rătăcind fără ţel, ajunsese iar în strada Estelle... Şi colo, în faţa casei celei cenuşii, mai stătuse azi odată! Ca impinsă de o putere tainică, inaintă clătinându-se spre intrare.

Dar când ajunse acolo, puterile o părăsiră şi izbucnind în plâns, se prăbuşi în faţa uşii, pe lespezile reci de piatră.

Nu știa de când era acolo, când deodată fu orbită de lumina vie a unor faruri de automobil și încercă să se ridice.

— Ma-...!

Ca un strigăt înăbușit ieși sunetul de pe buzele Feliciei, dar nu fu în stare să pronunțe în întregime numele scump, căci simți ca niște ghiare reci cari o zugrumau...

Contesa blondă auzise însă strigătul.

Alergă spre Felicia, se aplecă asupra ei și ridicând-o de jos, murmură:

— Felicio!... Sărmana, micuța mea Felicia!... Insfârșit, te-am găsit!

Plăti repede șoferului, deschise ușa casei, cu mâinile tremurânde și o trase pe Felicia după dânsa.

— Vino... vino cu mine... nu mai plânge. Nu fii tristă, micuța mea Felicia... Reazămă-te de mine, te voiu sprijini... Vino, nu-ți fie teamă... iți voiu spune tot... Și... poate... poate... totul se va mai putea îndrepta spre bine.

Vorbea cu greutate, cuvintele ii ieșeau întretăiate de pe buze, iar privirea ei chinuită era îndreptată, plină de teamă, asupra chipului palid al copilei sale.

Desnădăjduită cutreierase străzile, o căutase pretutindeni pe Felicia și pierduse aproape speranța s'o mai regăsească.

Și acum tot o găsise!

Era poate un semn al cerului că fata își îndreptase pașii spre casa aceea și o slabă licărire de nădejde se ivi în inima ei de mamă îndurerată, că Felicia o va înțelege, dacă îi va spune tot, dacă ii va povesti viața ei plină de jale și de chinuri.

10. — Neliniște

Ieșind de la barul „Valencia", Wilkens și fiul său înaintară tăcuți prin străzile pustii ale marelui port și se îndreptară spre hotelul Bristol, unde trăsese Americanul.

Niciunul din ei n'avea chef de vorbă, fiind încă sub înrâurirea întâmplărilor din seara aceea, care le răscoliseră sufletele.

Bob era chinuit și de îngrijorarea pe care i-o pricinuise dispariția Feliciei și care ii apăsa sufletul ca o povară nespus de grea.

Avea pe braț haina tinerei fete, pe care o luase de la garderobă și din când in când desmierda stofa moale, care mai păstrase parfumul trupului ei.

Felicia... Felicia lui scumpă!

Gândurile lui Bob se învârteau neîncetat in jurul aceleiași întrebări: Unde s'o caute pe iubita lui? Unde s'o găsească?

Tatăl său îl sfătuise să aibă răbdare. Era lesne de spus; dar pentru a putea avea răbdare, era nevoie de liniște și cum putea să găsească liniște, când inima ii era încleștată de teamă?

Tăcerea între cei doi bărbați devenise apăsătoare, așa că Frank Wilkens începu să povestească de acasă, de avântul pe care îl luase marea lui întreprindere și de strălucitele perspective ale viitorului.

— In America vei avea un câmp întins de activitate, dragul meu Bob; alături de mine vei urca treptele progresului și amândoi vom asigura viitorul urmașilor noștri.

Bob tăcea, căci ce-l interesa în clipa aceea întreprinderea tatălui său și ce se petrecea acasă? Totul era mic și fără însemnătate pe lângă durerea care îi strângea sufletul ca un dește.

Dându-și seama de starea in care se afla fiul său, Frank Wilkens tăcu și el.

Insfârșit ajunseră la hotel și intrară în hol.

— Inainte de toate, să mă îngrijesc de o odaie pentru tine, Bob.

— Da, fii atât de bun tată, căci eu trebue să mai mă duc undeva.

Frank Wilkens il privi mirat.

— Să te mai duci?... Unde? E târziu și e timpul să mergem la culcare.

— Eu tot n'aș putea dormi până când nu voiu afla ce s'a întâmplat cu logodnica mea.

— O să afli mâine.

Bob clătină capul.

— Nu pot aștepta până mâine. Trebue să aflu încă astăzi.

— Dar cum ai să faci?

Tânărul dădu din umeri.

— Nici eu nu știu încă.

— Doar n'ai să cutreieri la întâmplare străzile Marsiliei pentru a-ți căuta logodnica?

— Mai degrabă asta, decât să-mi petrec noaptea intr'o cameră de hotel, fără să pot dormi, chinuit de neliniște și griji.

Frank Wilkens il privi cu luare aminte.

Va să zică dragostea pentru Felicia prinsese rădăcini adânci în inima fiului său?

Rău, foarte rău!

Așa dar va fi o luptă aprigă până când va reuși să-l despartă de aceea contesă Martigny!

Dar va reuși; trebuia să reușească!

Bine ar fi, dacă n'ar mai găsi-o, gândi Frank Wilkens și pentru a-l reține pe Bob, îi spuse:

— Ceea ce vrei să faci n'are nici un rost. Cum iți închipui că o vei găsi pe contesă, căutând-o la întâmplare?

Bob nu se lăsă înduplecat și răspunse:

— Plec. Nu-ți mai da osteneală să mă oprești.

Intinse tatălui său mâna pentru a-și lua rămas bun și adăugă:

— Noapte bună și la revedere, pe mâine.

— Din partea mea, pleacă, zise Frank Wilkens supărat, urmărindu-l cu privirea.

Ce se întâmplase cu băiatul lui? Era ca vrăjit!... Dar la urma urmei, dacă Felicie de Martigny era tot atât de frumoasă ca și contesa blondă, dragostea lui Bob era explicabilă.

Insfârșit... mâine ii va deschide ochii și va isprăvi repede cu această întâmplare romantică!

După ce se depărtă câțiva pași de hotel, Bob se opri în loc și chibzui.

Incotro să apuce?

Nu găsi niciun răspuns la întrebarea asta și dădea dreptate tatălui său când spusese că n'are niciun rost s'o caute pe Felicia în timpul nopții pe străzile unui oraș atât de mare ca Marsilia.

Numai o întâmplare i-ar putea-o scoate în cale și pe așa ceva nu putea să se bizuie.

Că părăsise barul, era în afară de orice îndoială.

Dar încotro apucase?

Poate se mai dusese odată în strada Estelle, pentru a încerca să intre în locuința mamei sale?

Fără îndoială că așa făcuse, căci nu se îngrijise încă de niciun adăpost și-l va căuta în casa mamei sale.

Pornind de la această presupunere, Bob iuți pasul, ca să ajungă cât mai curând la țintă.

Negreșit că acolo o va găsi pe Felicia lui.

Drumul era lung, dar era același pe care abia venise cu tatăl său, așa că putu să se orienteze mai ușor.

Insfârșit ajunse în strada Estelle, unde după scurt timp zări și casa cenușie, în care, după spusele Feliciei locuia mama ei.

In aceeași clipă se opri o mașină în fața ușii.

Venise oare contesa de Martigny?

Bob trecu repede strada și ajunsese aproape de ușă, când aceasta se deschise și se închise repede.

Tânărul o luă la fugă și ajungând în fața ușii, văzu prin geamul acesteia, cum se aprinse un bec electric.

Aruncând o privire înăuntru, recunoscu pe Felicia, care urca scara, sprijinită de o doamnă străină. Vru tocmai să bată la ușă, când se simți apucat de braț și tras cu putere înapoi.

— Ei, prietene, ce cauți aici? Nu cumva ai de gând să buzunărești pe contesa blondă?

Bob se întoarse repede, se smunci din încleștarea mâinii care îi apucase brațul și zări în fața lui un șofer.

— Cei vrei? Cum îndrăznești să pui mâna pe mine? se răsti la omul care îl privea încurcat, scărpinându-se în ceafă.

— Ei drace, mi se pare că m'am înșelat.

— Cu ce?

— Luându-te drept un pungaș.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Când te-am văzut repezindu-te la ușă, am crezut că ești dintr'aceia cari au obiceiul să șterpelească poșetele cucoanelor.

— Așa?... Și acum îți dai seama că te-ai înșelat?... Dumneata ai adus pe cele două doamne care au intrat în casă?

— Numai pe una din ele; pe contesa blondă.

— Ce tot vorbești de o contesă blondă?

— Cum, n'o cunoști?

— Nu, răspunse Bob scurt.

— Se poate așa ceva?... Pe contesa blondă o cunoaște doar toată lumea. E proprietara barului „Valencia".

Tânărul student nu mai pricepea nimic.

Doamna care venise cu automobilul era proprietara barului „Valencia", și această doamnă intrase cu Felicia în casă. Era cu neputință să se fi înșelat, căci recunoscuse bine pe iubita lui.

Dar ce legătură era între Felicia și străina aceea, proprietara unui local de noapte?

Se uită din nou la șofer și-l întrebă:

— Ai văzut și dumneata că doamna pe care ai adus-o, a intrat în casă cu o fată tânără?

— Negreșit, ba am văzut chiar mai mult. Când am ajuns în fața ușii și contesa blondă a coborît din mașină, a zărit pe fată care stătea ghemuită jos. Mi-a aruncat grăbită o hârtie de o sută de franci, se aplecă spre fată, o ridică de jos și o trase repede în casă. ...

Taine, numai taine!

Bob era buimăcit, ne mai înțelegând nimic. Un singur lucru era limpede: Felicia se refugiase aici, în casa asta.

Fugise. Dar de ce, de cine? Fără îndoială că nu de dânsul, căci nu putea să fie atât de supărată de faptul că o părăsise în mijlocul salonului de dans.

Iar o întrebare la care nu găsea răspuns.

In orice caz, venise aici să caute pe mama ei.

Se prăbușise în fața ușii. Ii se făcuse oare rău și așa zisa contesă blondă, care, fără îndoială, nici n'o cunoștea, o găsise numai din întâmplare, i se făcuse milă de ea și o luase în casă, pentru a-i da ajutor?

Vru să se mai informeze la șofer despre proprietara barului „Valencia", dar acesta se și urcase în mașina lui și tocmai pornea din loc, în clipa aceasta, făcându-i un salut prietenos.

Bob rămase singur în fața casei cenușii și se întreba ce să facă.

Singura cale spre a ajunge la o lămurire era să trezească pe portar, să urce scara până la locuința mamei Feliciei, să bată la ușă și să ceară să vorbească îndată cu iubita lui.

Se apropiă iar de ușă și sună.

Trebui să apese de trei-patru ori pe butonul soneriei până când o fereastră de la subsol se deschise și o voce morocănoasă îl întrebă ce dorește.

— Aș vrea să mă duc la contesa de Martigny; deschide-mi, te rog, ușa.

— Incă unul care caută pe o contesă, mormăi portarul, apoi răspunse:

— Aici nu stă nicio contesă de Martigny; n'ai decât s'o cauți în altă parte.

— Dar ascultă, omule...

Portarul nu mai ascultă nimic, ci închise repede fereastra.

Zăpăceala și nedumerirea lui Bob crescură acum și mai mult.

Ce spusese portarul? Contesa de Martigny nici nu locuia în casa asta?

Tânărul își trecu mâna peste frunte. Tot ce i se întâmpla, era oare numai un vis urât?

Contesa blondă?... Asta era doar femeia pe care o văzuse vorbind cu tatăl lui, când intrase în loja acestuia. Poate știa el mai multe despre ea?

Misterul care se pusese deodată între el și Felicia, îi chinuia sufletul.

N'avea niciun rost să mai stea în fața casei cenușii. căci în noaptea asta tot nu va mai putea intra.

Abătut, porni agale prin străzile pustii, luând drumul spre hotel.

Dacă tatăl său nu se va fi culcat încă, îl va întreba îndată ce vorbise cu femeia aceea.

Ajungând la hotel, bătu la ușa camerei tatălui său, dar nu primi niciun răspuns. Fără îndoială că dormea de mult.

Se duse în odaia lui și fără să mai aprindă lumina, se aruncă îmbrăcat pe pat, ținând încă în brațe haina Feliciei, în care își ascunse fața. Un geamăt dureros izbucni din pieptul său:

— Adorata, micuța mea Felicia!... Doamne, Dumnezeule, ce se va mai întâmpla oare cu noi?!

Cu pași greoi cele două femei urcară treptele și ajunseră însfârșit la ușa locuinței, pe care contesa blondă o deschise cu o mână tremurătoare.

Aruncă o privire furișă spre copila ei, care, căutând un sprijin, se rezemase de perete.

Sărmana, micuța Felicia!

Cât de deosebite fuseseră revederile de altădată între mamă și fiică! Cu câtă bucurie se arunca copila în brațele mamei sale, râzând voioasă! Cu câtă însuflețire îi povestea micile întâmplări din viața ei! Astăzi însă o tăcere dureroasă, sfâșietoare, domnea între ele.

Dolores își simțea bătăile năvalnice ale inimii și ca o fantomă amenințătoare i se arăta viitorul.

Ce se va întâmpla acum?

Îi va rămâne copila... sau o va pierde pentru totdeauna?

Intrară în casă și Dolores aprinse lumina. Felicia se ghemui într'un fotoliu, înfiorându-se și mama ei luă repede un șal, pe care i-l puse pe umeri.

— Sărmana mea micuță, murmură ea. Ți-e frig?

Felicia nu răspunse nimic, ci rămase nemișcată, cu privirea ațintită în gol.

Buzele contesei blonde începură să tremure de un plâns înăbușit și în ochii ei se ivi o lucire de teamă.

Trecură clipe care îi părură o veșnicie.

Insfârșit Dolores își luă inima'n dinți și așezându-se pe un scaun în fața copilei, începu cu glas tremurător:

— Felicio... scumpa mea... vorbește.. spune măcar un singur cuvânt!

— Nu... nu pot... E așa de greu...

— De ce ai venit încoace?

Felicia se uită la ea cu ochi în care se citea o desnădejde adâncă.

— Pentru... că...

Dar se opri brusc, trăsăturile chipului i se înăspriră și cu un glas plin de adâncă mustrare, întrebă:

— De ce m'ai mințit, de ce m'ai înșelat toată viața?

— Voiam să fii fericită, Felicio.

Fata izbucni într'un râs amar.

— Poate aș fi fost de o mie de ori mai fericită dacă m'ai fi lăsat acolo unde trebuia să rămân, unde mi-ar fi fost locul și nu m'ai fi crescut într'un mediu, în care eu... fiica unei...

— Felicio... pentru Dumnezeu!... Taci... nu pronunța cuvântul grozav!... N'aș putea să-l aud din gura ta,... o întrerupse contesa blondă, agitată. Orice aș fi făcut, n'ai dreptul să mă osândești, înainte de a mă asculta.

Tânăra fată dădu din umeri.

— Ce-ai mai putea să-mi spui?... La barul „Valencia" am aflat și am văzut tot... Știu că mama mea e una din cele mai cunoscute cocote din oraș; știu că toată lumea îi spune „Contesa blondă din Marsilia" și mai știu acum de unde vine toată averea ei. Cu toate că m'ai ținut departe de această viață, cu toate că am fost supravegheată de aproape la pension, totuși am aflat ce se petrece în lumea asta mare și am auzit povestindu-se multe despre viața de noapte a orașelor mari și de femeile cari se vând pentru bani. Dar niciodată nu mi-ar fi trecut prin gând că mama... mama mea pe care am iubit-o, am adorat-o, am venerat-o... mama mea, care până astăzi a fost tot ce poate fi mai frumos și mai sfânt pentru mine, este și ea una dintr'acelea!

Felicia îi aruncă o privire plină de dispreț.

Dolores avu un zâmbet trist și îndurerat, care trăda sfâșierea inimii sale chinuite.

— Una dintr'acelea! repetă dânsa, trecându-și mâna peste frunte, ca și când ar fi vrut să gonească vedenii grozave. Da, da, Felicio; ai dreptate, mama ta e una dintr'acelea. Și de ce a ajuns aici? De ce și-a luat asupra ei o povară atât de grea? Nu pentrucă o atrăgea această viață de plăceri, nu!... Ci pentru a putea cumpăra lapte pentru copila ei bolnavă care murea de foame..., pentru a-i face viața mai frumoasă... Numai pentru asta a făcut-o! Numai de dragul copilei sale a căzut atât de jos... și acum... copila asta o osândește, fără s'o asculte...

— Pentru mine? întrebă Felicia încet.

Contesa blondă dădu din cap.

— Da, pentru tine, Felicio, căci erai bolnavă și prăpădită... mureai de foame și eu n'aveam nimic... nimic, nici măcar atât cât să-ți cumpăr puținul lapte de care aveai nevoie. Desnădăjdea m'a împins să mă vând, căci de lucru n'a vrut nimeni să-mi dea... și nici nu învățasem nimic cu ce să-mi pot câștiga pâinea de toate zilele... Din cea mai fragedă copilărie am fost răsfățată... mizeria n'o cunoscusem... până când am ajuns cerșetoare aruncată în stradă... cu copila mea în brațe...

— Dar tatăl meu?

Un râs aspru, amar, ieși de pe buzele femeii blonde.

— Tatăl tău a fost acela care m'a aruncat în brațele mizeriei și rușinei, strigă ea sguduită până în adâncul sufletului. Eram o biată orfană și cu lingușirile și făgăduielile lui m'a ademenit... Aveam numai optsprezece ani când l-am cunoscut; eram neștiutoare și nu cunoșteam viața; m'am încrezut în jurămintele lui. De aceea Felicio, nu mă osândi, înainte de a mă asculta. Nu voiu înfrumuseța nimic, nu mă voiu face mai bună decât sunt, dar lasă-mă să-ți spun povestea tristă a vieții mele. Fie-ți milă de mine! Dacă în sufletul tău mai lucește numai o singură scânteie din iubirea pe care ai avut-o pentru mine, atunci ascultă-mă...

Ca însetată de un cuvânt bun, avea privirea ațintită asupra chipului împietrit al Feliciei.

Fata se uita neîncetat în gol și un zâmbet rătăcit, dureros, îi tremură pe buze.

— Totul e în zadar, murmură ea. Totul se prăbușește în jurul meu!

— Ce vrei să spui cu asta, Felicio?

Aceasta făcu o mișcare obosită cu mâna, iar zâmbetul ei deveni și mai îndurerat.

— De ce să mai vorbim? Fericirea e pierdută pentru totdeauna!

— Fericirea ta?

— Da, a mea.

— Pentru asta ai venit încoace?

— Da.

— Nu te înțeleg, Felicio! Voiai să ceri fericirea dela mine?

— Da... Bob și cu mine...

Vocea i se înecă în lacrimi și își ascunse fața în mâini.

Dolores se aplecă spre ea și încercă să-i tragă mâinile la o parte.

— Copila mea scumpă... ți-e drag cineva?

Felicia dădu numai din cap, fără să poată scoate o vorbă.

Dolores își simți inima încleștată de o durere nespus de chinuitoare.

— Pentru asta ai venit la Marsilia? întrebă ea.

— Da.

— A venit și el cu tine?

— Aici nu... dar la barul „Valencia".

— Dumnezeule! Atunci știe că mama ta e contesa blondă din Marsilia?!

— Încă nu!..

— Dar cum e cu putință?

— Am fugit.

— Ai fugit? De ce?

— Printr'o întâmplare neașteptată a văzut pe tatăl lui... tu erai în aceeași lojă... vorbeai cu dânsul...

Cu o mișcare repede, Dolores își duse mâna la gât, căci simți iar, cum un laț o sugrumă. Gândurile i se învălmășiră în creier, dar cu încetul se făcu lumină în mintea ei, și începu să înțeleagă toate întâmplările din seara aceea.

— Am fost în loja lui Wilkens... Frank Wilkens, zise ea cu voce înceată.

Felicia era sguduită de sughițuri de plâns.

— Wilkens... regele automobilelor... e tatăl lui Bob... și eu fiind contesă... Bob a crezut că tatăl său nu se va împotrivi la căsătoria noastră... și pentru a cere consimțământul tău, am venit amândoi la Marsilia... dar acum totul s'a sfârșit... visul meu de fericire s'a irosit... Bob Wilkens nu se poate căsători cu fiica contesei blonde din Marsilia...

Dolores se prăbuși ca lovită de trăsnet și gemu:

— Dumnezeule sfinte, ce-am păcătuit, că mă pedepsești atât de îngrozitor?

Câteva clipe se făcu iar tăcere adâncă, apoi Dolores ridică mâna cu o mișcare sfioasă și desmierdă părul blond al Feliciei.

— Sărmana mea copilă, murmură ea; mi-aș da și viața pentru fericirea ta, însă... iubirea ta e un păcat de moarte... Bob Wilkens e fratele tău!

Felicia se ridică în picioare și cu ochi plini de groază se uită la mama ei.

— Fratele meu! repetă ea aproape țipând.

Dolores dădu tristă din cap.

— Frank Wilkens, regele automobilelor, e tatăl tău, e bărbatul care acum nouăsprezece ani, m'a ademenit, m'a dus la Londra, unde spunea că se va căsători cu mine, dar m'a lăsat în cea mai neagră mizerie și a plecat în America unde avea soție și copil. Căzusem în mâinile unui ticălos, unui nemernic, dar când ai venit tu pe lume, m'am împăcat cu soarta mea! Numai tu îmi rămăseseși! Și acum... Dumnezeule, n'am suferit încă destul?! Voiu avea de îndurat alte lovituri ale soartei? Tu, Felicio, pe care voiam s'o feresc de orice durere... tu iubești pe fratele tău?! Nu... nu... soarta nu poate fi atât de neîndurătoare!

Felicia era ca împietrită.

Frank Wilkens, regele automobilelor... tatăl ei?!

Și Bob... fratele ei?!

Mintea ei nu era în stare să înțeleagă. Totul era așa de îngrozitor!

Deodată se auzi în încăpere sunetul strident al telefonului.

Cu toată turburarea grozavă în care se afla, Dolores ridică receptorul și-l duse la ureche.

— Doamna Martigny... strigă ea în aparat.

Dar abia ascultase câteva clipe, când tresări înspăimântată.

Dolores se apropiă de Felicia și încercă să-i tragă mâinile la o parte

— Ce spui?... Foc?... La bar?... Da, vin imediat, peste câteva minute sunt acolo...

Se apropiă clătinându-se de Felicia și cuprinzându-i umerii cu brațul, îi spuse:

— La barul „Valencia" a izbucnit un incendiu. Trebue să mă duc repede acolo... Așteaptă-mă aici... Mă întorc și vom vedea ce e de făcut...

Înainte ca Felicia să se poată desmetici, simți o sărutare pe frunte și după o clipă Dolores părăsi camera.

Felicia rămase singură... singură cu vijelia năprasnică care bântuia în sărmanul ei suflet desnădăjduit.

Bob, fratele ei!... Frank Wilkens, tatăl ei!... Și mama ei... contesa blondă din Marsilia!

Voia să țipe, să plângă... dar era ca înlemnită.

Toată nădejdea ei de fericire se spulberase.

Gândurile i se încrucişau în creer... Dacă mai ai mamă, mulţumeşte Atotputernicului şi fii mulţumită!

Dar o astfel de mamă!

Felicia se sbuciuma în chinuri îngrozitoare şi gemea:

— Dacă m'ai fi lăsat în mocirlă, n'aş fi cunoscut altă viaţă... Nu l-aş fi întâlnit pe Bob şi poate aş fi fost mai fericită decât acum! Dar aşa sunt mai nenorocită, mai săracă decât o cerşetoare!... Mamă... mamă... ce-ai făcut? Intr'o singură noapte am pierdut tot... tot... pe iubitul meu... pe mama... nădejdea în fericire... Numai ruine văd în jurul meu... o prăpastie îngrozitoare... e pieirea... pieirea pentru noi toţi!

12. Catastrofa

Din strada Estelle până la barul „Valencia" nu era departe şi Dolores alergă tot drumul pe jos, ca fugărită din urmă.

Ardea barul! Era o nenorocire. Dar mai mare era nenorocirea care se întâmplase Feliciei.

Vasăzică toate suferinţele pe care le îndurase în decursul anilor din urmă fuseseră zadarnice? Toată clădirea de minciuni pe care o ridicase spre a-şi feri copila de grozăviile vieţii şi a-i ascunde adevărul, se năruia.

Dacă Felicia n'o va înţelege, nu va recunoaşte jertfa cea mare pe care i-o adusese? Dacă o va dispreţui?

Inima i se strânse de durere. Dumnezeule, ce chinuri sfâşietoare!

Ajunse în strada Cannebière şi se pierdu în mulţimea care era adunată acolo.

Maşinile pompierilor treceau în goană nebună; ca nişte lumini prevestitoare de nenorocire luceau faclele pâlpâinde, aruncând umbre fantastice pe ziduri.

Cu ochii măriţi de groază se uita Dolores spre clădirea în care era barul.

Flăcări uriaşe şi nouri negri de fum se înălţau spre cerul întunecat. Toată clădirea ardea, cuprinsă de focul năprasnic. Strigăte de groază se auziră din mulţime.

— Mai sunt oameni înăuntru! Priviţi, colo, la etajul al treilea şi al patrulea, unde sunt locuinţe!

— De ce au întârziat pompierii şi au venit numai cu o singură echipă?

— De ce nu încep să stingă focul?

— Nu s'au adus încă scările!

Cei închişi în clădirea cuprinsă de flăcări strigau desnădăjduiţi după ajutor, făceau semne disperate de la ferestre.

Focul izbucnise în subsol şi se întinsese cu o repeziciune uimitoare, cuprinzând rând pe rând etajele superioare, de unde se auzea pârâitul bârnelor şi bubuiturile tavanelor care se prăbuşeau.

Pompierii veniţi îndată la faţa locului nici nu începură stingerea sau salvarea, căci n'aveau uneltele trebuincioase. Printr'o întâmplare nenorocită postul fusese anunţat că se întâmplase un accident obişnuit şi nu un incendiu.

Focul ajunsese la etajul al doilea şi deodată se auziră ţipete de groază.

— Vor să sară!

Mulţimea privea înfiorată spre ferestrele de la etajul al treilea unde se îngrămădiseră nenorociţii surprinşi de foc.

Un bărbat se urcase pe pervazul unei ferestre...

— Stai!... Opreşte!... Aşteaptă! i se strigă de jos.

Bărbatul şovăi să facă grozava săritură în adâncime.

Deodată se auzi din capul străzii sunet strident de clopot.

— In sfârşit! Pompierii!

Mulţimea respiră uşurată.

In cea mai mare grabă se făcură pregătirile trebuincioase de salvare, se ridicară scările, la picioarele cărora se postară pompieri cu plasele întinse.

Cea dintâi ieşi printr'o fereastră o femeie, ajutată de un pompier, care apoi o lăsă să coboare singură.

O treaptă... două... trei... apoi femeia se clătină, ca ameţită, ridică braţele în aer şi se prăbuşi în adâncime.

Pompierii de jos se proptiră bine în picioare, ţinând plasa cu putere.

O bufnitură, plasa se lăsă puţin sub greutatea trupului căzut, pe care îl săltă odată... de două ori... Femeia era salvată!

Rând pe rând urmară alţii coborând scările; întâi femeile şi copiii, apoi bărbaţii.

Unul ajunsese până la jumătatea unei scări, când se opri câteva clipe, apoi începu să urce iar.

Mulţimea îl privea îngrozită.

Inebunise oare?

După câtva timp apăru iar, ţinând în braţe o făptură care se zbătea înspăimântată. Era un căţeluş alb, pe care omul nu voise să-l lase să piară în flăcări.

Ochii multora din cei cari văzuseră scena se umplură de lacrimi.

In sfârşit şi cel din urmă dintre primejduiţi era la adăpost.

Comandantul pompierilor se apropiă de una din scări, puse un coif pe cap, îmbrăcă un costum de asbest, urcă scara cu mişcări îndemânatece şi sprintene şi pătrunse printr'o fereastră într'o încăpere care fusese cuprinsă de flăcări.

Trecură minute de aşteptare grozavă.

Focul cuprinse şi acoperişul, aruncând scântei în văzduh.

Bârnele trosneau, cărămizi cădeau de sus, primejduind viaţa pompierilor din stradă.

Comandantul pompierilor apăru din nou la fereastră. Nu mai găsise nicio fiinţă vieţuitoare în încăperile cuprinse de flăcări.

Abia coborîse scara, când acoperişul se prăbuşi cu un bubuit asurzitor.

Aici nu mai era nimic de salvat şi singurul lucru ce mai aveau de făcut pompierii, era să apere clădirile învecinate.

Dolores stătea ca înlemnită, privind scenele de groază care se desfăşurau înaintea ochilor ei.

Deodată se simţi apucată de braţ şi auzi lângă ea vocea bătrânului Jean:

— Ce nenorocire grozavă!... Dar nu putem face nimic.

Dolores se întoarse spre el, cu privirea rătăcită.

— Da, Jeane, acum totul s'a sfârşit... tot...

El dădu din cap.

— Ei, lasă, lasă... Se găseşte întotdeauna o cale de scăpare, chiar din cea mai mare nevoie. Nu desnădăjdui, totul se va întoarce încă spre bine.

Bunul bătrân îi spuse aceste cuvinte de îmbărbătare ca s'o mângâie, — dar Dolores nu mai avea încredere şi nici nădejde în viitor. In sufletul ei ardea un foc tot atât de mare ca şi acela care mistuise clădirea de colo.

Gândurile ei se întoarseră iar la Felicia, când bătrânul Jean o întrebă:

— Ei, ţi-ai găsit fata?

Dolores dădu din cap.

— Da, Jeane, am găsit-o.

— Şi?...

Cu o mişcare care trăda toată desnădejdea ei, dădu din umeri.

— Am luat-o cu mine acasă, am vorbit cu ea, i-am spus tot.

— Şi ea ce-a răspuns?

— Nimic. Apoi a trebuit să plec repede; fusesem chemată aici din pricina focului.

Dolores luă scrisoarea şi începu să citească.

— Atunci du-te acasă, aici tot nu mai poţi fi de folos... Ajută-ţi mai bine fata...

Da, era mai bine; bătrânul Jean avea dreptate. Pentru Dolores se prăbuşise tot, dar datoria ei sfântă era să-şi îmbărbăteze copila, s'o sprijine, s'o întărească împotriva soartei nemiloase care îi ucisese, care îi nimicise iubirea şi speranţa.

— Da, Jeane, mă duc acasă.

— Stai să-ţi ajut să treci prin înghesuiala asta.

Îi făcu loc prin mulţime şi înaintau încet, când dădură deodată peste Cekov. Faţa acestuia era pământie şi schimonosită, ochii înroşiţi.

— Totul s'a dus dracului! Am ajuns cerşetori! Într'un singur ceas am pierdut tot. Acum nu-mi rămâne decât să muncesc ca hamal, în port, se văită el, luându-se cu amândouă mâinile de cap.

— Nu-ţi va strica de loc, răspunse Jean, rece, fără un pic de milă şi dându-l la o parte, adăugă:

— Lasă-ne acum, vrem să plecăm, avem altă treabă.

Dar Cekov nu-i lăsă încă să treacă.

— Spuneţi cel puţin ce putem face?

— Nici noi nu ştim. Să aşteptăm! Ce-o vrea Dumnezeu!

Dolores şi Jean străbătură însfârşit mulţimea şi luară drumul spre strada Estelle. Bătrânul o ţinea de braţ, ca s'o sprijine, căci contesa blondă se clătina la fiece pas.

Jean ar fi vrut s'o mângâie, s'o îmbărbăteze, dar nu găsea cuvinte potrivite pentru sfâşietoarea durere care îi chinuia sufletul. Îi luă numai mâna şi spuse încet, cu glas sfios:

— Dolores... Nu uita, sunt lângă tine.

Ea izbucni în plâns.

— Da, bunul, credinciosul meu Jean...

— Ascultă, Dolores, pe cât ştiu eu, în dosul norilor negri e întotdeauna soare şi dacă nu ne vom lăsa doborîţi de durere şi desnădejde, norii se vor risipi şi razele luminoase şi calde vor străbate iar până la noi.

În glasul lui era atâta bunătate, atâta dragoste! Dolores ştia că avea în el un prieten care n'o va părăsi niciodată.

Ajunseră în faţa casei din strada Estelle şi se opriră.

— Îţi mulţumesc, Jeane, spuse contesa blondă.

El o privi lung.

— Vezi de nu-ţi pierde curajul.

— Mi-e teamă, Jeane!

— De ce? Doar toată viaţa te-ai jertfit şi nu ţi-ai făcut altceva decât datoria.

— Dar dacă Felicia mă va părăsi?...

— Atunci nu merită să aibă o mamă ca tine. Nu eşti datoare să dai socoteală nimănui, nici fetei tale; numai lui Dumnezeu şi ţie însuţi; şi în faţa lui Dumnezeu şi a ta eşti curată ca lumina zilei.

Da, dacă toţi ar judeca aşa ca acest bătrân cu suflet bun! Dar lumea e rea şi neîndurătoare!

— Încă odată, Jeane, îţi mulţumesc.

Işi strânseră mâinile şi bătrânul aşteptă până o văzu intrând în casă, apoi, cu capul plecat, porni înapoi pe drumul pe care veniseră şi mormăi:

— Ce nenorocire!... Ce nenorocire grozavă!

Dolores urcă repede scara, nerăbdătoare să-şi revadă copila. Intră, deschise uşa camerei unde o lăsase şi începu:

— Felicio, iată m'am întors...

Dar se opri brusc. Camera era goală. Unde era fata?

— Felicio! răcni ea, ca scoasă din minţi.

Nu primi niciun răspuns.

Dumnezeule! Copila ei dispăruse!

Privirea îi rătăci prin încăpere şi se opri asupra unei foi de hârtie, care se afla pe masă.

O luă şi citi:

„Dragă mămică, plec. Nu mai aştept până când te vei întoarce. Nu mai pot îndura această viaţă, în care totul s'a prăbuşit pentru mine. Rămâi cu bine, mămico şi iartă-mă dar nu mai pot"...

De două-trei ori reciti contesa blondă rândurile lăsate de Felicia.

Rămase ca împietrită, se făcu albă la față, ochii i se măriră de spaimă.

Trecu mult până când își veni în fire și putu să înțeleagă că Felicia plecase, o părăsise.

In sfârșit fu în stare să cuprindă cu mintea că în noaptea aceea de groază își pierduse și copila... singura și ultima ei fericire, pentru care îndurase până atunci viața chinuită pe care o dusese.

Se clătină și izbucni în gemete sfâșietoare.

— Nu, nu se poate, Dumnezeule sfinte... Felicio... un astfel de sfârșit... din vina mea... Nu, nu se poate!

Ușa se deschise încet și Betty intră îngrijorată în odaie. Se apropiă de contesa blondă, îi desmierdă fața scăldată în lacrimi și zise:

— Sărmana mea Dolores, câte nenorociri s'au abătut dintr'odată asupra ta! Nu te lăsa doborîtă; vor veni iar zile senine.

Contesa blondă clătină desnădăjduită capul.

— Pentru mine nu va mai răsări soarele, dacă nu-mi voiu regăsi copila.

— Nu pierde nădejdea, Dolores; mâine când va veni Felicia...

— Felicia nu mai vine, Betty... Iată, citește scrisoarea asta... citește-o și ai să înțelegi că nu mă mai pot aștepta la nicio fericire.

Bătrâna își puse ochelarii pe nas și citi. Timp de câteva clipe domni tăcere, apoi Betty întrebă, înspăimântată:

— Felicia a fost aici?

Dolores dădu din cap și repetă cu voce înecată:

— A fost aici...

— Și știe?...

— Tot!

— I-ai spus cine ești?

— Știa tot când am găsit-o în fața casei. Fusese la bar și mă văzuse.

Betty o cuprinse pe Dolores și o strânse cu putere la piept.

— Dumnezeule! Sărmana de tine, ce ți-e dat să induri!

Contesa blondă, plângând, se lipi ca un copil de pieptul bătrânei și închise ochii. Apoi, scoțând cu greu fiecare cuvânt, zise:

— Dar nu asta e nenorocirea cea mai mare, Betty. Soarta a fost și mai crudă pentru mine și pentru sărmana, micuța mea Felicia.

— Și mai crudă?... E cu putință?... întrebă Betty.

— Da, căci copila, Felicia mea, pe care am păzit-o de toate suferințele și durerile, a întâlnit pe fratele ei și-l iubește.

— Iubește pe fiul lui Frank Wilkens... pe fiul bărbatului care te-a mințit și te-a înșelat, care a adus asupra capului tău toate aceste nenorociri?... Pentru Dumnezeu, Dolores, spune-mi că nu-i adevărat... Ar fi prea grozav!

Glasul bătrânei Betty tremura și cu ochii măriți de spaimă, se uita la stăpâna ei.

Contesa blondă clătină capul și răspunse:

— Ba e adevărat, sărmana și buna mea Betty. Colo pe scaunul acela a stat copila mea și mi-a mărturisit iubirea ei pentru Bob Wilkens, fiul lui Frank Wilkens, regele automobilelor. M'a învinuit că nu i-am spus adevărul... și a plecat, nemaiputând îndura această viață... a plecat!... Betty... Betty... ajută-mă... spune-mi ce să fac?!... Felicia nu trebue să moară... n'o pot pierde... trebue să mă asculte!... Betty, tocmai în clipa când am vrut să-i povestesc viața mea atât de tristă și plină de chinuri, am fost înștiințată că arde barul... Doamne, de l-aș fi lăsat să ardă și aș fi rămas lângă copila mea! N'aș fi lăsat-o să plece, aș fi îngenunchiat înaintea ei și l-aș fi cerșit dragostea... căci nu sunt rea... nu-i așa Betty... nu sunt o femeie stricată, de la care toți își întorc fața cu dispreț și desgust?... Tot ce am făcut, a fost pentru copila mea și dacă Felicia ar afla tot, m'ar judeca altfel de cum o face acum... Spune Betty, doar n'am devenit de bună voie „Contesa blondă din Marsilia"! Numai Cekov m'a silit să joc rolul acesta și am fost nevoită să-l joc, pentrucă nimeni nu s'a îndurat de mine și nimeni n'a vrut să dea de lucru unei contese tinere și frumoase, care mai avea și un copil din flori! Numai jucând rolul acesta, aveam putința să-mi cresc copila așa cum se cuvenea unei contese de Martigny. Am vrut s'o apăr pe Felicia de toate nevoile și nenorocirile și de aceea am distrat noapte cu noapte pe clienții doritori de senzație ai barului „Valencia". Am cântat și am dansat și am economisit ban cu ban... și mă bucuram de fiecare hârtie de o mie de franci pe care puteam s'o depun la bancă... căci era pentru Felicia, pentru copila mea!... Și acum totul a fost în zadar... totul s'a prăbușit! Pentru Dumnezeu, Betty, ajută-mă... nu mă lăsa!...

Cuvintele ieșiseră ca un șuvoiu năprasnic de pe buzele ei și se pierdură într'un plâns sfâșietor. Dar înainte ca Betty să poată răspunde ceva, Dolores se ridică clătinându-se și își luă mantila, pe care o aruncase pe o canapea.

— Doamne, dar îmi pierd vremea plângând și tânguindu-mă... Poate nu e încă prea târziu... Felicia e tânără și tinerețea ține la viață... nu se desparte așa de ușor de ea!...

— Da, Dolores, o întrerupse Betty, aleargă și caut-o! Du-te la poliție, cere-i ajutor... Dacă Dumnezeu va mai avea numai un pic de îndurare cu tine, te va feri de lovitura asta grozavă și nu-ți va lua copila, singura bucurie care ți-a mai rămas.

Dolores se uită desnădăjduită la Betty.

— Roagă-te pentru mine cerului, cere-i milă și îndurare!

Betty o întrebă îngrijorată:

— N'ar fi mai bine să viu și eu cu tine?

— Nu, nu; rămâi acasă. Felicia se va răsgândi poate, se va întoarce și atunci să nu găsească ușa închisă, să găsească pe cineva care... glasul ei începu să tremure... să-i vorbească de mama ei... să-i vorbească de bine...

Adânc mișcată, Betty îi luă mâinile.

— Da, Dolores, voiu spune copilei tale numai lucruri bune și frumoase și când va auzi din gura mea povestea tristă și dureroasă a vieții tale, va trebui să recunoască și ea că nimeni n'are dreptate să arunce piatra asupra unei mame ca tine.

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate, Betty, murmură contesa. Rămâi cu bine, mă duc să-mi caut copila.

Plecă în grabă, iar Betty rămase încă mult timp în acelaș loc, ținând în mână o telegramă, care venise pentru Dolores, dar pe care, în zăpăceală, uitase să i-o dea... Era din partea doamnei Brissart care o înștiința de fuga Feliciei de la pension.

Bătrâna ridică privirile spre cer și împreunând mâinile, se rugă:

— Dumnezeule, timp de douăzeci de ani ai osândit-o pe Dolores la o viață îngrozitoare, plină de jale, suferințe și nevoi. Drumul i-a fost presărat numai cu spini și cufundat într'o beznă adâncă. Îndură-te acum, Dumnezeule atotputernic; dă-i și flori și raze de soare!... Dacă ai nevoie de un suflet care trebue să-și împlinească calea vieții, ia-mă pe mine, cruță pe copila nenorocitei femei... Lasă pe mamă să-și găsească fiica, dă-i fericirea pentru care a luptat și s'a jertfit, fii milostiv și îndurător, Dumnezeule sfinte!

13. — Unde e Felicia?

— Doamne, de aș muri!... Să adorm, să nu mă mai trezesc niciodată!

Dorința aceasta năvăli cu atâta putere în sufletul Feliciei, încât nu mai avu liniște. Să plece... să plece departe de tot... să sfârșească odată cu toate chinurile!

Cu o grabă înfrigurată, Felicia scrise rândurile destinate mamei sale și pentru a nu atrage atenția nimănui pe stradă, prin îmbrăcămintea ei, luă o jachetă scurtă de lână și o pălărie, pe cari le găsi într'un cuier, precum și cheia de la intrarea principală și părăsi casa, fără să fi fost văzută de nimeni.

Începu iar să rătăcească pe străzi, îndreptându-și pașii spre malul mării, unde voia să caute moartea.

Hotărârea aceasta deveni din ce în ce mai nestrămutată în sufletul ei.

Îi se părea cu neputință să mai poată trăi împreună cu mama ei, acum după ce aflase cine era, ce făcea și cum câștiga banii mulți cu cari îi îndeplinise toate dorințele, chiar și cele mai costisitoare.

De câte ori își aducea aminte de tot ce auzise despre contesa blondă din Marsilia, simțea cum sângele îi năvălește în obraji de rușine.

Dar și mai nesuferit, mai chinuitor era gândul că dânsa — contesa Felicia de Martigny — să fie o copilă din flori, fiica lui Frank Wilkens, regele automobilelor și că Bob... Bob, pe care îl iubea cu atâta patimă, era fratele ei.

Nu le va fi dat niciodată să se bucure de fericirea pe care o visaseră cu atâta dor! Legăturile lor de sânge erau o piedică de neînlăturat.

Ce grozăvie! Ce va spune Bob când va afla toate acestea?

Poate și aflase de la tatăl său, că mama Feliciei lui era contesa blondă din Marsilia și în clipa asta se gândea cu desgust la ea însăși și la mama ei!

Inima i se încleștă de o durere crâncenă, dar totuși nu putea să creadă că Bob o disprețuia.

Dar ea, sărmana, n'avea nicio vină și până în noaptea aceasta nu știuse nimic!

Să nu-i scrie oare câteva rânduri de adio, pentru a-l face să păstreze o amintire bună, cel puțin după moartea ei?

Fără să-și dea seama, își încetini pașii, cuprinsă de dorința aprigă să trimită lui Bob o ultimă știre, dar suspină întristată, aducându-și aminte că n'are nici hârtie, nici creion.

Din întâmplare vârî mâna în buzunarul jachetei și... cu toată desnădejdea de care îi era cuprins sufletul, un zâmbet îi flutură pe buze; găsise câteva monede de argint.

Cu banii aceștia va putea să intre într'un local, să ceară o hârtie și un plic, să scrie lui Bob.

Dar unde să se ducă la ora aceasta târzie din noapte?

Nu se încumeta să intre oriunde, căci își aminti cu groază de întâlnirea cu marinarii și nu voia să se expuie din nou la o asemenea întâmplare. Până acum scăpase, dar cât de ușor era să fie supusă din nou la grosolănii de același fel!

Străzile erau pustii și îi dădu în gând că toată lumea trebue să fi alergat la barul „Valencia", atrasă de focul care izbucnise acolo.

Doamne! Și Bob cu tatăl său fuseseră la bar! Oare putuseră să scape la timp? Și ce se mai întâmplase pe urmă?

Se uită în jurul ei și văzu în depărtare cerul roșu. Acolo trebuia să fie strada Cannebière.

Mânată de teama de care fusese cuprinsă, porni într'acolo.

Uitase de hotărârea de a-și răpune zilele; nu se mai gândea decât la Bob. Trebuia să se încredințeze dacă scăpase, dacă mai era în viață.

Ajunse repede la locul incendiului și se uită cu groază la clădirea cuprinsă de flăcări, dar nu simți nici părere de rău, nici milă pentru cei păgubiți prin această catastrofă; dimpotrivă, un sentiment de ură luă naștere în sufletul ei, gândindu-se la lucrurile îngrozitoare pe care le aflase în casa aceea.

Să ardă, să se prăbușească, să se [illegible] și atunci mama ei nu va mai fi nevoită [illegible] clienții cari veneau acolo, va înceta să mai fie [illegible] blondă din Marsilia!

Nu putu să-și depene gândurile mai departe, căci, pe când privirea ei rătăcea prin mulțime, deodată... zări pe Bob, chiar în apropierea ei.

Felicia rămase încremenită; nu fu în stare să facă nicio mișcare, să scoată niciun cuvânt. Numai privirea îi era ațintită asupra iubitului ei.

Cât de palidă îi era fața și cât de mult slăbise în puține ore! O adâncă durere sufletească se oglindea în ochii lui și Feliciei i se păru că îmbătrânise cu ani de zile.

Privirile lui rătăceau neliniștite în jurul și Felicia își dădu seama că o caută pe ea.

Un val de sânge cald îi năvăli în inimă și un dor aprins se trezi în sufletul ei, o trăgea spre el.

Îl iubea doar... Îl iubea atât de mult... cu o dragoste nemărginită!

De-ar putea să alerge la dânsul, să-l cuprindă cu brațele, să-și lipească capul de pieptul lui, să-l sărute și... orice s'ar întâmpla în urmă... să fie a lui! Dar deodată...

Inima Feliciei încetă să bată. Privirile lui Bob se încrucișară cu ale ei.

Câteva clipe... și apoi...

Un strigăt mai puternic decât tot sgomotul de care erau înconjurați... strigătul unui suflet chinuit de durere:

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „EMINESCU" S. A. STRADA INGINER SALIGNY 2 — BUCUREȘTI I.

No. 4

2 LEI

VENINUL DRAGOSTEI

...Zări în fața ei chipul unei fete tinere, cu fața palidă și părul blond (pag. 30)

— Felicio!...

Lovind în dreapta și în stânga spre a-și face drum, Bob se avântă înainte.

Nu se sinchisi de ocările acelora pe cari îi lovea cu coatele, înaintă, fără să ție seamă de nimeni și de nimic:

— Felicio!... Felicio!...

14. — Desnădejde

Bob Wilkens venise în strada Cannebière pentru a căuta pe micuța și scumpa lui Felicia, de care o soartă nemiloasă îl despărțise în seara aceea.

Ce visuri frumoase făuriseră amândoi, când se aflau în drum spre Marsilia și acum... totul se schimbase!

Chinuit de gânduri, Bob nu găsise liniște în odaia lui și coborîse în restaurantul hotelului, dar pe când stătea trist la o masă, auzi deodată vorbindu-se de un incendiu, ce ar fi izbucnit la barul „Valencia". Intrebă pe un chelner și când acesta îi confirmă știrea, fără a-și da seama de ce face, sări de pe scaun, ieși în fugă din restaurant și alergă spre strada Cannebière, unde se amestecă în mulțime.

Numele contesei blonde din Marsilia era în gura tuturor și Bob auzi multe despre această femeie frumoasă.

Unii spuneau că ar fi o contesă adevărată... Ea, proprietara unui astfel de local?!

Inima lui Bob se strânse de durere.

Era oare într'adevăr mama Feliciei?

Deodată își aminti de înfățișarea tristă și îndurerată a iubitei lui, când aceasta se întorsese din casa din strada Estelle. Să fi aflat oare atunci adevărul?

Dumnezeule mare! Dacă așa era, ce trebue să fi îndurat din clipa aceea sărmana lui Felicia! Și fără îndoială își închipuise că aflând și el că era fiica unei asemenea femei, o va părăsi, o va disprețui.

Pe când în creerul său se frământau toate aceste gânduri, deodată... o zări.

— Felicio!... strigă el și se avântă prin mulțime spre dânsa.

Dar când Bob ajunse la locul unde o zărise pe Felicia, n'o mai găsi acolo.

Se uită năuc în jurul lui. Fusese o nălucire?

Era oare cu putință ca Felicia să fi fugit de el... de el care o iubea atât de mult?

Din nou își simți inima cuprinsă de durere. Inţelegea că Felicia era atât de desnădăjduită, atât de rușinată, încât îi era teamă de o întâlnire cu dânsul.

Trebuia deci să alerge după ea, s'o caute, să-i vor-

bească, să-i spule că-i era dragă, că o va apăra de toate nenorocirile și vitregiile vieții!

Alergă ca nebun prin străzile învecinate, dar căutarea lui rămase zadarnică, căci n'o mai găsi.

Rătăcind neîncetat pe străzi, ajunse și în strada Estelle la numărul patru și când văzu ferestrele dela etajul al doilea luminate, alergă intr'acolo. Poate Felicia se întorsese în locuința mamei sale! Deși era noapte, găsi ușa deschisă, așa că nu mai avu nevoie să trezească pe portarul cel morocănos.

Urcă în goană scara și sună la ușa pe care văzu o placă de alamă cu numele „Martigny".

Inima îi bătea cu putere, când auzi pași apropiindu-se.

Și ușa se deschise într'adevăr, dar nu Felicia era aceea care apăru în fața lui, ci o femeie bătrână, cu ochii roșii de plâns, care îl întrebă pe cine caută.

— Caut pe Felicia, spuse el repede, dar dându-și îndată seama de greșala făcută, se îndreptă:... pe domnișoara contesă de Martigny.

Bătrâna Betty izbucni în plâns, apoi ștergându-și ochii, răspunse:

— Și noi o căutăm.

— Ce, nu-i aici?

— A fost, dar a plecat fiindcă... Ah, Dumnezeule, e îngrozitor...!

Bob Wilkens o apucă de braț și o întrebă rugător:

— Când a plecat Felicia?... Ce s'a întâmplat?

Bătrâna il privi cercetător și-l întrebă:

— Dumneata cine ești?... Nu cred să fii dela poliție...

— Sunt Bob Wilkens și am adus-o azi pe Felicia... adică pe contesa de Martigny aici. Din nefericire am fost despărțiți la barul „Valencia" și ne-am rătăcit unul de altul. O caut acum pretutindeni, căci trebue să vorbesc neapărat cu ea...

— Asta nu va mai fi cu putință, domnule... căci nu cred să o mai găsiți.

— Dar am revăzut-o, răspunse Bob cu înfrigurare. Era prin mulțimea care se adunase la foc... aproape de tot de mine...

— Atunci mai trăiește?

Bob deveni atent și întrebă:

— Ți-e teamă că i s'a întâmplat o nenorocire?

— Da... da... a lăsat o scrisoare în care spunea că nu mai poate îndura viața, răspunse bătrâna, izbucnind din nou în plâns.

Bob se clătină și își duse mâna la frunte.

— Să moară?... Felicia vrea să moară?! bâlbâi el înspăimântat.

Betty dădu din cap, plângând.

— Nu se poate... trebue să trăiască... să trăiască pentru mine!

— Și Dolores a spus același lucru, dar tare mi-e teamă că totul e prea târziu. Nici poliția nu va mai putea face nimic.

Bob Wilkens răspunse repede:

— Plec îndată, chiar acum... mă duc s'o caut... și o voiu găsi!

Betty îi luă mâinile și se rugă:

— Dacă o găsești pe sărmana copilă, adu-o aici, te rog! Pentru Dumnezeu, adu-o aici... căci altfel se întâmplă cea mai mare nenorocire.

Bob nu mai răspunse nimic, ci coborî scara în goană nebună.

15. — Mater Dolorosa

Chinuri de nedescris, dureri sfâșietoare îndurase până atunci sărmana contesă Dolores de Martigny, dar cea mai îngrozitoare lovitură pe care i-o dăduse soarta neîndurătoare, cea mai grea încercare la care fu supusă era fără îndoială cea suferită în noaptea aceea.

Tremurând din tot trupul, ajunse la poliție și intră în camera comisarului de serviciu, unde, nemaiputându-se ține pe picioare, se lăsă să cadă pe o bancă, își rezemă capul de perete și închise ochii.

La vederea elegantei doamne, comisarul, un tânăr cu înfățișare plăcută, sări de pe scaun, își încheiă nasturii tunicii și își netezi părul. Dar când recunoscu pe vizitatoare, un zâmbet îi flutură pe buze și spuse pe un ton familiar:

— Ah, doamna Martigny!... Ce onoare!... De mult doream să te cunosc și sunt încântat de vizita d-tale.

— Domnule comisar, în seara asta nu sunt deloc dispusă să aud complimente.

— Ah da... iartă-mă, doamnă Martigny; în surprinderea de a te vedea aici, uitasem de focul dela barul „Valencia". Doamne, ce lovitură grozavă pentru dumneata. Dar cel puțin, ești asigurată?

— Da, da, sunt asigurată, îl întrerupse Dolores, agitată.

— Cu atât mai bine. Îmi dai acum voie să te întreb pentru ce ai venit la mine?

— Aș dori... aș vrea...

Izbucnind în plâns, urmă:

— Copila... fiica mea a venit astă seară... pe neașteptate, la Marsilia...

— Vasăzică tot e adevărat că ai o fată, observă comisarul zâmbind. Am auzit vorbindu-se de așa ceva, nu mi-a venit însă să cred, căci dumneata însăți ești încă atât de tânără...

Dolores nu luă în seamă vorbele comisarului și urmă:

— Din pricina focului... sărmana copilă,... s'a speriat atât de tare, încât...

— Câți ani are fiica dumitale, doamnă?

— Nouăsprezece.

— Așa... așa... și s'a speriat atât de tare de foc, încât...

— ...nu mai vrea să îndure viața, întregi contesa. Mi-a lăsat o scrisoare, din care reiese limpede de tot că vrea să-și puie capăt zilelor. Dar asta nu trebue să se întâmple... trebue să trăiască... e singura mea bucurie și fericire. Te implor, domnule comisar, ajută-mă să-mi regăsesc copila. Poate nu e încă prea târziu... poate mai rătăcește pe străzi... trebue căutată... poliția are mijloace destule la îndemână... te rog, pentru numele lui Dumnezeu... ajută-mă...

Ultimele cuvinte se pierdură într'un hohot de plâns.

Comisarul dădu grav din cap.

— Liniștește-te întâi puțin, pe urmă vom încheia un proces verbal și...

— Un proces-verbal?... Pentru ce?

— Pentru că așa cere regulamentul, doamnă.

— Pierdem însă un timp prețios. N'ați putea înștiința îndată Prefectura Poliției, să trimită repede câteva echipe de bicicliști și automobile în port, la malul mării?...

— Da, da... asta se va face, dar mai întâi trebue neapărat să închei procesul-verbal. N'am încotro, regulamentul e regulament.

Dolores își frângea mâinile, cuprinsă de tulburare.

Comisarul luă o coală de hârtie și se pregăti să scrie.

— Numele dumitale, te rog?
— Dolores Martigny.
— Doamnă sau domnișoară?
— Dolores tresări dureros, dar se reculese și spuse repede:
— Contesa Dolores de Martigny, necăsătorită...
Comisarul o privi cercetător pe sub gene.
— Vasăzică contesă adevărată?...
Dolores se ridică cu o mișcare bruscă, se apropiă de masă și-l întrerupse iritată:
— Scrie, te rog, mai repede, să nu pierdem timpul: Contesa Dolores de Martigny, proprietara barului „Valentin", domiciliată în strada Estelle, numărul patru, etajul al doilea, aduce la cunoștință că fiica ei, contesa Felicia...
— Un singur nume de botez? întrebă comisarul.
— Da, numai unul... Felicia de Martigny, în etate de nouăsprezece ani, desvoltată, părul blond, ochii albaștri, după o scurtă vizită în casa mamei sale, a plecat, lăsând o scrisoare din care reiese că are intenția să se sinucidă.
— Ai scrisoarea la dumneata? întrebă comisarul.
Dolores căută în buzunarul hainei, în poșetă, și în cele din urmă spuse:
— In spaima prin care am trecut, am uitat-o acasă. Să mă duc repede s'o aduc?
— Nu e nevoie; te cred pe cuvânt.
— Și ce vei face acum? întrebă contesa, plină de nerăbdare și grijă.
— Raportez imediat telefonic la centrală.
— Și vor porni îndată în căutarea copilei mele?
— Da. Se vor lua toate măsurile și se va face tot ce stă în puterea poliției, doamnă... doamnă contesă.
— Și... și eu ce pot să fac? Imi va fi îngăduit să iau parte la cercetări?
— Nu te-aș sfătui, răspunse comisarul, căci te vei afla în cine știe ce parte a orașului, când va sosi poate o știre și nu vei putea fi găsită îndată. Cel mai bun lucru e să te duci acasă și să aștepți.
Dolores îl privi buimăcită.
— Să mă duc acasă?... N'aș fi în stare... n'aș avea liniște... dă-mi voie să aștept aici... Dacă se află ceva, voiu putea să alerg îndată la copila mea.
Istovită, se lăsă să cadă iar pe bancă și se uită la comisar cu o privire atât de rugătoare, încât acesta nu fu în stare să-i respingă cererea.
Pe când telefona la prefectură, se uita neîncetat la frumoasa femeie, pe care până acum o privise cu alți ochi. Sărmana era tot atât de nenorocită și desnădăjduită ca toți acei cari veneau de obiceiu la dânsul cu nevoile și durerile lor.

16. — Primejdiile nopții

— E fratele meu!
Acest gând trecu fulgerător prin mintea Feliciei când zări pe Bob. Se tupilă, se ascunse în mulțimea care o înconjura.
— Nu trebue să mă găsească, își spuse ea înspăimântată, căci atunci ar trebui să-i mărturisesc că mama e contesa blondă din Marsilia, amanta părăsită a tatălui lui și că e fratele meu...
Nu, nu voia să vadă chipul lui drag, cu ochii atât de frumoși, în clipa când va afla îngrozitoarea veste... Nu voia să-i audă strigătul de durere sfâșietoare, când va cunoaște adevărul!
Să plece cât mai repede... să fugă.. să dispară!..
Alergă ca nebună pe străzi, fără să se uite în jurul ei și de câteva ori fu în primejdie să fie călcată de automobile ce treceau în goană, sau de tramvaie.
Deodată Felicia se simți prinsă de braț și când își întoarse privirea speriată, zări fața ofilită a unui domn elegant, care se uita la ea cu ochi lacomi și care îi spuse:
— Singură, fetiță blondă?... Imi placi, vino cu mine... Nu stau departe. Hai să bem împreună un pahar de șampanie. Hai... vino!
Felicia tresări speriată. Iată primejdiile nopții, de care se temuse!
Cuprinsă de groază, se smunci de la brațul bărbatului și o luă la fugă.
Alergă mai departe pe străzi necunoscute și fără să-și dea seama, ajunse la gara centrală. Abia când zări luminile lămpilor electrice se desmetici nițel, se reculese și recunoscu locul unde se află.
Intră în sala cea mare a gării și se așeză pe o bancă pentru a se odihni câteva minute. Era atât de obosită, sărmana fată!
Doamne, de-ar muri mai repede, să scape de atâtea chinuri!
Iși aduse aminte că voia să scrie lui Bob și se îndreptă spre un chioșc unde cumpără hârtie și un creion, apoi se întoarse iar la banca pe care șezuse și începu să scrie:
„Iubitul, scumpul meu Bob,
Să nu plângi când vei afla că mi-am luat rămas bun dela viață. Nu mi-e îngăduit să urmez altă cale, iubitul meu drag, căci visurile noastre de fericire nu se mai pot înfăptui. Dragostea noastră, frumoasă ca un basm, ar fi un păcat de moarte. Tatăl tău și mama îți vor spune același lucru"...
Pe când scria, Felicia simți atingerea unei mâini și când ridică nițel capul, zări în fața ei o fată cu părul negru, cu trăsături frumoase, dar în ochii căreia sclipea viciul.
— Ascultă tu, dacă nu vrei să te înhațe, șterge-o de aici. Poliția are de gând să facă azi o razzie. Am aflat dela altă fată, care are de ibovnic un subcomisar.
Felicia se uită năucă la fată.
— Poliție?.. Razzie?... bâlbâi ea fără să înțeleagă. Ce înseamnă asta?
Străina își puse mâinile în șolduri și o privi iscoditor.
— Cum, nu știi? Se vede că ești încă nouă, sau abia venită din provincie. Din partea mea, n'ai decât să te lași prinsă; te vor duce la casa de corecție, vor face o fată de treabă din tine și n'ai să ne mai faci concurență nouă, ăstorlalte.
Abia spuse aceste cuvinte și plecă repede mai departe. Felicia se uită după ea și văzu că tuturor acelora care căutaseră un adăpost în gară, fata le șoptea ceva în grabă și că toate fugeau. După câteva minute nu mai rămaseră acolo decât vreo câțiva călători.
In chip nelămurit, Felicia bănuia primejdia care o amenința și își aduse aminte că citise odată într'un ziar despre razzii de noapte în orașele mari, cu prilejul cărora erau arestați toți vagabonzii și cei fără niciun adăpost.
Dumnezeule! Și ea era acum dintre cei fără adăpost! De n'ar cădea în mâinile poliției, căci fără îndoială va fi dusă înapoi la mama ei și doar pe aceasta nu mai vroia s'o vadă.
Fugi repede din gară și porni iar la întâmplare pe

străzi. Turburarea și spaima de care era cuprinsă devenise de nesuferit.

Insfârșit, după ce rătăci mai bine de un ceas, ajunse în port și văzu luciul apei.

Numai câțiva pași, o săritură și totul va lua sfârșit!

Se uită cu băgare de seamă în jurul ei. Cheiul era pustiu, nimeni prin apropiere care să-i sară în ajutor, căci nu voia să fie salvată.

Ridică privirea spre cer, un ultim gând de adio pentru Bob și... câțiva pași repezi... un avânt...

O umbră sinistră apăru deodată din întunerec, se aruncă asupră-i și o mână rece ca ghiața se încleștă de brațul ei.

Un om hidos și cocoșat era lângă ea și o privea cu ochi fioroși și lacomi.

Era oare o arătare a nopții?! Era oare însăși moartea?

— Decât să faci așa ceva, mai bine vino cu mine...

Fata se smulse cu toată puterea și, ingrozită, o luă la fugă dealungul cheiului.

Doamne, numai să scape de acel chip înfiorător...

17. — Taine

Bob se întorsese iar la bătrâna Betty.

Infățișarea lui era jalnică.

Fața îi era palidă, părul zburlit, hainele mototolite și ude.

— N'a venit încă nicio știre? întrebă el.

— Incă nu, răspunse bătrâna desnădăjduită. Nici de la Felicia, nici de la Dolores.

Istovit, tânărul se rezemă de perete.

— Am fost pretutindeni, în port, prin gări, am cutreerat toate străzile, dar n'am găsit-o nicăieri.

— Nici nu va mai fi găsită în viață, murmură Betty. Cel mult moartă.

Un geamăt dureros ieși din pieptul lui Bob Wilkens.

— Nu-mi vine să cred... Felicia nu poate să mă fi părăsit fără un ultim rămas bun.

Bătrâna se uită la el cu o privire rătăcită și spuse:

— Tocmai dumneata n'ai s'o mai găsești niciodată...

— De ce tocmai eu? izbucni Bob. Suntem doar logodiți și ne iubim, ne iubim mai presus de orice!

O împinse pe Betty la o parte și zise:

— Să nu mai stăm aici în fața ușii; să intrăm înăuntru și spune-mi, te rog, tot ce știi. Mă înconjoară taine pe care nu sunt în stare să le desleg, oricât mi-aș frământa mintea.

Betty era atât de doborîtă de toate nenorocirile intâmplate, încât nu mai avu puterea să respingă pe Bob.

— E mai bine pentru dumneata, să nu găsești deslegarea tainei, zise ea, după ce intrară în casă.

— Atunci îmi pierd mințile...

Ii luă mâinile ofilite și urmă:

— Te implor, spune-mi ce s'a întâmplat aici în noaptea asta! Lămurește-mă de ce contesa de Martigny, mama Feliciei, se numește acuma doamna Martigny și cum se face că e proprietara barului „Valencia"? E chiar ea, sau e o altă persoană cu același nume? Și Felicia știa de toate acestea, sau când a aflat adevărul...?

— Te rog nu mă întreba nimic, tinere, căci nu-ți pot da nicio lămurire.

— Cine poate să-mi spuie adevărul? zise Bob desnădăjduit.

— Intreabă pe doamna Martigny...

— Dar nu e aici...

— Așteaptă până când se va întoarce.

Neliniștit și nerăbdător, Bob se plimba agitat prin odaie.

Să aștepte... tot să aștepte...-Era nouă dimineața, colindase străzile de la miezul nopții, și încă nu putuse afla nimic.

Deodată se auzi clopoțelul telefonului.

— Poate o știre, murmură tânărul și vru să ridice receptorul, dar Betty i-o luă înainte și strigă în aparat:

— Aici casa doamnei Martigny.

Bob, nerăbdător, se apropiă și el atât de mult de aparat, încât putu să audă deslușit cuvintele:

— Aici Frank Wilkens. Pot să vorbesc cu doamna Martigny?

Inima lui Bob încetă aproape să bată.

Tatăl său întreabă de doamna Martigny... și aseară aceasta fusese în loja lui... vorbise cu dânsul. Ce însemnau toate acestea? Tatăl lui o cunoștea deci, știa ceva despre ea?

Betty aruncă tânărului o privire speriată și răspunse:

— Imi pare rău, dar doamna...

Fu întreruptă brusc, căci Bob îi smulsese receptorul din mână și răspunse în locul ei:

— Doamna Martigny nu s'a întors încă acasă, dar eu sunt aici, tată; ce dorești?

Tăcere.

Bob ascultă cu încordare, dar nu mai primi niciun răspuns.

— Tată, alo... mai ești acolo? ...Alo, tată...!

Nici de astădată nu-i răspunse nimeni. Tânărul se întoarse agitat spre Betty și o întrebă:

— Ai auzit bine că era tatăl meu, nu e așa?

— Da.

— Vasăzică nu m'am înșelat, murmură Bob gânditor, punând receptorul la loc. Dece nu mi-a răspuns?

Bătrâna ridică din umeri și zâmbi amar.

— Ai să afli la vreme de ce n'a răspuns.

Bob o apucă de braț și zise:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Intreabă pe tatăl dumitale tot ce-ai vrut să afli de la mine, tinere. Poate iți va desvălui taina, pe care eu, ca servitoare credincioasă a stăpânei mele, nu pot s'o trădez.

Câteva clipe Bob rămase năucit, nefiind în stare să-și adune gândurile. Apoi, fără să spuie un singur cuvânt, ieși în fugă din casă.

Bătrâna Betty îl urmări cu privirea, dând tristă din cap și murmură:

— Sărmane băiat, și pe tine te-a luat vârtejul. Cine știe dacă va mai scăpa vreunul din toți pe cari i-a prins!

18. — Un drum greu

O noapte nesfârșită de așteptare groaznică, de chinuri fără margini!

Ghemuită pe banca de lemn, Dolores ședea în camera de gardă a comisariatului și aștepta... aștepta...!

De câte ori suna telefonul, tresărea speriată și asculta cu încordare, dar de fiecare dată se strângea iar, dezamăgită, în colțul ei.

La fiece pas care se apropia de ușă, inima începea să-i bată cu putere, în speranța că va vedea pe Felicia apărând în fața ei... Veneau pe rând vagabonzi, pungași

tot felul de indivizi cari fug de lumina zilei... numai fata ei nu venea!

Era atât de istovită de această lungă așteptare, încât nu mai putea să lege un gând. Privirea îi era ațintită în gol, fața îi devenise pământie și sub ochi se iviseră cearcăne negre. Nu mai era în stare să plângă, dar toată înfățișarea ei trăda atâta durere, încât oricine o vedea, era cuprins de milă.

Pe la nouă dimineața, veni schimbul și comisarul de zi îi spuse:

— Nu se poate să mai rămâi aici, doamnă. In orele de serviciu, prezența dumitale ne-ar stânjeni de la lucru...

Nu putu să-și isprăvească vorba, căci în aceeași clipă telefonul sună și fu nevoit să ridice receptorul pentru a primi comunicarea. După ce închise aparatul, aruncă contesei blonde o privire ciudată, din care aceasta înțelese îndată că primise o știre despre Felicia. Se ridică clătinându-se, dar înainte de a putea pune o întrebare, comisarul îi zise:

— Din bazinul docurilor a fost pescuit cadavrul unei tinere fete și dus la morga cimitirului central. Voiu chema îndată o mașină care vă va duce acolo, însoțită de unul din oamenii noștri.

Cu mișcări de automat Dolores urma pe polițistul care avea s'o întovărășească și tot drumul rămase nemișcată, cu privirea ațintită în gol. Numai trăsăririle neîncetate ale mâinilor ei trădau grozava durere care îi sfâșia sufletul.

Drumul i se păru nesfârșit de lung, mai lung decât noaptea petrecută în așteptare. Insfârșit ajunseră la țintă.

La coborîre se sprijini de brațul polițistului și cu pași șovăitori urmă pe unul din funcționarii cimitirului, care îi arăta drumul. Pentru întâia oară venea în acest cimitir, căci n'avea niciun mort scump înmormântat acolo — toți ai ei erau departe — dar acum, cine știe, dacă nu va veni zilnic pe același drum!

Ajunseră în fața sinistrei clădiri, funcționarul deschise o ușă mică și o rugă să-l urmeze. Intrară într'o încăpere rece, lungă, cu pereții cenușii, în care lumina zilei pătrundea printr'o singură fereastră. Cinci tărgi erau înșirate una lângă alta, acoperite cu lințoliuri negre, sub care apăreau desluşit formele unor trupuri înțepenite.

— Iată cadavrul tinerei fete care a fost pescuit azi dimineață din bazinul docurilor, auzi Dolores glasul nepăsător și rece al funcționarului și-l văzu trăgând la o parte lințoliul de pe una din tărgi.

Dolores trebui să-și adune toate puterile, pentru a se putea ține pe picioare.

De la moartea tatălui ei nu mai văzuse niciun cadavru.

Și acum va trebui poate, să-și vadă propria-i copilă!...

Se uită și... pieptul i se ridică ușurat de o povară nespus de grea. Zări în fața ei chipul unei fete tinere, cu fața palidă și părul blond, dar... nu era Felicia.

— Nu e fata mea, murmură ea cu voce stinsă.

— Vasăzică nu cunoști pe moartă? întrebă funcționarul, vrând să-și facă datoria în mod conștiincios.

— N'o cunosc, răspunse Dolores.

Polițistul făcu semn funcționarului să acopere iar cadavrul.

Trupul încovoiat al contesei se înălță puțin și pasul îi deveni ceva mai sigur când părăsi trista încăpere.

Poate Felicia mai e în viață!

Se agăță de slaba licărire de speranță, după cum cel care se înneacă, se agață de un fir de pai...

— Poate Felicia mai trăiește! murmură ea

19. — Naufragiații vieții

A muri nu era atât de ușor cum își închipuise sărmana Felicia, în amarnica durere care îi sfâșia sufletul.

Fusese gata să se arunce în valurile mării, dar groaza de sinistrul cocoșat care apăruse lângă ea o gonise și acum se afla iar în mijlocul unui labirint de străzi întortochiate și întunecoase.

Deodată Felicia auzi pași în urma ei.

Se întoarse înfiorată și își apăsă pieptul cu amândouă mâinile, spre a-și potoli bătăile inimii.

Pașii se apropiau neîncetat.

Chipul sinistrului cocoșat apăru iar în fața ei. Așa dar o urmărise și fără îndoială că nu cu gânduri bune.

Vru să fugă, însă tremura atât de tare, încât nu fu în stare să facă măcar un singur pas.

Chipul sinistru se apropia tot mai mult și se opri însfârșit chiar înaintea ei.

— N'ai făcut bine că ai fugit adineauri de mine, fetițo. Nu trebue să-ți fie teamă, căci nu-ți vreau răul. Văd că ești o ființă nenorocită și vreau să-ți vin în ajutor.

Felicia se uită cu teamă la cocoșat și abia acum îi văzu ochii. Aveau o privire atât de blândă și deschisă, încât groaza de care fusese cuprinsă adineauri, dispăru ca prin minune.

Cocoșatul urmă:

— Ești încă tânără și cu toate acestea viața te-a apucat cu atâta cruzime în ghiarele ei, încât ai vrut să te lepezi de dânsa, sărmana de tine. Nu mai știi ce să faci, nu e așa?

Felicia dădu din cap și ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu mai pot trăi! zise ea.

Cocoșatul ridică mâna și îi dezmierdă ușor brațul.

— Nu trebue să-ți pierzi curajul, zise el cu glas blând.

— Dar dacă viața și fericirea mi-a fost nimicită, dacă totul s'a năruit în jurul meu?!

— Nu știu ce nenorocire te-a lovit și nici nu te voiu întreba, dar orice ar fi, va trece, cum trec toate în lumea asta. Presupun că ai avut o dragoste nenorocită, căci asta e de obiceiu durerea cea mai aprigă a tinereții.

Sub înrâurirea vorbelor lui, Felicia îl întrebă:

— Cine ești dumneata?

El zâmbi și răspunse:

— Mi se spune „Coțofana".

— Coțofana?

— Da, așa am fost poreclit și nici nu-mi trebue alt nume. Cel adevărat să rămâie mai bine uitat, așa cum a murit pentru toată lumea acela care l-a purtat odată.

Ce om ciudat! gândi Felicia. Și cu toate acestea nu e un om de rând. Deși fața îi era urîtă, trăsăturile aveau ceva deosebit, iar mâinile lui noduroase și neîngrijite, aveau totuși înfățișarea unor mâini de artist.

Nu avu timp să se mai gândească, deoarece el o întrebă:

— Așa e că nu știi încotro s'o iei și ce să faci?

Pe chipul fetei se ivi un zâmbet dureros.

— Adineauri știam...

— Ar fi fost o crimă să-ți iei singură zilele.

— Dar unde să mă duc?

— N'ai casă, n'ai niciun adăpost?

— Ba da, însă tocmai de acolo am fugit și nu vreau să mă mai întorc.

— Atunci vino cu mine.

Auzind din nou această propunere, fu cuprinsă iar de teamă.

Putea oare să se încreadă în acest străin?

Ce şi când l-ar fi ghicit gândul, şi vrând s'o liniştească, cocoşatul ii spuse aceleaşi cuvinte pe cari i le spusese cu câteva clipe in urmă:

— Nu trebue să-ţi fie teamă, căci nu-ţi vreau raul, ci vreau să-ţi vin în ajutor.

Vorbele lui sunară atât de sincer, încât neincrederea fetei dispăru.

— Dacă vrei să fii atât de bun, să-mi dai un adăpost pentru noaptea asta...

— Nu numai pentru noaptea asta. Poţi rămâne la mine cât vei vrea şi eu te voiu ajuta oricând vei avea nevoie de mine. Hai să mergem acum.

Şi fata plecă împreună cu bătrânul cocoşat.

O duse prin străzi mai intortochiate, mai întunecoase şi atât de inguste, încât fură nevoiţi să meargă unul in urma celuilalt. Insfârşit, se opriră în faţa unui hambar vechiu.

— Am ajuns, zise străinul şi deschise o uşă joasă, in dosul căreia era întunerec beznă.

Felicia se opri, cuprinsă iar de teamă.

— Ce casă e asta? întrebă ea speriată.

— E un hambar vechiu, care nu mai are intrebuinţare şi acum îmi serveşte mie de locuinţă. Pe vremuri se depozitau aici mărfuri de valoare, dar acum e adăpostul unor naufragiaţi ai vieţii, ca mine.

Felicia păşi in intunerecul care se întindea în faţa el.

Coţofana scoase o cutie de chibrituri de ceară din buzunar, aprinse unul şi îi lumină calea. O duse astfel prin încăperea aceea mare, spre colţ, unde era un pat de campanie, o masă, partea de jos a unui dulap de bucătărie, pe care se afla un lighean de tablă şi o cană cu apă, iar alături un scaun vechiu.

— Aici locuiesc eu, o lămuri cocoşatul, lipind pe colţul mesei chibritul de ceară.

Felicia privi in jurul ei.

Trist adăpost era acesta şi dânsa nu şi-ar fi inchipuit niciodată că sunt oameni cari trăiesc astfel.

Cercetând cu privirea, descoperi într'un colţ o cutie de vioară şi atunci înţelese că cocoşatul era unul dintre acei muzicanţi ambulanţi, cari cântă pe străzi şi prin curţi, trăind din mila oamenilor.

— Trebue să fii obosită, zise el. Culcă-te în pat şi dormi ca să-ţi uiţi suferinţele pe care le-ai indurat.

Istovită cum era, se întinse pe pat şi Coţofana o acoperi cu o pătură, apoi trase jilţul cel vechiu spre el şi se aşeză.

Chibritul de ceară era gata să se stingă. Cocoşatul aprinse altul, apoi se înveli într'o pelerină şi rămase cu privirea aţintită în gol.

Felicia închise ochii şi incercă să-şi limpezească gândurile, dar nu reuşi, căci prea multe nenorociri se abătuseră deodată asupra ei.

Ca dintr'o mare depărtare, auzi glasul bătrânului cocoşat:

— Mi-ai arătat încredere, venind cu mine, căci nu mă cunoşti şi ştii numai că sunt un om bătrân şi urât, a cărui sluţenie e atât de respingătoare, încât insuflă groază tuturor...

Felicia deschise ochii şi se uită la el. Da, avea dreptate, sărmanul bătrân. Era îngrozitor de urât.

Vru să-l spuie câteva cuvinte de mângâiere, dar bătrânul nu-i dădu răgaz, ci urmă:

— Ţi-am spus că am fost poreclit Coţofana şi că acela care a trăit sub adevăratul meu nume, e mort pentru toată lumea. Ţie însă, îţi voiu spune cine sunt, ca să ştii cui te-ai încredinţat şi cine e acela care te ajută în aceste ceasuri grele ale vieţii tale.

Ai auzit vreodată numele de Rampol?

Felicia se ridică puţin, il privi cu ochi mari şi dădu din cap.

— Negreşit că da; a fost un mare violonist şi a compus cântece nespus de frumoase, din care eu insumi am învăţat multe la pension.

— Acest Rampol e mort pentru toată lumea, însă in realitate n'a murit... Trăieşte sub numele de Coţofana, cântă pe străzi şi prin curţi, cere de pomană şi locuieşte în hambarul ăsta.

Felicia îi întinse mâna cu o mişcare drăgălaşă, dar totuşi întrebă cam neincrezătoare:

— Cum?... Dumneata eşti marele Rampol?

— Nu; ţi-am spus că sunt Coţofana; Rampol a murit. Dar iţi voiu povesti viaţa lui şi care l-a fost sfârşitul.

S'a născut in Marsilia şi a fost un copil frumos şi sănătos, până când într'o zi căzu atât de rău, încât căpătă o leziune la şira spinării şi când crescu mai mare, odată cu dânsul crescu şi cocoaşa. Deveni tăcut şi sfios şi se ascundea de oameni, căci nu mai ştia ce sunt jocurile vesele de copil, râsetele şi fericirea. Trupul i se făcea tot mai pocit, mai urât, dar sufletul lui crescu mare, mare de tot şi în el se aprinse făclia unui dor nepotolit de frumuseţe.

Părinţii nu ştiau ce să facă din sărmanul schilod, dar dânsul ştia. Voia să ajungă un mare muzicant, un violonist, şi a izbutit.

Doamne, dacă ai şti cât a muncit, cât a studiat, cât a pătruns de adânc in comoara sunetelor şi cum se îmbăta la auzul lor!

Dar cu asta nu s'a mulţumit; căuta o cale pe care să-şi spună dorul cel mare al sufletului său. A început să compuie şi astfel au luat naştere cântecele lui.

Lumea începu să-l cunoască, il turbură din liniştea lui, îl sili să dea concerte. De câte ori se urca însă pe scenă, simţea cum publicul se înfiora in faţa sluţeniei lui. Asta il chinuia şi atunci îşi cânta durerea, vioara lui plângea şi povestea dorul care îi sfâşia sufletul. Rareori se auzeau aplauze căci succesul pe care îl dobândea era mult mai mare: cu cântecele lui răscolea atât de adânc sufletele, încât toţi cari îl auzeau, plângeau.

Cocoşatul tăcu.

Chibritul de ceară de pe colţul mesei se stinse şi întunerecul îi învălui pe amândoi. După câteva clipe bătrânul urmă:

— Succesul pe care l-a avut Rampol a fost neinchipuit de mare. Câştigă bani mulţi, căci pentru fiecare concert i se plăteau zeci de mii de franci şi totuşi rămase atât de sărac... lipsit de fericirea pe care ar fi putut-o găsi numai în dragostea unei femei.

Dacă una singură s'ar fi apropiat de sărmanul schilod... Doamne, cât ar fi iubit-o, ce n'ar fi făcut pentru ea?!

Şi într'o bună zi visul lui de fericire se înfăptui. După un concert făcu cunoştinţa unei fete care, adânc mişcată de cântecele lui, nu mai văzu in el pe omul urât, ci numai pe marele artist. Veni la toate concertele lui şi când Rampol o zărea, inima-l tresălta de fericire şi cântecele lui nu mai erau triste, căci cântau iubirea, iubirea mare şi înflăcărată.

Când crezu însfârşit că-i cucerise cu desăvârşire inima prin cântecele lui, o întrebă dacă vrea să-i fie soţie şi ea răspunse: da.

Insă sfârşitul acestui vis atât de frumos a fost ingro-

fior. Fata iubea numai pe artistul care îi răscolise sufletul prin cântecele lui, dar bărbatul îi insufla oroare; se înfiora la orice atingere a lui şi se ferea de el; după câtva timp îl înşelă şi plecă cu altul. O singură dată a mai cântat Rampol, pentru a-şi spune durerea sfâşietoare şi desnădejdea lui. A cântat cum nu mai cântase niciodată, a cântat până când s'a prăbuşit pe scenă şi a fost scos afară pe braţe.

In ceasul acela Rampol a murit pentru toată lumea. Işi luă tot avutul, plecă în ţări străine unde îşi risipi banii în petreceri cu femei cari îşi vindeau iubirea, îşi înecă durerea în băutură.

După ani îndelungaţi se întoarse, aducând pe singura tovarăşă nedespărţită: vioara lui. Pentru a-şi câştiga pâinea de toate zilele, începu să cânte pe străzi. Trecătorii se opreau, ascultau cu luare aminte şi se întâmpla uneori că-l întreba unul sau altul: „Dumneata nu eşti Rampol?", dar el răspunde tuturor: „Nu, Rampol a murit, eu sunt Cotofana". Porecla asta i-o dăduseră copiii de pe stradă.

Bătrânul tăcu şi în întunerecul din hambar nu se mai auzeau decât sughiţuri înăbuşite. Felicia plângea.

Ea, care îndurase atâtea, plângea de durerea lui. Se aplecă, luă mâna bătrânului cocoşat şi i-o desmierdă blând.

— Nu plânge, copila mea, şopti el, adânc mişcat, căci timpul trece... vindecă toate rănile şi alină toate durerile.

Cum să nu plângă, când durerea ei era încă atât de mare! Ascunzându-şi capul în pernă, Felicia murmură:

— Mamă... Bob!...

20. — Subterfugii

Bob se urcă în cel dintâi automobil care îi ieşi în cale şi îndemnă pe şofer la cea mai mare iuţeală. Nerăbdarea lui nu mai cunoştea margini. Voia să ceară tatălui său lămuriri asupra mamei Feliciei, să-l întrebe de ce o chemase la telefon.

Ce legătură era între toate întâmplările din noaptea trecută?

Tatăl său trebuia să le cunoască, să ştie tot ce nu voise să-i spuie bătrâna Betty.

Maşina se opri în faţa hotelului, Bob sări repede din ea, plăti şoferului şi intrând în hol întrebă pe portar:

— Domnul Wilkens e în camera lui?

— Cred că da, căci nu l-am văzut ieşind. In orice caz, din hotel n'a plecat încă.

Bob urcă în goană scara — ne mai având răbdare să aştepte ascensorul — şi fără să mai bată la uşă se năpusti în salonul care făcea parte din apartamentul ocupat de tatăl său.

— Ce e cu tine, băiete? intri ca o vijelie, fără să-mi dai măcar bună-dimineaţa.

— Bună dimineaţa tată, spuse Bob în silă şi după ce închise uşa, se apropiă de masa la care şedea părintele său, luându-şi dejunul.

— Şezi, îl îndemnă Frank Wilkens, şi povesteşte-mi ce te-a turburat atât de mult!

Vorbea liniştit, voind să se arate nepăsător.

— Adineauri ai chemat la telefon pe contesa de Martigny, începu Bob privindu-l cercetător, ai vrut să vorbeşti cu dânsa.

Frank Wilkens se prefăcu surprins:

— Te înşeli, dragul meu, nici nu mi-a trecut prin gând. De ce s'o chem? Nici n'o cunosc şi persoana ei nu mă interesează de loc.

Bob rămase năucit.

De ce minţea tatăl lui?

Nu găsi nici un răspuns la această întrebare aşa că-l chiostioná de-a dreptul:

— De ce tăgăduieşti? Doar ţi-am recunoscut glasul şi când l-ai auzit pe al meu, ai închis repede aparatul.

Frank Wilkens închise pe jumătate ochii, luă o înfăţişare rece şi întrebă ironic:

— Ia spune-mi, băiete dragă, nu cumva flirtul cu micuţa contesă de Martigny te-a zăpăcit deabinelea?

Bob îşi trecu mâna peste frunte.

— N'ar fi de mirare dacă aş înebuni după toate câte s'au întâmplat.

— Asta ar fi foarte trist.

— Lucrul cel mai trist e că vrei să-mi ascunzi ceva.

— Eu să-ţi ascund ceva? Dar ce legătură am eu cu toată afacerea asta?

— Cunoşti pe mama Feliciei, cu toate că tăgăduieşti acest fapt, din motive pe care nu le ştiu. Ce-ai vorbit cu dânsa aseară, în lojă?

Frank Wilkens se prefăcu şi de astă dată că nu ştie nimic şi întrebă mirat:

— Ea a fost în loja mea?

Bob pierdu răbdarea, sări iritat de pe scaun şi izbucni, privind duşmănos pe tatăl său:

— In zadar încerci să mă zăpăceşti. Te joci cu mine şi ştiu de ce. Ştii că mama Feliciei e femeia aceea care e pe scena barului şi acum vrei să zădărniceşti căsătoria mea cu fiica ei. Fii însă încredinţat că nu vei reuşi şi nu voiu îngădui să-mi nimiceşti fericirea.

Frank Wilkens vru să răspundă cu asprime, să ceară fiului său să-i vorbească cu respectul cuvenit, dar se stăpâni şi chibzui.

Era oare momentul potrivit să-i mărturisească acum îndată că Felicia e fiica lui, tot aşa cum Bob e fiul lui şi că amândoi sunt fraţi?

Nu; nu era încă nevoie de o asemenea mărturisire. Fata dispăruse şi din turburarea lui Bob era uşor de înţeles că încă nu fusese găsită. Poate nu va mai apare niciodată, şi atunci întreaga afacere atât de neplăcută, va lua de la sine sfârşit, iar Bob se va potoli cu timpul.

Răspunse deci foarte calm:

— Imi faci mustrări nedrepte, dragul meu, şi nu ştiu de ce. Fără îndoială că e o neînţelegere, care se va lămuri curând. E drept că în loja mea a fost o doamnă pe care ai văzut-o şi tu, dar nu ştiu cine este. A intrat nepoftită şi am crezut că e una din acele nenorocite femei, cari îşi pierd viaţa prin astfel de localuri şi caută tovărăşia bărbaţilor pentru a petrece şi... câştiga bani. Că am chemat la telefon pe contesa de Martigny, nu-i adevărat şi pesemne că ai confundat glasul meu cu acela al altui bărbat. Imi faci imputări că vreau să zădărnicesc căsătoria ta cu Felicia de Martigny, dar nici prin gând nu-mi trece. Adu-mi fata s'o cunosc şi eu şi dacă voiu vedea că e o tovarăşă de viaţă potrivită pentru tine, îmi voiu da consimţimântul cu dragă inimă. Eşti singurul meu copil şi dacă toată viaţa mea am muncit atât de mult, am făcut-o numai pentru tine.

Bob ascultă cu încordare. Vorbele tatălui său sunau atât de sincere şi adevărate, încât se întrebă dacă nu-i făcuse o nedreptate cu bănuielile lui. Şovăi şi începu el însuşi să creadă că se înşelase.

Tăcu câteva clipe, apoi spuse desnădăjduit:

— De aş putea să-ţi aduc pe Felicia! Dar n'am găsit-o încă, n'am putut vorbi cu dânsa... n'am...

Fu întrerupt de o bătaie în uşă şi un servitor anunţă:

— Mister Mac O'Kerem doreşte să facă o vizită domnului Frank Wilkens şi roagă să fie primit.

— Pofteşte-l înăuntru, răspunse Frank Wilkens.

După câteva clipe uşa fu deschisă din nou şi cel anunţat apăru în pragul ei.

Era un domn foarte elegant îmbrăcat, în vârstă de vreo treizeci de ani, cu trăsături aspre, fruntea înaltă, ochii cenuşii, cu privirea pătrunzătoare, şi iscoditoare.

Frank Wilkens se sculă de pe scaun şi făcu câţiva paşi în întâmpinarea lui, pentru a-l saluta.

— Mi-ai anunţat vizita dumitale printr'o scrisoare şi îmi pare bine că ai venit, mister Mac O'Kerem. Îmi dai voie să-ţi prezint pe fiul meu?

Se întoarse spre Bob şi adăugă pentru lămurirea acestuia:

— Mister Mac O'Kerem e inginer şi a făcut o invenţie minunată, pe care a oferit-o întreprinderii noastre spre cumpărare.

Apoi se adresă Irlandezului:

— Ai adus planurile? Fiul meu le-ar putea examina şi el.

— Nu, domnule Wilkens, căci vroiam să vă fac propunerea să vă convingeţi mai întâi de efectul invenţiunii mele şi apoi să examinaţi planurile de construcţie.

— De ce este vorba? întrebă Bob, care începu să se intereseze de această afacere.

— Un reflector nou pentru automobile, care îngădue viteza cea mai mare în timpul nopţii chiar pe drumurile cele mai întortochiate, răspunse Mac O'Kerem.

— Şi ai montat reflectorul la un automobil, cu care vrei să facem proba?

— Da, chiar la automobilul meu, un „Lincoln" de şaizeci de cai putere, cu care vom putea face o încercare în timpul nopţii.

— Eu nu mă pricep în chestiuni de tehnică, zise Frank Wilkens, căci nu sunt decât om de afaceri, aşa că ar fi bine să mergi tu, Bob, şi să examinezi reflectorul.

Tânărul îl privi surprins.

— Nu pot, tată; n'am dispoziţie şi nici timp. Aş vrea mai curând să...

Frank Wilkens îl întrerupse cu asprime:

— Interesele întreprinderii sunt mai presus decât ale noastre personale. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Apoi se întoarse spre Irlandez şi începu să discute cu el, aşa că Bob nu mai avu prilej să se împotrivească poruncii tatălui său.

21. — Perfidia soartei

Dolores se întoarse iar la poliţie, unde, cu lacrimi în ochi, rugă pe comisar să-i dea ajutor spre a căuta mai departe pe Felicia.

Comisarul dădu însă din umeri şi răspunse:

— Deocamdată nu e nimic altceva de făcut, decât să aşteptăm ştirile cari vor intra în cursul zilei. Toţi poliţiştii de serviciu au fost înştiinţaţi şi se va face tot ce este cu putinţă pentru a găsi pe dispărută, aşa că nu trebue să-ţi pierzi curajul.

Dolores părăsi încăperea şi ajungând în stradă, se urcă într'o maşină cu care plecă spre casă.

Când o zări pe bătrâna Betty, o îmbrăţişă plângând.

Trecură minute lungi, în cari cele două femei nu vorbiră niciun cuvânt. Însfârşit Betty întrebă:

— Ce-ai putut afla, Dolores? Ce ştire aduci?

Sărmana contesă răspunse plângând:

— Nicio ştire; nu s'a găsit nicio urmă de-a Feliciei... Dar aici?... Ce s'a mai întâmplat?

Betty plecă încurcată capul şi nu răspunse îndată, aşa că Dolores stărui, nerăbdătoare:

— Nu-mi ascunde nimic, Betty, orice ar fi... sunt pregătită la toate...

Bătrâna o luă de mână şi o duse la un scaun pe care o îndemnă să ia loc.

— Nu te speria, Dolores; despre Felicia n'am primit nicio ştire şi nici nu s'a întâmplat ceva rău... Numai el... Bob Wilkens a fost de două ori aici... Era desnădăjduit, sărmanul... Toată noaptea a cutreierat străzile şi a căutat-o...

— I-ai spus ce urmări îngrozitoare a avut venirea Feliciei la Marsilia?

— N'am trădat nici una din tainele tale, Dolores. Tot ce vei vrea să-i spui, îi vei spune tu singură. Mi-e teamă însă, că va fi aflat totul dela altcineva.

— Ce vrei să spui cu asta, Betty?

— Pe când era aici şi-mi punea tot felul de întrebări, tatăl lui te-a chemat la telefon. Bob mi-a smuls receptorul din mână şi i-a spus că e aici, dar n'a mai primit niciun răspuns. Atunci a plecat în goană.

Dolores rămase înmărmurită, cu ochii măriţi de spaimă. Deodată murmură:

— Trebue să vorbesc neapărat cu tânărul Wilkens, să-mi spuie unde a cunoscut-o pe Felicia, ce a...

Nu-şi isprăvi vorba, nu spuse gândul care se născuse în creerul ei, ci se sculă agitată şi se îndreptă spre uşă.

Bătrâna Betty o opri:

— N'ai vrea să mănânci ceva, Dolores? Tocmai acum ar trebui să-ţi cruţi puterile.

— Nu sunt în stare, mi-e gâtul ca zugrumat.

— Cel puţin o ceaşcă cu cafea tare; o fac repede.

— Nu... nimic... nu pot!

Betty nu mai stărui.

La plecare, Dolores mai spuse:

— Dacă vine vreo ştire în lipsa mea, cheamă îndată hotelul la telefon şi cere să vorbeşti cu mine. Mă voiu întoarce imediat.

Când coborî scara simţi un tremur în tot trupul şi o slăbiciune grozavă. Trebui să se sprijine de perete, pentru a nu cădea. Îşi adună însă toate puterile, merse cu paşi şovăitori mai departe, ieşi în stradă şi se urcă într'o maşină, dând şoferului adresa hotelului Bristol. Îndată ce automobilul se puse în mişcare, Dolores nu mai putu să reziste slăbiciunii, închise ochii şi îşi rezemă capul de pernă.

Când ajunse în faţa hotelului, şoferul coborî şi deschise uşa maşinii dar... se dădu speriat înapoi.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

VENINUL DRAGOSTEI

Coţolană şi Felicia intrară intr'o cabină de telefon (pag. 35).

Dolores zăcea intinsă ca o moartă... leşinase.

Şoferul rămase câteva clipe buimăcit, apoi intră in holul hotelului şi intrebă pe portar:

— Imi dai voie să aduc pe doamna inăuntru. I-a venit rău, pesemne, şi a leşinat. Cu puţină ingrijire ar putea fi readusă in simţiri.

Portarul ieşi până in uşă, dar când zări pe Dolores, spuse speriat:

— Ferească Dumnezeu, e doar contesa blondă din Marsilia şi mi-aş găsi beleaua cu direcţia, dacă aş lăsa să fie adusă înăuntru, mai cu seamă in halul ăsta. Du-o la „Salvare".

In clipa aceea apăru la ieşire Bob Wilkens, care, după o nouă explicaţie avută cu tatăl său, voia tocmai să părăsească hotelul. Auzi cuvintele rostite de portar şi aruncând o privire spre maşină, recunoscu pe femeia in jurul căreia se invârteau toate gândurile lui.

Se sperie la vederea ei, căci sărmana Dolores avea infăţişarea unei moarte.

Inainte de a putea pune o intrebare şi a cere o lămurire, şoferul ii zise:

— Vă rog faceţi loc, domnule, trebue să duc pe doamna la „Salvare".

Bob ii intinse un bacşiş şi spuse cu un ton hotărit:

— Merg şi eu; vreau să ştiu ce e cu doamna.

Se urcă repede in maşină, a cărei uşă o inchise in urma lui. Şoferul nu se impotrivi şi, mulţumit de a avea un ajutor, puse motorul în mişcare.

Bob fu nevoit să aştepte mai bine de un ceas intr'o sală a „Salvării" şi se plimba nerăbdător prin incăpere, privind nemişcat spre uşa în dosul căreia ştia că se află femeia de la care avea să capete însfârşit deslegarea tainelor care il chinuiau.

Dar când apăru doctorul, nădejdea lui pieri, căci acesta il zise:

— Nefiind rudă cu doamna, nu vă pot lăsa să intraţi la dânsa. S'a deşteptat numai pentru câteva clipe din leşin şi după un acces de plâns, şi-a pierdut iar cunoştinţa. Mi-e teamă de o criză puternică de nervi şi trebue să transport pe suferindă la spital, căci are nevoie de cea mai mare linişte.

Bob Wilkens nu mai ştia ce să facă. Toate se ridicau impotriva lui!

Felicia dispărută fără urmă!... Lămuriri nu putuse să capete nici de la tatăl său şi acum nici de la contesa blondă!

Va mai rămâne oare mult în intunerec?

Şi astă seară mai trebuia să facă şi proba cu inventatorul, probă pe care i-o poruncise tatăl său cu cea mai mare hotărire!

In starea sufletească în care se afla, nu va fi în stare să-şi facă o părere limpede despre valoarea invenţiei!

— Dacă doreşti, te pot înştiinţa telefonic despre starea bolnavei, auzi el glasul doctorului, ca de la o mare depărtare.

Dădu din cap şi întinse acestuia carta sa de vizită.

— Locuiesc la hotelul Bristol, unde pot fi găsit în orice clipă. Dacă vei spune bolnavei că sunt Bob Wilkens şi că am ştiri foarte importante, mă va chema fără întârziere la dânsa.

— Bine; îndată ce va fi cu putinţă, voiu înştiinţa pe doamna Martigny. Deocamdată scuză-mă, dar trebue să mă duc, să îngrijesc de ea.

Bob plecă şi iar rătăci fără ţintă pe străzi, chinuit de gânduri şi de tainele a căror deslegare n'o putea găsi.

22. — Un plan criminal

Spre dimineaţă Felicia fu doborîtă de oboseală şi adormi. Lângă patul ei veghia Coţofana. Abia când soarele fu sus pe cer, fata deschise ochii şi fu întâmpinată cu un zâmbet blând şi un „bună dimineaţa" prietenos.

Incetul cu încetul îşi dădu seama unde se află şi de întâmplările din ajun şi desnădejdea o cuprinse din nou.

— Şi ce mă voiu face de-acum încolo? întrebă ea cu glasul stins şi cu ochii înecaţi în lacrimi.

— Asta vom chibzui mai târziu. Deocamdată spală-ţi faţa, să te înviorezi, spuse cocoşatul, arătând spre ligheanul de tablă. Uite, am şi adus apă proaspătă. Pe urmă vom lua câte o cafea şi apoi vom vedea ce mai putem face. Acum te las singură, să-ţi faci toaleta.

Plecă şi se întoarse după câtva timp, ţinând în mână o pungă cu franzeluţe calde.

Pregăti cafeaua, apoi spuse:

— Acum să ne întărim, pentru a putea îndura greutăţile vieţii.

Işi băură cafeaua în tăcere. In timpul acesta Felicia se gândea, dacă n'ar fi bine să povestească Coţofanei, tristele întâmplări prin cari trecuse. Când începu, bătrânul o întrerupse:

— Mai aşteaptă. Pentru tine totul se mai poate schimba în bine şi atunci îţi va părea rău că ai încredinţat taina ta unui străin. Deocamdată vei rămâne la mine şi vei încerca să te linişteşti, pentru a putea chibzui cu mintea limpede. Poate ieri, sub înrâurirea nenorocirilor care te-au lovit, nu ţi-ai dat încă bine seama de pasul pe care ai vrut să-l faci. Mai gândeşte-te încă odată bine şi apoi, dacă nu se poate altfel, mergi mai departe pe drumul pe care ai apucat, sau întoarce-te înapoi.

Cât de cuminte vorbea!

Felicia îl privi lung şi simţi în sufletul ei un sentiment de adâncă recunoştinţă pentru sărmanul cocoşat.

Acesta se sculă dela masă, luă vioara sub braţ şi spuse:

— Acum trebue să cutreier străzile şi curţile. Când se va întuneca mă voiu întoarce şi voiu aduce o mâncare caldă. Brânză, unt şi pâine vei găsi în dulapul de colo, aşa că nu vei fi silită să rabzi de foame până la venirea mea. Şi încă un lucru: dacă vei auzi sgomote prin pereţe, nu te speria. De partea cealaltă e un hambar la fel cu ăsta, în care alţi nenorociţi şi-au găsit adăpost. Aici nu vor intra, căci ştiu că e locuinţa mea şi în lumea noastră se respectă drepturile fiecăruia.

Ii întinse mâna, apoi plecă.

Felicia rămase multe ceasuri singură şi se lăsă pradă gândurilor.

Să se întoarcă la mama ei?...

Dacă ar fi fost vorba numai de ea, poate s'ar fi hotărît.

Dar acasă o va căuta Bob şi el nu trebuia s'o mai găsească niciodată.

Nu mai era în stare să se uite în ochii lui. Ii era ruşine din pricina mamei ei, îi era ruşine de fiecare sărutare pe care i-o dăduse lui, fratele ei!

Acum era singură pe lume, nu mai avea pe nimeni.

Căutase moartea... dar bătrânul cocoşat avea dreptate, despărţirea de viaţă nu e atât de uşoară.

Trebuia însă să-şi câştige existenţa.

Poate noul ei prieten îi va da un sfat. Când se va întoarce, va vorbi cu dânsul, vor chibzui împreună.

Soarele se lăsase spre apus şi o tăcere adâncă înconjura pe Felicia.

Deodată auzi paşi în hambarul vecin.

Ridică repede capul şi ascultă cu încordare.

După câteva clipe cineva strigă:

— George!

— Ce e? răspunse un glas morocănos.

— Am vorbit cu Mac O'Kerem.

— Ei, şi ce spune pungaşul ăsta?

— A făcut afacerea. A fost la Frank Wilkens la hotelul Bristol şi s'a înţeles cu el.

— Ce anume?

— Să facă o probă în noaptea asta.

— Şi bătrânul merge?

— Nu chiar el, dar fiul lui.

Felicia îşi reţinu răsuflarea.

Frank Wilkens era tatăl lui Bob şi despre el vorbeau oamenii de alături, cari fără îndoială erau nişte bandiţi.

Ascultă mai departe cu cea mai mare luare aminte.

— Vasăzică numai fiul lui merge?

— E tot una. Principalul este, să punem mâna pe unul din cei doi Wilkens, căci oricare din ei preţuieşte mult şi trebue să plătească bine, altfel...

— Asta o spui tu, dar dacă bătrânul se încăpăţânează şi nu vrea să scoată gologanii?...

— Ba o să-i scoată.

— Să presupunem că nu şi că pune poliţia pe urmele noastre. Rămânem cu băiatul şi nu ştim ce să facem cu el.

— Scăpăm noi şi de el. O frânghie de gât, un bolovan şi... marea e adâncă!

Felicia fu cuprinsă de o groază nebună. Acolo alături se punea la cale o nelegiuire, o crimă împotriva lui Frank Wilkens, şi căreia îi va cădea victimă şi Bob.

Tremurând din tot trupul, fata ascultă mai departe.

— Aşa se poate. Atunci nu va mai putea spune nimic.

— Tu vei însoţi pe Mac O'Kerem.

— Cu cea mai mare plăcere, căci m'am săturat de trândăvie. Când pornim?

— La nouă.

— De unde?

— De la Canet. Maşina va aştepta chiar la intrarea satului, apoi o va lua mai departe, ocolind toate localităţile.

— Dece nu plecăm chiar dela hotel?

— Eşti un prost. Nimeni nu trebue să vadă maşina.

— Mac se va întâlni cu tânărul Wilkens la Canet?

— Nu; pe la opt îl va lua dela hotel cu limuzina lui, pe care o voiu conduce eu.

— Bine, dar eu?

— Tu trebue să aştepţi la Canet şi să fii gata cu Lincoln-ul. Benzină are destulă, aşa că n'ai altceva de făcut, decât să porneşti motorul şi s'o iei la drum.

Complicele lui George părăsi hambarul, după cum putu să-şi dea seama Felicia după sgomotul paşilor săi cari se depărtau; apoi se făcu tăcere.

Fata nu îndrăzni să se mişte, căci celălalt mai era acolo.

Dar trebuia sa previe pe Wilkens.

Era vorba de libertatea şi poate chiar de viaţa lui Bob. Aflase din vorbele celor doi bandiţi că se găsea la hotelul Bristol.

Felicia auzi din nou paşi; de astă dată George era acela care pleca.

Trebuia sa lucreze repede; dar ce să facă? Cum să procedeze?

De s'ar întoarce Coţofana mai repede, i-ar putea da un sfat. Ca şi când i-ar fi ghicit dorinţa, uşa hambarului se deschise şi cocoşatul apăru în prag.

— Coţofano! strigă Felicia cu o voce din care se putea desluşi toată îngrijorarea şi spaima ei.

— Ce s'a întâmplat, copila mea? Ţi-a fost frică singură?

— Nu, nu; altceva, răspunse fata, arătând spre peretele din fund. Dincolo au fost doi oameni. Am putut auzi tot ce-au spus. Erau doi bandiţi, cari au pus la cale o crimă împotriva lui Bob Wilkens.

— Criminali cari au pus ceva la cale împotriva lui Bob Wilkens?... Cine e acest Wilkens?

— Este... este... (Felicia se opri. Ce putea să spuie? Fratele ei? Logodnicul ei?) Oricine ar fi, trebue să-l previn.

— De mult am bănuit că în hambarul de alături se adăpostesc oameni cari fug de lumina zilei. Dar acum spune repede, ce-ai auzit?

Felicia îi povesti în grabă ce aflase.

— Trebue să alergăm numaidecât la hotel şi să-l împiedecăm să plece cu acest Mac O'Kerem. Vino repede.

Părăsiră hambarul şi o luară la fugă pe străzi.

In drum, Felicia îl rugă:

— Coţofano, du-te te rog singur şi spune-i tot; eu nu pot să merg.

— Cum vrei, răspunse el liniştit.

— E opt fără zece minute. Numai de n'am întârzia.

— Mai bine să-l chemăm la telefon.

Găsiră repede un telefon public, Felicia ceru legătura cu hotelul Bristol unde chemă pe domnul Wilkens la aparat.

După câteva clipe fata auzi o voce bărbătească:

— Aici Frank Wilkens. Cine e acolo?

Felicia tresări. Să-şi spuie oare numele? Mai bine nu. Trecu deci cu vederea întrebarea şi strigă în aparat:

— Fiul dumneavoastră Bob trebue să facă azi un drum de probă cu un oarecare Mac O'Kerem...

— Da. A şi plecat. Dar cine eşti dumneata şi de ce întrebi?

Felicia nu mai avu puterea să răspundă, lăsă receptorul în jos şi uitându-se buimăcită la Coţofana, zise cu glas stins:

— Prea târziu... a plecat!

— Aşa dar tot prea târziu, murmură Coţofană, uitându-se cu milă la fata care devenise înspăimântător de palidă.

Felicia dădu din cap, fără să spuie un cuvânt, pe când lacrimi i se prelingeau pe obraji.

— Şi ce ne facem acum? urmă cocoşatul gânditor. Un sfat bun ar face multe parale.

Felicia ridică mâinile, rugătoare.

— Nu mă lăsa. Ajută-mă...

— Din toată inima; dar mă întreb cum? mormăi Coţofană, dându-şi pălăria pe ceafă.

Apoi luă repede receptorul şi strigă:

— Allo... mai eşti acolo?

Nu primi răspuns. Frank Wilkens închisese aparatul, după ce sunase de câteva ori.

Coţofană stătea nehotărît, neştiind ce să facă. Chibzui câteva clipe, apoi o întrebă pe Felicia:

— Să mai cer odată legătura şi să spun acestui mister Wilkens tot ce-ai auzit? Ar putea să înştiinţeze poliţia...

Felicia răspunse chinuită:

— Până când se vor lua toate măsurile, criminalii îşi vor ajunge ţinta şi vor dispare cu victima lor... Afară de asta, cine ştie, dacă mister Wilkens ne va crede. Nu, nu, dacă dumneata sau eu nu putem da un ajutor, atunci totul e pierdut.

Cocoşatul îşi freca mâinile desnădăjduit şi se uita neîncetat la faţa Feliciei, pe care se putea citi o întristare care îţi inspira milă.

— Să-ţi dau ajutor? Negreşit că vreau să ţi-l dau; dar singuri nu putem face nimic. Ar trebui să avem şi pe un al treilea... Dacă am putea căpăta de undeva o maşină de curse... atunci...

Deodată faţa i se lumină, căci îi venise o idee.

— Stai... am găsit. Raul Bernard ne va da poate o mână de ajutor. Vino repede... repede... dacă ne vom grăbi, îl vom putea găsi încă la Clubul Sportiv. Ii vom spune totul şi fii sigură că se va pune la dispoziţia noastră.

In drum o lămuri pe Felicia:

— Raul Bernard e prietenul meu... un băiat drăguţ şi bun... Cam uşuratec, mai cu seamă in ce priveşte femeile, dar altfel o inimă de aur şi un iubitor de muzică cum nu mai e altul. De multe ori, când mă auzea cântând pe stradă, se oprea şi mă asculta, apoi mă lua cu dânsul la club să le cânt şi prietenilor lui. Nu odată mi-a spus: „Coţofană, când vei avea vreo dorinţă, vino şi mi-o spune şi ţi-o voiu împlini cu dragă inimă". Până acum nu i-am cerut nimic, dar azi vreau să-i aduc aminte de făgăduinţa lui. Are o maşina minunată — poate să-şi permită luxul ăsta, căci tatăl său e bogatul senator Bernard — şi ştie să şofeze ca nimeni altul. A câştigat multe premii până acum. Dacă se învoieşte să ne ajute, atunci vom prinde repede pe bandiţi. Dar iată, am ajuns la club, încheiă Coţofană, arătând spre o clădire impunătoare.

23. — O bănuială gravă

Cu mers legănat, cum îi era obiceiul, bătrânul Jean intră în clădirea Prefecturii Poliţiei şi se adresă sergentului de gardă.

— Am fost chemat aici, zise el, arătându-i o hârtie, la care sergentul se uită în treacăt şi-l îndreptă:

— Camera douăzeci şi trei, la parter, gangul din dreapta, uşa a patra.

Jean duse un deget la şapcă şi merse mai departe. Ajungând în dreptul uşii arătate, o deschise şi intră. Un funcţionar îl întrebă morocănos:

— Ce doreşti?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, răspunse Jean, întinzându-l hârtia.

— A da, vei fi interogat cu privire la incendiul dela barul „Valencia". Ia loc. Când îţi va veni rândul, vei fi chemat la domnul comisar.

Jean se îndreptă spre o bancă şi spre surprinderea lui zări acolo pe Cekov.

— Cum, şi dumneata eşti aici?

Cekov avea o înfăţişare descurajată şi răspunse numai dând din cap.

— Se vede că afacerea cu focul te-a doborît rău de tot.

— E de mirare? Sunt cu desăvârşire ruinat.

— Ei lasă, ai braţe vânjoase şi poţi să munceşti ca să te refaci. Şi tu ai fost chemat?

— Da, şi eu şi Sattier, care a şi intrat la comisar.

— Cum, şi pe şeful chelnerilor l-au chemat? Ei, ăsta ştiu că o să vorbească destul, că e limbut rău de tot.

Intre timp, şeful chelnerilor dela barul „Valencia" stătea în faţa comisarului Corbier şi răspundea la toate întrebările ce i se puneau.

— Ai observat spui, că înainte de izbucnirea incendiului, doamna Martigny era foarte agitată?

— Cum n'am mai văzut-o niciodată, domnule comisar. Parcă o scuturau frigurile.

— Hm... făcu comisarul, frecându-şi bărbia. Ciudat. Şi spui că focul a luat naştere în camera ei particulară pe care o avea la local?

— Da, acolo au isbucnit flăcările mai întâi.

— Se presupune că a fost un scurt circuit.

— Se poate să fi fost asta pricina, căci cablul electric nu era în regulă în odaia ei.

— De unde ştii asta?

— Fusese chemat un electrician s'o repare dar doamna Martigny i-a spus să plece, nevoind să fie deranjată.

Comisarul se aplecă peste birou, făcu chelnerului cu ochiul şi-l întrebă, prefăcându-se prietenos:

— Nu e aşa că ai o bănuială?

Sattier ridică din umeri.

— Nu ştiu... dar când stau să mă gândesc...

— La ce te gândeşti?

— Ce să spun!... Doamna Martigny părea foarte nenorocită şi tare ar fi vrut să scape de toată întreprinderea... bineînţeles fără pierdere...

— Şi asta era cu putinţă cu ajutorul unui incendiu?

— Aşa mă gândesc şi eu...

Comisarul se uită cercetător la chelner, apoi îl întrebă cu un ton cu totul schimbat:

— Ia spune-mi, nu te aveai bine cu stăpâna dumitale?

Sattier se încurcă şi nu răspunse îndată.

— Vorbeşte! se răsti comisarul.

— Prea bine nu, domnule comisar, mereu îmi făcea observaţii şi...

— Ajunge! îi curmă vorba comisarul. Acum altceva: Te aflei în post stabil la bar?

— Nu. Eram concediat pentru zi'ntâi.

— Aha, am priceput. Mulţumesc.

Comisarul îi dădu să înţeleagă printr'un semn că interogatoriul s'a sfârşit şi că poate să plece.

Indată după ce ieşi Sattier, fură chemaţi Jean şi Cekov.

Comisarul îi salută politicos şi începu să pue întrebări celui din urmă.

— Erai coproprietarul barului „Valencia". Intreprinderea era asigurată contra incendiului?

— Nu, răspunse Cekov trist. Tocmai asta e nenorocirea, domnule comisar. Focul acesta m'a ruinat cu desăvârşire, am pierdut tot. Poliţa de asigurare expirase cu paisprezece zile în urmă şi am neglijat s'o reînoiesc.

— Nu cumva a avut grijă de asta tovarăşa dumitale, doamna Martigny?

— Nu cred, căci eu eram acela care făceam întotdeauna asigurarea.

— Aşaaa...?

Comisarul aruncă o privire pe o foaie de hârtie, care se afla în faţa lui pe birou, apoi urmă:

— Presupunerea dumitale că localul n'ar fi fost asigurat, e greşită. Societatea de asigurare ne-a înştiinţat că, chiar cu o zi înaintea incendiului, doamna Martigny a încheiat o nouă asigurare pentru suma de cinci sute de mii de franci.

La auzul acestei ştiri, Cekov sări înveselit de pe scaun.

— Cincisute de mii?! repetă el entuziasmat. Atunci am scăpat de griji. Am spus întotdeauna că doamna Martigny preţueşte mai mult decât un bărbat. Ce bine a făcut că a încheiat asigurarea pentru o sumă mai mare decât cea dinainte!

— Aşaa... a mărit suma?

— Da; prima poliţă era numai pentru două sute cincizeci de mii.

— Făcea toată instalaţia cincisute de mii de franci?

— Numai dacă s'ar fi executat lucrările de îmbunătăţire pe cari le plănuisem.

— Aşa dar suma asigurată era mai mare decât valoarea întreprinderii? Bine. Mai departe! Ai observat vreo turburare la doamna Martigny înainte de izbucnirea incendiului?

— Am avut impresia că era foarte agitată.

— Cunoşti pricina?

— Nu, dar poate o ştie Jean, care e bun prieten cu doamna Martigny.

Comisarul se uită întrebător la bătrân.

— Ei, dumneata ştii ceva?

— Nu.

— Nici nu bănuieşti care ar putea fi pricina?

— Nu.

— Doamnei Martigny nu-i plăcea ocupaţia ei?

— Cine spune asta?

— Am aflat-o dela Sattier.

— E un palavragiu care spune mai multe decât ştie.

Jean spuse aceste cuvinte cu o mutră atât de dispreţuitoare, încât comisarul zâmbi.

— Poate că ai dreptate.

— Ce-a mai îndrugat?

— Alt nimic. A spus numai că focul a luat naştere din camera doamnei Martigny.

— Vasăzică şi acolo şi-a vârât nasul, nătărăul.

— Cum, nu e adevărat?

— Ba da, se amestecă Cekov în vorbă, înainte ca Jean să poată răspunde. Cauza incendiului a fost un scurt-circuit.

— Asta s'a stabilit.

Comisarul se adresă iar lui Jean:

— Eşti bun prieten cu doamna Martigny?

— Negreşit.

— Circulă felurite zvonuri despre dânsa. I se spune

contesa blondă din Marsilia și se povestește că a avut un trecut foarte romantic. Ce e adevărat din toate astea?

Jean încruntă sprâncenele supărat.

— Vrei să spun palavre ca și neghiobul de Sattier? Nu, domnule comisar, pentru așa ceva caută pe altul.

— Dacă nu vrei să vorbești, nu te pot sili.

— La urma urmei, ce vrei dela stăpâna mea?

— Nu-ți pot spune acum. Să vedem ce rezultate vor da cercetările.

— Ce cercetări vrei să faci?

Comisarul zâmbi, căci bătrânul îi plăcea.

— Vrem să aflăm cine a pus focul.

— Cine l-a pus?... Nu l-a pus nimeni, a izbucnit de la sine.

— Vom vedea. Pentru azi am isprăvit; puteți pleca.

Comisarul notase toate depozițiile și după plecarea celor doi se duse cu ele la judecătorul de instrucție Torval.

— Ei, ce-mi aduci, domnule comisar? întrebă acesta, întinzând lui Corbier mâna.

— Am făcut cercetări cu privire la incendiul dela barul „Valencia" și am ajuns la convingerea că focul a fost pus.

— Din ce deduci asta? S'au găsit urme cari ar îndreptăți o astfel de bănuială?

— Urme nu s'au putut găsi, căci casa a ars până la temelie, dar o întâmplare ciudată mi-a trezit o astfel de bănuială. Cu două zile înainte de incendiu, coproprietara barului „Valencia" a reînoit polița de asigurare, dublând aproape suma.

— Asta poate să fie și o întâmplare.

— Admit; dar înainte de izbucnirea incendiului, doamna Martigny a fost foarte turburată și, împotriva obiceiului ei, a părăsit în grabă localul înainte de închidere și cu puțin timp înainte de foc. Afară de asta, cuibul incendiului a fost în odaia ei.

— Mda,.. asta e într'adevăr ciudat. Presupui că doamna Martigny a pus focul?

— Am ajuns la convingerea asta. După cât se pare, voia de mult să se retragă din întreprindere, să scape de ea și atunci s'a servit de acest mijloc criminal, spre a-și ajunge scopul.

— Ceea ce spui sună foarte logic...

— De aceea propun, domnule judecător, să emiteți un mandat de arestare pentru doamna Martigny.

Judecătorul de instrucție se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Astfel stând lucrurile, trebue să dau curs propunerii dumitale.

24. — In spital

Când se deșteptă contesa de Martigny din starea de nesimțire în care căzuse, amurgul se lăsa asupra marelui port.

Uimită, privi în jurul ei cu ochi mari și își trecu de mai multe ori mâna peste frunte și peste ochi, pentru a se încredința că nu visează.

Se văzu într'o odaie mică, cu o singură fereastră, într'un pat de bronz, lângă care se afla o măsuță de noapte, iar pe aceasta o lampă cu abajur verde, o sticlă cu apă și un pahar.

Dolores dădu nedumerită din cap și se ridică în capul oaselor. Nu cunoștea odaia asta. Cum ajunsese aici?

Inainte de a-și putea aminti de cele întâmplate, ușa fu deschisă încet și în odaie intră o infirmieră.

Dolores scoase un strigăt.

— Doamne, sunt bolnavă?! Soră dragă, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s'a întâmplat?

Cu un zâmbet nespus de blând, sora mângâiă mâinile tremurânde ale bolnavei și răspunse cu glas liniștitor:

— Nu te irita, doamnă contesă, ești în bună îngrijire.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar cine m'a adus aici? De ce nu sunt acasă?

— Pe când te aflai într'o mașină de piață, ai căzut într'un leșin adânc și fiind nevoie de ajutor grabnic, șoferul te-a dus la Salvare, iar de acolo ai fost adusă aici la spitalul nostru.

Dolores își apăsă tâmplele cu degetele și se gândea cu încordare. Fulgerător îi trecură prin minte întâmplările grozave din noaptea trecută și din dimineața următoare.

In drum spre hotel își pierduse cunoștința, vasăzică!

— De când sunt aici, soră? întrebă ea agitată.

— Ai fost adusă pe la amiază și acum e opt seara.

Dolores tresări speriată.

— Doamne, cum de am putut să dorm așa de mult?

Sora zâmbi și o mângâiă:

— A fost foarte bine că după leșin ai căzut într'un somn adânc, doamnă contesă. Doctorii au spus că e un semn bun, și că boala nu va fi atât de gravă, cum se arătase la început.

— De ce s'au temut?

— De izbucnirea unor friguri nervoase. Din fericire seara n'ai avut temperatură și dacă vei sta câteva zile liniștită și te vei feri de emoții, te vei întrema în curând.

Dolores făcu o mișcare violentă cu mâna.

— N'am timp să stau liniștită, soră. Am foarte multă treabă și trebue să părăsesc imediat spitalul.

Pe când vorbea, ușa fu deschisă din nou și în cameră intră medicul șef, un bărbat blond și chipeș, îmbrăcat într'un halat alb. Când văzu pe bolnavă sculată, o amenință cu degetul și zise glumind:

— Frumoase isprăvi faci, doamnă contesă! Nu m'aș fi așteptat să te văd ca pacientă aci. Ieri încă zdravănă și sănătoasă, azi la pat! Dealtminteri e explicabil... după focul cel mare... Cred însă că ești asigurată și vei putea reface totul?

— Da, sunt asigurată, răspunse Dolores repede. Nu mă îngrijesc de asta... pagube mari nu voiu avea. Cu totul altceva e în joc pentru mine.

Apucă mâinile doctorului și-l privi cu teamă, apoi urmă:

— Domnule doctor, n'a venit vreo știre pentru mine? Nu s'a telefonat de la poliție?

— De la poliție? întrebă el uimit. Nu, până acum n'a telefonat nimeni. Dealtfel nici n'am anunțat că ai fost adusă aici în stare de nesimțire. Am așteptat, până când îți vei fi venit în fire...

— Bine ai făcut, îl întrerupse Dolores agitată. Mă voiu pune eu însumi în legătură cu poliția; voiu telefona și acasă. N'am timp să fiu bolnavă, trebue să plec îndată, domnule doctor, căci am multe treburi de rezolvat.

— Exclus, doamnă contesă, astă seară nu te las să pleci. Deocamdată trebue să mănânci ceva, apoi îți voiu face o injecție, ca să poți dormi liniștită în noaptea asta.

— Nu, nu vreau să dorm, strigă Dolores, și nici nu rămân aici. Nu mă poți opri împotriva voinței mele, doar nu sunt la închisoare.

Doctorul încruntă sprâncenele și răspunse supărat:

— Ca medic sunt răspunzător de sănătatea dumitale

și nu pot îngădui s'o primejduiești cu atâta ușurință.

Dolores își frângea mâinile, aruncă doctorului o privire imploratoare și se rugă:

— Ascultă-mă, domnule doctor, în noaptea trecută am avut de îndurat chinuri sufletești ingrozitoare; nu din pricina incendiului, ci...

Se opri și aruncă o privire sfioasă spre soră, care își făcea de lucru lângă o masă dintr'un colț al camerei, apoi urmă în șoaptă:

— Domnule doctor, dumneata ești client de-al barului meu și ca mulți dintre ei, știi câte se povestesc despre trecutul meu. Vei fi auzit că am o fată... Da, am o fată, domnule doctor, care a fost comoara mea sfântă, fericirea mea, la care mă refugiam, când eram sătulă de viața pe care sunt silită s'o duc. Până ieri copila mea n'a știut că mama ei e o femeie pierdută, pe care femeile cinstite o disprețuiesc.... Insă ieri Felicia mea a aflat tot.... și m'a părăsit... a dispărut... nu mai poate îndura viața... vrea să se omoare. Domnule doctor, nenorocirea asta m'a doborît, dar bolnavă nu sunt... Dacă aș ști că fata mea trăiește, că o voiu regăsi... atunci voiu putea îndura orice. Dar acum, dragă doctore, fie-ți milă de mine, lasă-mă să plec... Dă-mi numai puțină cafea, să prind iar puteri ca să pot face tot ce mai am de făcut...

Cuvintele ei mișcătoare nu rămaseră fără înrâurire asupra doctorului. Petrecuse multe nopți vesele în localul contesei blonde din Marsilia, dar acum o vedea într'o lumină cu totul alta.

Nu mai era femeia rafinată care se juca cu inimile bărbaților; era o nenorocită vrednică de milă, care lupta pentru a nu pierde ultima ei bucurie și fericire.

In sufletul lui se dădu o luptă de câteva clipe între sentimentul datoriei și mila pentru marea durere a acestei femei. Se aplecă asupra ei, îi luă pulsul, îi examină ochii și spuse:

— Primejdia unor friguri nervoase nu e încă înlăturată, doamnă contesă. Emoții noui ar putea să strice tot binele pe care l-au făcut cele câteva ceasuri de somn.

— Dar nu mai pot rămâne, domnule doctor, trebue să plec. Incearcă să mă înțelegi...

— Bine, dacă nu se poate altfel, te voiu lăsa să pleci, dar cu o condiție: îmi vei da o adeverință că ai părăsit spitalul din propria dumitale voință.

— Da, da... îți dau orice adeverință vei vrea, domnule doctor. Fii fără grijă, nimeni nu-ți va imputa ceva.

Doctorul se adresă infirmierei și spuse:

— Soră, adu doamnei contese o ceașcă cu cafea tare și ceva de mâncare. Intre timp voiu face cele necesare ca să poată părăsi spitalul.

Apoi se întoarse spre Dolores, îi luă mâna și îi zise:

— Iți doresc tot binele și nădăjduiesc să ne revedem în curând, dar într'o situație mai fericită.

— Să dea Dumnezeu, răspunse Dolores.

Indată după ce părăsi spitalul, alergă la un telefon public și ceru legătura cu locuința ei; dar neprimind niciun răspuns, teama și îngrijorarea ei crescură și mai mult. Apoi telefonă la poliție și întrebă dacă nu se găsise încă nicio urmă a copilei sale.

— Nu, fu răspunsul. Cercetările de până acum n'au dat niciun rezultat. Tânăra domnișoară n'a fost găsită nici moartă, nici vie. Avem să vă comunicăm însă ceva important și vă rugăm să veniți îndată.

— Da, vin chiar acum, răspunse Dolores cu glasul stins, căci își pierduse iar curajul, aflând că Felicia nu fusese încă găsită. Ii mai rămânea o licărire de speranță. Poate avea Bob vre-o știre despre Felicia, așa că se hotărî să se ducă iar la hotel, să vorbească cât mai curând cu dânsul.

25. — Coțofană are succes

Când intră în curtea Clubului Sportiv, cocoșatul zări mai multe grupuri de domni, cari stăteau de vorbă și după câteva clipe descoperi, într'unul din ele pe Raul Bernard.

Luă pe Felicia de mână și alergă spre el.

— Domnule Bernard, strigă bătrânul, când fu aproape.

Tânărul întoarse capul și zărind pe acela care îl strigase, exclamă voios :

— Ah, dumneata ești, Coțofană? Mă bucură că ți-ai adus aminte de mine și ai venit să mă vezi.

Zărind pe Felicia, pe care cocoșatul o ținea încă de mână, îi făcu un salut politicos, apoi urmă:

— Ei, ei, Coțofană, de când ți-ai luat o tovarășă atât de drăgălașă? Ai de gând să cutreieri cu ea străzile și să joace când vei cânta?

Cocoșatul făcu o mișcare cu mâna și răspunse:

— Lasă astea acum, domnule Bernard și spune-mi mai bine dacă îți mai aduci aminte de făgăduiala dumitale de a mă ajuta, când voiu fi la nevoie?

— Negreșit că da, Coțofană.

— Inainte de toate, o întrebare: ai mașina aici?

— Da, uite-o colo.

Ochii cocoșatului avură o lucire de bucurie și urmă:

— Ai vrea să duci pe domnișoara asta cât mai repede până la Canet?

Uimit, Raul Bernard se uită când la Coțofană, când la Felicia.

— De ce tocmai la Canet? Ce e acolo?

— Asta îți va spune fata pe drum, deocamdată e vorba să nu pierdem timp. Până la nouă trebue să fiți acolo.

— Nu mă lua așa repede, zise Raul Bernard, uitându-se la ceas și făcând o strâmbătură. O să fie aproape cu neputință. Până la Canet sunt douăzeci și cinci de kilometri de la bariera orașului și acum e opt și jumătate...

— O să ajungi la vreme, numai să vrei; știu că dumneata conduci ca nimeni altul, îl întrerupse bătrânul.

Felicia interveni și ea rugătoare:

— Incercați, domnule Bernard, e în joc viața unui om.

Tânărul se uită la dânsa ca fermecat de atâta frumusețe și răspunse:

— Fiindcă mă rogi așa de frumos, domnișoară, și nevoind să-l las pe Coțofană la nevoie, voiu face tot ce-mi stă în putere.

Se îndreptă spre mașină, urmat de Felicia.

— Dar dumneata nu vii cu noi? întrebă ea pe cocoșat.

— Nu, căci am altceva mai bun de făcut.

— Ce anume?

— Să mă duc la mister Wilkens și să-i spun cum stau lucrurile.

— Bine; dar te rog să nu-i spui numele meu. Nu trebue să afle că eu sunt aceea care vrea să scape pe Bob.

Coțofană o privi uimit.

— Ciudate mai sunteți voi femeile, câte odată. Vă

puneţi viaţa în joc pentru un bărbat, şi nici nu vreţi s'o ştie...

— Când mă voiu întoarce îţi voiu povesti totul, draga Coţofană, şi atunci ai să-mi dai dreptate, ai să recunoşti că nu pot face altfel.

Felicia luă loc lângă Raul Bernard şi acesta porni îndată cu o iuţeală nebună, fără să se sinchisească de poliţiştii prin faţa cărora trecea, cari notau numele maşinii.

In drum, Felicia îi dădu lămuririle trebuincioase.

— Ce bandiţi! izbucni Bernard. Sunt de o îndrăzneală nemaipomenită. Nădăjduiesc să-l ajung din urmă şi atunci vai de ei!

Inima Feliciei bătea cu putere. Doamne, de ar ajunge la timp, să-l scape pe Bob!

Se uită la ceas. Numai douăzeci de minute mai erau până la nouă şi încă nu ieşiseră din oraş. Apoi mai aveau de străbătut încă douăzeci şi cinci de kilometri.

Va reuşi oare Raul Bernard să ajungă la vreme?

Incordarea Feliciei creştea din clipă în clipă.

Insfârşit ajunseră pe şosea... Incă cincisprezece minute. Bernard mări viteza, care deveni ameţitoare.

Vor ajunge oare la timp?

26. — Omul fără nervi

Buimăcit, cu ochii holbaţi, Frank Wilkens se uita la telefonul de pe masa lui.

Cine era femeia care îi vorbise? De ce îi tremura vocea? De unde ştia de proba pe care urma s'o facă Bob în seara aceea cu invenţiunea lui Mac O'Kerem? Să fi vorbit oare Bob cu cineva? Cu o femeie?

O presupunere neplăcută pentru dânsul, luă naştere în creerul lui Frank Wilkens.

Nu cumva era Felicia de Martigny aceea care îl chemase la telefon? Poate că Bob o găsise, îi povestise de încercarea ce avea să facă, să se întâlnească cu prilejul acesta, să fugă împreună?

O bătaie în uşă, îi întrerupse şirul gândurilor. Un om de al hotelului intră şi îi prezentă pe o tavă de argint un plic alb, spunându-i:

— Doamna doreşte să vă vorbească, domnule Wilkens.

Milionarul rupse plicul şi scoase la iveală o carte de vizită, pe care citi: „Dolores, contesă de Martigny".

Wilkens chibzui câteva clipe, apoi spuse:

— Roagă pe doamna să intre.

Işi îndreptă trupul, trăsăturile feţei i se înăspriră, ca şi când se pregătea pentru o luptă şi cu privirea întunecată se uită spre uşa prin care în clipa aceea intra contesa.

Se salutară foarte rece. Wilkens îi oferi un scaun, pe care Dolores se lăsă obosită. Câteva clipe domni o tăcere adâncă, numai privirile lor se încrucişară ca două spade duşmane. Dar pe când faţa contesei era palidă şi buzele îi tremurau de emoţie, Frank Wilkens păstră o înfăţişare calmă şi rece.

— Ce te aduce la mine, doamnă? începu el cu un zâmbet ironic.

Dolores se reculese, deşi sufletul îi era sfâşiat de durere şi răspunse:

— Acelaşi lucru ca ieri, Frank Wilkens.

— Ah, iar începi cu poveştile astea?! Lasă trecutul să doarmă.

O străfulgerare de mânie se ivi în ochii contesei.

— Nu pot, mi-e cu neputinţă, căci an cu an, ba aş putea spune zi cu zi, am aşteptat clipa când ne vom afla faţă 'n faţă, pentru a-ţi arunca tot dispreţul meu! In zadar mă priveşti cu ochi în cari citesc toată cruzimea sufletului tău şi zâmbeşti, văzându-mă atât de turburată...

— ...de prostia pe care am făcut-o în tinereţe, o întrerupse Wilkens cu cinism.

— Şi pe care ai vrea poate s'o tăgăduieşti şi azi, cum ai tăgăduit-o ieri, urmă contesa, cu un zâmbet amar.

Wilkens dădu din cap.

— Oh, nu... astăzi nu mai tăgăduiesc nimic, căci în noaptea asta s'au petrecut lucruri atât de însemnate, încât — oricât de greu mi-ar veni — trebue să mărturisesc că am iubit odinioară pe contesa de Martigny.

— Asta n'ai fi mărturisit-o niciodată, dacă fiul tău nu s'ar fi îndrăgostit de fiica mea... de a ta?

Wilkens se înclină.

— Ai ghicit, stimată doamnă.

Dolores avu un surâs şi mai amar.

— Mi-am închipuit aşa ceva, căci faptul că aceşti copii ai noştri sunt frate şi soră, e o armă bine venită pentru tine, pentru a-i despărţi.

— Pot face altceva? răspunse Wilkens, dând din umeri. Fratele şi sora doar nu se pot căsători.

— Dar adevărul acesta grozav, care a căzut ca un trăsnet peste iubirea lor, îi va ucide.

— N'ai grijă, băiatul meu nu va muri de inimă rea.

— De asta sunt încredinţată, căci e fiul tău şi va fi moştenit de la tine o fire tot atât de rece şi nemiloasă ca a ta. Insă Felicie mea, copila mea micuţă şi blândă, pe care am ferit-o ca ochii din cap să nu simtă durerile vieţii, fata mea pentru care am adus atâtea jertfe, ea va muri din pricina acestei iubiri.

Vocea contesei începu să tremure şi deveni nespus de tristă, când urmă:

— Poate că şi zace undeva şi a închis pentru veci ochii ei frumoşi şi gura care ştia să râdă atât de voios!

— De ce te chinuieşti cu astfel de gânduri? Tinereţea ţine la viaţă şi nu se desparte aşa de uşor de ea. Poate a moştenit şi ea ceva din tăria firii mele.

— Ah nu, slavă Domnului, Felicia n'a moştenit nimic de la tine, are firea mea.

Wilkens se înclină iar şi zise pe un ton uşor, ca şi când ar fi dus o conversaţie de salon:

— Cu atât mai uşor îi va fi să găsească pe altul în locul fiului meu.

Dolores tresări ca sub o izbitură de măciucă.

— Te înşeli; Felicia e o fire aleasă, căci dacă n'ar fi aşa, atunci grozavul adevăr pe care am fost nevoită să i-l mărturisesc în noaptea trecută, n'ar fi lovit-o atât de dureros, încât să părăsească locuinţa mea, lăsând o scrisoare că vrea să se omoare...

Speriată privi în jurul ei, îşi trecu mâna peste frunte, apoi urmă:

— Trebue să vorbesc cu fiul tău... vreau să-l întreb ce a....

— Fiul meu nu e aici, o întrerupse Wilkens, aspru, — şi chiar dacă ar fi, te-aş opri să vorbeşti cu el.

In ochii contesei se ivi o străfulgerare ameninţătoare.

— Nu mi-ai da voie să vorbesc cu el?

— Ţi-am spus doar că nu.

— De ce?

— N'are nevoie să afle că între noi a fost odată o legătură care... cum să spun?... Ei bine... care a avut urmări.

Dolores îl măsură din creştet până în tălpi cu o privire plină de cel mai adânc dispreţ.

— Aşa dar, ai avea curajul să ascunzi fiului tău că Felicia e sora lui?

— Da, m'aş încumeta să fac asta, răspunse Wilkens calm. N'am deloc poftă să mă spovedesc fiului meu, povestindu-i păcatele tinereţii.

— Nici în cazul când n'ar vrea să renunţe la dânsa, dacă mai trăieşte?

Wilkens luă o atitudine trufaşă:

— Bob e fiul meu, al unui American conştient de demnitatea lui şi nu s'ar căsători cu o fată a cărei mamă e o prostituată.

Dolores se ridică clătinându-se.

— Asta îndrăzneşti să mi-o spui tu... tu care m'ai făcut ceea ce sunt? De aceea ai tăgăduit ieri că eşti acela care m'a ademenit şi m'a înşelat, folosindu-se de nevinovăţia şi neştiinţa mea?... Dar voiu găsi prilejul să vorbesc odată cu fiul tău şi atunci îi voiu spune acelaşi lucru, pe care l-am spus şi fiicei mele, când mi-a vorbit de dragostea ei pentru fiul tău; îi voi spune că Frank Wilkens e un ticălos, un nemernic! Şi nădăjduiesc că voiu avea cel puţin satisfacţia ca fiul tău să se depărteze cu scârbă de tine. Aşa cum mi-ai nimicit tu viaţa, tot aşa o voiu nimici şi eu pe a ta!

Zâmbetul ironic care se ivi pe faţa lui Frank Wilkens îi apăru contesei atât de infernal, încât nu se mai putu stăpâni şi din pieptul ei izbucni toată ura care clocotise acolo ani de zile. Cu pumnii încleştaţi stătea în faţa lui Wilkens şi vocea ii deveni tăioasă ca o lamă de pumnal.

— Ochiu pentru ochiu... dinte pentru dinte... Lupta va fi înverşunată între noi... Şi dacă este o dreptate pe pământ, atunci soarta îmi va da puterea să plătesc tot răul pe care mi l-ai făcut... .

Ameninţările ei nu-l turburară de loc pe Frank Wilkens. Îl puse mâinile pe umeri şi o făcu astfel să se aşeze iar pe scaunul de pe care se ridicase.

— Isprăveşte acum cu mofturile astea şi să vorbim ca doi oameni cuminţi, începu el. Sunt gata să îndrept greşeala pe care am comis-o în tinereţe şi aş fi făcut asta de mult, dacă aş fi ştiut unde te găseşti. Din câte am aflat, ai avut o pagubă mare cu focul de astă noapte, dar să n'ai nicio grijă, te voiu despăgubi...

— Îndrăzneşti să-mi oferi bani?! Cu bani vrei să îndrepţi...?

— Dar înţelege-mă, pentru Dumnezeu! — o întrerupse Wilkens. Cred că e în interesul amândurora să se păstreze şi mai departe tăcere asupra acestei afaceri de mult uitate. Sau crezi poate că ne faci nouă şi copiilor noştri un serviciu, dacă se va răscoli iar trecutul şi toate ziarele din lume se vor ocupa de această afacere scandaloasă? Îţi voiu da trei milioane de franci...

— N'am nevoie de bani, sunt destul de bogată... am făcut avere cu meseria la care m'ai împins tu. Vreau răzbunare, numai răzbunare! Din partea mea poate să aile lumea întreagă trista poveste a vieţii mele. Numele bun mi l-am pierdut de mult; sunt şi rămân contesa blondă din Marsilia în localul căreia îşi dau întâlnire toţi craii din lume.

Ţie însă... ţie ţi-e teamă să nu cadă o pată pe numele tău cinstit şi onorabil! Dar să afle lumea întreagă ce om de onoare eşti; îţi voiu smulge masca de pe faţă!

— N'ai să reuşeşti, zise Wilkens râzând, căci dacă ajungem la luptă făţişă, voiu tăgădui şi n'ai să poţi dovedi negru pe alb, că eu sunt acel Frank Wilkens a cărui amantă ai fost odinioară.

— Ba am să dovedesc, răspunse ea cu hotărîre.

La auzul acestei afirmaţiuni, Frank Wilkens avu o tresărire uşoară, dar se stăpâni repede şi răspunse aspru:

— N'ai nicio dovadă în mână...

— Aşa crezi tu? Nu-ţi mai aduci aminte că atunci când ai fugit, în graba plecării ai uitat să-ţi iei paşaportul şi în acest paşaport e indicat ca semn deosebit: „inelarul de la mâna stângă mutilat prin împuşcătură".

Cu o mişcare repede apucă mâna lui Wilkens şi ridicând-o, adăugă:

— Iată, asta e...

Dar se opri brusc şi rămase cu ochii holbaţi la mâna lui, care n'avea nici cel mai mic semn.

Dolores era atât de zăpăcită, încât nu fu în stare să mai scoată măcar un singur cuvânt şi nici să-şi ia ochii de la mâna vânjoasă pe care o ţinea într'a ei.

Wilkens izbucni într'un râs ironic şi o întrebă:

— Ei, de ce-ai tăcut deodată, frumoaso? Ţi-ai dat în sfârşit seama că tot eu voiu fi mai tare în lupta asta... dealtminteri ca în toate pe cari le-am dus până acum?

In mintea contesei se născu o bănuială grozavă.

Dădu drumul mâinii lui Wilkens, se uită la el cu ochii holbaţi ca şi când l-ar vedea pentru întâia oară în viaţa ei, îşi trecu mâna peste ochi şi zise:

— Dumneata nu eşti Frank Wilkens acela pe care îl ştiu eu... dumneata nu...

Plânsul îi înecă glasul.

— Dumnezeule sfinte, de ce n'am băgat de seamă ieri? Mi-aş fi putut cruţa copila... şi pe mine...

Fu întreruptă din nou de râsul lui Wilkens, al cărui glas ironic îi sună în ureche:

— Sunt Frank Wilkens şi... rana de la deget a fost înlăturată de un chirurg dibaciu...

— Minţi, căci ar fi rămas un semn cât de mic... Atât de departe n'a ajuns încă arta medicală, încât să şteargă orice urmă a unei răni... Minţi, fiindcă îţi convine să fii luat drept tatăl fiicei mele, pentru a putea despărţi pe Bob de Felicia. Fără îndoială că ai alte planuri cu dânsul... Doamne, ce întunerec e în jurul meu!

Ingrozită se depărtă de Wilkens. El n'o opri, ci luă înfăţişarea unui om sigur de izbânda lui şi zise:

— Cât timp voiu trăi eu, fiul meu nu se va căsători cu fiica dumitale.

Ochii contesei blonde sclipiră de mânie.

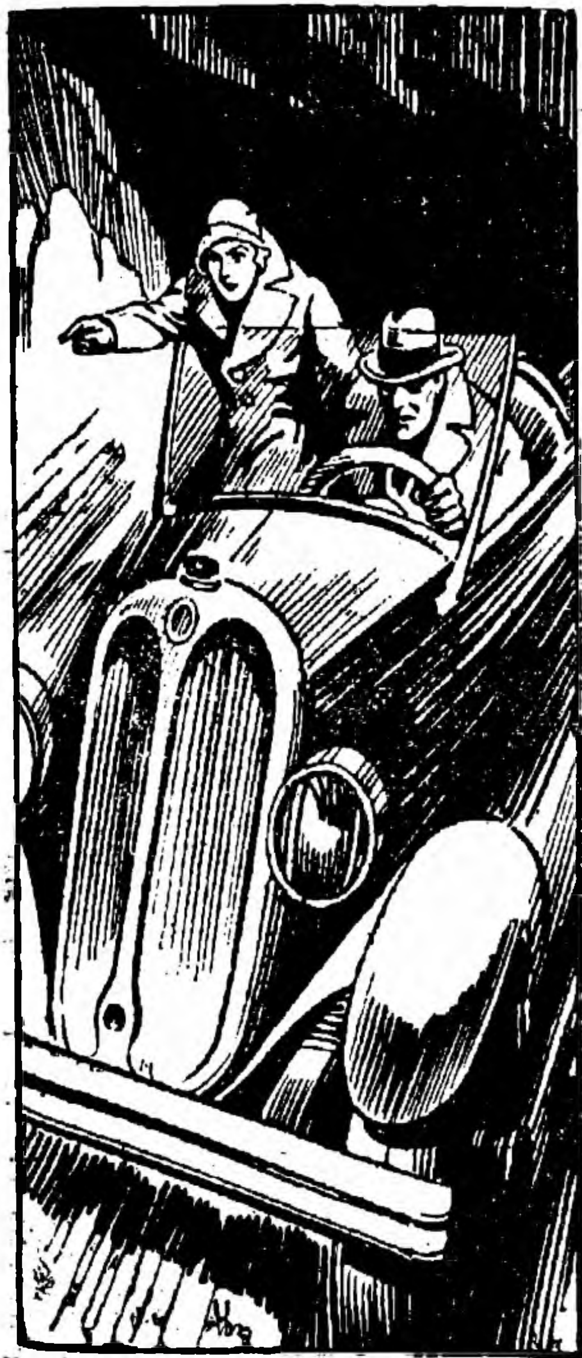
— Intre noi doi nu s'a sfârşit încă, domnule Wilkens, căci hotărârea nu stă în mâinile noastre, ci într'acelea ale copiilor noştri.

Fără să-l mai învrednicească cu o singură privire, părăsi camera; dar când coborî scara, era atât de turburată încât nu observă pe sărmanul cocoşat, care trecu pe lângă dânsa şi o salută respectos.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

No. 6 2 LEI

VENINUL DRAGOSTEI

— Iată —, colo în fața noastră, strigă Felicia ridicându-se şi arătând cu mâna înainte (pag. 42)

27. — Pe urmele banditilor

Cu fața întunecată şi fălcile încleştate şedea Bob Wilkens rezemat în pernele automobilului, cu privirea aţintită în gol.

Gândurile i se învălmăşeau în minte.

Din faptul că tatăl său îl silise să ia parte la proba ce urma să se facă cu invenţia lui Mac O'Kerem, fără să admită nicio împotrivire, îşi dădu inc'odată seamă de firea tare şi neînduplecată a părintelui său, căruia în America i se zicea, în glumă, „omul fără nervi".

In drum spre Canet, Mac O'Kerem se arătă foarte vorbăreţ, dar Bob îi răspundea scurt, neavând poftă de vorbă.

— Ai să rămâi uimit, mister Wilkens, spunea inginerul, fără să se sinchisească de tăcerea lui Bob; — întâi vom merge cu lumina obişnuită, apoi voiu pune în funcţiune noul reflector... In sfârşit... ai să vezi. E o invenţie admirabilă şi dacă tatăl dumitale se va hotărî s'o cumpere, va avea un câştig nemaipomenit. Ai să-mi fii recunoscător că ţi-am oferit această invenţie şi că te-am invitat să iei parte la proba asta.

Bob privea neîncetat înaintea lui, aşa că nu observă zâmbetul ironic al lui Mac O'Kerem, când spuse ultimele cuvinte.

Trecură printr'un sat şi inginerul îl lămuri:

— Ajungem îndată la ţintă.

Incetini iuţeala maşinii, apoi opri pe şosea, la marginea unei pădurici.

Bob şi inginerul coborîră, iar şoferul întoarse maşina şi o luă înapoi spre oraş.

Se apropiară de o altă maşină care aştepta acolo. Motorul acesteia era pus în mişcare şi un om îmbrăcat într'un costum albastru de mecanic, îşi făcea de lucru la el.

— Ei, George, totul e în regulă?

Omul îşi îndreptă trupul şi răspunse:

— Da, domnule, am ţinut motorul în funcţiune.

Bob îl cercetă cu privirea și constată că înfățișarea lui nu prea inspira încredere. Mai dădea de bănuit faptul că Mac O'Kerem ținuse numaidecât, ca plecarea să se facă dintr'un loc atât de singuratic.

Se adresă inginerului și-l întrebă de ce cetuse acest lucru.

— Foarte simplu, mister Wilkens; numai pe o șosea liberă se poate merge cu plină viteză și numai aici întunerecul e destul de mare, pentru a-ți putea da seama de valoarea invențiunii mele.

Explicația era logică și făcu să dispară neîncrederea care începuse să încolțească în sufletul său.

Mac O'Kerem arătă spre mașină și spuse:

— Să ne urcăm.

Cu mâinile încleștate pe volan, cu privirea aținintă înainte, Raul Bernard își conducea mașina cu o viteză nebună.

Felicia avea privirea îndreptată asupra indicatorului de viteză.

— Câți kilometri mai avem până la Canet? întrebă ea pe Raul, cu vocea tremurând de emoție.

— Vreo zece-doisprezece. Dacă n'am fi întâlnit limuzina ceea de-a curmezișul drumului, silindu-mă să opresc, am fi fost acum acolo.

— Vom mai ajunge oare la timp?

— Imi dau toată osteneala. Optzeci de kilometri pe oră, în timpul nopții, e o viteză respectabilă.

Arătătorul ceasornicului înainta mereu.

Nouă fără cinci... fără patru... fără trei minute.

Raul încetini mersul; se apropiau de sat.

— Unde îi vom găsi? întrebă el.

— La ieșirea din sat, pe șoseaua spre Arles.

Bob se urcă în mașină, Mac O'Kerem luă loc lângă dânsul, la volan; șoferul închise capota motorului și se urcă la spatele lor.

Irlandezul se uită la ceas și zise:

— Nouă fix.

Se auzi o șuierătură scurtă. O'Kerem întoarse capul. George arătă înapoi unde se zăreau pe șosea luminile a două faruri. Inginerul porni mașina. Automobilul din urma lor se apropia repede... Un semnal de claxon!...

— Vrea să ne ia înainte, dar nu-l las.

Mări viteza și Lincoln-ul începu să sboare. Iar un semnal lung.

Nu mai era semnul că vrea să treacă înainte, ci suna mai mult ca un ordin de oprire.

Bob îi spuse Irlandezului:

— De ce nu-l lași să treacă? Doar avem timp.

— Asta-i acum! Pe mine nu m'a întrecut încă nimeni.

Mac O'Kerem mări și mai mult viteza și mașina porni ca o săgeată.

Dar nici urmăritorul nu se lăsă mai prejos, se ținea aproape de ei și mereu răsuna urletul claxonului.

— Iată-i colo, în fața noastră, strigă Felicia, ridicându-se și arătând cu mâna înainte.

Raul Bernard dădu din cap.

— Ii văd; n'au pornit încă.

— Uite, acum pleacă.

— Nu face nimic, îi vom ajunge cu siguranță.

Apăsă pe butonul claxonului.

— Văd că nu ne apropiem.

— Dar nici ei nu câștigă distanță. Ne ținem de ei și în primul sat, când vor trebui să încetineze viteza, îi vom ajunge ușor și punem mâna pe dânșii.

Indicatorul arăta o viteză de nouăzeci de kilometri... trecu la nouăzeci și cinci...

Deodată se ivi o cotitură... Trebuiră să micșoreze iuțeala...

Arătătorul se dădu înapoi la optzeci... la șaptezeci și cinci... hopi se urcă iar la opzeci...

La cotitură prima mașină pierduse din distanță și Raul se apropiase o bucată bună.

— Ii ajung! strigă el entuziasmat.

Dar...

O pocnitură puternică...

Mașina alunecă la stânga, apoi la dreapta, ca târîtă de o putere nevăzută...

Deodată Raul văzu în fața lui un pom, care părea că se mișcă de la dreapta la stânga, că se apropie țopăind.

Incă o clipă... și...

In ultimul moment Raul Bernard reuși să cotească și cu iuțeală nebună mașina trecu pe lângă pomul de care fusese gata să se izbească. Incă vreo câteva sute de metri și automobilul se opri.

Scăpaseră ca prin minune de o catastrofă grozavă și ședeau încremeniți la locurile lor, tremu-

rând din tot trupul, căci văzuseră moartea cu ochii.

Felicia se reculese în sfârşit şi întrebă cu glas stins:

— Ce s'a întâmplat?

Raul Bernard izbucni într'un râs nervos.

— Mai nimic, a plesnit un cauciuc!

„Mai nimic", era atât de puţin; dar la viteza cu care merseseră, acest „mai nimic", în nouăzeci de cazuri dintr'o sută, însemna moartea!

Raul Bernard îşi descleştă mâinile de pe volan, cu mişcări încete şi tot atât de încet se întoarse spre Felicia.

Dumnezeule! Dar cum arăta sărmana fată! Era galbenă ca o moartă, ochii îi erau măriţi de groază şi privirea îi era îndreptată în depărtare, urmărind luminiţa roşie de la spatele maşinii dinaintea lor, care îşi continua drumul cu o viteză ameţitoare.

Raul o luă de braţ şi o scutură.

— Vino-ţi în fire! Doar nu s'a întâmplat nimic; am scăpat teferi.

Felicia se uită la el cu o expresie de adâncă desnădejde.

— Au plecat şi nu-i mai putem ajunge!

Acesta era singurul ei gând: nu va mai putea preveni pe Bob şi banditii îşi vor îndeplini planul lor grozav.

Deodată sări în picioare şi strigă:

— Trebue să plecăm mai departe... să-i ajungem!... Să nu ne scape!

Raul Bernard dădu din umeri.

— Mi-e teamă că nu va fi cu putinţă. N'am niciun cauciuc de rezervă, aşa că sunt nevoit să-l cârpesc pe cel plesnit şi până când isprăvesc lucrul, ei vor fi departe.

— Dumnezeule! De ce a trebuit să ni se întâmple asta? gemu Felicia, frângându-şi mâinile, desnădăjduită.

— Da, şi tocmai în momentul cel mai nepotrivit. Incă zece... douăzeci de minute şi i-am fi ajuns. Dar nu înţeleg cum s'a putut întâmpla; cauciucurile erau în cea mai bună stare. Fără îndoială că am dat peste ceva ascuţit.

Coborî pentru a cerceta stricăciunea şi să înceapă reparaţia. Aprinse lanterna electrică, examină roata şi zise:

— Am avut dreptate... un cuiu cismăresc, cu capul lat... Dar ce e asta?... Toată şoseaua e presărată cu astfel de cuie... Afurisiţii de banditi, le-au semănat în urma lor, ca să scape de noi.

Bănuiala lui era îndreptăţită. George presărase cuiele pe şosea. Ticăloşii fuseseră pregătiţi împotriva unei eventuale urmăriri şi nu se dăduseră înapoi de a se folosi de acest mijloc, chiar dacă prin el primejduiau viaţa altora.

Felicia căzu iar pe locul ei şi îşi ascunse faţa in mâini.

Aşa dar tot veniseră prea târziu?

Cât de îngrozitor suna acest „prea târziu"...

Sărmanul Bob! Ce se va întâmpla cu el?

La gândul acesta, inima fetei se strângea de durere.

Işi aduse aminte de cuvintele pe cari le auzise prin pereţele hambarului: „Dacă bătrânul se încăpăţânează şi nu scoate gologanii, îi legăm băiatului o sfoară de gât... un bolovan şi... marea e destul de adâncă!"

Voiau să-l ucidă!

Era îngrozitor!

Intre timp, Raul Bernard demontase roata dinapoi al cărei cauciuc plesnise, şi începuse a lipi camera.

Şi Felicia coborî din maşină, se apropiă de dânsul şi-l întrebă desnădăjduită:

— Ce ne facem acum?

— Nu ne rămâne altceva decât să ne întoarcem la Marsilia. Dealtminteri putem spune că am avut noroc. Dacă plesnea cauciucul de la una din roţile din faţă, am fi fost pierduţi, căci la viteza cu care mergeam, maşina s'ar fi dat peste cap şi mi-aş fi găsit moartea.

— Mai bine ar fi fost dacă s'ar fi întâmplat cum spui şi mi-aş fi găsit moartea.

— De ce vorbeşti aşa? Eşti tânără, frumoasă şi ai înaintea dumitale o viaţă care îţi poate aduce toate bucuriile.

Felicia dădu din cap şi se gândi în sinea ei: Nu fericire, ci suferinţă, durere şi desnădejde! Apoi întrebă pe Raul:

— Dar la Marsilia ce vom face? Doar nu putem lăsa pe banditi să scape?

— Vom înştiinţa îndată poliţia, care va porni pe urma lor.

— Poliţia îi va putea găsi?

— Cred că da, fiindcă putem să-i indicăm direcţia în care au fugit.

28. — In mâinile criminalilor

Bob auzise pocnitura pricinuită de plesnirea cauciucului la automobilul din urma lor şi îi atrase atenţia lui Mac O'Kerem.

— Trebue să oprim, să vedem ce s'a întâmplat. Poate au nevoie de ajutor.

Irlandezul dădu din cap.

— Lasă-i la naiba. Ce ne pasă nouă! Să-i ajute cine vrea.

Bob fu foarte neplăcut impresionat de acest răspuns.

Ce individ antipatic, acest O'Kerem.

Pentru a scurta timpul cât trebuia să mai fie în tovărăşia lui, îi spuse:

— Arată-mi acum invenţia dumitale.

— Incă nu. Mai ai răbdare.

— Nu înţeleg de ce am luat-o razna ca nebunii şi mergem atât de departe? N'am poftă să pierd prea mult timp cu afacerea asta.

— Pentru dumneata poate n'are importanţă, însă pentru mine da şi îmi sacrific bucuros timpul.

— Eu cer însă să-mi arăţi în sfârşit cum funcţionează reflectorul dumitale şi apoi să ne întoarcem.

— N'ai de cerut nimic!

Doamne! Dar ce era asta? Atâta obrăznicie! Cum se încumeta individul să vorbească astfel cu el?

In vinele lui Bob, sângele începu să clocotească de mânie şi se răsti la inginer:

— Nu mai cer acum, ci poruncesc să opreşti imediat şi să ne întoarcem la Marsilia.

O'Keren râse batjocoritor:

— Nu ţipa aşa, căci ai să răguşeşti şi nu-ţi va folosi la nimic.

Bob deveni din ce în ce mai bănuitor.

Inebunise oare Irlandezul?

— Opreşte! Nu auzi?! zbieră la dânsul.

— Nici prin gând nu-mi trece.

— Ce înseamnă asta?

— Ai să vezi îndată.

Bob se strădui să-şi recapete liniştea.

Işi dădu seama, că se află într'o primejdie. Acest Mac O'Kerem era sau nebun, sau... un criminal.

Bob era gata să-şi piardă cumpătul, să se năpustească asupra Irlandezului şi să-l silească cu forţa să oprească maşina.

Dar se stăpâni, căci dacă-l ataca pe inginer, acesta putea să piardă direcţia şi un accident ar fi fost de neînlăturat.

Ce să facă însă?

Tânărul chibzui repede şi în clipa următoare şi găsise scăparea.

Va întoarce cheia maşinii, o va scoate şi astfel va opri motorul.

Se aplecă înainte şi întinse mâna.

Dar în acelaş moment se simţi apucat cu putere pe la spate şi tras înapoi pe locul lui.

Acum era limpede că se afla în mâinile unor bandiţi.

Incordându-şi toată puterea, încercă să se desfacă din strânsoare, dar în zadar, căci braţele cari îl apucaseră, îl ţineau ca într'un cleşte.

Mac O'Kerem întoarse capul, îl privi rânjind şi spuse batjocoritor:

— Ei, prietene, vezi acum că nu poţi face nimic şi trebue să te supui?

— Nu văd nimic, urlă Bob, luptând mai departe cu George, care înjura.

— Fir-e-ar al dracului! E puternic ca un taur! Opreşte, Mac, să-l legăm.

Da, să oprească şi va isprăvi el repede cu ticăloşii ăştia, gândi Bob, liniştindu-se, spre a nu-şi irosi puterile.

Inginerul opri maşina, trecu prin faţa ei şi veni pe partea unde şedea Bob.

— Ai frânghii, George?

— Nu, ia curelele de la geamantane.

— Aşa! Acum fii cuminte şi dă braţul încoace, băieţaşule, spuse el, adresându-se lui Bob.

George slobozi puţin strânsoarea, dar tânărul se desfăcu de tot cu o smucitură puternică, sări din maşină şi se năpusti asupra lui Mac O' Kerem. Inceepu o luptă aprigă între amândoi şi Bob era gata să-l doboare pe Irlandez, când primi pe la spate o lovitură zdravănă în cap, care îl făcu să se clatine, apoi se prăbuşi la pământ.

— Bravo, George! Hai să-l legăm.

Ticăloşii îi duseră mâinile la spate, le strânseră bine cu nişte curele şi-l ridicară iar în maşină. Când îşi veni în şimtiri, Bob văzu că maşina era în plin mers, spintecând întunerecul de pe şoseaua pustie. Simţi o durere mare la ceafă şi era ca ameţit. Totuşi îşi dădu repede seama de situaţia în care se afla.

Nu mai încăpea nicio îndoială că Mac O'Kerem şi şoferul erau nişte bandiţi cari aveau gânduri rele cu dânsul; totuşi nu putu să-şi închipuie ce voiau.

Cu greu se îndreptă din poziţia neplăcută în care îl aruncaseră ticăloşii şi adresându-se Irlandezului, îi spuse:

— Ia ascultă, mizerabile!

— Oho, mai încet — bagă de seamă cum

vorbeşti! răspunse Mac O'Kerem, dar în acelaşi timp râse, dovedind că nu se simţea deloc jignit de calificativul pe care i-l dăduse Bob Wilkens.

Acesta urmă:

— Plănuiţi vreo ticăloşie împotriva mea. Spuneţi-mi ce vreţi?

— O să afli la timp, drăguţule, nu pierde răbdarea.

— Răbdare am destulă, răspunse Bob, prefăcându-se liniştit, dar m'ar interesa să ştiu ce gând aveţi cu mine şi poate am isprăvi mai repede afacerea. Să vorbim dar înţelepteşte şi să ne înţelegem.

— Văd că eşti băiat de treabă. Afacerea o putem isprăvi foarte repede, dacă vei scrie tatălui dumitale să plătească tot aşa de repede.

— Ce să plătească?

— Ca să-ţi dăm iar drumul.

— Aşaa... asta e vasăzică...? Vreţi să mă duceţi în vreun ascunziş şi apoi să-l stoarceţi pe tata de bani?

— Să-l stoarcem... Asta e o vorbă urîtă; spune mai bine că vrem să-i dăm prilejul să arate că feciorul-său preţuieşte pentru el o sută de mii de dolari.

— Numai o sută de mii? Măi... măi... da, modeşti mai sunteţi!

— Pentru Wilkens, regele automobilelor o sută de mii de dolari sunt o nimica toată, un fleac.

— Se poate, dar de plătit n'are să plătească.

— Ar face o greşeală, care nu s'ar mai putea îndrepta.

— De ce?

— Pentrucă te-am lecui de toate durerile vieţii.

Ameninţarea asta păru să lase pe Bob Wilkens foarte rece.

— Cum văd, lucraţi după metoda americană. La San-Francisco, Chicago, sau în orice alt oraş din apusul Statelor-Unite nu m'ar fi surprins peste măsură o asemenea ispravă, dar aici, în Franţa, n'aş fi crezut-o cu putinţă. Pesemne, aţi făcut şcoală în America?

Bob vorbea atât de liniştit, ca şi când ar fi dus o conversaţie obişnuită cu Irlandezul.

Mac O'Kerem îi aruncă o privire cercetătoare şi zise cu satisfacţie.

— N'am ce spune, băiete, curaj văd că ai. Mă închin.

Bob începu chiar să râdă, deşi nu-i ardea defel de râs.

— Mulţumesc pentru compliment. Din păcate nu ţi-l pot întoarce. Despre dumneata nu pot spune, decât că eşti un ticălos, care merită să i se puie ştreangul de gât. Dar mai bine să vorbim. Vrei să scriu tatei să-ţi plătească o sută de mii de dolari pentru răscumpărarea mea. Ei bine dragul meu, ţi-ai greşit socotelile, căci n'am să-i scriu nimic tatei.

— Şi fără să scrii o să plătească, deoarece îi vom cere noi.

Bob dădu din cap.

— Degeaba vă osteniţi, cu Frank Wilkens n'o scoateţi la capăt. El ştie cât preţuiesc o sută de mii de dolari şi a muncit pentru bani, aşa că nu-i aruncă atât de uşor pe fereastră cum crezi dumneata.

— Dar să facă socoteli ştie?

— Mai bine ca oricare altul.

— Atunci o să socotească cum că preţuieşti mai mult pentru dânsul şi o să plătească.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva. Va face cu totul altă socoteală şi anume aceea, că va pune poliţia pe urmele voastre.

— Nu fii prost! Iţi închipui că n'am luat toate măsurile, pentru a ne pune la adăpost de orice urmărire? N'are decât să asmuţă toată poliţia şi tot nu va pune mâna pe noi. Şi înainte de a te putea găsi pe dumneata.... ţi-am spus doar ce vom face!

Bob tăcu.

Se afla într'o situaţie mai mult decât neplăcută.

Ticăloşii ăştia erau în stare să-şi înfăptuiască ameninţarea!

Pe de altă parte era adevărat şi ceea ce spusese despre tatăl său. Acestuia nici prin gând nu-i va trece să plătească o sută de mii de dolari; în schimb va înştiinţa pe dată poliţia.

Aşa dar, sărmanul Bob putea să se aştepte la ori ce, dacă întâmplarea nu-i va veni în ajutor, dându-i putinţa să fugă.

Dacă şi la maşina lor ar plesni un cauciuc şi ar fi nevoiţi să oprească... şi ar veni oameni?... Dacă!... Insă cauciucurile ţineau bine, nu voiau de loc să-i facă lui Bob pe plac!

Când vor trece prin vreun sat, va putea striga după ajutor... Nu trecură însă prin niciunul, căci Mac O'Kerem le ocolea pe toate.

Oare unde îl duceau? După câtva timp, Bob aspiră cu putere aerul. Parcă era vânt de mare?

Bob privi în jurul său și văzu că se apropiaseră de coastă.

20. — Insărcinare anevoioasă

Coțofană nu ajunsese încă bine la capătul de sus al scării, când se simți oprit în loc și un glas aspru se răsti la el:

— Ei drăcia dracului, cum ți-a dat voie să intri aici?

Coțofană ridică ochii și văzu în fața lui un domn elegant Era unul din directorii hotelului.

Coțofană salută liniștit, făcu o plecăciune și răspunse cam ironic:

— Am intrat pe ușă ca toată lumea.

— Cum te-a lăsat portarul să treci?

— Nici nu m'a văzut, căci altfel nu mi-ar fi dat voie să intru. De altfel nici nu l-aș fi luat în seamă căci viu cu o însărcinare foarte importantă.

— O însărcinare importantă? repetă directorul, batjocoritor.

— Crezi oare că nu pot să am și eu odată o însărcinare de mare însemnătate, fiindcă sunt numai un biet cerșetor? Vreau să mă duc la mister Wilkens, regele automobilelor, să-i spun că fiul său se află in mare primejdie.

Directorul răspunse supărat:

— Nu vorbi prostii, Coțofană. Un om ca dumneata nu poate intra nctam-nesam la mister Wilkens fără să fie anunțat.

Coțofană îl măsură pe director cu o privire mândră.

— Dacă aș merge pe calea obișnuită în cercurile înalte, n'aș ajunge niciodată la mister Wilkens, stimate domn. Dacă n'aș fi intrat împreună cu mai mulți călători, dosindu-mă în spatele lor, aș mai fi și acum afară în stradă, și dacă aș fi spus portarului că vreau să vorbesc cu mister Wilkens, ar fi pus servitorul să mă dea afară. Dar nici dumneata n'ai să mă poți opri să-mi urmez calea, căci trebue să vorbesc neapărat cu mister Wilkens și asta chiar îndată. Fiece clipă de întârziere prețuiește foarte mult.

In momentul acela, una din ușile din apropiere fu deschisă și apăru Frank Wilkens, îmbrăcat de plecare.

Intâmplarea făcu să audă ultimele cuvinte ale cocoșatului și întrebă mirat:

— Ce s'a întâmplat? Cine e omul ăsta?

Directorul își frecă mâinile, încurcat și răspunse, cu un zâmbet silit:

— I se spune Coțofană, mister Wilkens și e un muzicant pe care îl cunoaște toată lumea din Marsilia.

Pe când vorbea, trase pe Wilkens la o parte și îi șopti:

— Trăiește din cerșit, de obiceiu e beat și regret foarte mult că a reușit să pătrundă până aici. Scuzați supărarea, mister Wilkens. Voiu lua imediat măsuri, să nu vă poată plictisi.

Mister Wilkens aruncă o privire spre Coțofană, care stătea rezemat de balustrada scării, într'o atitudine sfioasă și modestă. Ceva în toată înfățișarea lui îi atrase în mod deosebit atenția.

Inainte ca Frank Wilkens să poată spune un cuvânt bătrânul începu cu glas rugător:

— Mister Wilkens, vă rog să mă ascultați. Nu vă voiu răpi mult timp, numai câteva minute, dar am să vă spun ceva foarte important despre fiul dumneavoastră, ceva ce nu suferă nici cea mai mică întârziere.

Directorul se întoarse iritat spre Coțofană și se răsti la el:

— Te rog să taci și să nu plictisești pe clienții noștri.

Insă Frank Wilkens îl dădu la o parte și zise cocoșatului:

— Vino în odaia mea.

Directorul se uită mirat la American, căci nu s'ar fi așteptat niciodată că acesta să primească pe un cerșetor. Coțofană îi aruncă o privire triumfătoare și urmă pe mister Wilkens.

Abia intrară în odaie, că Americanul îi și spuse:

— Vorbește, dar cât mai scurt, domnule...

— Coțofană, îl întrerupse acesta. Nu mai sunt domn, ci un sărman cerșetor, care își petrece viața pe străzi.

— Bine, bine; dar acum spune-mi repede pentru ce ai venit la mine și ce știi despre fiul meu. Te rog însă înc'odată, cât mai scurt, căci n'am timp.

— Nici nu e timp de pierdut, mister Wilkens, răspunse Coțofană, căci fiul dumneavoastră a căzut în mâinile unor criminali, cari aveau de gând să vă prindă pe dumneavoastră. Dar ați scăpat, trimițându-l pe domnul Bob în locul dumneavoastră să ia parte la proba cu reflectorul.

Wilkens încruntă sprâncenele și se uită mai încordat la bătrân:

— Ce tot sporovăiești, omule?

Coțofană povesti repede cele auzite de Felicia și încheiă:

— Unul din prietenii mei a plecat cu mașina la Canet pentru a încerca să împiedice răpirea fiului dumneavoastră. Nu știu dacă va reuși, căci dacă mașina lui va avea vreo pană, atunci pungașii vor scăpa. Trebue să înștiințați numaidecât poliția ca să pornească pe urmele criminalilor.

— Dumneata ai fost acela care m'ai chemat la telefon? il întrebă Wilkens, agitat.

Coțofană rămase câteva clipe încurcat. 'Iși aduse aminte că Felicia îl rugase să nu spuie nimic lui Wilkens despre dânsa, astfel că răspunse:

— Da, eu v'am chemat, mister Wilkens. Credeâm că voiu reuși să vă previn încă înainte de plecarea fiului dumneavoastră.

— Dar la telefon am auzit o voce de femeie?

— Da, era casierița de la o cafenea unde mă duc câte odată și pe care o rugasem să vorbească în locul meu, fiindcă eu nu mă prea pricep să umblu cu telefonul.

Wilkens nu răspunse îndată, ci se plimbă câteva clipe prin odaie îngândurat. După vizita contesei blonde, nu fusese în stare să-și reia îndată lucrul, căci deși se arătase foarte calm, totuși acea întrevedere îl turburase până 'în adâncul sufletului, chiar pe dânsul — omul fără nevoi.

Și acum mai venea și acest cocoșat ciudat să-i spuie o întreagă poveste despre răpirea fiului său de către niște bandiți....

Clătină capul, neîncrezător și oprindu-se în fața cocoșatului, îi zise:

— Mi se pare că toate astea le-ai visat, Coțofană. Astfel de isprăvi fac numai bandiții noștri din America, dar așa ceva nu se poate întâmpla într'o țară liniștită și ordonată ca Franța.

— Vă înșelați, mister Wilkens, aici în Marsilia, unde se adună drojdia din toată lumea, se întâmplă lucrurile cele mai grozave. Credemă că v'am spus adevărul și nu întârziați să înștiințați poliția, ca să nu scape bandiii.

Wilkens mai șovăi câteva clipe, apoi scoase din portofoliu o bancnotă de cinci sute de franci, o întinse lui Coțofană și spuse:

— Bine, voiu înștiința poliția, iar dumneata ia asta ca răsplată pentru serviciul pe care mi l-ai făcut.

Coțofană se dădu câțiva pași înapoi și răspunse:

— Să iau bani?... N'am venit încoace pentru a cere bani. Cu vioara mea îmi câștig pâinea de toate zilele. Dacă am venit la dumneavoastră, am făcut-o pentrucă...

Își curmă vorba și se gândi la Felicia pe care o văzuse tremurând de îngrijorare pentru viața lui Bob. Deși nu-i spusese taina inimii ei, cocoșatul înțelesese totul. După o tăcere de câteva clipe, urmă:

— ...pentru a vă cruța de supărări și pentru a scăpa din primejdie viața unui om tânăr. Pentru așa ceva nu primesc bani, mister Wilkens.

Inainte ca Americanul să prindă de veste, Coțofană dispăru pe ușă, cobori repede scările și părăsi hotelul. Wilkens ieși repede în gang, după el, dar nu-l mai văzu.

Ingândurat intră iar în odaie și se opri în fața biroului. Intinse mâna și ridică receptorul; în clipa însă când să cheme Centrala, se răsgândi și închise iar aparatul.

Se hotărî să mai aștepte. Poate ciudatul bătrân visase tot ce-i spusese.

Wilkens își luă iar pălăria și mânușile și ieși din cameră. Simțea nevoia să se plimbe puțin la aer, pentru a se potoli, căci întâmplările și emoțiile din ziua aceea îl turburaseră și pe el.

Și Coțofană se afla într'o agitație nemaipomenită. Alerga dealungul străzilor, fără să răspundă trecătorilor cari îi vorbeau.

Nu putea înțelege cum un părinte era în stare să rămâie atât de liniștit la auzul unor știri atât de neliniștitoare cum erau acele 'pe care i le dăduse lui Wilkens despre fiul său.

Dar cine putea să știe 'ce se ascundea în sufletul lui?

Poate tatăl și fiul erau certați și bătrânul nici nu se sinchisea de ce se întâmplase băiatului său!

Coțofană chibzui dacă n'ar fi mai bine să se ducă el însuși la poliție și să spuie tot ce știa. Se aștepta însă să i se întâmple același lucru ca la mister Wilkens: să nu i se dea crezare.

Nu-i rămase deci altceva mai bun de făcut, decât să se ducă iar la club și să aștepte întoarcerea lui Raul Bernard și a Feliciei.

De-ar fi ajuns cel puțin dânșii la timp, pen-

tru ca sărmana Felicia să nu mai fie atât de întristată.

Coțofană fu abătut repede de la gândurile lui, deoarece când ajunse la club, câțiva tineri cari ședeau pe o terasă la un pahar de vin, îl chemară la masa lor.

— Ei, Coțofană, ai venit tocmai la vreme! Cântă-ne ceva. In seara asta minunată de primăvară nu strică și puțină muzică.

Coțofană aruncă o privire pofticioasă spre sticlele cu vin și răspunse:

— Aș cânta cu plăcere, domnilor, dar n'am vioara la mine.

— Cum ai putut să vii încoace fără vioară, Coțofană? zise unul dintre tineri, mustrător. Trebuia să-ți închipui că ne-ar fi făcut plăcere să te auzim cântând!

— Am avut treburi mai importante. Am venit să-l aștept pe domnul Bernard.

— Ei, atunci stai ici lângă noi și bea un pahar de vin, zise un altul. O să aduc vioara intendentului nostru, și cu toate că n'are un sunet atât de frumos ca aceea a Coțofanei,, tot ne va cânta frumos, căci e un mare maestru.

Ceilalți îl aprobară cu bucurie și pe când ciocneau pe rând cu Coțofană, tânărul se duse să aducă vioara, pe care o puse în mâinile cocoșatului.

După ce goli câteva pahare de vin. Coțofană începu să cânte.

Și ca întotdeauna când Coțofană cânta, se făcu tăcere în jurul lui. Glumele încetară și chipurile tinerilor deveniră grave și gânditoare. Însuși Coțofană păru alt om. Fața lui urâtă, se înfrumuseță, trupul său schilodit se îndreptă și mâinile lui păreau ale unui vrăjitor care știe să facă minuni.

Vioara plângea și râdea, te făcea să uiți de viața de toate zilele, înălța sufletele tuturor.

Fiecare își dădea seama că o mână de maestru mânuiește arcușul fermecat.

Visuri de trezeau în inimile tuturor, visuri din țări îndepărtate, de frumuseți neasemuite, de fericiri neînchipuite.

Aplauze înflăcărate îl răsplătiră pentru cântecul lui nespus de frumos.

Bătrânul tresări ca deșteptat dintr'un somn adânc, privi în jurul lui, ca și când s'ar întoarce din alte lumi.

Când cânta, își uita întotdeauna durerile și suferințele, dar astăzi vedea înaintea lui numai pe mica și drăgălașa Felicia, care intrase în viața lui ca o minune din „O mie și una de nopți". De aceea cântecul lui fusese mai frumos, mai minunat, mai duios ca niciodată.

Coțofană uită de misiunea lui, nu se mai gândi la desamăgirea pe care i-o pricinuise Frank Wilkens, vedea viitorul într'o lumină strălucitoare și în sufletul lui se născu credința nestrămutată că Felicia și prietenul său Raul Bernard își vor ajunge ținta și vor putea scăpa de la moarte pe Bob Wilkens.

De aceea nu se împotrivi când tinerii îi umpleau pahar după pahar. Bău, râse și cântă mai departe.

30. — Pe insulă

Drumul pe care mașina condusă de Mac O'Kerem înainta cu o viteză nebună, se sfârși într'o mare de nisip. Totuși Irlandezul merse mai departe spre mare și opri abia când ajunse la țărm. Privi cercetător în jurul lui, apoi se adresă complicelui său:

— Se pare că Norval n'a venit încă.

— E ascuns pesemne prin apropiere cu barca lui. Trebue să-i dăm semnalul.

Mac O'Kerem stinse reflectoarele, așteptă câteva minute, apoi le aprinse iar: odată scurt, de două ori mai lung și iar odată scurt.

Bob Wilkens observă toate acestea cu luare-aminte.

Iși dădu seamă că are de aface cu o bandă bine organizată și era foarte mirat că așa ceva era cu putință într'o țară bine organizată ca Franța.

Cum se va sfârși oare aventura lui? Deși își dădea bine seamă de situația primejdioasă în care se afla, aștepta cu încordare desfășurarea evenimentelor, fără să simtă nicio teamă.

Unde-l vor duce oare?

Norval?!... Cine mai era și acest individ misterios?

Deodată auzi sgomot de vâsle și cineva strigă cu glas tare:

— „Valencia!"

Bob Wilkens tresări, căci acest cuvânt îi reamintea întâmplările prin care trecuse, îi reamintea pe Felicia lui și se simți cuprins iar de neliniște.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV
I 1938

No. 7

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 6 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Norval începu să vâslească din toate puterile.

Era legat strâns de mâini şi de picioare, nu putea face nicio mişcare, pe când el voia să-şi caute iubita, să desvăluie taina care îi despărţise.

Smuci de curelele cu care mâinile îi erau legate la spate, dar toate încercările lui de a desface legătura rămaseră zadarnice, căci curelele erau tari şi nodurile bine făcute.

— „Valencia!" răspunse Mac O'Kerem cu acelaşi strigăt şi sări din automobil.

Aprinse din nou reflectorul, îl îndreptă spre mare şi după o căutare de câteva clipe, lumina căzu asupra unei bărci care se apropia de ţărm, vâslită de un singur om.

După câteva minute barca ajunse la mal, omul sări din ea şi se apropiă de maşină.

— Aţi pus mâna pe el? întrebă omul de departe.

— Pe el nu, dar pe băiatul lui, răspunse Mac O'Kerem.

— Tot una e.

— Aşa credem şi noi.

Norval trecu pe partea maşinii unde şedea Bob putu să-i vadă faţa.

— Asta e al treilea, se gândi Bob. Nu mă pot aştepta la nimic bun dela nemernicii ăştia. Dar răbdare, voiu vedea ce se poate face!

Norval trecu pe partea maşinei unde şedea Bob şi îl privi rânjind.

— Vasăzică ăsta e băieţaşul regelui automobilelor Wilkens... Prinţul de coroană!... Frumuşel băiat... Dar de ce l-aţi legat?

— Fiindcă nu voia să se astâmpere, răspunse Mac O'Kerem. Mi-a sărit in cap şi dacă nu l-aş

fi avut pe George cu mine, m'ar fi dat gata, căci e puternic ca un taur.

— Ia te uită, măi! Ei lasă, când îl vom avea dincolo, îl voiu pune eu cu botul pe labe.

— Ce mai e pe dincolo, cocioaba mai există?

— Tot așa cum o știi. La ultimul flux apa mi-a ajuns până la genunchi.

— A fost furtună?

— Da de unde, numai un vântișor, dar din nefericire bătea în spre uscat.

Apoi se întoarse spre Bob și îi zise:

— Dă-te jos, prietene; trebue să plecăm.

— Unde vreți să mă duceți?

— Dacă ții numaidecât, putem să-ți spunem, căci acum nu mai avem nevoie să ne ferim. Nu departe de aici este o insulă plutitoare, care în timpul fluxului e mai mult sub apă. Pe insula asta avem o vilă, o casă foarte frumoasă... Ei, ai s'o vezi și tu. Te vom duce acolo și vei rămâne cu noi până când bătrânul tău va plăti prețul de răscumpărare pe care i-l vom cere.

— Așa, așaa... Și fără îndoială că tu vei fi acela care îmi va lega o piatră de gât și mă va arunca în mare, dacă tata nu vrea să plătească? zise Bob, întrebuințând același ton ca și banditul.

Norval izbucni într'un râs sgomotos.

— Voiu face întocmai cum spui. Dar acum haide, înainte marș! — zise el, apoi se adresă lui Mac O'Kerem:

— Veniți și voi pe insulă?

— Nu. Vrem să ne întoarcem îndată, pentru a isprăvi afacerea, cu bătrânul Wilkens.

— Vasăzică să rămân singur cu ăsta?

— Ți-e frică? N'ai decât să nu-l deslegi și atunci nu-ți poate face nimic.

Făcu un semn de adio complicilor și-l împinse pe Bob spre barcă. Tânărul șovăi să intre în apă.

— Hai, nu mai sta pe gânduri, căci în vila noastră și așa ai să-ți uzi picioarele.

Il ridică pe Bob în barcă, o împinse de la mal și sări și el înăuntru.

Intre timp Mac O'Kerem întoarse mașina și porni înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Așaa... zise Bob, ca trezit din gânduri, acum suntem singuri.

Norval îl privi și-l întrebă aruncându-i o privire iscoditoare:

— Și crezi poate că vei scăpa mai ușor?

Bob nu răspunse, dar în creerul lui începu să-și croiască un plan de scăpare.

Când vor fi la fața locului, va vedea dacă nu se va ivi prilejul să-l doboare pe paznicul său, să ia barca și să se întoarcă la țărm.

Norval începu să vâslească din toate puterile, barca plutea repede pe apă și după scurt timp ajunse la insulă.

— Așaa... iată-ne acasă la noi!

Trase vâslele, ajută prizonierului său să coboare din barcă, pe care o legă de un stâlp, apoi îl împinse pe Bob spre o cocioabă de scânduri, acoperită cu o pânză veche de corabie.

— Ei, cum îți place vila noastră?... E frumoasă, nu? — întrebă Norval, rânjind ironic.

— Incă, prea frumoasă, pentru niște ticăloși ca voi.

— Ia ascultă, măi băiete... Norval vru să mai spuie ceva, dar Bob îi curmă vorba:

— Te rog să mă lași în pace!

Drept răspuns, banditul îi dădu un pumn în spate, îmbrâncindu-l în colibă.

Norval aprinse o lumânare care se afla pe o masă de lemn, în mijlocul colibei.

Bob privi în jurul său. In afară de masă se mai afla în cocioabă o bancă îngustă și un hamac prins de doi pari bătuți în pământ.

— Și acum să dormim, zise Norval, desbrăcându-și haina și întinzându-se în hamac. Stinge lumina și culcă-te.

— Unde să mă culc?

— Pe dușumea.

— Nu vrei să-mi desfaci cel puțin legăturile?

— Nici prin gând nu-mi trece. Ai auzit doar ce am vorbit cu prietenii mei.

Tânărul fu nevoit să se supună, dar nu pierdu nădejdea că se va ivi un prilej de scăpare.

31. — Nori amenințători

— Dolores... Dolores! Bine că te-am găsit. Unde te duci?

Contesa se opri din fugă și se uită buimăcită la bătrânul Jean, care apăruse pe neașteptate în fața ei. Iși trecu mâna peste frunte, apoi răspunse cu un surâs dureros:

— Unde mă duc?... Nici eu nu știu.

Căutând un sprijin, luă brațul bătrânului care clătina capul, cuprins de milă.

— Ai o înfățișare ca și când te-ai afla pe corabie asupra căreia s'a năpustit uraganul.

Dolores dădu din cap.

— Aşa şi este, bunul meu Jean. Uraganul ...uieşte în jurul meu şi ameninţă să mă nimicească. De ieri s'au abătut numai nenorociri asupra mea. Intâi întâlnirea cu bărbatul care mi-a nimicit viaţa, apoi revederea cu copila mea şi în cele din urmă focul. Jean, nu mai ştiu ce să fac!... Şi despre Felicia, încă nicio ştire!...

— Asta mi se pare a fi un semn bun. Dacă ar fi fost moartă, ar fi fost găsită până acum.

Dolores îşi apăsă mâna pe piept şi spuse suspinând:

— Dumnezeule Doamne, dacă ar fi aşa cum spui, Jean!... Aş îndura orice, numai Felicia să trăiască!

— De unde vii acum? o întrebă Jean, trăgând-o într'o stradă mai dosnică.

— Am fost la Wilkens, crezând că prin el voiu afla ceva despre Felicia.

— Sărmana de tine, câte mai trebue să înduri şi tu! Betty mi-a povestit tot. Dar nu-ţi pierde curajul, poate se va îndura Cel de Sus. Deocamdată vino cu mine, căci am să-ţi spun lucruri de mare însemnătate.

Dolores îl privi speriată.

— Ce s'a întâmplat, Jean? Ai o înfăţişare atât de gravă, cum n'am văzut-o încă niciodată la tine.

— Aş vrea să te cruţ, Dolores, căci ai destule nenorociri pe capul tău, dar nu se poate, trebue să-ţi spun.

— Ce?

Jean se uită cu băgare de seamă în jurul lui, pentru a se încredinţa că nu e nimeni prin apropiere care să-l audă. Dar tocmai prin această atitudine a lui, spaima contesei crescu şi mai mult.

— Pentru Dumnezeu, vorbeşte, Jeane! Ce este?

Bătrânul îi puse mâna pe braţ, pentru a o linişti şi zise:

— Nu te speria, Dolores. Nu uita că mă ai pe mine şi încă mulţi alţi prieteni, cari sunt gata te ajute.

— Vorbeşte mai lămurit, Jeane. Nu vezi că în cuvintele tale mă înspăimânţi şi mai mult?

Bătrânul îi luă braţul pentru a o sprijini, apoi spuse:

— Ei bine, ascultă. Azi am fost chemat la poliţie şi am fost interogat în privinţa focului la bar. Ei presupun că focul a fost pus.

— Dar bănuiala asta o avem şi noi, Jeane!

— Aşa este, însă noi credem că focul a fost pus din răzbunare, de vreunul din oamenii din serviciul barului. Poliţia e însă de altă părere.

— Il bănuieşte cumva pe Cekov? întrebă Dolores cu glas înăbuşit.

Jean o privi cu milă şi clătină capul, aşa că Dolores urmă:

— Cine atunci, dacă nu Cekov?

— Bănuiala cade asupra ta, răspunse Jean, după o scurtă şovăire.

— Asupra mea? strigă Dolores, înspăimântată.

Jean dădu iar din cap.

— A fost o greşeală că ai fost singură când ai prelungit poliţa de asigurare... Ei bine, ca să nu mai lungesc vorba, am aflat dela comisar, care e un bun prieten al meu, că vor să te aresteze.

Dolores se clătină, dar Jean o sprijini şi o îmbărbătă:

— Nu trebue să pierzi nădejdea, chiar dacă deocamdată lucrurile stau prost. In orice caz nu vor pune mâna pe tine. Ai avut noroc că ne-am întâlnit. Am să te scot şi din beleaua asta, întocmai cum te-am scos din apă la Londra.

Câteva clipe Dolores nu fu în stare să scoată niciun cuvânt. Spaima îi îngheţase sângele în vine. Dumnezeule, chinurile nu vor mai lua oare niciodată sfârşit?

Un geamăt dureros izbucni din pieptul ei.

— Cum vrei să mă ajuţi?!... Poliţia nu cunoaşte îndurare! Indată ce mă va prinde, mă va închide... voiu fi aruncată în temniţă!

— Tocmai asta e... nu trebue să te prindă.

— Dar unde să mă ascund?

— Ştiu pe cineva care te va primi cu braţele deschise şi unde vei fi la adăpost, unde nu te va căuta nimeni.

Dolores închise câteva clipe ochii şi rămase pe gânduri.

— Barnabe?... zise ea încet.

— Da, căpitanul Barnabe! Te iubeşte şi e gata să facă orice pentru tine.

— Ştiu... Dar nu vreau să primesc nicio jertfă dela dânsul. E un om atât de bun... cel mai bun din câţi am cunoscut. Tocmai din pricina asta merită o femeie mai bună, nu una care şi-a vândut iubirea, pe care a avut-o cine a vrut, pe care o cunoaşte tot oraşul!

— Toate câte le spui, sunt fleacuri! Nu trebue să te faci mai rea decât eşti. Barnabe nu întreabă de trecutul tău şi el ştie prea bine că nu cu voia ta ai dus viaţa pe care ai fost nevoită s'o duci. Te iubeşte fiindcă ştie că sufletul tău

e curat şi că va fi un noroc pentru dânsul, dacă vei vroi să-i fii soţie.

— Taci Jeane, nu mai vorbi aşa. Nu-mi pot închipui că iubirea unui bărbat ar putea fi atât de mare, încât să fie în stare să uite un trecut ca acela pe care l-am avut eu. Iar eu n'aş putea îndura mustrări din partea unui bărbat pentru trecutul meu... E adevărat, am căzut... mi-am vândut trupul... toată lumea mă ştie că sunt contesa blondă din Marsilia... că singurul meu scop a fost să câştig bani cât mai mulţi, dar numai tu şi Betty ştiţi pentru ce am dus viaţa asta!... Un bărbat nu va putea înţelege însă jertfa pe care am adus-o.

— Barnabe o va înţelege şi nu te va mustra niciodată.

— Nu pot crede. Am avut prea mari desamăgiri în dragoste. Indată ce trece prima beţie, bărbătul devine un tiran. E mai bine deci, să nu mai vorbim de toate aceste lucruri care nu se pot înfăptui niciodată.

Bătrânul dădu din umeri.

— Atunci nu mai ştiu ce sfat să-ţi dau. Toată nădejdea mea era la Barnabe.

Dolores îşi duse mâinile la tâmple şi se tângui:

— Doamne Dumnezeule! Totul se ridică împotriva mea! Ce-am păcătuit, pentru a fi supusă la încercări atât de grele şi dureroase? Dacă n'ar fi grija de Felicia, prea puţin m'aş sinchisi dacă m'ar aresta. Dar pentru a putea căuta pe fata mea, trebue să fiu liberă. N'am pierdut încă nădejdea că Felicia mai trăieşte şi că se va întoarce la mine; dar la o mamă care zace la închisoare sub învinuirea unei crime atât de grozave, nu se va întoarce niciodată!... Ah, Jeane, dacă m'ai fi lăsat să mor odinioară, aş fi fost cruţată de toate aceste chinuri!

Bătrânul fu adânc mişcat de durerea sfâşietoare a sărmanei contese şi îi cuprinse umerii cu braţul.

— Hai să mergem deocamdată la „Felinarul Albastru", unde vom putea vorbi în linişte. Pentru câteva ceasuri vei fi şi la adăpost de poliţie. Vei găsi acolo pe toţi clienţii noştri din localul marinarilor şi fiecare din ei e gata să se arunce în foc pentru tine.

Sărmana Dolores era atât de istovită, încât nu se mai împotrivi şi urmă pe bătrân.

Când intrară în cârciumă, fură primiţi cu bucurie de toţi cari erau de faţă şi la vederea dragostei pe care o citi pe feţele tuturor, Dolores se mai învioră puţin. Totuşi nu putu să învingă cu desăvârşire întristarea de care era cuprinsă şi obosită se lăsă pe o bancă, sprijinindu-şi capul în mâini. Singurul ei gând era la Felicia.

Jean făcu în ascuns semn unui marinar. Când acesta se apropiă de el, îi spuse în şoaptă să alerge repede să caute pe căpitanul Barnabe şi să-l aducă neapărat la cârciuma unde va găsi pe contesa blondă.

32. — n noaptea

Repararea cauciucului plesnit durä mai mult decât se aşteptase Raul Bernard şi abia după vreme mai îndelungată putu să pună iar maşina în mişcare, pornind înapoi spre Marsilia.

Felicia stătea tăcută lângă el şi toate încercările lui Raul de a-i alunga gândurile negre, rămaseră zadarnice

La depărtare de vreo patru kilometri de satul Canet, Raul Bernard fu nevoit să oprească din nou maşina.

— Iar stăm pe loc, zise el.

Felicia ridică obosită capul şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce s'a întâmplat?

— Cârpeala pe care am făcut-o n'a folosit la nimic. Iar s'a desumflat camera. O nouă reparaţie n'ar mai avea rost şi trebue să caut undeva un cauciuc nou.

— Dar unde o să poţi găsi aici unul?

— La Canet trebue să fie vreun garaj. Mă voiu duce pe jos până acolo. Nu-i departe.

Felicia făcu un semn din cap şi Raul cobori din maşină, pornind cu paşi repezi pe şosea, spre satul apropiat.

Văzându-se singură, în întunerec, pe şoseaua pustie, fata se înfioră şi se ghemui în colţul ei.

Pretutindeni în juru-i domnea o tăcere adâncă şi chiar pomii de pe marginea şoselei păreau că dorm

Deodată tresări speriată.

Ce era asta?

Sgomotul unui motor puternic de automobil se auzea în depărtare. Era acelaşi sunet ca al maşinii cu care fusese răpit Bob. Felicia se întoarse şi zări luminile farurilor, care acum se îndreptară asupra automobilului în care se afla ea.

Sgomotul motorului încetă. Felicia fu cuprinsă de spaimă, dându-şi seamă că o primejdie o ameninţă. Trebuia să fugă, să se ascundă undeva. Dar abia coborîse din maşină şi făcuse câţiva paşi, când celălalt automobil se şi oprise lângă al ei şi auzi o voce răguşită:

— Să mă ia dracu' dacă nu-i asta hodoroaga care ne-a urmărit adineauri!

Pentru Felicia nu mai exista acum nicio îndoială, că oamenii din automobilul străin erau aceeaşi a căror convorbire o auzise în hambar.

O clipă rămase ca încremenită, apoi îşi adună toate puterile şi o luă la fugă spre o pădurice care nu era departe de şosea.

George care avea privirea aţintită spre maşina lui Bernard, zări pe Felicia fugind şi îi atrase atenţia complicelui său.

— Mac, ia uită-te colo! O femeie care fuge de noi, zise el, arătând cu mâna în direcţia în care Felicia fugea cât o ţineau picioarele.

— Dacă fuge, înseamnă că nu are cugetul curat.

— Trebue să punem mâna pe ea şi s'o examinăm mai de aproape.

— Mă iau după dânsa.

George sări repede din maşină şi alergă după Felicia.

— Ei, ia stai! strigă el în urma fetei.

Aceasta îl auzi, dar spaima îi dădu puteri nemaipomenite şi fugi mai repede ca niciodată.

Totuşi, cu toate sforţările ei, George se apropia tot mai mult şi înainte ca Felicia să fi intrat în pădurice, urmăritorul ei o ajunse şi o apucă de braţ cu o mişcare brutală. Fata scoase un ţipăt de groază.

— Ţipă cât vrei, căci nu te aude nimeni, zise George cu un râs ironic. Deocamdată vino cu mine, să te văd la lumină.

Felicia încercă în zadar să se desfacă din strânsoarea puternică a mâniei lui George.

— Te rog dă-mi drumul!... Doar nu ţi-am făcut nimic, se rugă ea, plângând.

— Ţine-ţi gura şi hai cu mine. Până acum n'ai făcut nimic, dar mi se pare că ai de gând să faci ceva şi anume să ne denunţi.

Sărmana fată nu se mai împotrivi şi cu puterea lui brutală banditul o târî după dânsul spre şosea.

Când ajunseră aproape de maşină, Mac O'Kerem le ieşi înainte.

— Ia să văd şi eu păsărica pe care ai prins-o.

— Ai s'o vezi îndată.

George trase pe Felicia în faţa automobilului şi îndreptă lumina farului spre ea.

— Ah, făcu Irlandezul, uitându-se surprins la fata speriată. Frumuşică al naibii!... Ia spune, fetiţo, de ce ai fugit de noi?

Felicia nu fu în stare să răspundă, ci se uita la el cu o privire atât de îngrozită, încât ar fi mişcat pe oricare altul.

— Ce facem cu ea, George? întrebă Mac O'Kerem pe tovarăşul său.

— Trebue să ne asigurăm că nu se poate duce la poliţie să ne denunţe.

— Atunci o luăm cu noi?

— Negreşit. Grea nu e! răspunse George.

Apoi se uită spre maşina lui Raul Bernard şi zise:

— Astuia i-a plesnit iar un cauciuc — şi adresându-se Feliciei, o întrebă:

— A cui e hodoroaga asta?

Nici de astă dată Felicia nu fu în stare să scoată o vorbă, dar când George o întrebă mai departe:

— S'a dus pesemne să aducă un cauciuc nou? atunci ea dădu din cap.

— Dacă e aşa, s'o ştergem de aici, se amestecă Mac O'Kerem în vorbă.

Când vru s'o urce pe Felicia în maşina lui, se auzi dinspre Canet sgomotul unui motor.

E oare salvarea? se gândi fata, căpătând noui speranţe.

Banditii rămaseră însă nemişcaţi şi Mac O'Kerem zise:

— Asta trebue să fie Vardan cu limuzina.

— Dar dacă e altcineva?

— Ţi-e teamă să nu facă fata vreun bocluc? Astupă-i gura să nu poată ţipa.

Felicia se apără din răsputeri, dar George o înşfăcă cu braţul stâng iar mâna dreaptă i-o apăsă cu putere pe gură.

Maşina care venea dinspre Canet se apropiă repede şi se opri în dreptul lor.

Doamne, de ar veni acum Raul Bernlard Vardan.

George îi luă mâna de pe gură, dar nu-i dădu drumul.

— Doamne, de ar veni acum Raul Bernand cu vreun ajutor! gândi sărmana Felicia.

Dar aşteptarea ei fu zadarnică. In schimb, din limuuzina care sosise, coborî Vardan. Era individul care prevenise pe George în hambar şi care condusese pe Bob şi pe Mac O'Kerem la Canet.

— Bine v'am găsit, zise el. Totul e în regulă?

— Până acum da.

Deodată zări pe Felicia.

— Dar asta cine mai e? întrebă el.

— Vei afla mai târziu. Deocamdată trebua s'o ştergem cât mai repede de aici. Şoseaua e liberă?

— Da. N'aveţi nicio grijă. Voiu pleca înainte şi dacă voiu vedea ceva, claxonez şi voi o luaţi repede înapoi.

— Pe fată trebue s'o iei în limuzină. Merge şi George cu tine s'o păzească.

— Fie şi aşa cum spui tu.

Vardan întoarse limusina, George o sili pe Felicia să se urce în ea, se aşeză lângă dânsa şi porniră: limuzina înainte şi la vreo sută de metri în urmă Lincoln-ul condus de Mac O'Kerem.

Abia plecaseră de câteva minute şi se apropiau de satul Canet, când Felicia zări pe şosea chipul unui bărbat care venea cu paşi grăbiţi spre ei.

Cu toată lumina nestatornică a reflectoarelor, recunoscu pe Raul Bernard. In nădejdea că poate va fi auzită, Felicia bătu în geamul de la uşa limuzinei şi strigă:

— Ajutor!... Ajutor!...

— Ai să taci!... şi urmă un cuvânt murdar de ocară şi în aceeaşi clipă Felicia se simţi smucită înapoi. Cu un geamăt se prăbuşi pe pernele automobilului.

Ajungând la Canet, Raul Bernard trezise din somn pe proprietarul garajului, cumpărase de la dânsul o cameră nouă şi pornise fără întârziere înapoi.

Zări de departe cele două maşini care veneau spre dânsul, şi când fură aproape auzi un strigăt nedesluşit, văzu pe cineva bătând în geam, apoi în clipa următoare totul dispăru ca o nălucă. Tot atât de repede sbură pe lângă el şi a doua maşină. Nu era aceasta aceea pe care o urmărise?!... Se uită în urma ei şi mai putu citi numărul: M—18379.

Cuprins de teamă păşi mai repede spre a se întoarce la maşina lui şi la Felicia. In cele din urmă începu chiar să alerge, dar când se apropiă de maşină, privi nedumerit în jur-i. Felicia nu era nicăieri. O strigă, dar nu primi niciun răspuns.

33. — In goană nebună

Cele două automobile goneau cu iuţeală ameţitoare pe şosea. Incetul cu încetul teama din sufletul Feliciei, făcu loc îngrijorării care o chinuia, gândindu-se la Bob. Nu putea să-şi explice de ce banditii se întorseseră singuri. Unde îl lăsaseră pe Bob şi ce aveau de gând cu el? Fără îndoială că-l duseseră într'un loc ascuns unde îl vor ţine până când Frank Wilkens va plăti preţul de răscumpărare.

Ce soartă îl aştepta însă, dacă tatăl său nu va voi să plătească?!

La gândul acesta ochii i se umplură de lacrimi şi neliniştea ei deveni atât de mare, încât nu se mai putu stăpâni şi sări în picioare.

George o smuci înapoi.

— Stai locului, sau de nu... mormăi el, arătându-i pumnul ameninţător.

Se apropiară de Marsilia, intrară în oraş, însă trecură numai prin străzile cele mai întunecate şi pustii.

Uitându-se afară, Feliciei i se păru că recunoaşte străzile prin care o dusese Coţofană.

In sfârșit mașinile se opriră în fața unei porți mari de lemn. Ușa limuzinei fu deschisă și Mac O'Kerem scoase capul afară.

— Am ajuns, dați-vă jos, zise el cu un glas poruncitor.

— N'ar fi bine să-i legăm gura? îl întrebă George, scoțând din buzunar o batistă mare, roșie.

Irlandezul clătină capul.

— Nu e nevoie, dar ține-o așa, ca să-i poți strânge beregata, dacă o încerca să țipe.

George o trase pe Felicia din mașină și îi zise răstit:

— N'ai auzit că am ajuns și trebue să ne dăm jos?!

Pentru a nu se expune la alte brutalități, Felicia se supuse. După ce coborî, fu luată în primire de Mac O'Kerem, lângă care stătea Vardan.

— Intrați repede. Eu voiu duce mașinile în curte, să nu le zărească vreun polițist.

Deschise poarta cea mare, apoi se sui la volanul limuzinei și o îndreptă spre șopron.

Mac O'Kerem și George intrară în curte, ținând pe Felicia în mijlocul lor. Fără îndoială o duceau în ascunzătoarea de lângă adăpostul lui Coțofană.

O rază de speranță se ivi în sufletul fetei. Poate va reuși să dea bătrânului un semn și acesta va putea alerga la poliție, care va veni s'o scape din ghiarele banditilor.

Cei doi ticăloși o duseră printr'o trecătoare strâmtă până la o ușă mică, dar în partea opusă aceleia pe unde fusese cu Coțofană.

Intrară și Mac O'Kerem închise ușa în urma lui. Apoi aprinse o lumânare și Felicia putu să vadă că se află într'o încăpere asemănătoare cu aceea de alături. Și aci se aflau într'un colț câteva mobile vechi.

George îi dădu drumul și spuse:

— Șezi colo pe scaunul ăla.

Fata se supuse și rămase în așteptare.

Ce vor face oare cu ea?

Și cei doi bandiți luară loc la masă, Mac O'Kerem își sprijini capul în mâini, se aplecă spre Felicia, îi aruncă o privire pătrunzătoare și zise:

— Așa e că te aflai în mașina care ne-a urmărit?

— Da, răspunse fata.

— Cine o conducea?

— Nu vreau să-ți spun cine.

— La urma urmei, asta nici n'are importanță. Dar o să faci bine să-mi spui cum ai aflat că aveam de gând să răpim pe fiul lui Frank Wilkens?

Felicia clătină cu putere din cap.

— Nici asta n'am să spun. In zadar vă dați osteneala să aflați ceva de la mine.

Pe buzele lui Mac O'Kerem se ivi un surâs cinic.

— Ia te uită, măi! Se pare că fata asta nici nu știe ce e frica?

Felicia își înălță trupul și o sclipire de mânie se ivi în ochii ei.

— De voi nu mi-e frică, ticăloșilor, strigă ea înfuriată.

Cei doi nemernici izbucniră în râs.

— Ce naiba i-o fi dând atâta curaj? se miră Irlandezul. Dealtminteri, frumușică fată!

— Sunteți niște tâlhari, țipă Felicia nemaiputându-se stăpâni, niște bandiți nerușinați cari prindeți oamenii pentru a-i stoarce apoi de bani și în urmă, Dumnezeu știe ce faceți cu ei! Dar să știți că planul vostru nu va reuși. Am avut eu grijă să se ia măsurile trebuincioase pentru ca poliția să pună mâna pe voi!

Mac O'Kerem și George, precum și Vardan, care intrase între timp, ciuliră urechile.

— Ce tot spui că ai luat măsuri ca planul nostru să nu reușească? o întrebă Mac O'Kerem.

Mânia Feliciei ajunsese la culme.

— Da, strigă ea, mister Frank Wilkens a fost înștiințat, Coțofană știe de toată afacerea asta, deasemenea și Raul Bernard, care v'a urmărit. Cu mine puteți face ce vreți, dar vă sfătuiesc să-i dați drumul lui Bob Wilkens, căci nu vă veți ajunge scopul.

Cei trei oameni se uitară unul la altul cu ochii holbați.

— Bătrânul Wilkens a fost înștiințat... Coțofană știe de toată afacerea... deasemenea și Raul Bernard? repetă Mac O'Kerem.

George își dădu șapca pe-o ureche și se scărpină în cap.

— Ei drăcia dracului! Proastă afacere!

— Da, proastă afacere! întări și Vardan.

— Te pomenești că poliția a și pornit pe urmele noastre, ne caută și va pune mâna pe noi, înainte de a putea încasa gologanii lui Wilkens?

— Negreșit că așa se va întâmpla, zise Felicia triumfătoare, constatând cu mulțumire zăpăceala pe care o pricinuise cu vorbele ei.

— Taci, se răsti Mac O'Kerem la dânsa, făcând un gest ameninţător.

Dar Felicia nu se lăsă intimidată şi spuse încă odată:

— Daţi drumul lui Bob Wilkens.

— Nici prin gând nu ne trece. Mai bine îl aruncăm de pe acum în mare, cu o piatră de gât.

Felicia se înspăimântă.

Făcuse oare o greşeală şi primejduise încă şi mai mult situaţia în care se afla Bob? Dacă într'adevăr nu vor mai crede în reuşita planului lor, erau în stare să se răzbune împotriva lui Bob.

Mac O'Kerem îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Cum văd, ţie trebue să-ţi mulţumim pentru toate astea?!

Vardan îi curmă vorba:

— Lasă acum. Deocamdată trebue să ne gândim ce este de făcut.

— Trebue să isprăvim ce am început, hotărî George şi Mac O'Kerem fu de aceeaşi părere.

— Şi trebue să lucrăm repede, dar cu mare băgare de seamă, căci se prea poate ca poliţia să fie pe urmele noastre.

— Ai dreptate. Dar ce facem cu fata?

— O coborîm jos, zise George rânjind. Acolo o să înveţe ce înseamnă frica.

— Bine ar fi dacă am putea să-i dăm şi pe Coţofană să-i ţină de urât. El ne poate deveni şi mai primejdios, căci cunoaşte locurile pe aici.

Mac O'Kerem se întoarse spre Vardan:

— Du-te până dincolo şi vezi dacă e acasă. Adu-l încoace dacă îl găseşti.

Vardan plecă; după câteva clipe auziră strigând pe Coţofană, apoi scoţând o înjurătură. Când se întoarse, zise:

— Bătrânul nu e acasă. Cine ştie pe unde rătăceşte în noaptea asta.

— Poate nu îndrăzneşte să vie, simţindu-se cu musca pe căciulă şi îi e frică de noi.

— Vom pune altă dată mâna pe el şi îi vom închide gura. Deocamdată să isprăvim cu fata. George, deschide chepengul.

Felicia îl urmări cu privirea, îl văzu trăgând de un inel de fier şi ridicând un chepeng, de sub care apăru o deschizătură întunecoasă, care, fără îndoială, dădea într'o pivniţă.

Teama o cuprinse, căci era în mâna acestor ticăloşi şi situaţia ei era tot atât de primejdioasă ca şi aceea a lui Bob.

Vardan se apropiă de ea, o apucă de braţ şi o trase după el spre deschizătura întunecoasă.

— Stai puţin, îi spuse Irlandezul. Poate îi va trece prin gând să facă sgomot colo jos, să ţipe şi să asmuţe pe toţi vecinii. Mai bine s'o legăm.

George scoase la iveală o frânghie şi legă mâinile Feliciei la spate.

— Aşa, îngeraşule, aripile ţi le-am legat, acum să-ţi astup şi botişorul.

Cu aceste cuvinte, scoase din buzunar batista lui roşie, pe care voia s'o vâre drept căluş în gura Feliciei.

Nu apucă însă să-şi înfăptuiască gândul, căci deodată se auzi de afară sgomot de paşi... Câteva clipe în urmă uşa fu izbită cu putere de pereţe.

34. Iubirea învinge

In prada celei mai grozave desnădejdi, contesa blondă şedea ghemuită pe o bancă din cârciuma marinarilor, unde o dusese bătrânul şi credinciosul ei Jean.

Câte unul sau altul din cei de faţă, cari o cunoşteau toţi pe Dolores, vru să se apropie de dânsa, să-i spuie cuvinte de mângâiere. Dar Jean îi trăgea pe toţi la o parte, rugându-i s'o lase în pace.

Aceşti oameni cu înfăţişarea aspră aveau inimă bună şi înţeleseră durerea sărmanei femei.

Nimeni nu cunoştea adevărata pricină a disperării ei. Erau încredinţaţi că focul de la barul „Valencia" şi pierderile suferite prin acesta erau cauza întristării ei.

Ici colo, la câte o masă, mulţi dintre marinari începuseră să chibzuiască cum i s'ar putea veni în ajutor.

Văzând însă că din clipă în clipă Dolores devenea tot mai palidă, Jean se apropiă de tejghea şi spuse cârciumarului, un bun prieten al lui:

— Dragă Fortier, n'ai vrea să fii atât de bun, să mă laşi să duc pe contesă în camera ta, să se odihnească puţin?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 8
19 I 1935

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

George scoase o frânghie şi legă mâinile [illegible] la spate

— Negreşit, Jean, răspunse bătrânul. Dar de ce n'o duci mai bine acasă?

— Nu pot să-ţi spun acum de ce. Mai târziu...

— Bine, bine, Jeane; lasă că nu sunt curios din fire.

Se duse cu Jean spre Dolores, îi puse mâna pe umăr şi zise prietenos:

— Vino, contesă, aici aerul e prea greu pentru dumneata. Să trecem mai bine în odaia mea, unde vei fi mai liniştită. Arăţi rău de tot.

Contesa blondă avu un zâmbet dureros, se sculă cu mişcări obosite şi ii urmă în cameră unde se întinse pe o canapea. Dar liniştea ei nu fu de lungă durată, căci deodată tresări speriată şi apucând pe Jean de braţ, îl întrebă plină de îngrijorare:

— Oare sunt în siguranţă aici, Jeane? Nu mă va găsi poliţia?

Bătrânul îi mângâiă mâinile tremurânde şi răspunse:

— Fii fără grijă. Deocamdată nu ştie nimeni că eşti aici şi mai târziu va veni altcineva să te ia sub ocrotirea lui.

Dolores se uită la dânsul.

— Te gândeşti la Barnabe, Jean?

Bătrânul dădu din cap şi răspunse:

— E singurul care te poate ajuta şi in care te poţi încrede.

— Nu cumva i-ai şi dat de veste?

— Da, şi nădăjduiesc că va veni în curând.

Un suspin dureros ieşi din pieptul contesei.

— N'ar fi trebuit să faci asta, Jeane. Nu vreau să trezesc din nou speranţe în sufletul lui şi eram mulţumită că renunţase la mine. Dacă

voiu primi acum ajutorul lui, îi voiu redeştepta dragostea...

— Pe care ar trebui s'o asculţi, Dolores, căci şi tu îl iubeşti, o întrerupse Jean.

Dolores dădu din cap.

— Nu, nu! Trebue să fiu cuminte.

O bătaie uşoară se auzi la uşă, contesa tresări şi se îngălbeni la faţă.

— Poate a şi venit poliţia să mă ia, murmură ea cu glas stins.

Când se deschise însă uşa, în pragul ei apăru căpitanul Barnabe, îmbrăcat în haine civile.

Indată ce zări pe Dolores, păşi repede spre dânsa, îi luă mâinile şi i le sărută.

— In sfârşit te-am regăsit, zise el, respirând uşurat.

— M'ai căutat, căpitane?

— Ceasuri de-a rândul am cutreierat toate locurile unde nădăjduiam să te pot găsi. Eram foarte îngrijorat, după toate ce ai avut de îndurat. L-am întâlnit pe mister Wilkens...

Dolores tresări, agitată.

— Ai vorbit cu el?

— Nu mult, dar din puţinul pe care mi l-a spus şi din ceea ce am aflat dela Betty, am înţeles tot şi ştiu în ce situaţie grozavă te afli, sărmana mea prietenă. Toate astea nu s'ar fi întâmplat, dacă mi-ai fi încredinţat viaţa dumitale.

Cu o expresie chinuită pe faţă, Dolores închise ochii.

— Să nu mai vorbim de asta, dragul meu Barnabe. Ştii doar de ce ţi-am respins dragostea... Meriţi o femeie mai bună decât mine!

— Care femeie poate fi mai bună decât dumneata, care te-ai jertfit pentru copila dumitale?!... De ce te-ai învăluit în taină?... u câtă dragoste te-aş fi ocrotit, cu câtă bucurie aş fi devenit tatăl copilei dumitale!

— Ştiu, dragă căpitane, dar înainte de a te respinge, am chibzuit bine lucrurile, m'am gândit la viitor. N'am vrut ca, dacă am fi avut copii, să se uite pieziş la Felicia mea, pe care ar fi socotit-o străină. Felicia e toată fericirea, toată viaţa mea; e singura bucurie pe care o am! Pentru ea am făcut totul...

Cu un plâns dureros, Dolores îşi ascunse faţa în mâini.

— Dar totul a fost zadarnic, urmă ea după câteva clipe. Intr'o singură noapte totul s'a prăbuşit, toată viaţa mi-a fost nimicită. Copila mea a aflat cine sunt...

— Şi ţi-a lăsat o scrisoare prin care te înştiinţează că nu mai poate suporta viaţa, îi curmă căpitanul Barnabe vorba. Am aflat asta dela bătrâna dumitale Betty, care şi-a pierdut capul de îngrijorare.

— Betty şi Jean sunt singurii cari ştiu că viaţa pe care am dus-o, a fost numai pentru a feri pe Felicia de lipsuri şi nevoi şi că odată cu moartea ei se sfârşeşte şi viaţa mea.

— Nu pierde nădejdea, scumpa mea Dolores, totul se va îndrepta spre bine, căci copila dumitale trăieşte.

Contesa sări în picioare şi se uită cu ochi mari la Barnabe.

— Ai aflat ceva!... Ai vreo ştire?...

— Nişte marinari de pe „Maritana" s'au întâlnit cu ai mei şi le-au povestit că ieri noapte au dat peste o fată blondă şi nespus de frumoasă, care semăna cu dumneata şi sunt încredinţaţi că e fiica dumitale, căci te-au văzut pe dumneata şi pe Jean speriaţi şi căutând-o.

— Da, era într'adevăr, Felicia aceea care fusese cu marinarii la bar. O şi regăsisem, am vorbit cu dânsa, dar din pricina focului am fost nevoită să plec de acasă şi când m'am întors, n'am mai găsit-o.

— Cu toate acestea nu trebue să pierzi nădejdea, Dolores, căci Felicia trăieşte. Pierre Chenal a zărit-o acum un ceas într'un automobil cu un tânăr. A vrut să-i vorbească, dar maşina a plecat repede mai departe.

O rază de speranţă lumină faţa contesei. Işi împreună mâinile şi murmură:

— Doamne Dumnezeule, ia-o sub ocrotirea Ta, fereşte-o de moarte.

Agitată, strânse mâinile lui Barnabe într'ale ei şi urmă:

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, pentru ştirea asta!

— Aş vrea să te pot ajuta şi mai mult, Dolores, răspunse Barnabe cu căldură.

O umbră întunecă faţa contesei.

— Poliţia e pe urmele mele, mă caută.

— Ştiu; chiar şi în ziare am citit că asupra dumitale cade bănuiala de a fi pus focul. E o nebunie! Cine te cunoaşte, ştie prea bine că nu eşti în stare să faci aşa ceva.

— Atunci dumneata nu mă crezi vinovată, căpitane?

— Eu?... Cum îţi poate trece prin gând că aş putea crede aşa ceva? Cu viaţa mea răspund pentru nevinovăţia dumitale!

Dolores fu adânc mişcată de această mărturisire, dar teama o cuprinse din nou.

— Nu vreau să cad în mâna poliţiei; mai mult ca oricând trebue să fiu liperă.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, căci şederea la închisoare şi nesfârşitele interogatorii te-ar doborî cu desăvârşire. Trebue să te ascunzi şi peste câteva zile se va găsi adevăratul vinovat. Vezi, dar, că cel mai bun lucru ce ai de făcut, este să vii cu mine, Dolores.

— Unde?

— Acasă la mine.

— Dar, pentru Dumnezeu, căpitane! Te expui să fii bănuit de complicitate!

Barnabe o învălui cu o privire plină de dragoste şi răspunse:

— Mai bine aşa, decât să te văd chinuindu-te. Voiu îngriji îndată de o trăsură şi vom pleca de aici. Nimeni nu te va căuta în casa mea şi acolo vei fi la adăpost de orice urmăriri.

Dolores îi aruncă o privire, în care se citea oarecare teamă. Văzând-o, Barnabe urmă:

— Nu-ţi fie teamă, Dolores! Nu voiu cere nimic dela tine. Vreau numai să te apăr de primejdii, să te ocrotesc. Dacă crezi în prietenia mea, vino cu mine. Nu-mi lua această bucurie, lasă-mă să-ţi vin în ajutor.

Dolores nu mai avu puterea să respingă pe acest bărbat bun şi credincios, ştiind bine că se poate bizui pe cuvântul lui. Ii luă mâna, o mângâiă şi spuse încet:

— Voiu merge cu dumneata, căci aşa vrea soarta.

In ochii căpitanului se ivi o lucire de bucurie, de fericire. Ar fi vrut să cuprindă pe Dolores în braţe, s'o sărute, dar se stăpâni şi zise liniştit:

— Voiu telefona chiar acum surorii mele, spre a o înştiinţa de venirea noastră.

Ieşi repede în local unde se afla o cabină telefonică şi ceru legătura cu casa. După ce vorbi câteva clipe, se putea citi pe faţa lui o expresie de mânie. La înştiinţarea că va veni cu contesa de Martigny, sora lui îi răspunsese:

— Să nu îndrăsneşti să-mi aduci în casă pe prostituata aceea, care ţi-a sucit capul. Crezi că nu ştiam unde îţi petreceai timpul şi îţi cheltuiai banii, de câte ori te aflai în Marsilia? Acasă însă am aceleaşi drepturi de stăpână ca şi tine şi îţi interzic să-mi aduci pe femeia aceea.

Barnabe răspunse plin de mânie:

— Dacă nu vrei să rupi orice legătură între noi, te rog să primeşti cum se cuvine pe contesa de Martigny. Dacă eu o socotesc demnă s'o primesc în casa mea, n'ai dreptul să te împotriveşti. Peste o oră vom fi acasă, aşa că ai timp să te gândeşti ce ai de făcut.

Fără să mai aştepte un răspuns, Barnabe închise aparatul. Totuşi se întoarse plin de îngrijorare în odaia unde se afla Dolores, ştiind că ura surorii sale ar putea primejdui situaţia contesei.

35. — La atac

Raul Bernard se opri buimăcit în faţa automobilului său. Insoţitoarea lui dispăruse şi nu încăpea nicio îndoială că fusese răpită de bandiţi, de aceiaşi bandiţi cari răpiseră şi pe Bob Wilkens! Toată vina era numai a lui şi îşi făcea cele mai amare mustrări că lăsase pe Felicia singură. Dacă ar fi fost mai prevăzător, nenorocirea nu s'ar fi întâmplat!

Dar acum toate aceste mustrări nu mai foloseau la nimic! Trebuia să alerge în ajutorul ei, s'o caute, s'o salveze din mâna răpitorilor!

Cu o grabă înfrigurată schimbă cauciucul defect şi în goană nebună porni înapoi spre Marsilia.

Pe drum se gândi ce măsuri să ia mai întâi, când va ajunge în oraş.

Să anunţe poliţia? N'avea niciun rost. Se va pierde timp cu formalităţi şi interogatorii şi în vremea asta bandiţii puteau ajunge departe. Trebuia deci să lucreze singur, să îndrepte greşeala pe care o făcuse, lăsând pe Felicia în mijlocul şoselei, noaptea, fără nicio apărare.

Işi aduse aminte că Felicia venise la dânsul însoţită de Coţofană. Acesta îi va putea fi de folos.

Maşina mergea cu iuţeală ameţitoare şi după scurt timp ajunse în oraş, trecu ca o vijelie pe străzi şi în sfârşit se opri în faţa clubului de unde plecase.

Raul intră în sala cea mare, dar rămase foarte mirat în pragul uşii. Işi găsi prietenii ameţiţi de băutură, în toiul unui chef mare. Oare şi Coţofană mai era pe aici? Il căută cu pri-

virea şi-l zări la o masă. Bătrânul părea şi el ameţit şi cânta cu glas răguşit un cântec vesel.

Raul alergă repede spre dânsul, îl apucă de umăr şi îl scutură cu putere.

— Coţofană!... Vino-ţi în fire..,!

Bătrânul ridică privirea spre el şi răspunse cu un zâmbet prostesc:

— Da, da, scumpul, admirabilul meu prieten Raul... eşti... eşti un băiat... de zahăr!

— Lasă prostiile... deşteaptă-te.. S'a întâmplat o nenorocire grozavă!

— Doamne Dumnezeule, iar o nenorocire... Ooof, urâtă mai e şi viaţa asta! răspunse Coţofană.

— Dar pentru Dumnezeu, Coţofană, nu mă înţelegi? Adună-ţi minţile... N'auzi, o nenorocire mare!

Coţofană făcu un semn obosit cu mâna.

— Viaţa nu... mai are... nici... niciun rost!... Mai bine s'o dăm dracului.

Raul Bernard făcu o mişcare desnădăjduită cu mâna şi se uită supărat spre prietenii lui, cari făcuseră gluma de a da bătrânului atâta de băut, până când acesta îşi pierduse firea.

Prietenii îl zăriră, se adunară în jurul lui şi începură să râdă.

— Unde ai fost, haimana ce eşti?... Ai uitat că avem de sărbătorit ziua de azi? strigă unul din ei.

— Acum trebue să bei cu cât ai rămas în urmă, ca să fii la fel cu noi, zise un altul, întinzându-i un pahar plin.

Supărat, Raul îi dădu mâna la o parte.

— De ce n'ai adus pe fetişcana cea frumoasă cu care ai plecat? Am fi putut dansa, zise un al treilea, arătând spre gramofonul care se învârtea neîncetat, cântând un tango îndrăcit.

Raul Bernard nu-i răspunse nimic, se îndreptă iar spre Coţofană, şi-i zise sgâlţâindu-l de umăr.

— Ei, încă nu te-ai trezit?!

Bătrânul începu să scâncească ca un copil şi răspunse:

— Ce tot ai cu mine?... Nu vezi că sunt treaz?

— Atunci ascultă la ce-ţi spun: fata a fost răpită de bandiţi.

Coţofană căscă ochii mari ca şi când abia acum şi-ar veni în fire.

— Ceee.... spuiii? făcu el. Apoi începu să dea din cap şi urmă:

— Mare şmecher mai eşti! Vrei să mă sperii pe mine, om bătrân!

Henry Havard, unul din cei mai buni prieteni ai lui Raul, îl luă pe acesta de braţ, îl trase deoparte şi îi spuse:

— Lasă-l în pace, Raul, nu vezi că e beat turtă; aşteaptă până mâine dimineaţă şi atunci o să poţi vorbi cu el.

— Nu se poate, răspunse Raul agitat. Ar fi prea târziu. N'aţi avut ceva mai bun de făcut, decât să vă bateţi joc de sărmanul bătrân.

— Dar de ce vorbeşti, că ar fi prea târziu?

— Afacerea cu fata.

— Ce-i cu ea?

— Mi se pare că eşti mai treaz decât toţi ceilalţi, Henry. Hai cu mine afară şi îţi voiu povesti tot. Trebue să mă ajuţi să caut pe fată şi s'o eliberez din mâinile bandiţilor.

Henry Havard, care nici el nu se mai ţinea tocmai bine pe picioare, făcu un gest de împotrivire.

— Nu se poate, dragă prietene. Las-o pe altă dată: azi nu mă mişc de aici cât timp mai este ceva de băut. Rămâi şi tu cu noi.

Raul Bernard se smuci de lângă dânsul și se răsti supărat:

— Să vă fie rușine la toți! Imi sunteți prieteni și niciunul din voi nu vrea să-mi dea o mână de ajutor. Ei bine, mă voiu duce singur.

— Raul, stai.... așteaptă... nu fii așa de îndărjit!

Bernard nu mai auzi răspunsul, căci se repezise spre ușă, ieși în curte și se urcă în mașină, cu care porni îndată.

Făcuse drumul până la club în zadar și pierduse vremea.

Oare unde o duseseră banditii pe Felicia?

Işi aduse aminte de cele povestite de fată, când surprinsese convorbirea tâlharilor în hambar. Fără îndoială că acolo își aveau ascunzătoarea și tot acolo o târîseră și pe Felicia. De la Coțofană știa unde este situat hambarul și plecă într'acolo.

Oricare altul ar fi stat pe gânduri, înainte de a se aventura singur într'o afacere atât de primejdioasă. Raul nu șovăi însă nicio clipă. Cel puțin să se convingă, dacă fata era într'adevăr acolo și apoi va vedea ce este de făcut.

Să se ducă cu mașina până acolo?

Nu.

Ar fi fost prea bătător la ochi și ar fi atras prea devreme atenția banditilor. Intoarse mașina, o lăsă în curtea clubului și porni pe jos în direcția în care știa că se află hambarul cu pricina.

Când ajunse în străzile înguste și întortochiate din vecinătatea acestuia, zări un sergent de stradă, care mergea agale, fumând o țigară.

— Asta ar fi un ajutor bun, se gândi Raul și îndreptându-se spre sergent îi spuse:

— Domnule sergent, te rog să vii cu mine până aici în apropiere. O fată a fost răpită — și în câteva cuvinte îi povesti polițistului cele întâmplate.

— Eu am serviciu de stradă, răspunse acesta și nu mă pot îndepărta de aici. Dacă ai nevoie de ajutor, trebue să te adresezi poliției detective.

— Dar sunt numai vreo câțiva pași până la hambar, stărui Raul. Insoțește-mă cel puțin până acolo și dacă vrei, poți aștepta afară. Aș vrea numai să fie cineva în apropiere care să audă strigătul meu, dacă voiu fi în primejdie.

Polițistul se gândi câteva clipe apoi răspunse:

— Te-aș sfătui să nu te duci singur. E un cartier primejdios și se prea poate să nu mai ieși viu de acolo. Doar știi cât de ușor dispar pe aici oameni cari sunt găsiți apoi morți în apă.

— Am să mă feresc, dar de dus trebue să mă duc. Ei, ce spui, vii cu mine?

— Drumul meu duce pe aici mai departe. Pe la hambarul ăla am trecut și nu mă mai întorc înapoi.

Raul vru să-i spuie o vorbă urâtă, dar se răsgândi și fără să mai adauge nimic, se îndreptă spre hambare.

Ajunse la acela unde știa că se află locuința lui Coțofană și căută intrarea. Nu văzu nicio zare de lumină și bâjbâi prin întunerec. In apropiere trebuia să fie vreun canal, căci se simțea miros de apă stătută.

Raul Bernard se opri în loc și se uită în jurul lui Ochii începură să i se deprindă cu întunerecul și în sfârșit zări o ușă. Stătu câteva clipe pe gânduri. Ce să facă? Să intre singur?...

Felicia era în primejdie; trebuia s'o scape! Nu era timp de pierdut!

Cu o mișcare bruscă deschise ușa, o izbi de perete și intră în hambar, tocmai în clipa când George se pregătea să lege gura Feliciei cu batista lui cea roșie.

Toți ridicară capetele și priviră speriați spre ușă.

Mac O'Kerem, care se reculese cel dintâi, ridică lumânarea și o ținu în așa fel, încât lumina ei căzu asupra lui Raul.

— Raul Bernard! strigă Felicia bucuroasă când îl zări.

O'Kerem puse repede lumânarea la locul ei și se repezi la Raul, strigând:

— Ai venit la țanc, băiete!

Inainte ca acesta să-și poată da seama de ce se întâmplă, Irlandezul îl și apucă de gât. Se apără din răsputeri, il lovi pe Mac O'Kerem cu pumnii, dar Vardan și George săriră în ajutor și în câteva clipe reușiră să-l doboare pe Raul la pământ.

Gâfâind, Irlandezul se opri lângă el, și zise triumfător:

— Am mai pus mâna pe unul care și-a vârît nasul în afacerile noastre. O să-l prindem și pe Coțofană și atunci nu mai rămâne decât bătrânul Wilkens.

Legară și pe Raul apoi O'Kerem spuse:

—Acum jos cu amândoi.

— Am uitat călușul, zise Vardan.

— Lasă-i; dacă nu se astâmpără, cobor la ei și le închid eu gura, făcu George, împingând pe

Felicia pe scara care ducea în pivniță. In urma lui venea Vardan cu Raul Bernard.

George apucă chepengul, se mai aplecă odată deasupra deschizăturii și strigă celor doi prizonieri:

— Petrecere bună. Vedeți să nu vă plictisiți! Apoi il trânti la loc.

36. — Ura nu cunoaște îndurare

Pentru a nu o neliniști pe Dolores, căpitanul Barnabe îi spuse că sora lui o așteaptă cu plăcere.

Când ajunseră însă acasă la Barnabe, acesta văzu că nicăieri nu era lumină.

După convorbirea pe care o avusese la telefon cu sora lui— cu care nu trăise niciodată în bună înțelegere, aceasta fiind cu optsprezece ani mai mare ca dânsul — se așteptase la o astfel de primire.

Sub un pretext oarecare se scuză față de Dolores și o duse el singur în camera pentru oaspeți.

Contesa era atât de istovită, încât aproape nu-și dădu seama că sora lui Barnabe nu-i ieșise întru întâmpinare. Era mulțumită să rămâie cât mai repede singură, să se poată odihni, și cu toată încordarea nervilor, după scurt timp căzu într'un somn adânc și binefăcător.

Cu atât mai agitat era însă căpitanul Barnabe. Se duse îndată la camera surorii sale și bătu în ușă, dar nu primi niciun răspuns. Abia când spuse că va sparge ușa, sora lui se hotărî să deschidă.

Intră plin de mânie și se răsti la ea:

— Cum îndrăznești să mă faci de râs în felul acesta? Ai uitat poate ce-mi datorezi? Chiar dacă am moștenit împreună casa asta, eu sunt însă acela care îngrijesc să poți duce o viață îndestulată și am tot dreptul să-ți cer să primești bine pe oaspeții mei!

Ecaterina Barnabe își puse mâinile în șolduri și izbucnind într'un râs batjocoritor, răspunse:

— Nu sunt servitoarea ta, ca să-ți servesc oaspeții. Te înșeli dacă crezi că ai dreptul să mi poruncești. In tot cazul să știi că nu rămân sub același acoperământ cu o femeie cum e contesa blondă din Marsilia și dacă mâine mai este aici, atunci plec eu și n'ai decât să faci din casa asta o sucursală a barului „Valencia". Tot ai avut de mult de gând să te lași de meseria de marinar. Ai cel mai bun prilej acum să-ți faci o viață frumoasă și fără griji, întovărășindu-te cu prostituata asta.

— Taci, sbieră Barnabe, dacă nu vrei să uit că ești sora mea....!

— Lovește! răspunse Ecaterina rânjind. Poate se vor aduna vecinii, auzind scandalul și atunci le voiu povesti pricina certei noastre. Ptiu!.... Ar trebui să-ți fie rușine că din pricina unei astfel de femei....

— Contesa de Martigny nu-i „o astfel de femeie", cum crezi tu. E de o mie de ori mai bună decât tine și are mai mult suflet decât toate care se cred mai presus de ea. In tine e numai venin și îmi pare bine că lucrurile au ajuns în sfârșit așa de departe, încât să-ți pot spune tot adevărul. Din partea mea poți pleca chiar mâine; du-te la neamurile tale, care nu sunt mai bune decât tine. Iți voiu plăti cât mai repede partea de moștenire ce ți se cuvine, numai să nu te mai văd în ochi.

Cu ochii sclipind de ură, Ecaterina se uita la fratele ei.

— Vasăzică vrei s'o ții pe femeia asta în casă?!

—Da, da, ți-am spus doar odată că va rămâne aici! Și dacă nu vrei să stai sub acelaşi acoperiș cu ea, îți repet că n'ai decât să pleci. Dacă e vorba să aleg între tine și dânsa, nu voiu sta mult pe gânduri, căci o iubesc de mult și singura mea dorință e să fie soția mea. Așa, acum știi ce ai de făcut.

Fără a mai aștepta un răspuns, ieși din odaie, trântind ușa în urma lui. Trecu însă multă vreme până când putu să se liniștească și abia spre ziuă căzu într'un somn adânc.

Pe la opt fu trezit de sunetul telefonului și când ridică receptorul, un funcționar al societății de navigație în al cărei serviciu se afla Barnabe, îl rugă să vie cât mai repede la birou, fiind vorba de o afacere urgentă.

Vestea asta il stingheri foarte mult, căci ar fi vrut să vorbească cu Dolores, dar în odaia acesteia era încă liniște desăvârșită. Nici pe sora lui n'o zări.

Nu avu însă încotro și trebui să plece, nădăjduind însă să se poată întoarce cel mult peste un ceas. Spre marea lui nemulțumire, la birou i se spuse că trebue să înlocuiască pe un camarad de-al lui, care fusese operat în ajun, și să ia comanda vasului „Neptun" ce urma să plece peste două ore spre Australia.

Nu-i era cu putință să refuze și trebui să se supuie ordinului primit. Desnădăjduit se întoarse acasă, chinuit de grijă. Ce se va face Dolores, care acum va rămâne fără niciun sprijin?!

Când intră în vestibulul locuinței sale, rămase încremenit, căci din odaia vecină se auzea glasul mânios al surorii sale, care spunea:

— Da, domnule comisar, o veți găsi aici pe aceea pe care o căutați. De ieri noapte se află în casa căpitanului Barnabe.

— Doamne sfinte, totul era pierdut! In ura ei neîmpăcată, sora lui trădase poliției pe contesa de Martigny.

In primul moment căpitanul vru să deschidă ușa, să se năpustească asupra surorii lui și să-i ceară socoteală pentru mârșăvia pe care o săvârșise. Se stăpâni însă și judecata rece luă locul nechibzuinței.

O ceartă cu sora lui n'ar mai avea niciun rost. Trebuia să se folosească de fiece clipă, să lucreze repede, dacă voia să mai salveze pe femeia pe care o iubea din toată inima.

Se repezi pe scara care ducea la etajul întâi și fără să mai bată, deschise ușa de la odaia în care se afla Dolores. Din fericire, contesa era sculată și gata îmbrăcată.

Se înspăimântă când văzu fața turburată a lui Barnabe și-l întrebă cu vocea sugrumată:

— Ce ai, dragă căpitane?... Ce s'a întâmplat?!

— Nu mă întreba nimic acum, Dolores. Vino repede, trebue să fugim.

Ea își dădu seama de primejdia care o amenință și își duse mâinile la piept, pentru a potoli bătăile inimii, care îi zvâcnea cu putere.

— Poliția... Nu e așa?

— Da.

— Dumnezeule, atunci sunt pierdută,

— Incă nu, Dolores. Aibi și mai departe încredere în mine. Vino repede; în stradă așteaptă o mașină. Pe drum îți voiu spune ce avem de făcut. Deocamdată însă, trebue să plecăm cât mai repede din casa asta.

Dolores vru să-și ia haina, dar Barnabe o opri și intră într'o încăpere alăturată de unde se întoarse cu o haină mai veche și o pălărie de catifea.

— Imbracă haina asta a surorii mele. Iți va fi cam largă, dar nu face nimic. Pălăria pune-o în așa fel, încât să-ți ascundă părul. Trage-o cât mai mult peste față.

Barnabe o ajută, căci mâinile ei tremurau așa tare, încât abia era în stare să se îmbrace.

— Dacă ne va vedea vreun vecin, va crede că sunt cu sora mea. Așa, acum să mergem în vârful picioarelor, ca sora-mea să nu audă când vom ieși din casă.

Auzind aceste vorbe, Dolores înțelese ce se întâmplase.

— Așa dar, ea este aceea care a anunțat poliția?

Barnabe făcu un gest de părere de rău.

— Deocamdată să nu mai vorbim de asta. Mai târziu îți voiu povesti tot. Hai acum repede, căci fiece clipă e prețioasă.

Ieșiră încet în gang, și coborîră scara. In toată casa era tăcere adâncă. Norocul părea să le vie în ajutor, căci reușiră să iasă din casă, fără să fie văzuți de nimeni. Se urcară repede în mașină, care porni cu o viteză amețitoare.

După câteva clipe Dolores îl întrebă pe căpitan:

— Și acum ce facem? Unde mergem?

— Nu știu altă scăpare, decât să vii cu mine.

— Unde?

— Pe vapor. Acum o oră am primit ordinul să iau comanda vasului „Neptun".

— Atunci pleci, căpitane? îl întrebă ea înspăimântată.

— Da. Peste o oră vaporul „Neptun" va ridica ancora.

— Și unde merge?

— In Australia.

Dolores avu un zâmbet desnădăjduit.

— Și vrei să mă iei cu dumneata?

— Din toată inima, Dolores.

— Ce să fac în Australia?

— Vei fi în siguranță.

— Dar n'aș avea nicio clipă de liniște, căci aș muri de dorul copilei mele. Până când nu știu ce soartă va avea Felicia, nu mă pot gândi la mine. Trebue să rămân în Franța, s'o caut, să mai vorbesc măcar o singură dată cu dânsa.

— Te înțeleg foarte bine, Dolores, dar înainte de toate trebue să scapi de primejdia de a fi arestată. Aici la Marsilia nu știu unde te-aș putea ascunde. Mai bine ar fi să vii cu mine până la Neapole sau la Atena și să aștepți acolo până când se va fi lămurit situația aici. Doar trebue să se stabilească odată nevinovăția dumitale și atunci te vei putea întoarce la Marsilia.

Dolores era într'o stare sufletească de nede-

scris și gândurile i se învălmășeau în minte. Îi era groază de poliție și își dădea seama că nu va scăpa, dacă nu-l va mai avea pe Barnabe ca ocrotitor.

Căpitanul urmă:

— Nu mai șovăi, scumpa mea Dolores. Ascultă-mi sfatul și vino cu mine. Deocamdată nu există altă scăpare.

— *Dar n'am nici acte, nici bani la mine și nu mi-am luat nici bagaje.* Nu pot să umblu ca o cerșetoare într'un oraș străin.

— De toate astea voiu îngriji eu.

Deodată se auzi în urma lor sunetul sirenei unui automobil de al poliției și *Dolores tresări înspăimântată*. Inainte de a putea spune un singur cuvânt, o mașină verde trecu în goană pe lângă ei. Barnabe se uită îngrijorat la contesă.

— Dacă am fi întârziat numai un minut acasă, n'aș mai *fi putut să te salvez. Dar acum*, dacă *mă vei asculta*, cred că te voiu putea scăpa.

Dolores îl privi cu ochii plini de lacrimi și murmură:

— Iți mulțumesc, căpitane. Imi pun toată viața în *mâinile dumitale. Mă duc cu dumneata unde vrei.*

Barnabe îi luă mâinile și le acoperi cu sărutări fierbinți. In sfârșit visul lui de fericire era pe cale să se înfăptuiască, dacă soarta îi va ajuta.

37. — In primejdie

Totul se petrecuse *atât de repede, încât Raul Bernard își veni în fire abia când se văzu* înconjurat de întunerecul pivniței în care fusese aruncat.

Auzi lângă dânsul o respirație gâfâitoare.

— *Domnișoară Felicia...?!*

— *Da, domnule Bernard...!* veni răspunsul slab.

— In frumoasă situație ne aflăm.

— Dar unde suntem?

— Pe cât pot să-mi dau seama, *trebue să fie* o pivniță *care a servit* la depozitarea vinului.

— Eu sunt în apă până la glezne.

— Nici eu nu stau pe uscat și la fiecare mișcare alunec.

— Cât au oare de gând să ne țină în beciul ăsta *grozav?*

— Dracul știe. Poate pentru vecie.

— Ar fi îngrozitor. Dar nu e cu putință așa ceva!

— De ce nu? Suntem în mâna lor și pot să facă ce vor. De aș putea cel puțin să-mi desleg mâinile, să mă mișc, dar ticăloșii m'au strâns atât de tare, încât nu mi-e *cu putință să desfac legătura.*

— Și mâinile mele sunt atât de strâns legate, încât au amorțit și nici nu le mai simt.

— Sărmană fată! zise Raul cu milă.

Apoi furia îl cuprinse, încercă *încă odată* să rupă legătura de la mâini și mormăi:

— Ticăloșii ăștia ar merita să fie spânzurați!... Bandă de nemernici și tâlhari!

După câteva clipe se mai liniști și începu să *pipăie pământul cu picioarele, până când* dădu peste treapta de jos a scării.

— Vino încoace, domnișoară Felicia. Am găsit scara. Să urcăm câteva trepte și așa vom fi cel puțin pe uscat.

Fata se apropiă de el și amândoi se așezară unul lângă altul pe o treaptă.

Câtva timp tăcură, apoi Raul Bernard spuse:

— Nu e o aventură cu adevărat romantică aceea prin care trecem?

Felicia nu dădu niciun răspuns. Iși pierduse cu totul cumpătul și acum plângea înăbușit.

Mișcat până în adâncul sufletului de desnădejdea sărmanei fete, Raul Bernard încercă s'o mângâie:

— *Nu plânge, dragă domnișoară Felicia.* Nu pierde nădejdea, căci pe o cale sau altă vom reuși să scăpăm de aici.

— Dar e atât de îngrozitor tot ce ni se întâmplă!...

— Ei da, situația noastră nu e tocmai plăcută, dar nu trebue să pierdem curajul. Inainte de a intra în hambar, am vorbit cu un polițist și i-am spus că am de gând să vin încoace. Poate ne va veni în ajutor.

Cuvintele lui Raul îi dădură oarecare speranță, dar sărmană fată nu era chinuită numai de soarta ei, ci și de aceea a lui Bob.

— Toată vina e a mea, urmă Raul Bernard. *Am fost foarte neprevăzător.* Intâi, *pentrucă* te-am lăsat singură pe șosea și al doilea ar fi trebuit să nu vin singur încoace. Aș fi putut să mă duc la poliție, să cer ajutor și atunci n'am fi ajuns aici, ci banditii ar fi fost prinși.

— *Intenția dumitale a fost* bună. Ai vrut să-mi vii cât mai repede în ajutor.

Cereți mâine numărul 9 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. — 2 lei exemplarul

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 9
20 I 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI - Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Raul își lipi urechea de chepeng (pag. 65).

— Ce folos, dacă am stricat totul cu graba mea? Dacă ar fi vorba numai de mine, ar mai merge; dar dumneata, sărmană fată, cum ai să poți îndura să stai legată, poate toată noaptea!

— Dacă nu se poate altfel, voiu îndura.

— Ticăloșii se sfătuiesc acum ce să facă cu noi. Bine ar fi dacă am putea auzi ce vorbesc.

Raul ridică capul și ascultă.

— Ii aud mormăind, dar nu înțeleg niciun cuvânt.

— N'ar fi bine să te urci mai sus?...

— Ai dreptate; să încerc.

Ferindu-se să facă sgomot, urcă încet treaptă cu treaptă, până când ajunse la capătul de sus al scării unde își lipi urechea de chepeng.

Vorbele celor de sus se auziră mai deslușit și Raul recunoscu glasul Irlandezului.

— Inainte de toate trebue să scrim lui Wilkens, spunea acesta.

Se auzi sgomotul unui sertar tras, foșnet de hârtie, apoi vocea groasă a lui Vardan:

— Ce vrei să-i scrii, Mac?

— Ceea ce ne-am înțeles. Ii voiu cere o sută de mii de dolari.

— Bine. Incepe și spune-ne și nouă ce scrii.

Mac O'Kerem începu să scrie și să citească cu glas tare cuvintele pe care le așternea pe hârtie:

„Domnului Frank Wilkens.

„La Hotelul Bristol.

„Marsilia.

„Presupunem că veți fi îngrijorat de soarta fiului dumneavoastră, văzând că nu s'a mai întors dela cursa de probă pe care a intreprins-o. Ingrijorarea aceasta e îndreptățită, căci fiul dum-

neavoastră se află în mare primejdie. Oferta pe care v'a făcut-o un oarecare Mac O'Kerem n'a fost decât o cursă, căci voiam să facem o afacere bună cu „invenția" noastră, prinzându-vă pe dumneavoastră. N'am reușit în totul, dar în schimb am pus mâna pe fiul dumneavoastră, ceea ce revine cam la același lucru. L-am dus într'un loc atât de ascuns, încât nici cel mai ager copoiu al poliției nu-l va putea descoperi. Pentru eliberarea lui cerem o sută de mii de dolari, pe cari îi așteptăm Joi seara la ora șase, la intrarea satului Canet. Indată ce vom primi banii, fiul dumneavoastră va fi pus în libertate. Dacă veți anunța însă poliția, îl vom face să dispară. Știți ce înseamnă asta".

Irlandezul lăsă tocul din mână și se ridică de pe scaun.

— Ei, ce spuneți?

— E bine așa.

— Atunci să punem scrisorica într'un plic și George o va preda la hotelul Bristol pentru stimmabilul mister Wilkens.

George stătuse tot timpul tăcut și cufundat în gânduri, dar acum spuse îngrijorat:

— Știți ceva? Am presimțirea că treburile au să ne iasă pe dos.

— Lasă-ne în pace cu presimțirile tale. De ce să nu reușim? zise Mac O'Kerem răstit.

— Pentrucă sunt prea mulți cari cunosc planurile noastre.

— Numai Cotofană mai știe.

— Dar Wilkens? Fata a spus doar că a fost înștiințat. Trebue să mărturisesc că afacerea nu-mi mai place de fel.

Vardan dădu din cap și adăugă:

— Cam are dreptate George. Dovadă că sunt pe urmele noastre, este ivirea neașteptată a lui Bernard. Vasăzică acesta ne cunoștea ascunzătoarea.

Și Irlandezul deveni șovăitor.

— Da; proastă afacere. Dar ce să facem acum?

— Să trimitem scrisoarea, dar nu cu George, ci prin poștă.

— Și așa e bine, căci o va primi mâine dimineață. Și noi ce ne facem?

— Spălăm putina.

— Unde?

— Ne vom duce pe insulă, unde se află Norval și Bob Wilkens.

— Dar cine va rămâne să primească banii?

— Asta ar trebui s'o facă Vardan, căci pe dânsul nu-l cunoaște încă poliția.

— Dacă plecați voi, nu rămân nici eu aici, declară însă Vardan.

— Nici nu e nevoie. Poți să te plimbi prin oraș, până când se apropie timpul să primești banii și atunci te vei duce la locul de întâlnire pe care l-am arătat în scrisoare.

— Bine, dar ce facem cu prizonierii noștri din pivniță?

— Ii lăsăm unde sunt.

— Aici nu-i va mai găsi nimeni și vor muri de foame.

— Ce ne pasă!

Raul Bernard auzise destul și coborî scara cu aceeași băgare de seamă cu care o urcase.

— Ai putut auzi ceva? îl întrebă Felicia cu încordare.

— Am auzit tot.

Era atât de agitat, încât îi trebuiră mai multe minute până când să se reculeagă și stătu la îndoială dacă trebue să spuie Feliciei tot ce aflase. Se hotărî să tacă, spre a nu mări și mai mult spaima și desnădejdea sărmanei fete.

— Dar vorbește odată! stărui Felicia nerăbdătoare.

— Am aflat unde l-au dus pe Bob: pe o insulă.

— Pe care? Sunt mai multe prin apropiere.

— Fără îndoială pe una care nu e departe de șoseaua pe care i-am urmărit.

— Doamne, de am fi liberi!...

— Da, l-am putea scăpa îndată.

— Și ce-au mai vorbit?

— Au scris lui Wilkens, cerându-i prețul de răscumpărare.

— De l-ar plăti numai, să poată scăpa Bob din grozava captivitate!

Raul Bernard gândi în sinea lui: De ai ști, sărmană fată, că noi suntem într'o situație mai îngrozitoare ca aceea a lui Bob, amenințați să murim aici de foame!...

38. Incercări care dau greș

Ghemuită într'un colț al unei cabine de pe vaporul „Neptun", Dolores stătea înspăimântată, privind printr'o fereastră ce dădea spre cheiu, la mișcarea de afară. O frică grozavă îi sugruma gâtlejul.

In cabina strâmtă avea impresia că s'ar și afla la închisoare.

Pentru Dumnezeu, trebuia să scape cu orice preț! Nu era cu putință ca dânsa, contesa de Martigny, să ajungă la temniță!

Dar va reuși oare planul lui Barnabe?!... Îi va fi cu putință s'o scape?!

Cât de încet trecea timpul!... Cât de chinuitoare era această așteptare grozavă!... De ar pleca odată vaporul!

Ce fericită ar fi fost, dacă ar fi avut și pe Felicia lângă dânsa!... Poate va mai primi o știre în ultima clipă!

Clopotul vaporului sună strident, dând semnalul acelora cari nu plecau, să părăsească puntea.

Încă vreo câteva minute și vor ridica ancora, mașinile vor începe să duduie și vaporul va părăsi portul.

Încă puțină răbdare! Numai câteva minute!

Și totuși inima contesei zvâcnea cu putere, [illegible] o ființă încleștată.

Numai câteva clipe încă... [illegible]!

Sirena puternică a unui automobil polițienesc făcu să răsune văzduhul, mașina se opri pe cheiu și patru polițiști săriră grăbiți din ea, făcând semne să nu se ridice puntea.

— Totul s'a sfârșit!... Sunt pierdută! gemu sărmana contesă, prăbușindu-se [illegible].

Pe scara care ducea spre cabină se auziră pași grăbiți, ușa fu deschisă cu putere și palid ca un mort, căpitanul Barnabe, se năpusti înăuntru.

Cu o privire îndurerată se uită la Dolores și exclamă deznădăjduit:

— A venit poliția! Totul a fost în zadar!

[illegible] și polițiștii. Unul din ei puse mâna pe umărul contesei, și zise cu glas hotărît:

— În numele legii, ești arestată!

Sărmana Dolores se supuse cu resemnare soartei neîndurate și cu glasul stins murmură:

— *Te urmez.*

Apoi se mai întoarse odată spre căpitanul Barnabe și cu privirea îndurerată, îi zise:

— Îți mulțumesc, scumpul meu prieten, pentru tot ce ai făcut și ce-ai vrut să faci pentru mine.

Barnabe îi luă mâinile.

— Sunt desnădăjduit, Dolores, că în ultimul moment planurile noastre au fost zădărnicite. Dacă aș putea rămâne cel puțin aici, aș pune totul în mișcare pentru a dovedi cât mai repede nevinovăția dumitale. Dar datoria mă cheamă departe și săptămâni, ba chiar luni de zile voiu fi fără știri de la dumneata.

Contesa făcu o mișcare obosită.

— Soarta e mai puternică decât noi, dragul meu prieten. Să nu ne mai plângem, să nu ne mai tânguim, căci totul e în zadar. Rămâi cu bine... adio!

— Nu, nu adio, scumpa mea Dolores, ci la revedere, răspunse Barnabe.

Ea clătină încet capul și zise

— Cine știe dacă ne vom mai revedea vreodată?!

— *Făgăduiește-mi* că vei rămâne tare, Dolores. Orice s'ar întâmpla, nu te lăsa doborîtă. Gândește-te mereu că ai mulți prieteni buni și credincioși, cari te vor ajuta să-ți refaci viața. Dolores, iubita mea, nu uita că mă ai pe mine...

Privirea lui rugătoare și caldă o pătrunse până în adâncul inimii și sărmana femeie se simți cuprinsă de dorul de a se arunca în brațele acestui bărbat atât de bun și iubitor.

Dar în clipa aceea, polițistul, care se retrăsese pentru câteva clipe spre a lăsa pe Do-

lores singură cu Barnabe, intră iar în cabină și spuse:

— Vino repede, nu mai avem timp de pierdut, căci vaporul pleacă.

O ultimă strângere de mână, o ultima privire prin care își spuseră mai mult decât ar fi putut s'o facă prin cuvinte și Dolores, cu capul plecat, cu privirea întunecată de lacrimi, păși în urma polițistului. Își adună toate puterile, pentru a nu se prăbuși și a trece într'o atitudine demnă prin mulțimea de pe cheiu. Nu mai avu curajul să se uite înapoi spre vapor, unde îl știa pe Barnabe cu sufletul îndurerat.

Cu toată starea de slăbiciune în care se afla, Dolores fu dusă îndată în fața judecătorului de instrucție.

Actele privitoare la incendiul de la barul „Valencia" fiind încheiate, judecătorul începu fără întârziere interogatoriul.

— După cum știi, asupra dumitale cade bănuiala că ai pus focul. Ce ai de răspuns la această învinuire?

Dolores avu un zâmbet trist și obosit.

— Că sunt nevinovată. Nu sunt în stare să făptuiesc o crimă atât de înfiorătoare.

— Martorii spun însă că în seara focului te aflai într'o turburare neobișnuită.

— Asta e adevărat, dar oricine altul ar fi fost în aceeași stare, dacă ar fi îndurat ce am avut eu de îndurat.

— Da, adevărat. De la poliție am primit înștiințarea despre reclamația depusă de dumneata și dispariția fiicei dumitale ar fi o explicație pentru turburarea în care te aflai, spuse judecătorul cu bunăvoință. Dar dacă te simți nevinovată, de ce te-ai ascuns și de ce ai vrut să pleci în străinătate cu vaporul „Neptun"?

Dolores rămase câteva clipe cu privirea ațintită în gol, apoi răspunse:

— Voiam să fiu liberă pentru a-mi putea căuta fata, și afară de asta, ar fi fost îngrozitor pentru mine, să mă știe arestată. Tot mai aveam nădejde că se va reîntoarce acasă, însă la închisoare n'ar fi venit niciodată.

— De ce nu? Eu cred că judeci cu totul greșit situația, doamnă contesă, căci dacă fiica dumitale va fi găsită, va fi adusă și ea aici și va trebui să te vadă.

— Ar fi îngrozitor dacă ar trebui să ne revedem aici, zise Dolores, ducându-și mâna la frunte.

— Deocamdată sunt nevoit să te rețin în arest preventiv, doamnă contesă. Nu pot altfel, răspunse judecătorul. Dacă n'ai fi făcut imprudența de a te ascunde și de a încerca să pleci, ți-aș fi putut da drumul în baza unei cauțiuni în bani, dar acum nu mai pot face asta.

Contesa murmură istovită:

— Puteți face ce vreți cu mine: supuneți-mă la interogatorii, închideți-mă, totul îmi este indiferent. Cugetul meu e curat, mă simt nevinovată și dacă este un Dumnezeu în ceruri, atunci mă va scăpa de o pedeapsă nemeritată, după toate suferințele pe cari le-am îndurat în viața mea.

Judecătorul era un om bun și își dădu seama că sărmana femeie avea nevoie de liniște, înainte de a putea urma interogatoriul. Făcu semn unui polițist și îi spuse s'o ducă pe contesă în celula cu numărul 39.

Dolores îl urmă tăcută pe polițist.

Trecu cu pași obosiți prin nenumăratele ganguri și când ajunseră în fața celulei, polițistul deschise ușa, o lăsă să intre și zise:

— Voiu trimite îndată o gardiană, să-ți aducă ceva de mâncare. Dacă vrei să primești un sfat bun de la mine, doamnă Martigny, nu lua lucrurile prea în serios și nu pierde nădejdea. Mulți au fost la arest preventiv și după scurt timp li s'a dat drumul. Ai prieteni destui cari te vor ajuta să-ți recapeți libertatea.

Dolores îi mulțumi bătrânului polițist și zise:

— De ar da Dumnezeu să ai dreptate!

Când rămase singură în încăperea tristă și cu ziduri goale, desnădejdea o cuprinse din nou și izbucni într'un plâns amar.

39. — În așteptare

Mac O'Kerem puse într'un plic scrisoarea pe care o scrisese lui mister Wilkens, scrise adresa, apoi se ridică de la masă și zise scurt:

— Să mergem.

Vardan îl opri însă:

— Așteaptă puțin, să mai pun o greutate deasupra chepengului, să nu le treacă prin gând prizonierilor noștri s'o șteargă. Hai, George, ajută-mi să car vinciul ăla de colo.

Amândoi apucară un vinciu greu și îl târîră deasupra chepengului, apoi părăsiră hambarul. Când ieșiră în strada întunecată, se uitară cu băgare de seamă în toate părțile, pen-

tru a vedea dacă nu-i pândeşte cineva, apoi înaintară spre străzi mai luminate unde merseră alături ca nişte cetăţeni paşnici şi de treabă.

— Pe ce drum vreţi să vă duceţi până la insulă? întrebă Vardan, căci despre aceasta nu vorbiseră încă.

— Vom merge cu maşina până la ţărm, acolo vom da semnalul luminos şi Norval va veni cu barca să ne ia, propuse George.

Dar Irlandezul nu se învoi.

— Dacă ne vom bizui numai pe luntre, atunci vom fi pe insulă ca într'o capcană. Gândeşte-te că s'ar putea ca poliţia să ne dea de urmă. Cum vom putea scăpa cu barca?

— Ai dreptate. Propune tu ceva mai bun.

— Trebue să facem neapărat rost de o barcă cu motor.

— De unde vrei s'o iei aşa de repede?

— Foarte uşor. Pe ţărm sunt o mulţime de bărci cu motor de ale Clubului Sportiv şi pe vremea asta nu e nimeni pe acolo.

— Ideea e bună, dar bărcile sunt prinse cu lanţuri şi lacăte.

— N'ai un cleşte cu tine?

— Numai pe cel mic. Cel mare e în cutia de unelte a maşinii.

— Ajunge şi cel mic, căci lanţurile de la bărci nu sunt prea groase şi nici lacătele prea solide.

Se îndreptară spre ţărm unde erau mai multe pavilioane de ale cluburilor sportive.

— Să încercăm chiar la prima barcă.

George o luă înainte, urmat de Vardan şi Mac O'Kerem. Ajungând la o punte de debarcare unde erau legate mai multe bărci cu motor, George scoase cleştele din buzunar şi începu să taie lacătul cu care era prins lanţul uneia din bărci. După câteva minute lanţul căzu zornăind la pământ şi George zise râzând:

— S'a făcut!

Se urcă cu Mac O'Kerem în barcă şi spuse lui Vardan:

— Tu şterge-o acum cât mai repede şi vezi de fă treaba bine. Aibi grijă să nu întârzii la întâlnire.

— Nu vă fie teamă, voiu ajunge la timp.

— Indată ce vei avea banii, vii după noi.

— Voiu pleca cu Lincoln-ul.

— Fă cum vrei.

George împinse barca de la mal, servindu-se de o prăjină şi se depărtă în larg, până când sgomotul pe care l-ar fi făcut motorul nu mai putea fi auzit.

— Aşa, acum putem da drumul şi motorului ca să înaintăm mai repede.

Mac O'Kerem, care se pricepea mai bine la mânuirea motoarelor de la bărci, îl puse în mişcare şi porniră în largul mării. Merseră mai bine de un ceas şi zăriră în sfârşit insula la oarecare depărtare.

— Vila noastră nu se vede deloc, zise George care avea privirea aţintită înainte.

— Cu atât mai bine, căci nimeni nu-şi va putea închipui că se află cineva pe insulă. E o ascunzătoare minunată pentru noi şi poliţia poate să ne caute mult şi bine fără să ne găsească.

— Ar putea să ne descopere, numai dacă i-ar trăda cineva locul.

— Cine ar putea să facă aşa ceva?

George dădu din umeri.

— De multe ori se întâmplă lucruri la care nici nu te aştepţi.

— Ce e cu tine, George? De câtva timp cobeşti neîncetat a rău; pretutindeni vezi primejdii. Ai început de când eram încă în hambar.

— E mai bine când omul se gândeşte la toate. In felul acesta se fereşte de surprize neplăcute.

Se apropiaseră de insulă şi Mac O'Kerem opri motorul. Amândoi luară vâslele şi mânară barca încet mai departe.

— Cine e acolo? auziră un glas strigând.

— Noi suntem, răspunse George.

Norval ieşise din colibă şi îi aştepta la mal.

— Ajută-ne să tragem barca, îi strigă Mac O'Kerem.

Norval intră în apă, George şi Mac se dădură şi ei jos şi toţi trei împinseră barca, până când Norval spuse:

— Ajunge, am proptit-o.

Se urcară pe mal unde Norval îi întrebă, uimit de venirea lor neaşteptată:

— Dar ce e cu voi de aţi apărut aşa deodată?

— Dă-ne întâi ceva de mâncare, căci ne este foame. Pe urmă îţi vom povesti aventurile noastre.

Când intrară în colibă, Mac O'Kerem zări pe Bob, care şedea tăcut pe o bancă, şi-l întrebă râzând:

— De ce eşti aşa de supărat, dragă mister Wilkens? Nu te simţi bine?

Bob îi aruncă o privire plină de dispreț, nu-i răspunse însă niciun cuvânt.

Norval puse pe masă o sticlă cu rachiu, o pâine și o bucată de slănină, scoase cuțite din sertarul mesei, apoi își îndemnă tovarășii:

— Beți și mâncați și povestiți-mi ce-ați făcut și ce v'a adus pe neașteptate încoace.

— In oraș ni s'a înfierbântat pământul sub picioare, răspunse Irlandezul — și îi povesti apoi cum dăduseră peste Felicia.

Vorbind de ea, Mac O'Kerem o numea „fata" căci nu-i cunoștea încă numele. Totuși Bob auzind mereu vorbindu-se de o fată, deveni atent și întrebă:

— Cum arată fata de care tot vorbiți?

— Te interesează?

— Da, foarte mult.

— E foarte frumoasă. Nu cumva e logodnica dumitale?

— Descri-o mai lămurit.

— E un îngeraș blond și drăgălaș, și frumoasă ca o zână.

— Și ce-ați făcut cu dânsa?

Bob puse această întrebare cu vocea sugrumată de emoție, fiind încredințat că e vorba de Felicia lui.

— Am lăsat-o la hambar. Dacă bătrânul tău ne va da banii, atunci poți să te duci s'o iei de acolo. E în pivniță, împreună cu Raul Bernard.

Bob nici nu mai întrebă cine e Raul Bernard. Înțelesese un singur lucru: că și Felicia încăpuse pe mâinile acestor bandiți și că fusese închisă într'o pivniță.

Dacă tatăl său va plăti suma cerută de ei, va putea scăpa și se va duce s'o scoată pe Felicia din închisoarea unde o aruncaseră acești ticăloși. Dar dacă bătrânul Wilkens nu va plăti?!

Nemaiputându-se stăpâni, sări în picioare și se plimbă agitat prin colibă.

— Te roade la inimă ce ți-am spus, ai? spuse Irlandezul batjocoritor. Ai vrea să ne...

— Să vă plătesc cu pumnii mei tot ce i-ați făcut fetei.

— Nu i-am făcut nimic altceva, decât că am închis-o. Poți fi liniștit. Dacă bătrânul tău va plăti, îți vei revedea drăguța; dacă nu, rămâne acolo unde am închis-o și nimeni n'o va mai vedea.

Bob se simți cuprins de amețeală.

Felicia lui!... In primejdie!... Era îngrozitor!

40. — Ingrijorare

Frank Wilkens petrecuse o noapte foarte agitată.

Pentru întâia oară în viața lui nu reuși să se liniștească când văzu că Bob nu se întorsese până la miezul nopții de la cursa de încercare. Nici Mac O'Kerem nu mai dăduse vreun semn de viață.

Lui Frank Wilkens îi reveneau mereu în minte vorbele lui Coțofană.

Să fi spus oare adevărul?

Dar mai era și cu putință ca Bob să fi regăsit pe Felicia și să fi plecat cu dânsa.

Era în stare să facă așa ceva, căci de copil începuse să dea dovezi de o voință dârză și îndărătnicie.

Din această pricină, cu toată întârzierea lui Bob, Frank Wilkens nu se putu hotărî să anunțe poliția. Poate nici nu era vorba de o răpire a lui Bob, ci de o aventură de dragoste și nu voia să afle alții despre ea.

Pentru nimic în lume n'ar fi vrut să se știe că fiul lui fugise cu fata cunoscutei contese blonde din Marsilia.

Se hotărî să mai aștepte până a doua zi și atunci va vedea dacă este nevoie să ia alte măsuri.

Neputând dormi, începu să lucreze și reuși să mai uite de necazurile din timpul din urmă.

In dimineața următoare, foarte devreme, auzi o bătaie în ușă. Răspunse repede, crezând că poate va fi Bob, dar se înșelase. In odaie intră un servitor care îi aduse o scrisoare. In primul moment crezu că e de la Bob, dar aruncând o privire asupra plicului, văzu că adresa era scrisă de o mână cu totul străină. Făcu semn servitorului să plece și când fu singur, deschise scrisoarea.

Abia citi însă primele rânduri, când un blestem îi ieși de pe buze și începu să se plimbe agitat prin odaie.

Vasăzică Coțofană spusese adevărul. De astădată avea dovada în mână că Bob fusese prins de bandiți.

Aceștia aveau nerușinarea să-i ceară o sută de mii de dolari pentru băiatul lui!

Wilkens avu un râs silit. Deși era bogatul rege al automobilelor, totuși, n'avea disponibili la dânsul o sumă atât de mare.

Bob era în primejdie și el, tatăl lui, nu făcuse

niciun pas pentru a-l scăpa, fiindcă îi fusese teamă de un scandal prin care prestigiul lui ar fi suferit.

Acum însă nu mai era timp de pierdut.

Wilkens se îmbrăcă repede și părăsi hotelul. Sări în primul automobil care îi ieși în cale și plecă la Prefectura Poliției unde fu primit de doi comisari, cari ascultară reclamațiunea lui și citiră scrisoarea bandiților.

Câteva clipe domni tăcere; cei doi comisari se uitară unul la altul, apoi unul din ei zise:

— Pare să fie o bandă foarte primejdioasă aceea în mâinile căreia a căzut fiul dumitale, mister Wilkens.

— Cred că veți reuși să prindeți pe acești tâlhari?

Comisarul zâmbi.

— Îți închipui poate că e suficient să ne ducem la locul de întâlnire arătat în scrisoare, pentru a pune mâna pe ei?

— Negreșit.

— Nu e chiar așa de simplu și ușor, mister Wilkens. Câinii ăștia sunt trecuți prin ciur și prin dârmon și lucrează după un anumit sistem. Ei cunosc pe toți dela poliție și dacă s'ar duce cineva dela noi, nici n'ar veni la întâlnire. Cel mai bun lucru e să te duci chiar dumneata.

Wilkens izbucni în râs.

— Ca să mă prindă și pe mine și să ceară de două ori mai mulți bani! Nici nu mă gândesc. Nu vreau să am de-aface cu acești nemernici.

— Atunci trimite un mijlocitor.

— Nu cunosc pe nimeni la Marsilia, căruia să-i pot încredința o asemenea însărcinare.

Unul din comisari, care până acum tăcuse, se amestecă în vorbă:

— Eu aș ști pe cineva, care ar fi bun pentru o astfel de misiune.

— Pe cine?

— Coțofană. Il avem chiar la îndemână. Astănoapte a fost găsit beat pe stradă și adus la poliție. Cred că până acum și-a făcut somnul și i-a trecut beția. Va primi cu plăcere însărcinarea. Când e treaz, e un om foarte detreabă.

— Ideea e bună, spuse celălalt comisar.

Apăsă pe un buton și când intră un polițist, îi porunci să-i aducă pe Coțofană.

Pe când așteptau, se auzi soneria telefonului. Unul din comisari ridică receptorul, ascultă câteva clipe, apoi începu să ia note, repetând cuvintele:

— Daaa... Raul Bernard... Fiul senatorului Bernard a dispărut de ieri seară... Ultima oară a fost văzut la Clubul Sportiv împreună cu Coțofană și o fată tânără cu care a plecat apoi cu automobilul... Daa... Pe la miezul nopții a fost văzut iar la club, dar prietenii de acolo fiind cam cu chef când l-au văzut, nu mai pot da indicații precise.

Pe când comisarul vorbea încă la telefon, Coțofană fu adus în cameră și ascultă o parte din convorbire. Când comisarul închise aparatul, bătrânul începu să se vaiete:

— Doamne, ce-am făcut?! Acum voiu fi tras la răspundere că eu l-am îndemnat pe domnul Bernard să plece cu fata. Dar am vrut numai binele ei!

Începu apoi să povestească tot ce se petrecuse, cum oprise pe Felicia dela sinucidere, cum ea surprinsese convorbirea bandiților, cum acestia fuseseră urmăriți, cum chemase pe Wilkens la telefon și acesta răspunsese că Bob plecase, așa că veniseră prea târziu.

— Veți recunoaște și dumneavoastră că n'am vrut să fac nimic rău, când l-am rugat pe domnul Bernard să ne vie în ajutor, încheiă bătrânul lunga lui povestire. L-am înștiințat și pe mister Wilkens, rugându-l să ceară ajutorul poliției și să împiedece pe bandiți dela înfăptuirea planului lor. Dar el nu m'a crezut și așa s'a întâmplat nenorocirea.

Desnădăjduit, sărmanul Coțofană căzu pe un scaun și își acoperi fața cu mâinile.

Frank Wilkens se plimba agitat prin cameră, căci se adeverise bănuiala lui, că Felicia ar fi amestecată în toată această afacere și pe lângă dânsa și fiul unui senator.

De ce nu dăduse de ieri crezare spuselor lui Coțofană?... De ce nu anunțase îndată poliția?

Dar acum toate mustrările erau în zadar.

— N'am crezut cu putință că și'n Franța ban-

diții sunt în stare să dea astfel de lovituri. Dar acum nu mai e timp de pierdut și trebue să procedăm repede.

Comisarul nu luă în seamă vorbele lui Wilkens, ci se îndreptă spre Coțofană și-l întrebă:

— Cum arăta fata pe care ai găsit-o? Dă-mi toate lămuririle. Cum o chiamă?

Coțofană n'avu multe de povestit, căci ea nu-i spusese povestea vieții ei. Singurul lucru pe care îl știa sigur, era că o cheamă Felicia.

Comisarul aruncă o privire plină de înțeles colegului său și spuse:

— Acum nu mă mai îndoiesc câtuși de puțin că fata asta e fiica contesei blonde.

— Și eu sunt încredințat de asta, răspunse celălalt, — apoi adresându-se lui Frank Wilkens îl întrebă:

— Știi cumva, dacă între fiul dumitale și contesa de Martigny era vreo legătură?

Wilkens șovăi o clipă, apoi răspunse:

— Nu știu nimic.

Cu această declarație cei doi comisari socotiră această parte a afacerii ca rezolvată. Pentru moment era vorba să ia toate măsurile pentru prinderea banditilor.

Unul din comisari se adresă lui Coțofană și-i zise:

— Fiindcă dumneata cunoști toată afacerea, ne-ai face un mare serviciu, dacă te-ai duce la locul de întâlnire și te-ai preface că vrei să tratezi cu tâlharii aceștia. Câțiva oameni de ai noștri vor fi ascunși în apropiere pentru a pune mâna pe bandit. Te încumeți să-ți ei însărcinarea asta?

Coțofană dădu din cap și răspunse bucuros:

— Sunt gata să fac orice, mai cu seamă că nu e vorba numai de viața lui Bob Wilkens, ci și a altor doi tineri.

— Vasăzică ne-am înțeles, Coțofană. Ți se va da o sumă de bani, pe care tei vei preface că vrei s'o oferi banditului. Bineînțeles că vei căuta pe toate căile să-l ții de vorbă, până când se vor apropia îndeajuns oamenii noștri, ca să nu ne scape.

Coțofană duse mâna la piept și răspunse:

— Vă puteți bizui pe mine. Dacă e vorba să le venim de hac unor asemenea tâlhari, sunt gata să-mi dau și viața.

Se mai sfătuiră asupra amănuntelor planului, apoi Coțofană plecă spre locul de întâlnire.

La oarecare depărtare în urma lui veneau câțiva polițiști voinici, îmbrăcați în haine civile, spre a nu fi recunoscuți.

Mister Frank Wilkens se întoarse la hotel, pentru a aștepta acolo desfășurarea evenimentelor. In primele ceasuri nerăbdarea lui crescu la culme și pentru întâia oară în viața lui simțea o încordare a nervilor cum n'o mai cunoscuse până atunci.

Era doar în joc viața singurului său copil. Il va revedea oare? Sau va cădea victimă a nelegiuiților? Nu îndrăznea să-și răspundă la aceste întrebări.

41. Dispăruți

Mac O'Kerem, George și Norval duceau pe mica insulă o viață de adevărați bandiți. Toată ziua jucau cărți, înșelându-se unul pe altul și trăgeau la măsea dintr'o damigeană mare cu rachiu. De câteva ori se luaseră la ceartă, se înjuraseră, pentru a se împăca apoi și a juca mai departe, ca buni prieteni.

Lui Bob Wilkens nu-i făcuseră loc la masă, așa că acesta ședea pe o ladă în care se aflau proviziile banditilor.

Era dus pe gânduri. Emoțiile din ultimele zile păreau să-l fi istovit și nici nu-și mai dădea osteneală să caute vreo cale de scăpare.

Deodată Mac O'Kerem îl trezi din gândurile lui cu întrebarea:

— Ia spune, ai parale la tine?

— Negreșit că am ceva bani. Mă miră că nu mi i-ați șterpelit până acum.

— Nu suntem hoți și nu prădăm pe nimeni, răspunse Mac O'Kerem cu mândrie.

— Sunteți niște tâlhari nemernici și nimic mai mult, îi aruncă Bob în față.

— Ia nu ne mai ocărî. Până acum n'ai niciun motiv să te plângi de noi, căci ne-am purtat destul de bine cu tine. — Știi să joci poker?

— Vrei cumva să joc cu voi?

— Da.

— Atunci trebue să mă dezlegați.

Mac O'Kerem se uită întrebător la tovarășii lui...

— Ce ziceți, să încercăm?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 10
21 I 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Cu un topor, Norval sparse fundul bărcii (pag. 15)

— Fără nicio grijă. De aici nu poate să fugă şi nici să ne doboare nu poate, căci suntem trei, şi el unul singur.

George se sculă şi desfăcu curelele cu care era legat Bob.

Mâinile acestuia erau amorţite, aşa că nici nu putu să le mişte îndată.

— Vino încoace şi trage un gât de rachiu. O să te desmorţească, zise Mac O'Kerem, umplând un pahar şi întinzându-l lui Bob.

Tânărul goli paharul şi se simţi mai bine.

— Mai vrei unul? întrebă Irlandezul.

Bob dădu din cap, îşi frecă mâinile, goli al doilea pahar, apoi se aşeză la masă. Zări o cutie cu ţigări şi fără a mai cere voie, luă una şi o aprinse. Ii era tare foame şi nădăjduia s'o mai potolească prin fumat.

Irlandezul făcu cărţile, le împărţi şi jocul începu iar.

Bob n'ar fi crezut niciodată, că în situaţia în care se afla, jocul i-ar putea procura distracţie. După scurt timp toată atenţia lui era însă îndreptată asupra cărţilor. Mânca şi bea voios, fuma o ţigară după alta şi începu să se simtă destul de bine.

Fiind un jucător bun de poker şi ştiind să facă şi cacealmale îndrăzneţe, începu să câştige, aşa că la un moment dat Mac O'Kerem zise supărat:

— Mai bine făceam dacă îmi căutam de treabă şi nu te pofteam la joc.

— Ei lasă, îl mângâiă George, bătrânul o să ne dea înmiit înapoi, ce pierdem acum.

Irlandezul se uită la ceas.

— Dar ce e cu Vardan de nu mai vine? *Ar fi putut să fie de mult aici.*

— Pesemne că ia măsuri să nu fie urmărit, așa că îi *trebue timp mai mult.*

In clipa aceasta se auzi sunetul puternic al unui claxon.

George sări în *picioare și zise:*

— Asta-i el!

Și ceilalți se sculară de la locurile lor.

— Du-te cu barca la țărm și adu-l încoace, strigă Mac O'Kerem lui George, care și ieșise din colibă.

Ceilalți doi plecară după dânsul și îl ajutară să împingă barca în apă.

După vreo jumătate de oră cei de pe insulă zăriră barca întorcându-se. Priveau toți cu încordare, fără să spună un cuvânt.

In sfârșit, unul din ei spuse, respirând ușurat:

— *E Vardan!*

Incă vreo câteva lovituri de vâslă și barca se lovi de mal.

*Mac O'Kerem nici nu așteptă bine să co*boare Vardan, și-l întrebă:

— Ți-a dat banii?

Vardan răspunse cu un surâs *inciudat:*

— Nu mi-a dat nimic. Totul a mers pe dos.

Mac O'Kerem se dădu un pas înapoi și zise buimăcit:

— Cum?... Totul a mers de-a'ndoaselea?...

Vardan clătină din cap.

— Dealtminteri ar fi trebuit să ne așteptăm la așa ceva.

— Vasăzică nici n'a venit? întrebă Irlandezul, înfuriat.

— N'a venit.

Plin de mânie, Mac bătu din picior și se răsti la ei:

— Mii de draci! Vorbește lămurit; ce s'a întâmplat?

— La timpul hotărît m'am dus la locul de întâlnire și m'am ascuns după un tufiș de unde puteam cuprinde cu vederea toată șoseaua. Mașina o lăsasem în sat.

— *Lasă dracului amănuntele, spune mai repede cum au mers lucrurile mai departe, se răsti Irlandezul, nerăbdător.*

— *Ei bine, după ce am stat câtva timp la pândă, văd deodată o mogâldeață care se apropia. Cine credeți că era?*

— *Lasă dracului cimiliturile și vorbește.*

— Coțofană... cocoșatul!...

— El?...

Mac O'Kerem dădu neîncrezător din cap.

— *Ai vorbit cu dânsul?*

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă bănuiam o capcană. Fără nicio îndoială că prin apropiere erau ascunși polițiști cari voiau să puie mâna pe mine. Vă aduceți aminte de vorbele fetei, că și Coțofană cunoaște toată afacerea?

— Poate fusese trimes de Wilkens?

— Nu l-ar fi ales pe Coțofană pentru asemenea însărcinare. Eu sunt sigur că era o capcană; asta nu mi-o scoate nimeni din cap.

— De, se prea poate, dar totuși ar fi trebuit să încerci.

— Și să mă las prins!... Ți-e ușor să vorbești, căci nu era pielea ta în joc. Tu întotdeauna pui pe alții la treburi de astea grele, ca să nu ți se întâmple ție nimic, și pe urmă faci pe grozavul. De ce nu te-ai dus tu să iei banii?

Pe măsură ce vorbea, mânia lui Vardan creștea și se uita înfuriat la Irlandez.

— De ce să ne mai certăm acum? zise acesta, *împăciuitor. Dacă lovitura n'a reușit, cu atât mai rău.*

— Nu mai putem face nimic, zise George și trebue să ne îngrijim de siguranța noastră. Dacă poliția ne-a dat de urmă, atunci nu mai suntem siguri aici.

— Da, trebue s'o luăm la sănătoasa și asta cât mai repede, încuviință Norval.

Mac O'Kerem se uită întrebător la complicii lui.

— Ce ziceți?.. Sunteți de părere să ne întoarcem la țărm?

— Da, însă nu chiar aici în apropiere.

— Dar trebue să luăm mașina.

— Las-o dracului de mașină. Dacă vom avea nevoie, vom face rost de alta. Eu sunt de părere să ne urcăm în barca cu motor și să plecăm în Italia; acolo nu ne vor căuta.

— Să plecăm chiar acum?

— *Negresit.*

— Atunci ar fi timpul să-i legăm băiatului piatra de gât și să-l aruncăm în mare.

— La ce bun? E destul dacă îl lăsăm aici, fu de părere Norval. Am nas bun și îmi miroase a furtună. Atunci așa și așa e pierdut, fără să mișcăm un deget. Insula va fi inundată și apa

va lua coliba cu tot ce e în ea. Numai barca trebue s'o găurim, ca să nu se poată folosi de ea.

Spunând aceste cuvinte, ticălosul luă un topor, se duse la mal şi dădu câteva lovituri în fundul bărcii, făcând o gaură destul de mare, pentru a lăsa să pătrundă apa.

42 — Tortura

Tăcuţi şi înspăimântaţi, Felicia şi Raul Bernard şedeau pe scara înfiorătoarei lor temniţi şi aşteptau.

Ce?

Nici ei n'ar fi fost în stare să dea un răspuns la această întrebare, căci nu mai aveau nicio licărire de speranţă.

Raul auzise cum banditii rostogoliseră un obiect greu deasupra chepengului care închidea ieşirea din pivniţă şi cum părăsiseră hambarul.

Vasăzică îşi înfăptuiseră ameninţarea şi îi lăsaseră în voia soartei lor grozave.

După plecarea nemernicilor, tânărul, cuprins de furie, mai încercă odată să se desfacă din legături, dar frânghia îi tăia şi mai adânc în carne şi mâinile-i amorţiră şi se umflară.

Acum şedea resemnat şi abătut, neştiind ce să mai facă.

Nişte şobolani se apropiară de ei cu îndrăzneală, văzându-i nemişcaţi. Felicia se feri cu desgust.

Din când în când se auzea clipocitul apei din pivniţă, din care venea un miros rău de putregaiu.

Trecu ceas după ceas şi cei doi tineri se simţeau din ce în ce mai istoviţi. Abia se mai puteau ţine drept pe scara pe care şedeau.

Dar după câtva timp Raul îşi adună toate puterile şi se ridică brusc în picioare, încât scara şubredă trosni.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Felicia cu voce obosită.

— Trebue să căutăm o scăpare. Doar nu vom aştepta aici până când vom muri de foame.

Urcă treptele şi apăsă cu umărul chepengul, dar acesta nici nu se mişcă din loc. Aşa dar pe aici nu era nicio posibilitate de a ieşi afară din pivniţă! Coborî iar treptele şi se opri lângă Felicia, care îl întrebă:

— Aşa e că nu putem ieşi?

— Trebue să ieşim.

— Pe unde şi cum? Nu putem face altceva decât să aşteptăm ce au de gând banditii cu noi.

— Nu vor mai face nimic. Au spălat putina şi ne-au lăsat în voia soartei. Ştii ce înseamnă asta?... Că trebue să murim de foame.

Felicia scoase un strigăt de spaimă.

— De unde ştii?

— Am auzit doar ce au vorbit, când am ascultat adineauri.

— Dumnezeule!... Asta ar fi îngrozitor.

— Nu-ţi fie teamă, că nu se va întâmpla chiar aşa cum vor aceşti nelegiuiţi.

— Dar cine să vie să ne scape?.. Ai avut nădejde în ajutorul poliţistului cu care spui că ai vorbit. Dar se vede că a uitat de noi; altfel ar fi venit cineva până acum.

— Nu mai trebue să ne bizuim pe alţii, ci să vedem singuri ce este de făcut. Voiu încerca încă odată să desfac legăturile.

Raul coborî cele câteva trepte şi dibui pe întunerec până când ajunse la un perete. Căută o asperitate oarecare de care să frece frânghia până când se va rupe, dar rămase desamăgit, căci zidul era neted. Se întoarse iar la Felicia şi o întrebă:

— Ai dinți buni?

— De ce mă întrebi?.. Vrei să rod sfoara?

— Nu; însă să încerci să desfaci nodul cu dinții.

— De ce nu ne-am gândit de la început la asta?... Ai dreptate, poate va merge.

Raul se așeză astfel în fața Feliciei, încât aceasta să poată apuca nodul cu dinții, apoi începu să tragă.

Felicia dădu drumul nodului și zise:

— Nu așa tare, căci îmi rupi dinții.

Apoi încercă încă odată și, în sfârșit, reuși să desfacă prima înodătură. A doua merse mult mai ușor.

— Gata! strigă ea bucuroasă.

Raul trase cu toate puterile de frânghie, care se desfăcu și, în sfârșit, putu să miște mâinile, să puie iar sângele în mișcare.

— Așa, acum e rândul dumitale.

Incepu s'o deslege și pe dânsa, dar deodată se opri.

— Ce-a fost asta? întrebă ela ascultând încordat.

Deasupra lor se auziră pași grăbiți. Cine să fie? Ascultară, tremurând de încordare. Să se fi întors oare banditii?

Dacă, într'adevăr, ai lor erau pașii cari se auzeau, atunci nu le putea folosi la nimic că reușiseră să desfacă legăturile.

Rămaseră nemișcați și abia îndrăsneau să respire.

— E numai unul singur, — șopti Raul.

— De-ar fi Coțofană! făcu Felicia.

— N'ar fi bine să strigăm?

Tânărul urcă repede scara și începu să bată cu putere în scândurile chepengului, strigând:

— Ei! Cine-i acolo?

Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi un glas răspunse:

— Eu sunt... Coțofană! Cine mă strigă?

— Raul Bernard!

— Dumnezeule!.. Dar unde ești?

— Aici, jos, în pivniță. Scapă-ne, Coțofană!.. Repede... Dă-ne ajutor!

Cocoșatul rămase câteva clipe buimăcit, neștiind ce să facă.

Din nou răsună strigătul după ajutor și bătăile în dușumea.

Bătrânul se uită în jurul lui și în sfârșit descoperi chepengul, peste care era așezat un vinciu greu.

Nu stătu mult pe gânduri și adunându-și toate puterile începu să-l miște puțin câte puțin din loc. Era o muncă grea pentru sărmanul bătrân, dar erau în joc două vieți omenești!

Se opinti din răsputeri, punând ba un umăr, ba altul și în sfârșit, după vreun sfert de ceas reuși să dea vinciul la o parte. Ridică repede chepengul și în aceeași clipă Raul Bernard sări afară.

— Coțofană, dragul meu Coțofană! strigă el, îmbrățișându-l.

Dar Coțofană nu se lăsă mișcat de bucuria tânărului, căci mai avea o greutate pe suflet și prima lui întrebare fu:

— Unde e fata?

— Aici! răspunse un glas subțirel și bătrânul zări pe Felicia, care urcase treptele și apăru acum din deschizătura întunecoasă a pivniței.

Cocoșatul respiră ușurat, luă mâinile Feliciei, le strânse într'ale sale și zise:

— Slavă Domnului că te-am găsit! Am îndurat chinuri grozave și am avut cele mai amare remușcări. Mulțumesc lui Dumnezeu că am putut să te scap.

Se uită lung la cei doi tineri, dar se înspăimântă când văzu fețele lor palide și privirile stinse.

Raul Bernard râse însă bucuros și spuse:

— Nu fii îngrijorat, bunul meu prieten. Ai venit la timp. Dumitale îți datorăm că am scăpat din vizuina asta grozavă.

— Lasă acum mulțumirile și spune-mi mai bine cum ați ajuns aici?

— Doar ți-am spus și la club că...

Bătrânul se scărpină încurcat la ceafă și mormăi:

— Da, mda... la club... Ai văzut ce-au făcut băieții cu mine... Mi-e rușine când îmi aduc aminte... S'o ia dracu de băutură...

— Ei lasă acum, Coțofană, zise Raul râzând, nu te mai întrista. Ascultă mai bine cum s'au petrecut lucrurile — și Bernard îi povesti toate întâmplările și tot ce aflase.

— Minunat! strigă cocoșatul. Poate tot vom reuși să punem mâna pe nelegiuiții ăștia?

Raul îl privi cu îndoială.

— Crezi că va fi cu putință?

— Eu una am pierdut toată nădejdea, se amestecă Felicia în vorbă, suspinând. Cine știe unde l-au dus pe sărmanul Bob?

— Nu fi îngrijorată, răspunse Coțofană. Câtă

vreme e încă în viață, nu trebue să pierdem speranța.

La rându-i, Coțofană povesti tot ce i se întâmplase în dimineața acelei zile și încheiă:

— Ceea ce avem de făcut acum, e să mergem cât mai repede la poliție și să spunem tot ce știm.

Raul Bernard îi curmă vorba, clătinând capul:

- Să lăsăm poliția să-și vadă de treburile ei. Pentru mine lucrează mult prea încet; am avut dovada. Dacă vrem să-l scăpăm pe Bob, trebue să lucrăm noi înșine.

— Ai de gând să-l scapi singur de pe insulă?

In ochii lui Raul se ivi o lucire de bucurie și în el se deșteptă pofta de aventuri. Uitase din ce situație scăpase numai cu câteva clipe înainte, așa că spuse cu însuflețire:

— Da, eu însumi am să-l scot de pe insulă. Ai să vezi că voiu reuși.

Coțofană avu un zâmbet cam ironic și neîncrezător:

— Se vede că nu te-ai săturat încă de aventuri și vrei să mai încapi odată în mâinile banditilor?

— De astă dată nu-mi vor mai putea face nimic. Mă voiu feri și îi voiu da gata.

— Singur?

— Bine înțeles că nu. Dacă voiu povesti cele întâmplate câtorva prieteni de ai mei, îmi vor da cu plăcere o mână de ajutor. Voiu vorbi cu trei din ei, așa că socotindu-ne și pe noi doi, vom fi cu totul cinci — deci destui ca să putem scăpa pe Bob Wilkens de pe insulă. Mă bucur de pe acum de aventura asta.

Și Felicia strigă încântată:

— Merg și eu cu voi!

— Plecăm, plecăm! E ușor de spus, dar cu ce vreți să ajungem până la insulă?

— Foarte ușor; voiu lua barca cu motor a clubului.

— Dar știi pe ce insulă au dus ticăloșii pe Bob Wilkens?

— O voiu găsi cu ajutorul hărții. Cunosc locul de pe coastă până unde s'au dus cu automobilul și nu departe de acolo trebue să fie și insula.

— După vorbele dumitale, totul pare să fie foarte simplu și ușor.

— Așa și este. Când banditii ne vor vedea venind, vor spăla putina, vor lăsa pe tânărul Wilkens pe insulă și noi îl vom lua lesne de acolo.

— Mi-e teamă că sunt niște tâlhari îndrăzneți cari se vor apăra și nu vor lăsa atât de ușor să le scape prizonierul.

Raul făcu o mișcare nepăsătoare cu mâna.

— Nu trebue să-ți fie teamă de nimic, căci nemernici de teapa lor sunt de obiceiu lași. Știu numai să atragă oamenii în cursă, dar când e vorba de o primejdie adevărată, o iau la fugă.

Coțofană păru să mai stea la îndoială și îl sfătui încă odată:

— Renunță mai bine la planul dumitale și dă toată afacerea pe mâna poliției. E mai sigur.

— Și poliția va veni, ca de obiceiu, prea târziu. Noi însă n'avem timp de pierdut. Situația e astfel că de fiece clipă depinde viața lui Bob Wilkens. Dacă vor vedea că nu le-a reușit lovitura, banditii sunt în stare să-l omoare, pentru a se răsbuna.

— Ai dreptate, încuviință Felicia. N'avem nicio clipă de pierdut și trebue să lucrăm repede, dacă nu vrem să primejduim viața sărmanului Bob.

Raul Bernard dădu din cap.

— Haideți atunci, să plecăm. Ce mai stăm aici?

— Și unde mergem?

— La club.

Părăsiră hambarul și ieșiră în stradă. Felicia și Raul încântați că vedeau iar lumina soarelui. Tânăra fată era fericită, putând să nădăjduiască din nou că va reuși să scape pe Bob din ghiarele banditilor.

43. — Iubirea nu uită

Când ajunseră la club, era foarte devreme, așa că sala în care intrară o găsiră pustie. Nici unul din tinerii sportivi nu veniseră încă.

Felicia fu mulțumită că în felul acesta putea să găsească liniște și să-și potolească turburarea în care se afla din pricina lui Bob.

Raul se duse îndată la locuința gardianului clubului și de la fata acestuia împrumută îmbrăcăminte uscată pentru Felicia, a cărei rochie se udase și se murdărise în pivniță. Apoi îngriji să i se aducă un ceai fierbinte și ceva de mâncare.

Chemă la telefon pe trei din cei mai buni

prieteni ai lui și explicându-le despre ce este vorba îi rugă să-i dea ajutor pentru a-l scăpa pe Bob Wilkens.

Plină de recunoștință, Felicia îl urmărea cu privirea în toate mișcările lui și când se apropiă iar de masa la care ședea, îi spuse:

— Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi-l dai, punându-ți chiar viața în primejdie.

Raul Bernard se uită lung la dânsa și răspunse:

— Deocamdată n'avem timp să vorbim de vreo răsplată. Vom vedea mai târziu. In orice caz sunt fericit că te pot ajuta să-ți descarci sufletul de o povară apăsătoare.

Deși în timpul captivității lor comune, tânăra fată nu-i povestise nimic, bănuia totuși că între ea și Bob Wilkens era o legătură mai strânsă. Cu toate acestea o rază de speranță se ivi în sufletul lui, căci frumusețea gingașe a acestei fete îl impresionase adânc.

Felicia nu bănuia nimic din ce se petrecea în sufletul lui Raul Bernard. Toată grija ei era pentru sărmanul Bob, pe care îl știa în primejdie.

Nici la dânsa nu se mai gândea. Ce preț mai avea viața pentru ea?!

Pe când gândurile ei sburau astfel la dragul ei prieten, auzi deodată la aparatul de radio, pe care gardianul îl deschisese:

„Serviciul de informații. — Până astăzi nu s'a găsit nicio urmă a contesei Felicia de Martigny, dispărută de alaltăieri. Se spune că a fost văzută într'un automobil, dar nimeni nu poate da indicațiuni precise. Intre timp, mama tinerei fete, contesa Dolores de Martigny, cunoscută sub numele de contesa blondă din Marsilia, a fost arestată sub bănuiala că ar fi pus focul de la barul „Valencia". Cu puține zile în urmă, prelungise polița de asigurare, mărind suma asigurată și se crede că pe calea aceasta voia să fraudeze societatea de asigurare pentru o sumă importantă. Acuzata n'a mărturisit nimic, susținând că e nevinovată, cu toate dovezile care s'au acumulat împotriva ei".

Felicia nu vru să audă mai mult, căci își astupase urechile.

Limpede îi apăru chipul mamei ei, dar nu cum o văzuse la barul „Valencia", nu contesa blondă din Marsilia, ci adevărata contesă de Martigny, a cărei iubire îi înfrumusețase copilăria și tinerețea, femeia care o rugase cu voce implorătoare:

„Lasă-mă să-ți spun povestea tristă a vieții mele. Aibi îndurare! Dacă mai este numai o scânteie de iubire în sufletul tău, ascultă-mă!"

Felicia își lăsă capul pe piept.

Făcuse oare bine când își părăsise mama?... Mama, care toată viața îi arătase numai dragoste!...

Un geamăt dureros izbucni din pieptul Feliciei. Ce fericită ar fi fost dacă n'ar fi aflat adevărul!... Iubirea nemărginită pe care i-o purta, n'ar fi pierit!...

Dar putea oare să piară deodată o iubire atât de mare?!... Cât de îndurerată și înspăimântată trebue să fi fost mama ei, când citise scrisoarea pe care i-o lăsase?!... Și acum o arestaseră ca incendiatoare!... Ce grozăvie... Sărmana, sărmana ei mamă!...

Fără să-și dea seama, se simți cuprinsă de o milă adâncă pentru mama ei, pe care cu două zile în urmă credea că o urăște, pentrucă nu-i spusese adevărul asupra vieții ei.

Și acum, o putere tainică o îndemna parcă să alerge cât mai repede la dânsa.

„Mamă, scumpa mea mamă!" murmură Felicia.

Avea ea oare vreun drept să arunce piatra asupra mamei sale, de la care nu avusese decât dragoste și bunătate?!

„Tot ce-am făcut, a fost numai pentru tine, copila mea!" îi sunau parcă în ureche cuvintele mamei ei.

Și acum... Toată bunătatea și dragostea ei, i-o răsplătea cu dispreț și răutate!

— Felicio!... Copila mea!... Ce ai?... Ce s'a întâmplat?

Cuvintele acestea o treziră din gândurile ei. Ridică încet capul și văzu în fața ei pe Coțofană, care o privea îngrijorat.

— Bunul meu prieten, mi-ai făcut atâta bine, încât nu știu cum ți-l voiu putea răsplăti vreodată și totuși mai am încă o rugăminte.

Coțofană se așeză lângă dânsa și îi mângâiă mâinile.

— Spune, scumpa mea copilă și dacă stă în puterile mele, îți voiu împlini orice rugăminte.

Felicia îi mulțumi cu o privire înduioșătoare dar își plecă iar capul și își duse mâna la frunte.

„Cum să-i spun? gândi ea. Cum să-i mărturisesc totul?

Cu toate că o durere amarnică îi sfâșia pieptul, își dădu seama că nu mai poate să tacă, și că trebue să-i spuie tot. Incepu cu voce înecată:

— Dragul meu Coțofană... a trebuit... am fost nevoită... Adineauri la radio... am auzit o știre...

— ...că te caută poliția, întregi Coțofană, când văzu că Felicia șovăie să vorbească mai departe.

Fata ridică repede privirea spre dânsul.

— Cum, știi...?

Bătrânul dădu din cap cu un zâmbet blând.

— Știu tot, copila mea, Am aflat totul la poliție... despre tine... despre mama ta și acum înțeleg tot.

— Ințelegi atunci... de ce... de ce am plecat de la mama... De ce am vrut să mor?..

Coțofană o privi în adâncul ochilor și zise:

— Cine a îndurat atâtea câte am îndurat eu, e în stare să înțeleagă tot, dar știe în acelaș timp că un copil nu trebue să-și blesteme niciodată mama. Orice ar fi făcut, tot mamă rămâne pentru dânsul... Și mama ta, Felicio, te iubește... te iubește mai presus de orice.

— O cunoști, Coțofană?

— Cine nu cunoaște pe contesa blondă din Marsilia?

Tânăra fată tresări îndurerată.

— Tocmai asta e îngrozitor. Cum a putut să ajungă aici?...

— Intreab-o pe dânsa, copila mea. Numai puțini oameni cunosc povestea vieții ei și acești oameni tac. Insă cine s'a uitat odată în ochii triști ai mamei tale, a înțeles că toată viața ei a fost un șir neîntrerupt de chinuri și suferință, de dor de fericire.

— Singura ei fericire și bucurie am fost eu, — murmură Felicia. — Și acum a pierdut-o și pe asta. Zace singură, părăsită, la închisoare...

Se opri câteva clipe, apoi urmă cu glas hotărît:

— Coțofană, trebue să dau de știre mamei că trăiesc. In nenorocirea ei, îi va fi o mângâiere. Până când Raul Bernard va face toate pregătirile pentru plecarea la insulă, vor mai trece câteva ceasuri. Vreau să mă folosesc de timpul acesta și să-i scriu mamei, iar pe dumneata, bunul meu prieten, te rog să-i duci scrisoarea și să-i spui că sunt sănătoasă, să nu fie îngrijită din pricina mea. Vrei?..

Felicia se uită cu încordare la bătrân, așteptând răspunsul.

Acesta o atrase spre dânsul și uitându-se țintă în ochii ei, o întrebă:

— Copila mea, inima ta nu te îndeamnă să te duci chiar tu la mama ta?

Se făcu o tăcere de câteva clipe, apoi cocoșatul mai spuse odată:

— Felicio, fă ce-ți spune inima.

Coțofană spuse aceste cuvinte cu un glas atât de blând și duios, încât Felicia simți cum i se ia toată greutatea de pe suflet. Strânse mâinile bătrânului într'ale ei și răspunse:

— Acum știu ce am de făcut. Mi-ai arătat calea cea bună, Coțofană.

Și fără a mai șovăi o clipă, Felicia plecă... la mama ei.

44. — In voia soartei

Plin de uimire, Bob urmărea pregătirile pe care le făceau bandiții pentru plecare.

Adunară tot ce era în colibă și înainte de toate proviziile. La început, Bob nu spuse nimic, dar când văzu că Norval strânge și hamacul, îl întrebă:

— Ce aveți de gând? Ce înseamnă asta?

— Că o luăm la sănătoasa, băiete, — răspunse Norval ironic.

— Dar cu mine ce faceți?

— Pe tine te lăsăm aici.

Indignat, tânărul se răsti la el:

— Sunteți nebuni?.. Doar nu mă puteți lăsa singur aici?!

— Ba putem tot ce vrem. Ingrijește singur de tine și dacă în lumea cealaltă te vei întâlni cu bătrânul tău, n'ai decât să-i ceri socoteală, căci numai el e vinovat de tot ce ți se întâmplă, fiindcă n'a vrut să plătească banii pe cari i-am cerut. Se vede că nu prețuiești mult în ochii lui.

— Cum puteți spune că tata n'a vrut să plătească, cât timp nici n'ați vorbit cu mijlocitorul lui?

Norval îl întrerupse cu violență:

— Taci, nu mai vorbi! Nici prin gând nu i-a trecut să plătească. Plănuise altceva, onorabilul tău bătrân. Cum n'avem însă poftă să facem cunoștință cu poliția, preferăm să renunțăm la afacerea asta. Rămâi cu bine, băiete... Petrecere frumoasă... Fii mulțumit că nu te aruncăm chiar acum în apă.

Bob încleştă pumnii:

— *Sunteţi nişte sălbateci. Mă lăsaţi să* mor cu încetul de foame....

Norval nu mai luă în seamă cuvintele lui, ci părăsi coliba pentru a se duce după complicii săi, cari o lnaseră înainte.

Dar deodată Bob se năpusti asupra lui şi îi tăiă calea.

— Nu te las să pleci...

Inainte însă de a-şi putea isprăvi vorba, Norval îi dădu o lovitură puternică sub bărbie şi cu un strigăt de durere, Bob se prăbuşi la pământ.

Când îşi reveni iar în simţiri, Bob Wilkens nu-şi putu da seama cât timp trecuse de la plecarea banditilor. Se ridică cu anevoie de jos şi ieşi din colibă.

Vântul sufla cu putere, dar el nici nu-l luă în seamă, ci cercetă mica insulă. Pretutindeni era înconjurat de apă şi de nicăieri nu putea aştepta un ajutor.

Deodată zări barca lor cu vâsle şi o licărire de speranţă se ivi în sufletul său. Dar când se apropiă, văzu spre dezamăgirea lui, că vâslele fuseseră luate şi barca era găurită.

Nici de gândit nu era să se poată folosi de dânsa. Ticăloşii îi tăiaseră orice cale de scăpare.

Desnădăjduit, privea în largul mării.

Dar nu... nu se putea să moară ca un câine... Trebuia să scape...

Işi aduse aminte că banditii fuseseră urmăriţi, pe când mergeau cu maşina. Vasăzică era cineva care ştia de răpirea lui.

Reamintindu-şi toate întâmplările şi făcând o legătură între fapte, ajunse la încredinţarea că numai Felicia putea fi aceea care încercase să-i vie în ajutor.

Asa dar mai trăia şi poate va încerca din nou să-l scape.

Va reuşi oare?

45. — Mângâiere

Felicia tremura de nerăbdare, în aşteptarea permisiunii de a vorbi cu mama ei. Cât de lungi erau formalităţile al căror rost nu-l înţelegea! La câte întrebări nu fu nevoită să răspundă!

In sfârşit, un gardian o conduse prin ganguri lungi, pe acelaşi drum pe care, cu câteva ceasuri în urmă mersese şi mama ei.

— Ai timp zece minute de vorbit. Grăbeşte-te deci să spui mamei dumitale ce ai de spus, căci nu te pot lăsa nicio clipă mai mult, îi zise gardianul, apoi deschise uşa celulei şi îi făcu semn să intre.

Inima Feliciei svâcnea cu atâta putere, încât ameninţa să-i spargă pieptul, când trecu pragul tristei încăperi unde era închisă scumpa ei mamă.

Privirile celor două femei se întâlniră. Dolores stătea nemişcată pe pat, nefiind în stare să spuie un singur cuvânt.

— Mămico...

Tremurând din tot trupul şi abia ţinându-se pe picioare, contesa se ridică, se apropiă de fiica ei, îi mângâiă obrajii, părul blond, se uită în ochii ei, o strânse la piept, dar nu fu în stare să spuie ceva.

Abia când Felicia exclamă a doua oară: „Mămico... scumpa mea mămică!" Dolores putu să prindă în cuvinte tot ce avea pe suflet:

— Felicio... copila mea iubită!.. Trăieşti... ai venit la mine... te văd cu ochii mei... odorul meu scump! Dumnezeule, câtă fericire!.. Şi ai venit la mama ta în închisoare!.. Zi şi noapte m'am rugat lui Dumnezeu să facă o minune, să te aducă iar la mine... Şi minunea s'a înfăptuit! Oh, copila mea, nici nu poţi să-ţi închipui ce înseamnă pentru mine clipa aceasta!

Ochii-i se umplură de lacrimi şi iar o strânse pe Felicia la piept.

— Mamă scumpă, iartă-mă că am fugit de lângă tine, că ţi-am pricinuit atâta durere!

Dolores atrase pe Felicia spre pat şi o aşeză lângă dânsa.

— Ah, Felicio, dacă m'ai fi ascultat când am vrut să-ţi spun tot, atunci n'ai fi plecat de la mine.

— Iată, mamă, am venit iar şi acum...

— Da, copila mea, ai venit iar, — repetă contesa, dar zâmbetul de fericire îi pieri de pe buze şi adăugă întristată:

— Din nenorocire nu putem rămâne împreună... sunt arestată...

— Iţi vor da drumul, scumpa mea mămică, căci se va dovedi nevinovăţia ta.

Contesa se uită neîncrezătoare la copila ei,

Cereţi mâine numărul 11 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. — 2 lei exemplarul

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 11
22 I 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Norval îi dădu o lovitură puternică sub bărbie, şi Bob se prăbuşi la pământ (pag. 80)

— Aşa dar şi tu, care te-ai îndepărtat cu dispreţ de mine, şi tu crezi în nevinovăţia mea?

Felicia plecă ochii şi murmură:

— N'am ştiut ce fac, mamă, când am plecat de lângă tine; prea multe nenorociri se abătuseră asupra mea.

Contesa îi mângâiă părul şi dădu din cap, înţelegătoare.

— Da, copila mea dragă, prea multe nenorociri şi cu toată dragostea mea nemărginită, n'am putut să te feresc de ele, deşi mi-aş fi jertfit şi viaţa pentru tine, aşa cum mi-am jertfit-o şi până acum. Da, Felicio... Şi eu aveam numai optsprezece ani, aveam ochi albaştri şi eram blondă ca şi tine, când mi-a ieşit în cale bărbatul care a hotărît soarta mea. Până la vârsta de cincisprezece ani am trăit în bogăţie şi strălucire. Tatăl meu mă răsfăţa şi îmi împlinea toate dorinţele. Niciodată nu mi-aş fi putut închipui că viaţa aceea va lua sfârşit, până când... într'o zi... am găsit pe sărmanul tată la biroul lui, cu tâmpla găurită de un glonţ. Işi pusese capăt vieţii, fiindcă pierduse averea şi nu mai vroia să trăiască în sărăcie. Un bancher înşelător îl încurcase în felurite speculaţiuni nenorocite. Ce-am îndurat în acele zile pline de groază, n'aş mai putea să spun. Singurul lucru care mi-a mai rămas în amintire, este înmormântarea strălucită pe care prietenii i-au făcut-o tatei şi prin care dovediră cât de mult îl iubiseră. Dar când a fost coborît în pământul rece, alături de mama mea, am avut şi eu impresia că mă cufund într'o prăpastie neagră şi din nenorocire, presimţirea asta avea să se adeverească prea curând.

Contesa rămase cu privirea îndurerată la amintirea tristului trecut.

— Lasă, mămico scumpă, nu mai vorbi de lucruri care te dor atât de mult. Totul a trecut... o să-mi povestești altădată, când vei fi mai liniștită...

Dolores dădu însă din cap și urmă:

— Nu, Felicia, nu altădată; lasă-mă să-ți spun *acum toată durerea care îmi apasă sufletul... să-mi descarc tot amarul... Cine știe dacă vei mai putea veni la mine, dacă vom mai avea putința să vorbim de trecutul atât de dureros,* dar pe care trebue să-l cunoști și tu...

Felicia tăcu și mama *ei povesti mai departe:*

— Creditorii tatei ne-au luat tot: casa noastră frumoasă, castelul Martigny care ne rămăsese de la străbuni... n'a ne-au lăsat decât îmbrăcămintea...

— Dar frați n'aveai, mamă? o întrerupse Felicia.

— Ba da, un frate, cu cinci ani mai mare ca mine. Era unul din cei mai chipeși ofițeri; dar în urma nenorocirii noastre, a fost nevoit să-și dea demisia din armată, și cum era prea mândru să trăiască din mila rudelor, a plecat în lume și n'am mai auzit niciodată de el. Cine știe prin ce colț pierdut a pierit neștiut de nimeni. Da, Felicio... noi cei din urmă din neamul conților de Martigny am fost oropsiți de soartă. Am trăit câtva timp la niște rude mai bogate, unde am îndurat însă cele mai grozave înjosiri. Mi se număra fiecare îmbucătură pe care-o vâram în gură, trebuiam să muncesc ca o roabă în gospodărie și *nicio rază de bucurie nu-mi lumina viața.* Dar deodată, *total se schimbă.* Într'o zi veni în casa rudelor mele un American tânăr, care urma să *locuiască mai multă vreme* acolo. Era un om blând și bun, care înțelese situația mea și se strădui să-mi îndulcească viața. De multe ori, când ceilalți erau plecați de acasă, mă chema în odaia lui, îmi dădea bomboane, prăjituri și mă mângâia, îndemnându-mă să nu pierd nădejdea în viitor.

„A fost primul om care, după moartea tatei, s'a purtat frumos cu mine și mi-a vorbit cu blândețe, așa că e ușor de înțeles dacă după scurt timp l-am iubit și m'am dat lui cu tot avântul unei inimi doritoare de desmierdări. Fericirea mea n'a dură însă mult, căci după scurt timp dragostea noastră fu descoperită. Spre a mă sustrage de sub tirania rudelor mele, îmi ceru să plec cu dânsul la Londra, unde îmi făgădui să ne cununăm. Iți închipui cu câtă bucurie am primit propunerea lui. Aveam toată încrederea în el. Plecarăm și luarăm o cameră într'o pensiune unde spunea că așteaptă numai actele lui, spre a ne căsători. Dar săptămână după săptămână trecu și actele nu mai soseau și într'o bună zi dispăru, lăsându-mă în voia soartei, fără niciun ban, în orașul acela străin, unde nu cunoșteam pe nimeni. La început am crezut că i s'a întâmplat o nenorocire și am înștiințat poliția să-l caute. Trecură zile de așteptare grozavă și când în sfârșit se aduse o știre despre dânsul, abia *atunci am* aflat că avusesem nenorocirea să *cad pe mâinile unui seducător nemilos și lipsit de conștiință.* In America avea soție și copil și când s'a săturat de mine, a plecat. Nenorocirea mea era *ca atât mai mare cu cât* rămăsesem însărcinată.

— Dumnezeule, cât *trebue să fi suferit,* mămico iubită?! spuse *Felicia, mișcată până în* adâncul sufletului.

— Dar asta n'a fost tot. Cu nenorocirea aceasta nu luaseră încă sfârșit suferințele mele. In starea în care eram n'am putut găsi de lucru și eram expusă la cea mai neagră mizerie. Când te-am avut pe tine, a fost ca o rază de lumină în viața mea întunecată, dar atunci durerea deveni și mai mare. N'aveam bani, nici atât cât să-ți cumpăr puținul lapte de care aveai nevoie... erai bolnavă.. trebuia să te scap și atunci... atunci... Aici Dolores se opri și se uită îndurerată la Felicia.

Aceasta plecă capul și se rugă încet:

— Taci, mămico... mămica mea adorată... nu *mai vorbi...* e prea dureros!

Dar contesa stărui:

— *Trebue să afli tot, Felicio,* ca să mă poți înțelege, *căci am nevoie de* înțelegerea și iertarea ta, spre a-mi *putea găsi în sfârșit* liniștea sufletească. După *toate nenorocirile care* s'au abătut asupra mea, mă *mir eu însumi* că mai trăiesc, că mai este o *licărire de* speranță în sufletul meu. Dar de când am fost la Frank Wilkens și am vorbit cu dânsul, am *rămas cu* nădejdea că soarta se va îndura de noi și *nu* ne va nimici cu desăvârșire viața. Știu că de când ți-am mărturisit că Frank Wilkens, regele automobilelor, e tatăl tău, suferința s'a abătut năprasnică și asupra ta, dar ascultă-mă, Felicio scumpă, să nu...

In clipa aceasta ușa celulei fu deschisă, gardianul apăru în pragul ei și spuse:

— Au trecut zece minute, vă rog să întrerupeți convorbirea.

Intristată, Felicia se ridică și strângând mâinile mamei sale, zise cu lacrimi în ochi:

— Rămâi cu bine, mamă.

Dar Dolores o opri:

— Nu pleca încă, Felicio; mai am să-ți spun atâtea...

Gardianul făcu un semn de împotrivire cu mâna, o luă pe Felicia de braț, o duse spre ușă și zise:

— Ordinul e ordin, doamnă.

Tânăra fată întinse brațele spre mama ei:

— Nu plânge, mămico, voiu veni iar... cât de curând.

Gardianul nu se sinchisi de plânsul contesei, nici de disperarea Feliciei, ci închise ușa celulei, în care Dolores se prăbuși la pământ, strigând:

— Vino iar, fetița mea scumpă, vino cât mai repede, ca să-ți spun că Frank Wilkens pe care l-am văzut nu e tatăl tău și că fiul său nu ți-e frate!

46. — Cursa morții

Amețită, Felicia se întoarse la club, unde găsi pe Raul Bernard și prietenii lui, încântați de aventura care îi aștepta.

Fata avu un zâmbet îndurerat și abia asculta la ce spuneau tinerii. Numai când Coțofană se apropiă de dânsa și o întrebă:

— Ei, te-ai mai liniștit, micuța mea? ea dădu din cap și răspunse în șoaptă:

— Sfatul dumitale a fost bun, Coțofană. Orice s'ar mai întâmpla mamei, va putea îndura mai ușor, căci acum știe că sunt și voiu rămâne copila ei și asta ți-o datorează numai dumitale, căci dacă nu te-aș fi întâlnit, aș fi fost și mai departe orbită, n'aș fi cunoscut-o pe mama așa cum o cunosc acum.

Coțofană zâmbi fericit.

— Vasăzică tot am fost bun la ceva, micuța mea Felicia.

Fata îi strânse recunoscătoare mâna.

— Noi nu trebue să ne mai despărțim niciodată, dragul meu prieten. Când mă voiu întoarce...

Coțofană se uită îngrijorat spre cer și zise suspinând:

—De te-aș vedea înapoi...

— Ți-e teamă de ceva? Ne amenință vreo primejdie?

— Nu știu... e ceva nelămurit... Dar mi se pare că se apropie o furtună.

Raul Bernard și prietenii săi nu le mai lăsară timp să stea de vorbă, fiind grăbiți să plece cât mai repede. Se urcară în barca cu motor a clubului, una din cele mai frumoase și mai repezi din Marsilia, puseră motorul în mișcare și porniră. Barca mergea cu o iuțeală atât de mare, încât abia mai atingea suprafața apei.

Felicia ședea tăcută la locul ei și gândurile îi sburau la Bob.

Vor ajunge oare la timp?... Vor reuși ei să-l scape din mâinile bandiților?

Nerăbdarea ei creștea din clipă în clipă și pentru a o potoli, întrebă pe Raul:

— Când crezi că vom ajunge la insulă?

— Dacă vremea va rămâne bună, cam pe la miezul nopții...

Dar mi-e teamă că n'am ales o zi bună pentru plimbarea noastră, răspunse el uitându-se spre cer.

Speriată, Felicia ridică repede capul și zări și ea la orizont nori negri, amenințători. Barca înainta cu aceeași iuțeală, însă vântul începu să bată tot mai puternic. Tinerii se uitară îngrijorați la Felicia, dar nu spuseră niciun cuvânt, nevoind s'o sperie. Ea nu-și dădea încă seama de primejdia în care se aflau cu toții.

Deodată unul din ei strigă:

— Trebue să ne întoarcem. Suntem aproape de insule, dar valurile sunt atât de mari și puternice, încât dacă ne vom apropia mai mult, barca e amenințată să se sfarme de mal și suntem pierduți.

Raul cercetă cu reflectorul suprafața apei. Marea era grozav de agitată și valurile se năpusteau năprasnic asupra bărcii.

Felicia nici nu le luă în seamă. Cu privirea înspăimântată urmărea razele reflectorului și deodată zări ceva care o făcu să scoată un țipăt de groază.

Apucă pe Raul de braț și zise cu vocea sugrumată de spaimă:

— Privește, colo... un om agățat de o scândură... în mijlocul valurilor...

Raul se aplecă înainte, plimbă iar lumina reflectorului peste apă și după câteva clipe descoperi și el pe nenorocitul care se afla în primejdie de moarte.

— Da, ai dreptate... un om... se luptă cu valurile.

— El e... Bob... murmură Felicia cu glasul stins.

— Îndreaptă numaidecât barca spre el, strigă Raul și când văzu că prietenul său nu reușește să mențIe cursul bărcii, apucă el însuși cârmă și urmă:

— Poate vom reuși să-l scăpăm în ultima clipă.

Barca luă direcția spre naufragiat, însă valurile o aruncau cu atâta putere în colo și încoace, încât razele reflectorului nu mai rămaseră în direcția în care se afla naufragiatul și acesta se pierdu iar în întunerec.

Valuri puternice se năpustiră din nou asupra bărcii, încât tinerii nu mai putură să vadă nimic. Din clipă în clipă primejdia grozavă creștea tot mai mult.

Deodată un țipăt străbătu prin urletul furtunii. Il scosese omul pe care îl zăriseră cu câteva clipe în urmă și care acum era în apropierea bărcii.

— Scăpați-l! se rugă Felicia plângând.

— Vom face tot ce ne stă în putință, răspunse unul din tineri.

Barca se apropia mereu de omul care se lupta cu moartea. Doi din tovarășii lui Raul se duseră spre prora bărcii, se legară cu frânghii, pentru a nu fi aruncați în mare și așteptau clipa când barca va trece destul de aproape de naufragiat, ca să-l poată apuca.

— Mai la dreapta! strigă el celui de la cârmă.

Barca își schimbă cursul și sbura deasupra valurilor.

Deodată unul din cei doi tineri se aplecă atât de tare în afară, încât se părea că vrea să se arunce în mare. Întinse brațul, făcu o smucitură puternică și se trase înapoi.

— L-am prins! strigă tânărul cu glas triumfător. Veniți repede încoace... ajutați-mi să-l trag în barcă.

După câteva clipe nenorocitul se afla întins în fundul bărcii.

— Mai trăește? întrebă unul din tineri.

— Da, respiră, răspunse un altul. Se pare că n'a înghițit prea multă apă. Să-i dăm coniac și să-l învelim într'o pătură. Își va reveni repede în simțiri.

Felicia se apropiă de omul care zăcea pe fundul bărcii, îl cercetă cu privirea și deodată întinse brațele, căzu în genunchi lângă dânsul și strigă:

— Bob!... Scumpul meu Bob!

Ii desmierdă fața, îi dădu la o parte părul de pe frunte, îl apucă de umeri și-l scutură cu putere, ca și când ar fi vrut să-l deștepte dintr'un somn adânc.

— Bob... tu ești?

Bob Wilkens deschise în sfârșit ochii, se uită buimăcit în jurul lui, o recunoscu pe tânăra fată și un zâmbet de fericire îi flutură pe buze.

— Felicia... scumpa mea Felicia!...

47. — Un martor

După ce lucrurile se mai liniștiseră, Cekov se dusese la societatea de asigurare, dar acolo i se spuse că plata sumei asigurate nu se va putea face decât atunci când cercetările poliției vor dovedi că focul n'a fost pus.

Poliția adunase însă dovezi grave împotriva contesei și aceasta se afla acum la închisoare.

Când fusese interogat și aflase de la comisar

că polița de asigurare fusese prelungită de Dolores, Cekov respirase ușurat; acum însă lucrurile păreau să se complice din nou.

Se duse la chelnerul Sattier și acesta îi repetă ceea ce spusese și la interogatoriu.

Infuriat, Cekov se răsti la el:

— Idiotule, ce ți-ai închipuit?!.. Nici tu nu crezi tot ce-ai spus. Ar trebui să te snopesc în bătăi pentru gugumănia pe care ai făcut-o Dacă n'ai fi povestit afacerea cu electricianul, comisarului nici nu i-ar fi trecut prin gând să bănuiască pe doamna Martigny. Dar știu pentru, ce ai făcut asta, ticălosule! Ai vrut să te răsbuni, fiindcă te-a dat afară, după ce te-a prins că ai furat. Să fii așa de bun acum și să te duci iar la judecătorul de instrucție și să-i spui că toată depoziția ta n'a fost decât o minciună sfruntată!

Sattier avu un zâmbet ironic.

— Nici prin gând nu-mi trece să fac așa ceva. Ce-am spus e bun spus. Nu cumva vrei să mă silești să-mi retrag mărturia, să mă desmint pe mine însumi?

— Ba am să te silesc, nemernicule!

Cekov vru să-l apuce de braț, dar fiind pe stradă, Sattier se desfăcu repede din strânsoarea lui și o luă la fugă.

Cekov alergă la judecătorul de instrucție, dar acesta il primi foarte rece și-l întrebă aproape cu asprime:

— Ce mai dorești?

— Am venit în chestiunea focului de la barul „Valencia".

— Bine, bine. Te cunosc. Vorbește mai repede ce ai de vorbit.

— Sattier a depus o mărturie falșă.

— De unde știi?

— Mi-a repetat tot ce a depus la interogatoriu.

— Poți dovedi că mărturia lui e falșă?

Cekov tăcu câteva clipe, așa că judecătorul urmă și cu mai multă asprime:

— Dacă nu, lasă-mă în pace. N'am timp de pierdut cu dumneata.

— Trebue să ai timp, domnule judecător. Toată averea mea e în joc și o voiu pierde dacă se va da crezare calomniilor lui Sattier.

Judecătorul dădu, nepăsător, din umeri.

— Adu-mi dovezi că bănuiala nu e dreaptă, și le voiu cerceta. Până atunci, scutește-mă de palavrele dumitale.

Cekov vru să mai spuie ceva, dar judecătorul sună, și când un gardian intră în cabinetul lui, îi spuse:

— Condu pe domnul afară.

Neavând încotro, Cekov trebui să se supuie, și ieși.

De unde să aducă dovezi?

Iși frământă creierul, dar nicio idee bună nu-i veni.

Deodată își aduse aminte de electrician, despre care spusese Sattier. Ii cunoștea numele și adresa, așa că se îndreptă îndată spre atelierul acestuia. Din fericire, îl găsi acasă și putu vorbi îndată cu dânsul.

— Iți amintești că ai fost chemat să examinezi conducta electrică din camera doamnei Martigny la barul „Valencia"?

— Negreșit că da. Doamna Martigny mă chemase la telefon și mă rugase să vin repede.

— Te-ai dus când te-a chemat?

Electricianul dădu din cap.

— Da, am fost in după-amiaza acelei zile, iar seara a izbucnit focul.

— E adevărat că doamna Martigny te-a oprit să faci reparația?

— Cine a spus asta?

— Chelnerul Sattier, la interogatoriu. Din pricina aceasta a căzut asupra doamnei Martigny bănuiala că a pus focul și a fost arestată.

Electricianul, un om mai bătrân, dădu supărat din cap.

— Ce de ticăloși mai sunt și pe lumea asta! Sunt încredințat că doamna Martigny n'a pus focul.

Cekov rămase încântat de vorbele electricianului. In sfârșit găsise un martor favorabil. Se adresă deci acestuia, spunându-i cu înfrigurare:

— Trebue să vii neapărat cu mine la judecătorul de instrucție și să-ți dai declarația.

— Vin cu plăcere, dacă e vorba s'o scap pe doamna Martigny.

Cu mișcări încete, cari puseră la grea încercare răbdarea lui Cekov, își scoase halatul de lucru, își luă pălăria și, în sfârșit, plecară.

Când ajunseră la cabinetul judecătorului de instrucție, acesta îl primi și mai rău pe Cekov:

— Iar ai venit să-mi bați capul, domnule?

Cekov nu se lăsă intimidat de tonul aspru al judecătorului și răspunse:

— Da, am venit iar, și am adus dovada că Sattier a depus mărturie falsă, numai pentru a se răzbuna împotriva doamnei Martigny.

Judecătorul își îndreptă privirea asupra electricianului și-l întrebă:

— Dumneata, cine ești?

— Monteurul electrician Arnould.

— Aha, înțeleg. Vrei să fii interogat în afacerea focului dela barul „Valencia"?

— Da. Vreau să spun cum s'au întâmplat lucrurile cu adevărat.

— Bine. Așteaptă puțin.

Judecătorul ridică receptorul telefonului și ceru legătura cu comisarul care făcuse cercetările, rugându-l să vie îndată la dânsul. După câteva minute comisarul apăru și judecătorul îi spuse:

— S'a prezentat încă un martor în afacerea incendiului de la barul „Valencia". Fiindcă dumneata ai condus ancheta, te rog să-i iei interogatoriul.

Comisarul Corbier se îndreptă spre electrician, îi aruncă o privire pătrunzătoare și-l întrebă:

— Cine te-a îndemnat să vii încoace și să te oferi ca martor.

Arnould arătă spre Cekov și răspunse:

— Domnul a venit la atelierul meu și m'a rugat să vin.

— Hm...

Comisarul se uită la Cekov și zise:

— Dumneata ai fost coproprietar al barului „Valencia"?

— Da.

— Te rog să nu mă întrerupi. Deocamdată stabilesc numai fapte. Te voiu întreba mai târziu. Vasăzică ai fost coproprietar al barului și ți se cuvine și dumitale o parte din suma pentru care întreprinderea a fost asigurată. Ai deci tot interesul de a îndepărta bănuiala că focul a fost pus, pentru a ajunge în posesiunea banilor.

Cekov nu știa unde voia să ajungă comisarul și se uită buimăcit la el.

— De ce vrei să mai stabilești toate acestea, doar sunt cunoscute.

Corbier nu-i dădu niciun răspuns, ci aruncă o privire semnificativă judecătorului Tornal, apoi se adresă lui Arnould:

— Dumneata ce ai de spus?

— Că doamna Martigny m'a însărcinat să repar cât mai repede conducta electrică din camera ei. Văzând că întârzii, m'a chemat la telefon și mi-a cerut cu stăruință să vin îndată pentru a face lucrarea cât mai repede. După prânz m'am dus la bar și am reparat conducta, dar numai provizoriu, căci n'am avut timp să stau mai mult. Aveam de gând să vin in ziua următoare și să pun o conductă nouă, fiindcă cea veche nu mai era bună. Seara însă a izbucnit focul.

— Care crezi că a fost cauza incendiului?

— Presupun că un scurt-circuit.

— Cu toate că ai reparat conducta?

— Am spus doar, că am făcut numai o reparație provizorie.

— Doamna Martigny ar fi putut să provoace intenționat un scurt-circuit?

— Ar fi putut, dacă ar fi avut oarecari cunoștințe de electrotehnică. Dar n'ar fi avut niciun rost să ceară reparația conductei, pentru a o distruge în urmă.

— Crezi că doamna Martigny are cunoștințe de electrotehnică?

Electricianul dădu din cap.

— O nu... habar n'are de astfel de lucruri.

— Altceva. Domnul Cekov te-a rugat să vii și să dai o declarație. Cât ți-a oferit pentru acest serviciu?

Arnould răspunse indignat:

— Îți închipui cumva, domnule comisar, că m'am învoit să depun mărturie pentru bani? Pot repeta mărturia sub prestare de jurământ și jurământul meu nu va fi fals, căci sunt un om cu frica lui Dumnezeu. Am îmbătrânit ca om cinstit și n'ai niciun drept, domnule comisar, să mă bănuiești de o faptă necinstită.

Indignarea lui era sinceră, și comisarul căută să-l îmbuneze:

— Bine, bine. Nu te bănuiesc. Să încheiem acum procesul verbal și să semnezi declarația dumitale.

Formalitatea fu îndeplinită repede, așa că Cekov și Arnould putură pleca.

După ce ieșiră, comisarul spuse judecătorului:

— Afacerea se arată acum într'o lumină cu totul alta.

Judecătorul Tornal dădu din cap.

— De la început am avut impresia că declarația lui Sattier nu era sinceră și că voia numai să se răsbune împotriva doamnei Martigny.

— Ce facem acum?

— Trebue să suspendăm acțiunea și să dispunem eliberarea doamnei Martigny.

Felicia și Bob erau în culmea fericirii. In sfârșit erau iar împreună. Toate nenorocirile erau date uitării. Tinerii nu auzeau vuietul furtunii, nici strigătele prietenilor, cari se temeau de o catastrofă. Trăiau numai în clipa de față, se gândeau numai la bucuria revederii, la fericirea de a fi aproape unul de altul.

— Felicio, adorata mea, nu e oare un vis? Te am într'adevăr lângă mine? Tu mi-ai adus salvarea?

Fata zâmbi cu lacrimile în ochi și îi mângâia sfioasă, părul ud.

— Nu e vis, Bob, scumpul meu....

— Tu ai fost aceea care m'ai scăpat de la moarte?... Tu, Felicio?.....

— Te știam în primejdie și era doar firesc să fac tot ce-mi sta în putere, pentru a-ți veni în ajutor. Mi-a fost o teamă grozavă că voiu sosi prea târziu.

— Mult n'a lipsit să fie prea târziu, iubita mea, căci puterile începuseră să mă părăsească. Am trecut prin clipe îngrozitoare!

— Și eu, Bob.

Tânărul îi luă mâinile, o atrase mai aproape de el și șopti:

— Ah, Felicio, de ce am fost despărțiți în clipa când credeam că am cucerit fericirea?

— Așa hotărîse soarta, iubitul meu.

— N'ar fi trebuit să fugi de mine, când l-am văzut pe tatăl meu.

— Bob, nu înțelegi?... In aceeași clipă am zărit și pe mama, care era lângă tatăl tău.

— Contesa blondă din Marsilia?

Felicia dădu tristă din cap.

— Știi, deci, că e mama mea?

— Am avut presimțirea asta.

— Și acum poți înțelege de ce am fugit?

— Da, iubita mea adorată.

— In clipele acelea se prăbușise totul în jurul meu.

— Dar tocmai pentru asta ar fi trebuit să rămâi la mine, Felicio. Știai doar cât de mult te iubesc!

Ea închise ochii și murmură îndurerată:

— Mi-a fost rușine, Bob.... mama mea... contesa blondă din Marsilia...! Mi-a fost rușine că sunt fiica unei femei care.....

Se opri din vorbă și după câteva clipe urmă cu glasul înecat de lacrimi și rugător:

— Cruță-mă, Bob; nu mă sili să vorbesc de chinurile pe cari le-am îndurat în clipele acelea grozave. Viața întreagă mi-a fost luminată de soare, și deodată se făcuse întunerec în jurul meu, un întunerec atât de înfiorător... N'am mai știut ce să fac, mi-am pierdut mințile și... am fugit.

— Felicio, dar nu te-ai gândit măcar o clipă, că nu voiu arunca asupra ta vina mamei tale?

— Tu nu, dar tatăl tău!

Bob suspină din adâncul sufletului.

— Da, ai dreptate; tata nici nu va voi să audă de contesa blondă din Marsilia.

— Și cu toate acestea numai el e vinovatul, el e acela care a sfărâmat viața mamei mele, care a făcut-o să ajungă o...

Bob tresări înspăimântat și holbă ochii la Felicia, ca și când n'ar fi înțeles cuvintele ei.

Trecură câteva clipe de tăcere apăsătoare. In sfârșit tânărul se reculese și zise agitat:

— Tatăl meu e vinovat că mama ta...

Tăcu și clătină nedumerit capul.

— Nu e cu putință, Felicio! Cum a ajuns tatăl meu...?

— A cunoscut pe mama când era tânără, îi curmă Felicia vorba și izbucnind în plâns urmă:

„Doamne Dumnezeule! Bob, am aflat ceva îngrozitor!

— Ce ai, Felicio, pentru Dumnezeu? De ce ești atât de disperată, iubita mea?! Mama ta poate să fie de o mie de ori contesa blondă din Marsilia, asta nu va știrbi nimic din iubirea mea, dimpotrivă. După ce ai pierdut totul, după ce viața ta a fost nimicită, nu mă mai ai decât pe mine și deaceea nu trebue să ne despărțim. Dacă ai ști, Felicio, cât de desnădăjduit am fost la gândul că poate ți-ai răpus viața!... Ca un nebun am alergat toată noaptea pentru a te găsi, pentru a-ți spune că iubirea mea a rămas neschimbată, că a devenit mai puternică, mai adâncă. Oricine ar fi mama ta, pentru mine rămâi fecioara curată și nevinovată.... fericirea vieții mele! Și de s'ar împotrivi lumea întreagă, tu trebue să fii a mea, Felicia mea adorată!

In ochii tinerei fete se ivi o sclipire de bucurie.

— Mă iubeşti atât de mult, Bob?

— Fără tine, viaţa nu mai are niciun preţ pentru mine!

Felicia lăsă capul în piept şi murmură îndurerată:

— Şi totuşi visul nostru de fericire nu se poate înfăptui, Bob. Ceasul în care ne-am regăsit înseamnă pentru noi despărţirea.

Nu, Felicio, nu se poate!

- Soarta e mai tare decât noi, Bob.

— Te înşeli. Eu mă încumet să lupt şi împotriva soartei, şi dacă amândoi vom fi uniţi, nimeni şi nimic nu ne mai poate despărţi!

— Incă odată îţi spun, Bob: soarta e mai tare decât noi.

— Nu te înţeleg, Felicia mea dragă.

— Fiindcă nu cunoşti încă grozăvia pe care am aflat-o de la mama.

— Ce-ar putea să ne nimicească dragostea?

— Trecutul, Bob!

— Vorbeşte lămurită Eelicio, nu mă chinui.

Cu glasul răguşit de emoţie, Felicia urmă:

— Iţi aduci aminte că în clipa când ai văzut pe tatăl tău la barul „Valencia", mama se afla în loja lui?

— Da.

— Ştii pentru ce era acolo?... Pentru a cere socoteală tatălui tău!

— Pentru a-i cere socoteală?....

— Da, căci el e bărbatul care a necinstit-o şi care a părăsit-o în mizerie, când a aflat că va deveni mamă....

Bob Wilkens îşi duse mâna la frunte, apoi ţipă desnădăjduit:

— Nu... nu... nu se poate...!

Cu un zâmbet amar Felicia răspunse:

— Da, scumpul meu Bob! Şi acum trebue să afli şi tu întreaga grozăvie: tatăl tău e şi al meu!

— Pentru Dumnezeu... taci.... nu.... nu e cu putinţă!

Ca un strigăt de moarte ieşiră aceste cuvinte din gura nenorocitului.

Cu tot vuietul furtunii, fură auzite şi de ceilalţi tineri, cari se uitară speriaţi spre ei.

Nimeni nu avu însă timpul să se ocupe de cei doi îndrăgostiţi, căci toţi erau în primejdie de moarte. Valurile se năpusteau năprasnice şi ameninţau în fiece clipă să înghită barca.

Trecură clipe de tăcere chinuitoare, apoi Bob o apucă pe Felicia de braţ şi îngâimă:

— Eu... fratele tău...?!

Fata dădu din cap şi murmură:

— Da, Bob. Sunt sora ta.

La auzul acestor cuvinte, Bob Wilkens încleştă pumnii şi strigă plin de furie şi răsvrătire:

— Nu, soarta nu poate fi atât de crudă cu noi. Nu vreau şi nu pot să cred aşa ceva, Felicio, căci atunci tata n'ar fi numai un înşelător care a nimicit viaţa mamei tale, dar s'a făcut vinovat şi de adulter, a înşelat şi pe mama mea.

Felicia dădu din umeri cu o mişcare obosită.

— Intreabă pe tatăl tău, Bob; nu-şi va tăgădui vina... după ce, prin întâlnirea cu mama, totul s'a descoperit.

— Dar ce ne vom face noi, Felicio? S'a spulberat oare întregul nostru vis de fericire?!

— Nu mai ştiu nimic, Bob; sufletul mi-e sfâşiat de durere.

— Felicio, cum vom putea îndura mai departe viaţa? Singurul meu dor, singura mea nădejde era să devii soţia mea şi acum... să nu mai văd în tine decât o soră?! Să nu-mi fie îngăduit să te iubesc, fiindcă între noi este o legătură de sânge?!... Atunci ar fi mai bine să pierim amândoi acum... Poate furtuna grozavă care s'a năpustit asupra noastră, se va îndura de noi şi ne va arunca în adâncul mării?!...

O strânse mai cu putere la pieptul lui şi zise:

— Dacă nu-mi este îngăduit să trăiesc cu tine, atunci mai bine să murim împreună. Priveşte în jurul nostru!... Mânia lui Dumnezeu s'a deslănţuit!... Dă-mi gura ta, Felicio... cea din urmă sărutare... şi astfel împreunaţi să murim amândoi... Fără tine nu pot trăi!...

Cu patimă înfocată o cuprinse în braţe şi buzele lui se lipiră de ale fetei, într'o sărutare fierbinte.

Dar deodată Felicia simţi cum trupul lui Bob devine greu în braţele ei şi cuprinsă de groază, ţipă:

— Ajutor... ajutor! Nu vreau să moară!

Raul şi unul din prietenii săi se apropiară îndată de cei doi îndrăgostiţi. Unul din ei îi duse o sticlă cu coniac la gură şi îi turnă lichidul.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV
23 I 1935
No. 12

Victoria

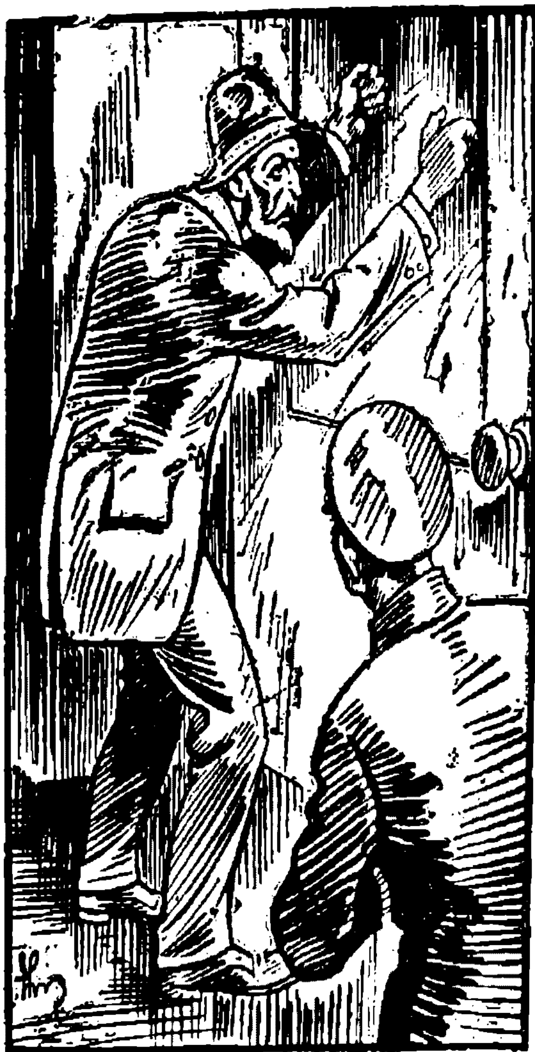
8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Coţofană bătu cu pumnii în uşa camerei lui Wilkens (pag. 90).

binefăcător pe gât. După câteva minute, Bob îşi reveni în simţiri.

Se agăţă cu toată puterea de Felicia şi strigă:

— Intâmplă-se orice, însă pe noi nu ne va putea despărţi nicio putere din cer sau de pe pământ!

Felicia se lăsă pradă desmierdărilor lui şi în clipa aceea nu dorea nimic, decât să moară în îmbrăţişarea iubitului ei.

49. — Urmări fatale

Lui Coţofană i se îngăduise să aştepte la club întoarcerea lui Raul Bernard şi a prietenilor săi iar Homer Creil îl invită să petreacă noaptea în locuinţa lui. Acest Homer Creil era tipul marinarului bătrân, cu faţa înăsprită de vânt şi o barbă albă, sburlită.

In cinstea oaspetelui său, făcuse un grog tare şi acum stăteau amândoi de vorbă, sorbind băutura caldă şi întăritoare şi fumând.

La început, conversaţia lor se mărgini la exclamări cari lăudau bunătatea băuturii, dar după al patrulea pahar, Homer Creil deveni mai vorbăreţ şi zise:

— Mi se pare că vine o furtună grozavă.

— Crezi? întrebă Coţofană nepăsător.

Bătrânul marinar arătă spre barometrul de lângă fereastră.

— A căzut mult. Semn de vijelie. Afară de asta, mă doare umărul şi asta e pentru mine semnul cel mai sigur de vreme rea.

Coţofană dădu îngrijorat din cap.

— Şi barca e în largul mării.

— Hm... prost lucru... răspunse Homer, ridicându-se și ieșind din odaie, urmat de Cotofană.

Când ajunseră la debarcader, Homer se uită dealungul țărmului și zise lui Cotofană:

— Vezi colo, la intrarea portului, au ridicat felinarul roșu. Asta e semnalul pentru acei ce vor să plece, să fie cu băgare de seamă.

Câtva timp cei doi oameni stătură tăcuți, privind spre largul mării. Vântul sufla din ce în ce mai tare. Se întoarseră iar în odaie unde, după ce sorbiră din paharele cu grog, Cotofană îl întrebă pe Homer:

— Barca e destul de trainică să poată rezista unei vijelii?

— Dacă furtuna nu va fi prea puternică, atunci da.

— Și dumneata ești neliniștit, Homer!

— Nu-mi place că prea mă doare umărul.

— Ei și?

— E semn de nenorocire.

— Ia nu mai tot cobi, spuse Cotofană, aruncându-i o privire mustrătoare.

Homer Creil își umplu al cincilea pahar, îl goli dintr'o singură dată, se ridică și se duse la telefonul care era în odaia lui. Ridică receptorul și ceru stațiunea meteorologică, de unde rugă să i se dea știri despre starea atmosferică.

Când se întoarse iar la masă, zise lui Cotofană:

— Vântul are tăria a zecea.

Cotofană n'ar fi trebuit să fie născut în Marsilia, ca să nu știe ce înseamnă aceasta. Plin de îngrijorare îl întrebă pe Homer Creil:

— Atunci sărmanii băieți sunt în mare primejdie?

— Am spus eu... când mă doare umărul...

Cotofană îi curmă repede vorba.

— Ia mai încetează cu umărul dumitale și spune-mi mai bine ce putem face pentru a preîntâmpina o nenorocire.

— Noi nu putem face nimic.

— Dar bine, omule; nu putem ședea aici cu mâinile în sân, pe când nenorociții sunt în primejdie să se înece.

— N'avem altceva de făcut decât să așteptăm.

— Ce?... Să așteptăm dacă?...

— ...se vor întoarce.

Homer Creil îi umplu și lui Cotofană paharul și-l îndemnă:

— Bea, asta te va liniști.

Timpul trecea încet și lui Cotofană așteptarea i se păru nespus de lungă. Deși urmase sfatul lui Homer Creil și mai dăduse pe gât un pahar de grog, neliniștea lui creștea din ceas în ceas.

— Mai cheamă odată stațiunea și întreabă cum e vremea în larg, zise el lui Homer.

Acesta se duse iar la telefon și vorbi câteva minute.

Când se întoarse, Cotofană îl întrebă îngrijorat:

— Ei, cum stau lucrurile?

— Foarte rău. Furtuna s'a întețit. Vântul e la puterea a douăsprezecea.

Asta însemna că vântul se prefăcuse în uragan.

— Dacă ar fi luat la timp drumul înapoi, ar fi trebuit să fie aici.

— Da, de mult.

Cotofană nu mai avu liniște să stea la locul lui, ci sări în picioare și își luă pălăria.

— Incotro? îl întrebă Homer Creil.

— Mă duc să dau alarma.

— Unde? Pe cine vrei să anunți?

In primul moment, Cotofană rămase nehotărît locului, căci în adevăr nu știa unde să se ducă și pe cine să alarmeze.

Deodată îi veni un gând salvator. Se va duce la mister Frank Wilkens. Acesta va ști să ia măsurile trebuincioase, căci era doar vorba și de fiul său.

Fără a mai spune nimic, ieși repede din odaie, și luă drumul spre hotel Bristol. Alerga cât îl țineau picioarele și ajunse gâfâind la hotel. In vestibul îl luă în primire portarul de noapte și-l întrebă:

— La cine vrei să te duci?

— Trebue să vorbesc cu mister Wilkens.

— Acum, în toiul nopții? Pesemne că nu ești în toate mințile?!

— Trebue să-i vorbesc numaidecât, repetă Cotofană, suflând greu și repede.

— Imposibil. Mi-ar trage un perdaf numărul unu, dacă l-aș deștepta din somn la ora asta.

Cotofană, care n'avea deloc poftă să-și piardă timpul cu vorbe multe, trecu repede pe lângă portar și se repezi pe scară. Numărul camerei lui Wilkens îl cunoștea și nu mai avea nevoie să întrebe.

Ocărind, portarul se luă după dânsul pentru a-l opri, dar până când să-l ajungă, Cotofană și începuse să bată cu amândoi pumnii în ușa lui Wilkens.

Portarul se năpusti ca un taur asupra lui și tocmai voia să-i tragă înapoi de la ușă, când aceasta fu deschisă și în pragul ei apăru Frank Wilkens, îmbrăcat într'un halat de noapte.

— Ce s'a întâmplat? strigă el cu glas aspru, dar recunoscând pe Coțofană, îi făcu semn să se apropie. Portarul îi dădu drumul și bătrânul începu:

— Mister Wilkens, fiul dumneavoastră...

— Ce-i cu el?

Coțofană îi povesti tot ce se petrecuse și cum Raul Bernard plecase cu prietenii lui să salveze pe Bob.

Frank Wilkens își duse mâna la frunte. Nu era oare vis tot ce auzea?

Il trase pe Coțofană după dânsul în odaie și aci îl întrebă buimăcit:

— Dar ce putem face?

— Veniți cu mine la poliția portului, acolo vom afla pe ce cale le putem veni în ajutor.

Frank Wilkens se îmbrăcă repede, dar încă înainte de a fi gata, întrebă pe Coțofană:

— N'ar fi bine să chemăm poliția portului la telefon? In felul acesta am câștiga timp.

Wilkens ceru îndată legătura, înștiință poliția că barca clubului cu mai mulți tineri este în primejdie și adăugă:

— Vă rog să luați toate măsurile pentru a veni în ajutorul celor primejduiți.

— Vom înștiința îndată stațiunea de salvare, fu răspunsul. Mai mult nu putem face.

— Voiu plăti o recompensă de zece mii de franci pentru salvarea celor cari se află în barcă, zise Frank Wilkens.

— Nu e nevoie de așa ceva, căci și fără premiu stațiunea de salvare va face tot ce-i va sta în putere. Insă pe furtuna asta va fi greu de găsit barca. De câteva ceasuri vijelia a crescut și mai mult și din toate părțile sosesc semnale de ajutor.

— Fiul meu se află pe barca de care v'am spus și care barcă a plecat spre o insulă să-l aducă de acolo. Cine îl va aduce viu acasă, va primi o răsplată de o sută de mii de franci.

— Bine. Voiu da îndată avizul mai departe.

Frank Wilkens închise aparatul și se întoarse spre Coțofană.

— De ce n'ai venit îndată la mine, când ai aflat că fiul meu se află pe insulă?

Din felul în care spusese aceste cuvinte străbătea o oarecare mustrare.

— Raul Bernard a vrut așa și am crezut că e deajuns dacă pleacă dânsul cu prietenii lui. Nimeni nu s'a așteptat la furtună.

Frank Wilkens isprăvise cu îmbrăcatul și începu să se plimbe agitat prin odaie.

Coțofană, istovit de goana făcută până la hotel, luă loc pe un scaun unde rămase cufundat în gânduri.

După câtva timp se auzi sbârnâind telefonul. Frank Wilkens se repezi la aparat și duse receptorul la ureche.

— Fiul meu a fost salvat? fu prima lui întrebare.

— Incă nu, veni îndată răspunsul. Am vrut să vă înștiințăm numai, că o barcă a poliției a plecat în căutarea lui și îndată ce vom avea o știre vă vom anunța.

Ceasuri grele de așteptare trecură încet și înfrânseră chiar și firea puternică a lui Frank Wilkens.

Din clipa în care o revăzuse pe Felicia, contesa de Martigny reuşi să-şi recapete puţină linişte. Nu se mai plimba ceasuri întregi prin celula ei, cum făcuse înainte şi nu-şi mai chinuia creierul cu gânduri negre, ci şedea tăcută pe un scaun şi visa.

Toată bucuria ei din anii din urmă părea să-i fi revenit. Felicia se întorsese la dânsa... Felicia, toată viaţa şi fericirea ei!...

Totul se lumina în juru-i. In cele din urmă şi judecătorii vor trebui să recunoască nevinovăţia ei, vor trebui să-i dea drumul din închisoare şi atunci va reîncepe o viaţă nouă alături de copila ei iubită, pe care n'o va mai părăsi niciodată.

Fu trezită din gândurile acestea de sgomotul uşii care se deschise, şi când ridică privirea, zări pe Cekov care intrase împreună cu gardianul.

La vederea lui fu cuprinsă de spaimă şi ducându-şi mâinile la piept pentru a-şi potoli bătăile inimii, îl întrebă cu vocea sugrumată:

— Ce vrei, Cekov?... Pentru ce ai venit?...

— Am venit să-ţi aduc libertatea, Dolores, răspunse el zâmbind.

Buimăcită, contesa holbă ochii la dânsul.

— Libertatea?!...

Gardianul dădu din cap şi răspunse în locul lui Cekov:

— Da, doamnă; iată ordinul de eliberare. Puteţi părăsi închisoarea împreună cu domnul Cekov, care vă va da toate lămuririle.

Dolores rămase câteva clipe zăpăcită, nevenindu-i să creadă cele auzite, dar Cekov se apropiă de ea, îi puse mâna pe umăr şi zise:

— Vino-ţi în fire, Dolores. E adevărat, eşti liberă şi numai mie îmi datorezi că toată afacerea a fost descurcată atât de repede. Hai, nu mai sta şi vino cu mine.

Intre timp gardianul adusese haina şi pălăria contesei. Fără să-şi dea seama de ce face, contesa se îmbrăcă şi părăsi celula împreună cu Cekov. Nu era în stare să spuie un cuvânt. Un singur gând era limpede în mintea ei: în sfârşit era liberă!

Ca din mare depărtare auzea glasul lui Cekov care îi povestea cum se străduise să aducă dovada nevinovăţiei ei, îi spuse de mărturia electricianului şi încheiă:

— Aşa am putut obţine anularea mandatului de arestare şi cred că acum vei fi mulţumită de mine.

Contesa îşi revenise puţin din surprinderea ei şi cu un zâmbet ciudat, zise lui Cekov:

— E pentru întâia oară că-mi faci un bine, Cekov, dar îmi închipui că şi de data asta ai gânduri egoiste.

Cekov nu luă în seamă mustrarea şi dând nepăsător din umeri, răspunse:

— Aş fi un prost om de afaceri, dacă aş lăsa să planeze o astfel de bănuială asupra asociaţiei mele, căci învinuirea de a fi pus focul nu numai că ar fi stricat bunul nume al întreprinderii noastre, dar nici n'am fi putut ridica suma de la societatea de asigurare.

Zâmbetul contesei deveni amar:

— Vezi că ţi-am ghicit gândul?!

— Asta n'are nicio importanţă. Principalul e că eşti liberă şi viaţa îşi va putea relua cursul normal.

Dolores deveni atentă şi întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

—Foarte uşor de înţeles. Indată ce vom ridica banii de la societatea de asigurare, vom reface barul, dar mult mai elegant şi mai luxos, după modelul american. Am şi făcut planul în capul meu. Noua întreprindere va întrece tot ce s'a putut vedea până acum şi faima i se va duce în lumea întreagă. Să vezi ce bani vom câştiga atunci!

— Noi? întrebă contesa cu voce tărăgănată, uitându-se pieziş la el.

— Negreşit că noi. Ce-ar fi barul „Valencia" fără contesa blondă din Marsilia?!

— Dar eu nu vreau să mai continui afacerea, Cekov.

— Eşti nebună?!

— Nu, slavă Domnului, mintea mea e limpede, dar am încheiat cu viaţa de până acum. Voiu pleca din Marsilia, voiu pleca undeva unde nu ştie nimeni de contesa blondă, unde nu mă cunoaşte nimeni şi nu se ştie nimic de trecutul meu.

Cekov izbucni într'un râs aspru.

— Crezi că îţi va fi aşa de uşor să ştergi tot trecutul?

— In orice caz, nu voiu mai relua viaţa pe care am fost nevoită s'o duc până acum. Tot ce am făcut a fost numai pentru copila mea. Acum însă Felicia ştie tot şi iubirea ei o pot păstra

fusese pe vremuri în Africa și adusese de acolo numai dacă voiu înceta de a mai juca rolul trist și înjositor pe care l-am jucat până acum.

— E curată nebunie ce vorbești, izbucni Cekov. Dacă deschidem un local nou, vom putea câștiga în scurt timp sute de mii de franci. In loc de a te retrage cu fata ta în vreun colț uitat de lume, mai bine ar fi s'o aduci și pe ea la bar. Doamne, ce senzație ar face, dacă mama și fiica ar apare pe scenă! Toți bărbații ar înebuni după voi!

— Taci, canalie! Pe mine ai reușit să mă momești, să mă târăști în mocirlă, fiindcă eram desnădăjduită și tremuram pentru viața copilei mele. Numai pentru a o salva pe dânsa, am făcut tot ce-ai cerut de la mine, dar acum s'a isprăvit, Cekov! Ai câștigat tot atât cât și mine și dacă ni se va plăti suma de asigurare, atunci fiecare din noi e liber să facă ce vrea cu banii. Tu n'ai decât să-ți urmezi calea, dar pe mine lasă-mă în plata lui Dumnezeu. Să nu te gândești o clipă că Felicia ar putea să fie târîtă la o viață ca aceea pe care am dus-o eu.

Ajunseră la locuința contesei din strada Estelle și urcară scara. Bătrâna Betty, care aflase de la Cekov despre eliberarea stăpânei sale, o așteptase de ceasuri întregi la fereastră și îi ieși înainte, cuprinzând-o în brațe și desmierdând-o.

— Sărmana de tine! Câte a trebuit să înduri!

Dar Cekov se răsti la cele două femei:

— Aveți de gând să mai stați mult în ușă și să bociți?!

Dolores intră înainte și uitându-se peste umăr la Cekov, care o urmase, îl întrebă:

— Ce mai vrei de la mine?

— Te rog să vii cu mine la direcțiunea societății de asigurare, pentru a face formalitățile trebuincioase pentru ridicarea banilor.

Dolores făcu o mișcare obosită.

— Imi ceri un lucru cu neputință. Abia am ajuns acasă și am alte treburi mai importante și mai grabnice, așa că nu mi-e capul la afaceri.

— Bine, atunci dă-mi împuternicirea să fac eu singur tot ce trebue și nu vei mai fi supărată cu nimic.

Fără a sta mult pe gânduri, Dolores se duse la biroul ei, luă o foaie de hârtie și zise lui Cekov.:

— Dictează-mi tu împuternicirea, căci eu nu mai sunt în stare să gândesc măcar și nici nu pot trata cu directorii societății. Tu cunoști mai bine lucrurile astea și vei face tot ce trebue.

Ochii lui Cekov sclipiră. Ii dictă repede împuternicirea și Dolores iscăli actul pe care îl întinse lui Cekov, spunând:

— Acum lasă-mă. Când se vor plăti banii, mă vei înștiința.

După ce rămase singură cu Betty, își încolăci brațele în jurul gâtului ei și plângând o întrebă:

— Unde e Felicia?... Unde e copila mea?

51. — Planuri întunecate

Deși Dolores nu voia să mai audă nimic de planurile de viitor ale lui Cekov, acesta era totuși mulțumit cu ceea ce obținuse. Un zâmbet de satisfacție îi flutură pe buze când ieși în stradă. Banii erau salvați și el nu pierduse nimic.

Se îndreptă spre strada Cannebière și se opri în fața locului unde fusese barul „Valencia". Incepuseră lucrările pentru îndepărtarea dărâmăturilor. In curând se va ridica aici o nouă clădire mai strălucită, mai frumoasă decât aceea dinainte, își zise Cekov. Pe când era astfel cufundat în gânduri, simți deodată o atingere pe umăr și se întoarse speriat.

— Ah, tu ești, Renard?! întrebă el, și chipul i se înveseli când dădu cu ochii de un vechiu cunoscut al lui.

Renard, un bărbat încă tânăr, care cu aceeași înfățișare grosolană ca a lui Cekov, îl întrebă râzând:

— Jelești avuțiile pierdute, nu-i așa? Focul ți-a suflat tot?!

— Nimic nu mi-a suflat. Privește-mă, am aerul de a jeli?

— Dar am auzit că n'ai fost asigurat?

— N'ai auzit bine. Nu numai că n'am pierdut nimic, dar am mai câștigat. Societatea de asigurare trebue să-mi plătească cinci sute de mii de franci. Frumușică sumă, ce zici?!

Renard îl privi uimit.

— Ia nu te mai lăuda atâta, că nu tu ai câștigat acești bani. Dacă n'ar fi fost contesa blondă, barul tău n'ar fi făcut acești bani. Dar ce stăm și căscăm gura aici; hai mai bine și fă cinste. Cekov se învoi bucuros.

— Ai dreptate. Hai să ne udăm gâtlejurile.

Se îndreptară spre port și intrară într'o bodegă, zisă „La Africanul" fiindcă proprietarul ei

tot felul de amintiri, cu cari împodobise localul său și îi dăduse o înfățișare exotică.

Cei doi prieteni luară loc la o masă și comandară doi țapi, apoi Cekov îl întrebă pe Renard:

— Și tu ce mai învârtești acum?

Renard răspunse cu un surâs amar:

— Socotesc câte găuri mai am de strâns la cureaua mea.

— Da, da... sunt timpuri grele!

— Ei lasă, tu nu te poți plânge. Mai bine ai face să mă ajuți cu ceva. Ce-i la tine o bumașcă de o sută?! Suntem doar prieteni vechi.

— Deocamdată sunt și eu pârlit, căci societatea de asigurare nu mi-a plătit încă banii. Chiar adineauri am fost la contesa blondă și am luat o împuternicire de la dânsa, ca să pot încasa suma. Aveam nevoie de împuternicirea asta, fiindcă polița era pe numele ei.

Spunând acestea, scoase actul din buzunar și îl arătă lui Renard. Acesta îl citi cu luare aminte, apoi îl întrebă pe Cekov:

— Și ce-ai să faci după ce vei încasa banii?

— Voiu reconstrui barul. Dolores nu prea vrea să audă de așa ceva, dar o voiu face să se cumințească, să-și vâre mințile în cap.

— Dar dacă nu vei reuși?

— Ar fi cam prost lucru.

— Știi ceva?... Aș avea altă afacere... chiar mai bună decât barul.

Curios, Cekov se aplecă peste masă, și-l întrebă:

— Ce afacere?

— O casă.

Cekov îl înțelese îndată ce de fel de casă era vorba.

— E vreuna de vânzare în Marsilia?

— Nu aici, în altă parte. Costă șapte sute de mii de franci.

— N'am atâtea parale.

Renard rânji și zise:

— Cum n'ai? Ia mai arată-mi odată procura pe care ți-a dat-o Dolores.

Cekov scoase iar hârtia din buzunar și o întinse lui Renard care citi: „Prin aceasta împuternicesc pe domnul P. Cekov să încaseze orice sume de bani pentru mine. Dolores Martigny"

Renard dădu din cap și zise:

— Hârtia asta face multe parale.

Cekov se răsti nerăbdător la dânsul.

— Spune odată unde vrei să ajungi?!

— Vino mai aproape, căci Africanul ciulește de mult urechile și nu e nevoie să audă ce vorbim.

Se apropiară unul de altul și Renard începu să-i explice planul său care părea să-i placă mult lui Cekov, căci ochii începură să-i lucească de bucurie.

După ce isprăviră de discutat amănuntele, Renard îl întrebă pe Cekov:

— Ei, ce zici?... Ideea mea e bună?

— Minunată!

— Și dacă reușim, mă iei și pe mine la parte?

— Negreșit, cu zece la sută.

— S'a făcut. Bate palma aici.

Renard îi întinse mâna lui grosolană și Cekov o strânse cu prietenie.

— Și când începem treaba?

— Cât mai curând posibil.

Cekov dădu din cap și mormăi:

— Ai dreptate; cât mai repede, ca să nu se ivească vreo piedecă neașteptată.

52. — În prada valurilor.

Furtuna vâjâia năprasnic și valurile se năpusteau cu furie asupra micii bărci, care juca pe creasta lor ca o coajă de nucă. Cuprinși de groază, cei din barcă tăceau, așteptând din clipă în clipă moartea. Numai o minune îi mai putea scăpa.

Felicia și Bob ședeau în mijlocul bărcii, ținându-se încleștați de bancă. Tânărul luă o mână a fetei și desmierdând-o îi spuse:

— Curaj, micuța mea scumpă... Vom scăpa și din primejdia asta grozavă, — dar el însuși nu credea în ce spunea.

— E sfârșitul, Bob... Sfârșitul...

— Nu, nu se poate!... Vom fi salvați!...

Felicia clătină capul.

— Cine să ne scape... Dar poate e mai bună moartea, căci viața ne-ar aduce noui suferințe și chinuri mai grozave!

Da, avea dreptate sărmana fată. Viața nu mai putea să le aducă decât chinuri și jale.

Raul Bernard se ridică dela locul lui și se duse spre cârmă, pentru a schimba pe unul din prietenii săi, care părea istovit.

— Lasă-mă pe mine la cârmă, zise el.

— Crezi că ai s'o poți mânui mai bine? îl întrebă prietenul.

— Nu, dar ești obosit și vreau să te schimb.

— Lasă-mă tot pe mine. Cât timp stau la

cârmă am impresia că lupţi şi e mai bine să mori luptând, decât să te laşi în voia soartei, fără să faci nicio mişcare.

— Vasăzică şi tu crezi că totul s'a isprăvit... că nu mai este nicio scăpare?!

— Nu mai încape îndoială. Din vijelia asta nu mai scăpăm niciunul.

— Imi pare rău de sărmana fată.. E vina mea, dacă va pieri cu noi, căci eu am fost acela care m'am avântat în afacerea asta.

— Ea ar putea fi salvată. In lada bărcii este un colac de salvare. Dă-l fetei. Poate cu el va scăpa.

Raul Bernard dădu din cap, scoase colacul din ladă şi zise Feliciei:

— Lasă-mă să-ţi pun colacul acesta. E bine să-l ai, pentru orice eventualitate...

— Nu-l vreau, răspunse Felicia, dă-l mai bine lui...

Inainte de a-şi isprăvi vorba, Bob, care înţelesese ce voia să spuie, se împotrivi cu putere:

— Cum îţi închipui că aş primi...

Raul Bernard îl susţinu.

— E dela sine înţeles că înainte de toate trebue să facem tot ce ne va sta în putinţă pentru a te salva pe dumneata. Noi bărbaţii putem înota şi orice s'ar întâmpla, ne putem ţine mai uşor la suprafaţa apei. Aşa dar, fără multă vorbă, lasă-mă să-ţi prind colacul cu curele...

Tânăra fată nu se mai împotrivi, dar întrebă:

— Nu mai este nicio speranţă să putem ajunge la ţărm?

— Cât timp plutim, nu trebue să pierdem nădejdea, răspunse Raul, fără să adauge însă, că mult nu vor mai putea pluti, căci în orice clipă valurile ameninţau să răstoarne barca.

Raul Bernard se întoarse la ceilalţi prieteni ai lui şi le zise:

— Ar trebui să schimbăm cursul, căci singura cale de scăpare ar fi să ne îndreptăm, spre ţărm şi barca să fie aruncată pe uscat.

— Aş fi încercat de mult asta, răspunse unul din prieteni, dar mi-e teamă că va intra prea multă apă în barcă când o vom cârmi.

— Trebue să manevrăm repede.

— Nu se poate, căci motorul nu mai funcţionează cu destulă putere.

— Stai să încerc dacă nu-i pot mări viteza.

Tânărul se apropiă de motor, manipulă câteva clipe la el şi maşina începu să lucreze cu o iuţeală vertiginoasă.

— Intoarceţi acum, repede; shieră el cât îl ţinea gura.

Viaţa lor depindea acum de o singură mişcare. Şi Bob recunoscu primejdia grozavă în care pluteau şi o strânse pe Felicia mai aproape de dânsul.

Deodată, un val puternic se năpusti asupra bărcii şi o răsturnă. Ţipete de groază se auziră şi după câteva clipe apăru iar barca, dar cu fundul în sus. De un cârlig dela proră era agăţat un om. Era Bob, care cu o mână se încleştase de barcă, iar cu cealaltă ţinea pe Felicia, căreia nu-i dăduse drumul nici în clipa când se răsturnase barca. Valurile se năpusteau mai departe asupra acesteia, o ridicau pe creasta lor, pentru a o prăbuşi apoi în adâncime. Mâna lui Bob începu să amorţească şi simţea cum puterile îl părăsesc. Răceala apei îi pătrunsese până în măduva oaselor şi începu să tremure. Deodată simţi că Felicia fu smulsă de un val şi un ţipăt de groază ieşi în pieptul său. Cuprins de o desnădejde fără margini, se lăsă dus de valuri.

53. — Noi îngrijorări

Bucuria contesei de Martigny de a fi scăpat însfârşit dela închisoare fu de scurtă durată, când află dela bătrâna Betty că Felicia nu se întorsese acasă.

— Dumnezeule, unde să fie copila mea? — strigă Dolores desnădăjduită.

Betty se strădui s'o liniştească, dar nu putu să-i dea nicio desluşire.

Deodată auziră sunând la intrare; nu era însă Felicia, cum sperase Dolores, ci bătrânul Jean, care intră vesel şi îi întinse amândouă mâinile.

— Slavă Domnului că te-ai întors iar acasă. N'am mai putut închide ochii de când te ştiam la închisoare. Acum trag nădejde că totul se va întoarce spre bine. Nu pierde curajul, Dolores.

Contesa clătină cu tristeţe capul.

— Nu mai sper nimic, Jeane. Mă simt cuprinsă de o teamă grozavă şi mă aştept la noui nenorociri. Ştii doar cât mi-e de dragă copila mea?

— Da, Dolores, în zilele din urmă, mi-am dat seama de dragostea ta nemărginită pentru Felicia.

— A fost la închisoare, scumpa mea copilă şi mi-a spus că nu mă dispreţuieşte, că nu se va mai despărţi de mine.

— Are o inimă bună ca şi a ta, Dolores, o întrerupse bătrânul.

— Şi totuşi sunt nenorocită, Jeane, căci Felicia nu s'a mai întors acasă. Unde o fi... unde s'o caut?! Fără Felicia nu mă pot bucura de libertatea mea.

— In port am auzit vorbindu-se multe, Dolores.

— Ce-ai aflat?

— Că Bob Wilkens a fost răpit şi că o barcă a plecat cu mai mulţi tineri în ajutorul lui. L-am întâlnit pe Coţofană şi nu ştiu ce tot spunea de o fată blondă, frumoasă, pe care o cheamă Felicia...

— Felicia... şi... Bob Wilkens... sunt împreună?!

— Da, Coţofană a vorbit de amândoi. Se pare că el a găsit-o pe Felicia în seara când a fugit dela tine.

— Şi ce-ai mai aflat? Spune repede, Jeane....

Bătrânul îi povesti cum întâlnise pe Coţofană şi cum acesta îi spusese tot ce ştia de Felicia.

— Nu mă mai îndoiesc, că bietul Coţofană a salvat-o pe Felicia mea dela moarte şi că i-a dat un adăpost. Dar dacă ar fi adevărat că Felicia a plecat cu Raul Bernard şi prietenii lui şi a fost surprinsă de furtună, atunci e pierdută şi poate n'o voiu mai revedea niciodată.

— Nu trebue să te gândeşti îndată la o nenorocire, Dolores. Raul Bernard şi prietenii lui au plecat cu o barcă farte trainică şi vor putea rezista furtunii.

— Tu vrei numai să mă mângâi, Jeane, să-mi faci curaj.

— Ba nu, m'am informat bine şi crede-mă că primejdia nu-i atât de mare după cât se pare.

Contesa îşi sprijini capul în mâini şi suspină din adâncul sufletului.

— De ar fi adevărat ce spui, Jeane... dar mi-e frică... o, ce frică mi-e! De ce a plecat şi Felicia cu dânşii?

— Mai întrebi? răspunse Jean uimit.

— Ai dreptate. Ar trebui să ştiu că Felicia e în stare să înfrunte orice primejdie, în dragostea ei pentru Bob. Dar ar fi trebuit să se gândească şi la mine. Dumnezeule, nici nu-mi pot închipui că i s'ar fi întâmplat o nenorocire!

— Nu te mai chinui cu gândul ăsta, Dolores. Mai aibi răbdare câteva ceasuri şi până atunci vom primi vreo ştire.

— E uşor de spus, Jeane. Ceasuri de aşteptare înseamnă pentru mine tot atâtea ceasuri de chinuri sfâşietoare şi puterile mă părăsesc.

— Cred că şi bătrânul Wilkens va lua măsuri pentru a se da ajutor celor primejduiţi.

— Crezi?

— Doar şi viaţa fiului său e în joc!

Dolores făcu o mişcare obosită cu mâna.

— Tu nu-l cunoşti, Jean. E în stare să nu mişte un deget pentru salvarea lui Bob, mai cu seamă dacă va afla că Felicia e cu dânsul.

Contesa tăcu câteva clipe şi se plimbă agitată prin odaie, apoi zise suspinând:

— Ce-mi foloseşte libertatea, dacă nu-mi voiu regăsi copila?

— Fii tare, Dolores, cum ai fost în toată viaţa ta.

Contesa se apropiă de Jean, îi puse mâinile pe umăr şi-l întrebă rugătoare:

— Noi nu putem face nimic pentru scăparea lor, Jeane? Gândeşte-te bine dacă nu există vreo cale.

Bătrânul clătină îngrijorat capul.

— Nu ştiu ce sfat să-ţi dau, Dolores. Să plecăm cu o barcă în largul mării, spre a-i căuta, n'are niciun rost, căci furtuna ne-ar abate din drum. Singurul lucru ce putem face, o să mergem de-alungul ţărmului, căci se poate întâmpla să-i găsim în vreo colibă de pescari, dacă au fost aruncaţi cu barca la mal.

Dolores căzu istovită pe un scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Să aşteptăm... să aşteptăm mereu... Dar nici nu-ţi poţi închipui, Jeane, ce înseamnă aşteptarea asta pentru mine.

Jean nu răspunse nimic şi privi gânditor înaintea lui. Şi el era adânc mâhnit, ştiind că oricât de trainică ar fi barca, nu putea să reziste la o vijelie ca aceea care se deslănţuise acum pe mare.

Contesa plângea şi desnădejdea o cuprinse din ce în ce mai mult.

— Sunt blestemată de soartă şi nu pot să

ANUL IV
24 I 1935
No. 13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Kapelsky luă ochianul şi cercelă suprafaţa apei (pag. 100).

am parte de o bucurie. Cât de fericită am fost când am scăpat din închisoare şi acum a căzut altă nenorocire asupra mea.

— Şi încercarea asta va trece, Dolores, încercă Betty s'o îmbrăţişeze şi atunci te vei bucura şi mai mult de a-ţi fi regăsit fata.

— Incearcă să te ocupi şi de altceva; îţi va trece mai repede timpul până când va veni o ştire, o sfătui Jean.

— Nu mai nicio altă treabă decât să aştept. Pentru regularea afacerilor i-am dat procură lui Cekov.

Jean deveni atent şi o întrebă uimit:

— E adevărat? L-ai împuternicit pe Cekov cu regularea afacerilor?

— Da, nu mai vreau să ştiu nimic de afaceri. Bătrânul dădu din cap supărat.

— N'ar fi trebuit să faci asta, Dolores.

— De ce nu?

— Pentru că în afaceri băneşti nu poţi avea încredere în Cekov.

— Ce-mi pasă de bani! Nici nu vreau să aud de ei. Singura mea grijă este să-mi regăsesc fata, s'o văd lângă mine, la adăpostul primejdiilor.

— Tocmai pentru că te îngrijeşti de soarta Feliciei, n'ar trebui să neglijezi afacerile băneşti, căci dacă o vei regăsi pe copila ta, vei avea nevoie de bani pentru a-i face o viaţă fericită şi fără griji.

Contesa se uită speriată la bătrânul Jean.

— Crezi oare că Cekov ar fi în stare să mă înşele... să-mi fure partea mea de avere?

Jean dădu din umeri.

— Să sperăm că nu va fi așa, căci atunci tot chinul tău de până acum, toată viața pe care ai dus-o, ar fi fost zadarnică.

Timp de câteva clipe contesa rămase ca înmărmurită și își aduse aminte că Cekov niciodată nu-i voise binele. Dar oare mârșăvia lui va merge atât de departe încât să-i fure tot rodul muncii ei?

Inainte însă de a putea da un răspuns lui Jean, se auzi iar sunând la intrare. Betty alergă să deschidă și după câteva clipe apăru Coțofană. Plină de neliniște, Dolores îl întâmpină:

— Ce s'a întâmplat, Coțofană? Ce vești îmi aduci?

Cocoșatul o privi îndurerat și îi răspunse:

— Barca s'a răsturnat, iar fiica dumitale nu se știe unde este.

53. — Providență

Trecură ceasuri după ceasuri, fără ca Frank Wilkens să fi primit vreo știre și încordarea nervilor săi ajunsese de nesuferit. In sfârșit, după o așteptare chinuitoare, i se anunță că a venit un comisar care voia să vorbească cu dânsul.

Frank Wilkens îl primi imediat și întâia lui întrebare fu:

— Ați găsit pe fiul meu?

Comisarul dădu din cap și răspunse:

— Da, mister Wilkens, sunt în plăcuta situație să vă aduc o știre bună.

Bătrânul Wilkens respiră ușurat și luă loc la biroul lui.

— Vasăzică Bob e salvat?

— Da. A fost găsit plutind pe o scândură și barca de salvare l-a scos din mare.

— Unde este acum?

— Fiind în nesimțire l-am dus îndată la spital spre a i se da fără întârziere îngrijirile necesare.

— Foarte bine, și îți mulțumesc pentru măsurile pe cari le-ai luat.

— Dacă doriți, îl puteți vizita la spital, mister Wilkens.

Americanul dădu din cap și răspunse:

— Mă voiu duce chiar acum să-l văd.

Se ridică, întinse comisarului mâna și zise:

— Iți mulțumesc înc'odată pentru tot ce ai făcut pentru salvarea fiului meu.

— Nu-i nevoie de nicio mulțumire, mister Wilkens; nu ne-am făcut decât datoria. Ne pare însă foarte bine că am reușit să salvăm pe fiul dumitale și pe curagioșii tineri cari au alergat în ajutorul lui.

— Așa dar nu s'a pierdut nicio viață de om?

— Din nefericire, doi din acei cari se aflau în barca clubului n'au fost încă găsiți, mister Wilkens. Toate străduințele noastre de a-i găsi, au rămas zadarnice.

— Cine sunt acestia? întrebă Frank Wilkens cu înfrigurare.

— Unul din prietenii domnului Raul Bernard și o domnișoară despre care se spune că a făcut tot ce i-a stat în putere pentru salvarea fiului dumneavoastră.

Felicia de Martigny! trecu fulgerător prin mintea lui Frank Wilkens. Pentru câteva clipe închise ochii și gândurile i se învălmășeau în minte.

Dacă în adevăr a căzut victimă, dacă s'a înecat atunci Bob o va uita curând și nu se va împotrivi planurilor lui.

Dar Wilkens nu-și trădă gândurile ci zise cu o prefăcută părere de rău în glas:

— E dureros și foarte trist că n'ați reușit să-i salvați pe toți.

Comisarul înălță din umeri și răspunse:

— Furtuna era atât de grozavă, încât am fost nevoiți să renunțăm a-i căuta mai departe, căci am fi primejduit și viața acelora pe cari reușisem să-i salvăm cu atâta trudă. Totuși mai avem o speranță. Poate cei doi au fost salvați de altă barcă.

De nu s'ar întâmpla așa ceva, se gândi Frank Wilkens, căci numai dacă Felicia e moartă, Bob își va vârî mințile în cap.

Apoi se întoarse spre comisar și îi spuse:

— Iartă-mă că trebue să plec, dar vei înțelege nerăbdarea mea de a-mi revedea fiul. Bineînțeles că mă voiu arăta recunoscător pentru tot ce ați făcut, domnule comisar, așa că ne vom revedea peste câteva zile.

Comisarul se înclină și zise:

— Imi va face plăcere să aflu numai știri bune despre fiul dumneavoastră.

Iși strânseră mâinile și comisarul părăsi camera lui Frank Wilkens.

Rămas singur, acesta căzu câtva timp pe gânduri, apoi se îmbrăcă repede și părăsi hotelul spre a se duce să-și vadă fiul la spital. Aci fu primit de medicul șef, care îi întinse mâna și zise compătimitor:

— Imi pot închipui ce ați îndurat în noaptea

asta, căci şi eu am trei fii şi înţeleg ce înseamnă durerea de tată.

— N'aş vrea să mai trec odată prin ceea ce am trecut, mai cu seamă că e singurul meu copil. Pot să-l văd?

Medicul dădu îngrijorat din cap.

— Nu v'aş sfătui să-l turburaţi, mister Wilkens, căci fiul dumneavoastră e foarte slăbit şi are nevoie de linişte desăvârşită, aşa că ar fi mai bine să mai aveţi răbdare până diseară. E spre binele bolnavului să fie ferit de orice emoţie.

— Te înţeleg şi mă supun, domnule doctor, cu atât mai mult cu cât doresc ca fiul meu să se însănătoşească cât mai curând, pentru a se putea întoarce cu mine în America.

— Sper că nu se vor ivi complicaţiuni, — zise medicul.

Frank Wilkens se uită speriat la dânsul.

— Ţi-e teamă de urmări grave?

— Nu uitaţi că fiul dumneavoastră a stat ceasuri întregi în apă, aşa că s'ar putea să fi răcit.

— Deocamdată cum se simte?

— E cu desăvârşire istovit şi cu mare greu a putut răspunde la întrebările mele. I-am făcut o injecţie şi cred că va dormi până la vreo cinci după amiază. Sper că se va deştepta întărit, aşa că pe la şase îl veţi putea vedea. Aţi venit singur în Franţa, mister Wilkens?

— Da, domnule doctor. Dar cu ce scop îmi pui întrebarea asta?

— Fiindcă fiul dumneavoastră a întrebat de mama sa, răspunse medicul zâmbind. Dealtminteri asta se întâmplă întotdeauna. Când omul e în mare primejdie, îşi cheamă mama. Dacă ar fi cu putinţă ca soţia dumneavoastră să vie, am putea nădăjdui într'o însănătoşire mult mai grabnică. O mamă poate face minuni în asemenea împrejurări.

Frank Wilkens închise câteva clipe ochii şi după o tăcere scurtă, zise:

— Dacă crezi că e de folos, aş putea chema pe soţia mea telegrafic. In cinci zile poate fi la Marsilia.

— V'aş sfătui să faceţi asta, spre binele bolnavului, — răspunse doctorul.

— Bine, atunci voiu telegrafia îndată soţiei mele.

Doctorul îi întinse mâna şi zise:

— Veţi face o mare bucurie bolnavului şi veţi ajuta mult la restabilirea lui.

Cufundat în gânduri, Frank Wilkens părăsi spitalul. Ajungând în stradă, dădu drumul maşinii cu care venise şi o luă încet pe jos.

Să dea oare ascultare sfatului doctorului şi să-şi cheme soţia la Marsilia?

Bob avea o dragoste adâncă pentru mama lui şi fără îndoială că vederea ei îi va face o mare bucurie.

Dar, pe de altă parte, în afacerea cu contesa de Martigny, prezenţa soţiei sale l-ar putea stingheri mult.

Îi trecu însă prin gând că, deocamdată, nu se ştie nimic de soarta Feliciei. Dacă dânsa pierise în valurile mării, atunci totul se va putea aranja mai uşor.

Un zâmbet răutăcios îi flutură pe buze. Până acum reuşise în toate întreprinderile lui; va înfrânge deci şi aceste greutăţi. Pentru aceasta trebuia însă să rămâie ce a fost şi până acum: omul fără nervi.

Era încă departe de scopul pe care il urmărea. In America, era într'adevăr regele automobilelor, dar el voia să-şi asigure supremaţia în lumea in-

..leagă. Pentru a ajunge aici, trebuia să înlăture pe cel mai puternic concurent al său, James Drof, care se ținea foarte dârz.

James Drof avea o fiică. Aceasta nu prea era frumoasă și, afară de asta, mama ei fusese Indiană, așa că, cu toată educația care se dăduse fetei în cele mai distinse pensioane din Franța și Elveția, nu era primită în societatea bună din New-york. James Drof știa că fiica lui nu va putea intra în cercurile distinse ale metropolei americane, decât printr'o căsătorie cu un tânăr din cea mai bună societate. Astfel luase naștere planul unei căsătorii între Ethel Drof și Bob Wilkens, și fata aștepta cu dor întoarcerea lui Bob în America.

Părinții tinerilor se învoiseră repede, căci ei aveau în vedere interesele întreprinderilor lor. Deodată Bob mărturisi însă tatălui său dragostea lui pentru o Franțuzoaică, așa că toate planurile sale erau primejduite.

Totuși, în urma întâmplărilor din zilele din urmă, nădăjduia că totul se va întoarce spre bine, căci o căsătorie între frate și soră nu era cu putință.

Frank Wilkens se hotărî deci să-și cheme soția; intră la primul oficiu poștal și expediă următoarea telegramă:

„Bob grav bolnav. Vino imediat cu Ethel Drof".

54. — O pradă bună

Intre nenumăratele vase *cari fuseseră* surprinse de furtună din noaptea trecută se afla și vaporul de mărfuri „Regina Mărilor", care venea din Danemarca, sub conducerea căpitanului Bouché.

Vaporul era foarte vechiu și ar fi trebuit să fie scos de mult din curs, dar fiind proprietatea căpitanului Bouché, acesta nu se îndura să se despartă de vasul său.

El transporta cu vasul lui orice mărfuri i se prezentau, fără să aleagă mult. Vasul avea și mai multe cabine de pasageri, cari de astă dată erau toate ocupate, căci în clipa plecării, venise un bun prieten al căpitanului, Polonezul Kapelski, cu un transport de „marfă vie" pe care căpitanul Bouché o primise bucuros.

In dimineața care urmase furtunii, căpitanul stătea pe puntea de comandă și privea în largul mării, care începuse să se liniștească. In ochii umezi ai căpitanului se putea citi că în loc de cafeaua cu lapte, își luase porția obișnuită de absint.

Pe când stătea astfel pe gânduri, deodată apăru pe punte Kapelski, îmbrăcat elegant și fercheziut ca un craiu.

— Ei, căpitane, s'a potolit marea?

— După cum vezi, răspunse Bouché, mormăind.

Kapelski râse.

— Se vede că n'ai dormit bine în noaptea asta?

— N'am putut închide o clipă ochii. Tot timpul am fost nevoit să stau pe punte.

— Ți-a fost teamă să nu se scufunde rabla?

— N'a lipsit mult și am fi înghițit cu toții apă sărată.

Kapelski adulmecă aerul și zise:

— Mi se pare că ai și serbat salvarea vaporului tău. Miroși a băutură, cale de-o poștă.

Bouché îi răspunse pe același ton:

— Și mie mi se pare că te-ai parfumat ca o calfă de bărbier. Pleacă mai bine de pe punte și lasă-mă în pace să-mi caut de treabă.

— Nici prin gând nu-mi trece. Rămân aici, căci priveliștea e frumoasă și aerul plăcut.

Kapelski luă ochianul pe care îl avea atârnat de o curea și începu să cerceteze suprafața apei și coasta care se zărea în depărtare ca o linie întunecată.

Căpitanului îi veni chef de vorbă.

— Ia spune-mi, cum a petrecut noaptea „marfa" ta?

— Câteva din fete s'au îmbolnăvit de rău de mare și zac în paturile lor.

— Cu atât mai bine, voiu face economie la mâncare.

— Tu nu te gândești decât la profitul tău și nu ți-e milă de bietele fete.

— Și ție ți se rupe inima, ai?

Kapelski avu un râs urât.

— Ai dreptate, cu milă nu se fac afaceri, răspunse el — apoi își îndreptă iar ochianul spre mare.

Deodată tresări și își aținti ochianul asupra unui punct.

— Căpitane, ia privește colo!

Intinse ochianul pe care căpitanul îl duse la ochi și exclamă:

— Un naufragiat!

— Vasăzică am văzut eu bine?

— Trebue să-l salvăm. Poate voiu căpăta un premiu.

— Te cred. Dacă nu te-ai aştepta la o răsplată, n'ai mişca niciun deget pentru a salva pe nenorocitul acela!

Căpitanul dădu ordinele de trebuinţă şi o barcă de salvare fu lăsată în apă. Când barca se apropiă iar de vapor, după ce scosese pe naufragiat din mare, Polonezul se adresă căpitanului:

— Ia te uită, o femeie!

— O fată tânără!

— Şi foarte frumoasă.

— O pradă bună pentru noi.

— Nu te bucura prea devreme. Mi se pare că e moartă. Trebue să vedem dacă n'o putem readuce la viaţă.

Timp de o oră o frictionară, îi mişcară membrele şi în sfârşit naufragiata scoase o respiraţie uşoară.

— Ei, tot mai e un pic de viaţă în trupul ăsta. Acum cred că vom reuşi s'o deşteptăm deabinelea, zise căpitanul Bouché.

Felicia, căci ea era aceea care fusese scăpată dela moarte, deschise ochii, dar nu se putu desmetici numaidecât.

Kapelski o privea încântat.

— Frumoasă fată!

— Frumoasă, frumoasă... dar deocamdată să vedem ce facem cu ea. Unde o ducem?

— In cabina unde se află şi celelalte fete. Vor îngriji de dânsa.

— Alt loc nici n'avem, zise căpitanul. Apoi porunci oamenilor săi:

— Haide, luaţi-o şi duceţi-o jos!

Polonezul porni înainte, coborî scara spre cabina de care vorbise cu căpitanul şi când deschise uşa, zise cu un zâmbet prietenos:

— Bună dimineaţa, domnişoarelor!

— Bună dimineaţa, i se răspunse încet.

— Mi se pare că nu v'aţi desmeticit încă bine din dansul de astă-noapte? Ei, lăsaţi, că altora le-a mers şi mai rău.

In clipa aceea marinarii intrară ducând pe Felicia în braţe.

Speriate, fetele se uitară la Polonez, care le lămuri:

— E o naufragiată pe care am găsit-o plutind în mare şi pe care am salvat-o. Vă rog să aveţi grijă de dânsa. Desbrăcaţi-o şi culcaţi-o într'un pat.

O Suedeză sveltă şi frumoasă, răspunse:

— Las-o aici cu noi. Vom îngriji de sărmana fată. Dumneata, domnule Kapelski, spune numai să ni se trimeată ceai fierbinte, să-i dăm să bea pentru a se încălzi.

— Bine, voiu porunci să se aducă îndată.

Marinarii o culcaseră pe Felicia pe duşumea şi se retraseră. Polonezul plecă după dânşii şi pe punte se întâlni cu căpitanul, căruia îi spuse:

— Pe minunată pradă am pus mâna, căpitane.

— Am văzut, e mai frumoasă decât toate celelalte la un loc.

— Cred că voiu căpăta bune parale de pe urma ei.

— O şi socoteşti ca marfa ta?

— Negreşit.

— Mai încet, prietene. Mai am şi eu un cuvânt de spus.

— Tu?... Cine a fost acela care a zărit-o în mare?!

— Dar cine a salvat-o? Ce-ai fi putut face fără mine?... Dar mai bine să nu ne certăm. Vino în cabina mea să tragem o duşcă de absint şi pe urmă vom mai vorbi.

Il luă pe Kapelski de braţ şi-l trase după el.

Intre timp, Suedeza, împreună cu o prietenă a ei, o Rusoaică drăguţă, desbrăcară pe Felicia şi începură să-i frictioneze mădularele înţepenite.

— Sărmana fată! Cine ştie câte ceasuri a fost purtată de valuri şi ce spaimă trebue să fi îndurat?

După multe strădHinţe reuşiră să restabilească circulaţia sângelui în membrele amorţite ale Feliciei, îi îmbrăcară o cămaşă uscată, o culcară într'unul din paturi şi o acoperiră cu mai multe pături calde.

55. — O învinuire grozavă

După ce dădu telegramă către soţia sa, Frank Wilkens rătăci câtva timp pe străzi, fără nicio ţintă.

Oare soţia lui îl va ajuta la realizarea planurilor sale?

Dar înainte de a putea avea un răspuns la această întrebare, trebuia să vorbească cu Bob, să-i cunoască gândurile.

Pentru a scăpa de neliniştea chinuitoare în care se sbătea, luă drumul spre spital unde fu primit de una din surori, căreia îi zise:

— Am venit mai devreme decât îmi spusese

doctorul, dar n'am mai avut răbdare să aştept. Nu se poate să vorbesc acum cu fiul meu?

Sora dădu din cap şi răspunse:

— Cred că bolnavul se va deştepta peste scurt timp şi va fi bine să vă vadă. Se va linişti când îi veţi răspunde la întrebările pe cari, fără îndoială, le avea de pus.

Frank Wilkens era foarte turburat când intră în camera în care zăcea fiul său. Abia luă loc la căpătâiul lui, când tânărul făcu o mişcare, apoi chipul lui căpătă o înfăţişare încordată şi, în sfârşit, murmură:

— Felicio, unde eşti?... Ţine-te bine de mine, să nu ne despartă furtuna...

Frank Wilkens încruntă sprâncenele şi iar îi trecu prin gând: Ce bine ar fi, dacă fata s'ar fi înecat!

Câteva clipe urmă o tăcere adâncă, apoi Bob se ridică deodată, privi uimit în jurul lui şi exclamă:

— Unde sunt?... Ce s'a întâmplat?... Cum am ajuns aici?

Frank Wilkens avusese timp să se reculeagă şi aplecându-se zâmbind asupra fiului său, răspunse cu blândeţe:

— Fii liniştit, dragă Bob, ai scăpat de orice primejdie.

Tânărul făcu o mişcare de mânie.

— Nu e vorba de mine, tată. Ce-i cu Felicia? A fost şi ea salvată?

Bătrânul Wilkens se afla într'o mare încurcătură. Ce să răspundă? Să-i spuie adevărul?

Îşi aduse aminte de recomandaţia doctorului de a feri pe bolnav de orice emoţie, şi fără a mai sta mult pe gânduri, răspunse:

— Toţi au fost salvaţi.

Bob răsuflă uşurat, se lăsă iar pe pernă şi închise ochii.

— Toţi?... Ce bine îmi pare... murmură el mulţumit.

Dar în clipa următoare se ridică iar şi întrebă plin de îngrijorare:

— Unde e Felicia?

Frank Wilkens dădu din umeri şi răspunse:

— Nu ştiu, Bob. Inţelegi că întâi m'am îngrijit de tine. Am trecut prin ceasuri de chinuri grozave.

Pe buzele lui Bob se ivi un zâmbet ironic.

— Dacă te-ai fi informat mai *bine* asupra acelui ticălos de Mac. O'Kerem şi nu m'ai fi silit să fac cursa de încercare cu dânsul, atunci ai fi fost cruţat de chinurile pe cari spui spui că le-ai îndurat. Pe bune mâini m'ai dat!

— Nu m'am aşteptat să dau peste astfel de bandiţi aici în Franţa.

— Dacă n'ar fi fost Felicia, care a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a mă salva, azi n'aş mai fi fost în viaţă.

— Mofturi! Eu te-am salvat, eu am fost acela care a alarmat poliţia, când am văzut că nu te-ai întros dela cursa de încercare. Dar de ce să mai vorbim de toate acestea? Bine că ai scăpat.

Bob izbucni într'un râs aspru.

— Crezi că între noi totul va mai putea fi cum a fost odată?

Frank Wilkens se răsti supărat:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că nu mai vreau să am nimic de aface cu un om ca tine!

— Bob, mi se pare că aiurezi iar?

Frank Wilkens îi puse mâna pe frunte, dar Bob o dădu cu putere la parte şi răspunse:

— Nu aiurez, mintea mi-e limpede, dar am aflat tot şi ştiu acum că eşti un om fără inimă care a fost în stare să nenorocească o fată tânără şi nevinovată....

Frank Wilkens sări în picioare, înfuriat.

— Te rog să taci, îi curmă el vorba lui Bob. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt de toată afacerea asta şi n'ai niciun drept să-mi ceri socoteală. Afară de asta, toată întâmplarea e atât de veche, încât astăzi nimeni nu mai vorbeşte de ea.

— Te înşeli, căci această întâmplare veche îmi nimiceşte viaţa.

Deodată Bob se reculese, schimbă tonul şi întinzând mâinile spre tatăl său cu o mişcare rugătoare, zise:

— *Iartă-mă tată, că am început îndată cu* învinuiri, dar sunt încă sub impresia celor povestite de Felicia. Te rog, vorbeşte tu, spune-mi tot adevărul, *spune-mi* că *poate mama Feliciei* s'a înşelat. Nu-i cu putinţă, nu-mi vine să cred că tu, tatăl meu, să ne fi înşelat atât de îngrozitor pe *mama* şi pe *mine!*... Nu-i aşa, tată, mama Feliciei se înşeală?... Nu tu eşti acela care ai sedus-o... nu eşti tu tatăl Feliciei?!

Urmă o tăcere apăsătoare.

Bob rămase cu privirea aţintită asupra tatălui său, ca şi când ar fi vroit să-i citească gândurile.

Chipul lui Frank Wilkens era însă ca împietrit, n'avu nici cea mai mică tresărire.

Bob urmă:

— Ai face din mine cel mai fericit dintre oameni, dacă mi-ai spune că nimic nu-i adevărat din câte am aflat. Dacă Felicia e sora mea, ar trebui să renunț la toată fericirea vieții mele și mai bine mi-aș sfărâma creierii cu un glonte...

Frank Wilkens se întoarse brusc spre dânsul.

— Nu știi ce vorbești, Bob. Chiar dacă Felicia de Martigny n'ar fi sora ta, n'ai putea să te însori cu fiica unei femei ca mama ei.

— Pentru mine Felicia va rămâne întotdeauna o fată curată și nevinovată și nenorocirea de a fi fiica contesei blonde din Marsilia nu se poate răsfrânge asupra ei. Și la urma urmei, avem oare dreptul să condamnăm pe această femeie, care a fost împinsă la viața pe care e nevoită s'o ducă, numai de ticăloșia unui bărbat, care a părăsit-o în mizerie?

Frank Wilkens izbucni într'un râs batjocoritor.

— Și tu crezi în povestea asta, Bob?

— O poveste? repetă acesta buimăcit.

Wilkens dădu cu putere din cap și zise cu aprindere:

— Da, e veșnica poveste cu care astfel de femei înșeală pe naivi. Niciuna din ele nu va mărturisi că duce o viață urâtă din pricina poftei lor de a trăi în lux fără să muncească. Și contesa blondă din Marsilia face parte din această categorie.

— Vasăzică o cunoști, tată?

— Da, o cunosc, o cunosc mai bine decât tine și mulți alții pe cari i-a dus de nas cu comedia pe care a jucat-o. Pentru fiica unei astfel de femei nu se împușcă nimeni, dragul meu Bob. Asta s'o știi dela mine.

— Atunci Felicia e într'adevăr sora mea?

— Da, răspunse Frank Wilkens cu glas aspru și hotărît.

Un geamăt dureros izbucni din pieptul sărmanului Bob.

— Așa dar totul s'a sfârșit...

Frank Wilkens îl apucă de umăr, îl întoarse aproape cu brutalitate spre dânsul, silindu-l astfel să se uite în ochii lui și grăi fără milă:

— Ascultă-mă, Bob, vino-ți în fire. Până acum câteva zile n'am știut nici eu de existența acestei surori a ta. Acum vreo douăzeci de ani, într'o călătorie de afaceri pe care am făcut-o în Franța, am cunoscut o fată tânără și cum în seara aceea băusem cam multă șampanie, eram amețit și nu mai știam bine ce fac. Și tu trebue doar să cunoști astfel de aventuri, așa că nu e nevoie să-ți dau prea multe lămuriri. Fata era frumoasă și veselă, mi-a plăcut și n'am avut nevoie de vorbe multe, spre a o face să vie cu mine și să petrecem o noapte de plăceri. Se numea contesa de Martigny, dar de atunci am fost încredințat că nu ăsta e numele ei adevărat. Când a aflat că sunt un American, bogat, s'a ținut scai de mine și n'am mai putut scăpa de ea. Am cheltuit o mulțime de bani cu dânsa și i-am făcut toate gusturile. Când am plecat la Londra, m'a rugat s'o iau cu mine, astfel că toată aventura a durat vreo patru săptămâni și începuse să mă plictisească. Într'o zi am primit de acasă o telegramă prin care eram chemat urgent în America, și fără a spune nimic fetei, am plecat. Bine înțeles că i-am lăsat o sumă mai mare de bani, ca să se poată întoarce în Franța și să trăiască acolo câteva luni fără griji. De atunci n'am mai auzit nimic de dânsa și încă mai puțin de fata ei. Abia acum, după douăzeci de ani, venind iar la Marsilia, întâmplarea a făcut să mă duc la barul „Valencia" și atunci acea femeie m'a recunoscut și a crezut că are dreptul să-mi ceară socoteală. Am înțeles îndată că scopul ei era să mă facă să-i plătesc o sumă mai mare de bani. Totul s'ar fi aranjat în liniște, dacă n'ar fi fost fata ei, de care, din nefericire, te-ai îndrăgostit tu. Dar și în cazul tău, nu-i vorba decât de un truc prin care vor să scoată bani dela mine. Crede-mă, Bob, aceste două femei au lucrat în bună înțelegere.

Bob protestă îngrozit.

— Nu, nu-i adevărat! Niciodată n'ai să mă faci să cred așa ceva. Felicia n'a știut nimic de viața mamei ei și nici că e sora mea. Și nici nu-mi vine să cred că mama Feliciei a fost o femeie ușoară...

— Cu alte cuvinte vrei să spui că mint? se răsti Frank Wilkens la dânsul. Pentru asta îmi vei cere iertare.

Bob dădu cu încăpățânare din cap.

— Nici prin gând nu-mi trece. După cum ți-am spus adineauri, nu mai vreau să am nimic de afacere cu tine, tată.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că de azi înainte drumurile noastre se despart. Neputând avea fericirea de a trăi cu Felicia, ea fiind sora mea, mă voiu despărți și de tine și nu mă întorc în America.

— Ești nebun!... Să-ți vâri mințile în cap!

— Mai bine să rămân singur între străini, decât să te am mereu înaintea ochilor mei și să-mi reamintesc neîncetat că tu ai fost acela care ai nimicit toată fericirea vieții mele.

Frank Wilkens făcu un gest de mânie.

— Deocamdată să nu mai vorbim de toate aceste întâmplări triste. Ești încă sub înrâurirea celor aflate, dar când te vei liniști, vei gândi altfel.

— Nu-ți mai face iluzii, tată, între noi totul s'a sfârșit; orice legătură e ruptă.

— Și cu ce ai să trăiești? întrebă Frank Wilkens râzând. Ai de gând să te stabilești undeva doctoraș la țară, tu, fiul regelui automobilelor? Leafa care ți se va plăti n'are să-ți ajungă nici pentru țigări și vei înțelege că după o asemenea ruptură nu te mai poți aștepta la nimic de la mine.

— Sunt și inginer în același timp. Și de ar trebui să cerșesc, îmi va fi mai ușor decât să mai trăiesc alături de tine.

Calm, Frank Wilkens dădu nepăsător din umeri.

— Atunci nu mai avem nimic de vorbit și pot să plec.

— Cum vrei.

— Iți dau timp încă opt zile, să mai chibzuiești, Bob. Poate până atunci îți vei schimba gândul. La revedere și vezi de te însănătoșează cât mai repede.

Fără a-i mai arunca o singură privire, Frank Wilkens părăsi camera.

Bob rămase singur și timp de câteva clipe își ținu privirea pironită la ușa prin care dispăruse tatăl său. Inima îi era îndurerată și un geamăt îi ieși din piept.

— Totul s'a sfârșit!... Toată fericirea mea e sdrobită!... Felicio, micuța mea scumpă, de ce soarta e atât de neîndurată cu noi?!

56. — Deșteptarea crudă

Incetul cu încetul Felicia simți cum căldura îi străbate tot trupul, cum puterile îi revin; deschise ochii și privi uimită în jurul ei.

Una din fete îi duse o ceașcă cu ceai la gură și o îndemnă:

— Bea să te încălzești și peste câteva minute te vei simți iar bine.

Felicia se supuse ascultătoare ca un copil și sorbi încet băutura fierbinte. Obrajii palizi se îmbujorară, ochii își căpătară luciul, așa că una din fete exclamă:

— Slavă Domnului, și-a revenit. De ce-a fost mai greu a scăpat.

Ii dădură o a doua ceașcă cu ceai și niște pesmeți pe cari Felicia îi mâncă îndată, apoi se uită nedumerită la fetele cari se îngrămădiseră în jurul patului și o priveau cu luare aminte. Toate erau tinere și cam de aceeași vârstă cu dânsa.

— Cine sunteți? le întrebă ea.

Suedeza care dăduse cea dintâi îngrijiri Feliciei, zâmbi și răspunse:

— Mă numesc Karin Ryström și asta e verișoara mea Maren Karlsö.

— Și eu sunt Tatiana Saroff, adăugă a treia, o fată oacheșe cu trăsături fine și trupul mlădios.

— Iar pe mine mă cheamă Crista Bergmann, zise a patra.

Și cea din urmă își spuse numele: Natașa Ostrolcha.

— După cum vezi, o companie internațională, zise Karin Ryström, râzând.

Felicia le privi pe rând, uimită.

— Unde suntem aici?

— Pe vaporul „Regina Mărilor" care vine din Danemarca și a fost surprins de furtună.

Felicia își duse mâinile la tâmple, se gândi câteva clipe apoi spuse:

— Și noi am fost surprinși de furtună.

— Cred, căci dacă n'ar fi fost așa, nu te-am fi găsit luptând cu valurile mării, răspunse Tatiana Saroff zâmbind. Pe ce vapor te aflai?

— Eram cu o barcă care plecase din Marsilia spre niște insule din apropiere. Doamne, ce s'au făcut oare ceilalți?!

Copleșită de grijă și durere, Felicia se lăsă în perne și suspină adânc. Fetele își dădură seamă că trebue să fi îndurat multe, dar nu îndrăzniră să-i puie vreo întrebare.

Felicia se reculese repede și ridicându-se neliniștită, întrebă:

— Unde merge vaporul acesta? Spre Marsilia?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 14
25 I 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/20.13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HARRY
Redactor responsabil: ST. FREANĂ

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Jean sprijini pe contesă și o duse spre canapea (pag. 108).

— Nu, deadreptul la Sidney.

— Căpitanul Bouché a luat încărcătură directă pentru Australia și nu se va mai opri în niciun port.

— Dumnezeule, dar ce mă voiu face eu?! Doar nu pot să plec în Australia?!

Fetele schimbară priviri întrebătoare între ele și dădură din umeri. Karin Ryström se aplecă peste Felicia și îi zise cu glas blând și mângăietor:

— Nu te nelinişti. Indată ce te vei simți mai bine, vei putea vorbi cu căpitanul Bouché și el va vedea ce poate face pentru dumneata.

— De aș putea cel puțin să dau de știre la Marsilia că am fost salvată și atunci se va găsi o cale să pot părăsi vaporul acesta.

Felicia se uită cercetătoare la cele cinci fete cari erau încă palide în urma spaimei pe care o trăseseră din pricina furtunii, apoi le întrebă:

— Voi plecați toate în Australia?

— Da, avem angajamente pentru acolo, răspunse Tatiana Saroff. Grand Hotel din Sidney caută mai multe telefoniste, secretare și cameriste cari să cunoască mai multe limbi străine, pentru a se putea înțelege cu clienții cari vin din toată lumea. Ni se dă o leafă foarte mare, cum n'am fi putut-o găsi în patria noastră. Cum eram fără lucru de mai bine de un an, am primit bucuroasă acest angajament.

— Tot așa și eu, — urmă Natașa Ostrolcha. Tata a fost ofițer în armata polonă, dar acum n'are decât o pensie foarte mică și sunt silită să-mi câștig singură existența. In orașul meu natal nu

am vrut să intru într'un serviciu, fiindcă familia mea jucase un rol în societate. Din întâmplare, am citit într'un ziar că se caută o secretară care să cunoască mai multe limbi, pentru un hotel. Am făcut ofertă și am fost angajată imediat.

Și Karin Ryström adăugă:

— Tot așa m'a angajat și pe mine domnul Kapelski pentru Australia, deasemenea și pe prietena noastră Crista Bergmann.

— Speram că vom face călătoria pe un vapor de lux, zise Natașa, cu un zâmbet ironic, — dar se vede că domnul Kapelski vrea să ne facă să simțim de la început că nu mai suntem cucoane și ne-a încărcat pe vaporul ăsta.

— E o rablă veche, care abia a putut rezista furtunii de azi noapte. Dar ce să facem, trebue să ne deprindem cu greutățile.

— Insă domnul Kapelski ne-a promis că la Sidney vom fi mulțumite, interveni Crista Bergmann.

— Ah, abia aștept să ajungem odată. Va fi altă viață decât aceea pe care am dus-o acasă, se amestecă în vorbă și Maren Karlsö.

— Cine e acest domn Kapelski? se informă Felicia.

— E unul din directorii de la Grand Hotel.

— Prea frumos nu e.

— Nici nu se va amoreza vreuna din noi de dânsul.

— Cel puțin e galanton. Plătește lefuri bune. Dar fiecare din noi a trebuit să se angajeze pe trei ani.

Tatiana Saroff râse la auzul acestor cuvinte și zise:

— Ce-mi pasă mie de contract! Dacă nu-mi va plăcea slujba, îmi iau tălpășița.

Karin Ryström tresări și repetă:

— Dacă nu-ți va plăcea slujba?.. La asta nu m'am gândit încă.

Maren Karlsö se amestecă în vorbă:

— N'ar avea niciun rost să ne gândim de pe acum. Vom vedea la fața locului cum stau lucrurile.

Felicia tăcu, cufundată în gânduri. Oare soarta o aruncase pe acest vapor? Nu se gândise oare ea însăși în zilele din urmă, să dispară din viața lui Bob, pentru ca drumurile lor să nu se mai încrucișeze niciodată?

Dacă va pleca acum la Sidney, atunci fără îndoială că el n'o va mai putea găsi.

Dealtminteri nici nu știa dacă Bob mai este în viață. Ea fusese salvată mulțumită colacului pe care tinerii i-l dăduseră, dar ceilalți fuseseră aruncați în mare, fără nicio putință de scăpare. Inima i se strânse de durere la gândul acesta.

In orice caz, fie că Bob trăia, fie că pierise în valurile mării, trebuiau să se despartă. O voce lăuntrică îi spunea: Folosește-te de acest prilej și pleacă departe, să nu-l mai vezi niciodată!

Dar mama?.. Sărmana ei mamă, putea-va oare îndura mai departe viața fără copila ei?!

Deodată ușa cabinei în care se aflau fetele fu deschisă cu putere și Crista Bergmann se năpusti înăuntru, palidă de spaimă. Se uitară buimăcite la dânsa și o întrebară:

— Ce s'a întâmplat, Crista? Ai văzut vreo fantomă?

Fata dădu din cap și răspunse îngrozită:

— Mai rău!..

Tatiana Saroff râse și întrebă:

— Ce poate fi mai rău decât o fantomă?

— Dacă veți afla ce am auzit eu, veți fi tot atât de îngrozite ca și mine.

— Ce-ai auzit?

— Știți ce este Kapelski?

— Ce?

— Un proxenet, un negustor de fete!

Câteva clipe domni o tăcere apăsătoare, apoi Natașa zise:

— Nu se poate. Ar fi fost descoperit la frontieră, când s'a făcut controlul pașapoartelor.

— Du-te numai până sus și ascultă la ușa cabinei căpitanului, răspunse Crista plângând. — Amândoi s'au îmbătat și sunt veseli, făcându-și socotelile cât vor câștiga cu noi, mai cu seamă cu fata care a fost salvată și care e cea mai frumoasă dintre noi.

Felicia se uită înmărmurită la Crista Bergmann.

— Cum, și pe mine vor să mă...?

— ...să te vândă pe un preț mare, întregi Crista. Așa zisul Grand Hotel din Sidney nu e decât un bordel unde vom fi ca niște prizoniere. Doamne Dumnezeule, de ar ști sărmana mea mamă ce mi se întâmplă? Ce ne vom face acum?

Karin Ryström stătea nemișcată în mijlocul cabinei și privea în gol.

— Am încăput pe mâinile unui negustor de carne vie! murmură ea cu glasul stins.

Maren Karlsö începu să plângă și să se tânguiască:

— Am presimțit așa ceva și te-am prevenit,

Karin, dar n'ai vrut să mă crezi.

Tatiana Saroff se răsti supărată la ele:

— Ia nu mai bociți acum, căci cu asta n'a facem nimic. Dacă e adevărat ce a auzit Crista Bergmann și am încăput în mâinile unui neguster de fete, atunci numai sângele rece și prezența de spirit ne poate scăpa și ne va da putința să ieșim din încurcătură la cel dintâi prilej care ni se va ivi.

— Ce putem face? Vaporul nu se va opri în niciun port, iar la Sidney atât Kapelski cât și ticălosul de căpitan vor avea destule ajutoare, încât să nu le putem scăpa din ghiare.

— Nu vă pierdeți cumpătul, — le îmbărbătă Rusoaica, — altfel suntem pierdute și noi.

Sărmana Felicia zăcea întinsă pe pat, nefiind în stare să spuie un singur cuvânt. Era oare și ea sortită să ia aceeași cale pe care o luase și mama ei, împinsă de nevoi și lipsuri?

Toate stăteau încremenite și niciuna nu vorbea.

In sfârșit, Tatiana începu din nou:

— Inainte de toate, vă rog să nu arătați nici lui Kapelski, nici căpitanului Bouché că cunoașteți planurile lor mârșave. Numai dacă se vor crede absolut siguri, nu vor lua măsuri prea aspre de pază. Până la Sidney e departe și poate vom reuși să facem semn vreunui vapor care ne va ieși în cale. Stăpâniți-vă deci și faceți așa ca cei doi nemernici să nu observe nimic din teama noastră și Dumnezeu ne va ajuta.

Era o slabă mângâiere și sărmanele fete ședeau speriate și tremurând de frică, în așteptarea primejdiilor ce le amenințau în viitor.

56. — Fără milă

— Felicia n'a fost găsită!

Dolores murmura aceste cuvinte, cu vocea înecată. Durerea ei era atât de mare, încât nu mai era în stare să plângă. Câtva timp stătu nemișcată, cu privirea ațintită în gol, apoi zise cu buzele tremurânde:

— Am avut presimțirea că măsura nenorocirilor mele nu-i încă împlinită.

Betty se apropiă de dânsa și îi cuprinse umerii cu brațul.

Jean însă îl îndemnă pe Coțofană:

— Spune tot ce ai aflat. Poate i se va mai putea da un ajutor; dacă n'a fost găsită, nu înseamnă că a pierit în valuri.

La auzul acestor cuvinte, contesa dădu din cap cu o mișcare obosită.

— Nu mai am nicio speranță. Furtuna a fost grozavă și chiar ziarele publică cele mai rele știri. Uraganul a făcut ravagii dealungul coastei. Nu mai încape nicio îndoială că toți au pierit.

Un geamăt de durere sfâșietoare îi izbucni din piept și frângându-și mâinile, strigă:

— Felicia, copila mea scumpă, te-am pierdut pentru vecie!

— Nu trebue să pierzi nădejdea, Dolores, o mângâiă Jean. Nu odată naufragiații au fost salvați de un vapor care trecea pe la locul catastrofei.

Apoi adresându-se iar lui Coțofană:

— Spune tot ce știi.

Și Coțofană povesti contesei tot ce știa despre Felicia, tot ce îndurase sărmana fată.

— De ce soarta i l-a scos și ei în cale pe Wilkens? Pe fiul său l-a salvat, dar ea și-a jertfit viața!

— Indată ce tinerii cari au fost salvați vor putea fi interogați, se vor afla toate amănuntele, doamnă contesă, îi spuse Coțofană, spre a o liniști. Atunci vom vedea lucrurile mai limpede. Nu pot să-mi închipui că inimosul și curajosul Raul Bernard n'a făcut tot i-a stat în putință pentru a salva și pe Felicia. Barca clubului era prevăzută cu toate aparatele de salvare și fără îndoială că i s'a dat Feliciei tot ajutorul.

— De ce n'a fost salvată? Cum au fost luați ceilalți în barca de salvare, de ce n'au luat-o și pe dânsa? Pesemne că a fost prinsă de un vârtej și trasă la fund.

— Se mai poate însă să fi fost dusă departe de un val și n'a fost văzută. Până acum n'am putut afla ce s'a întâmplat în clipa când s'a răsturnat barca, căci n'am putut vorbi cu cei salvați.

Dolores se ridică. Chipul ei luase o înfățișare hotărîtă și zise:

— Trebue să vorbesc cu Bob Wilkens, căci numai de la dânsul voiu putea afla tot ce s'a petrecut și înainte de venirea Feliciei la Marsilia. Numai el cunoaște adevărul și îmi va putea da toate lămuririle.

Păși spre ușă, însă abia făcuse câțiva pași, când puterile o părăsiră și se clătină. S'ar fi prăbușit la pământ, dacă Jean nu s'ar fi grăbit

s'o sprijine. O prinse în brațe și o duse spre o canapea unde o culcă cu îngrijire.

— Am știut că nu va putea rezista și la lovitura asta grozavă. Dacă ar fi fost salvată Felicia, totul ar fi fost bine acum.

Coțofană dădu din cap și zise:

— Mi-am făcut cele mai amare mustrări că n'am plecat și eu cu dânșii. Aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință să scap pe Felicia.

— Acum nu mai putem face nimic. Trebue să așteptăm ce va hotărî soarta.

— Până acum am putut să-i viu întotdeauna în ajutor, dar de astă dată nu mai știu nici eu ce să fac.

Bătrâna Betty îi dădu îngrijiri contesei și după câtva timp reuși s'o readucă în simțiri. Abia deschise ochii, și cele dintâi cuvinte ale ei fură:

— Ajutați-mă să pot pleca. Trebue să mă duc neapărat la Bob Wilkens.

Betty se împotrivi.

— Așteaptă să mai prinzi puteri, altfel nici nu vei fi în stare să vorbești cu Bob Wilkens.

Dolores trebui să recunoască că bătrâna avea dreptate și se liniști puțin. Dar după câteva ceasuri de odihnă, nerăbdarea ei deveni atât de mare, încât ceru să i se aducă îndată o mașină și plecă la spitalul unde se afla Bob Wilkens.

Jean și Coțofană voiră s'o însoțească, însă contesa le spuse:

— Lăsați-mă să mă duc singură. Mă simt destul de tare pentru a suporta noui oboseli și chinuri.

Jean se supuse în aparență, însă îndată după plecarea contesei, îl rugă pe Coțofană să vie cu dânsul și să aștepte la intrarea spitalului.

— Sunt încredințat că va avea nevoie de ajutorul nostru când se va întoarce de la această întrevedere. O cunosc bine și știu cât de mult suferă din pricina tuturor acestor întâmplări.

Când ajunse la spital, Dolores zări la intrare pe Frank Wilkens, care la rându-i o recunoscu imediat.

Se opri și o întrebă:

— Unde te duci, doamnă contesă?

— La fiul dumitale, răspunse Dolores.

— Fiul meu n'are voie să primească vizite. E istovit de emoțiile prin cari a trecut și vederea dumitale l-ar turbura și mai mult.

— Dar trebue să-i vorbesc, să aflu ce s'a întâmplat cu Felicia.

— Toate astea le vei afla la timp. Dealtminteri nici nu e nevoie să ceri aceste informații de la fiul meu. Te poți duce și la ceilalți cari erau în barcă, sau la poliție.

Dolores clătină capul.

— Trebue să vorbesc cu fiul dumitale, căci numai el îmi poate da lămuririle pe cari țin să le am neapărat...

— Nu voiu îngădui sub niciun motiv să vorbești acum cu bolnavul, o întrerupse Wilkens cu asprime. Viața lui e încă în primejdie.

Contesa se răsti înfuriată la dânsul:

— Dar de viața fiicei mele, pe care dânsa și-a primejduit-o pentru a-ți salva fiul, nu întrebi?

Frank Wilkens dădu nepăsător din umeri.

— Nimeni n'a rugat pe fata dumitale să-l salveze pe Bob. Dacă ar fi fost o fată cuminte, nu s'ar fi aventurat în toată afacerea asta. Dar îți seamănă pesemne și îi plac aventurile.

Dolores tresări ca sub o lovitură de biciu.

— Ești un nemernic, un ticălos cum nu mai există altul pe suprafața pământului!... Fata mea și-a riscat viața pentru bărbatul pe care îl iubește și dumneata numești asta o aventură?

— Mi-ar fi fost de o mie de ori mai plăcut

dacă fiica dumitale n'ar fi întreprins nimic pentru a-mi salva fiul, căci nu-mi convine ca numele de Wilkens să fie numit în ziare alături de acela de Martigny.

Din ochii contesei isbucniră fulgere de mânie.

— Şi eu aş fi fost de o mie de ori mai fericită, dacă ar fi fost salvată fiica mea în locul fiului dumitale, căci dumneata n'ai inimă şi nici pierderea copilului dumitale nu te-ar fi durut aşa cum mă doare pe mine. Dar acum, lasă-mă să trec... Oricât de neplăcut îmi este să stau de vorbă cu fiul dumitale, trebue s'o fac, căci vreau să ştiu ce s'a întâmplat cu fata mea.

Frank Wilkens o apucă pe contesă de braţ şi o împinse spre poartă.

— Nu te vei duce la fiul meu şi nu vei vorbi cu dânsul, zise el cu glas poruncitor. — Tot ce vrei să ştii, poţi să afli şi de la alţii. Bob nu trebue să se întâlnească niciodată cu dumneata.

In clipa aceasta se apropiară Jean şi Coţofană, cari veniseră în urma contesei.

Indată ce Wilkens îi zări, izbucni în râs.

— Doamna şi-a adus o gardă spre a se apăra de mine şi a mă da la o parte?! Dar te înşeli, căci şi cu ăştia voiu isprăvi repede.

Dolores se retrase şi făcu semn lui Jean şi lui Coţofană s'o urmeze.

— Lăsaţi-l! Cu omul ăsta nu trebue să avem nimic de a face; e mai tare ca noi, zise ea. Apoi ridică braţul ameninţător şi îi strigă lui Frank Wilkens:

— Dacă este un Dumnezeu în Ceruri, Frank Wilkens, atunci vei primi răsplata pentru tot ce mi-ai făcut. Vei îndura chinuri mai grozave decât acelea pe cari le-am îndurat eu. Blestemul meu va cădea asupra ta şi cu toate avuţiile pe cari le ai te vei svârcoli în ţărână de durere.

Frank Wilkens râse batjocoritor şi răspunse:

— Nu mă tem de astfel de ameninţări copilăreşti şi îmi voiu urma calea care este departe de aceea a contesei de Martigny şi a fiicei sale.

Intoarse capul cu trufie şi intră iar în spital spre a da ordin să nu fie lăsat nimeni să vorbească cu fiul său, afară de dânsul.

Dolores îl urmări câtva timp cu privirea, apoi îşi întoarse faţa şi plecă.

Picioarele abia o mai duceau, aşa că fu nevoită să se sprijine de braţul lui Jean.

Cu o singură privire, Jean şi Coţofană se înţeleseră şi acum ştiau unde o vor duce pe Dolores: la Raul Bernard.

El era singurul care putea să-i mai aducă o mângâiere, să-i dea o rază de speranţă.

Abia când ajunseră în faţa locuinţei somptuoase a senatorului Bernard, Dolores ridică privirea şi îşi dădu seama că se află într'un cartier cu totul străin.

— Unde suntem aici? De ce m'aţi adus încoace?

Inainte ca unul din cei doi să poată da un răspuns, un servitor apăru la intrare şi se uită uimit la ei.

Coţofană nici nu se sinchisi de mutra buimăcită a lacheului şi-l întrebă repede:

— Domnul Raul e acasă? Trebue să vorbim numaidecât cu dânsul.

Servitorul îi măsură cu o privire plină de dispreţ şi răspunse cu mândrie:

— Nu cred ca tânărul meu stăpân să primească vizite.

Coţofană nu se lăsă deloc intimidat, ci stărui:

— Te rog deschide uşa şi lasă-ne să intrăm. Dacă vei anunţa pe stăpânul dumitale că a venit doamna contesă de Martigny, Coţofană şi bătrânul Jean, ne va primi negreşit.

Pe când discutau astfel, se auzi deodată vocea veselă a tânărului Bernard:

— Haide, Iosef, nu mai sta mult pe gânduri şi dă drumul oaspeţilor mei să intre.

Zăpăcit, servitorul se dădu la o parte.

57. — În ghiarele negustorilor de carne vie

In primul moment, Felicia nu fu în stare să-şi dea seama de însemnătatea cuvintelor spuse de Crista Bergmann.

Căzuseră în mâinile unui negustor de fete! Ce însemna oare asta?

Mai auzise ea de astfel de negustori, dar nu-şi putea face o închipuire mai lămurită despre această meserie.

Se adresă Karinei Ryström şi o rugă să-i explice ce înseamnă asta. Suedeză o privi uimită.

— Cum, dumneata nu ştii ce înseamnă a cădea în mâna unui negustor de carne vie?... Inseamnă necinste, ruşine, noroiu, şi în cele din urmă moartea.

Apoi, Karin luă loc lângă Felicia, pe marginea patului şi o lămuri asupra soartei care le aştepta pe toate.

— E îngrozitor... e cu neputinţă aşa ceva! exclamă Felicia înspăimântată.

— Din nefericire aşa este. Multe fete au păţit acelaşi lucru şi au fost vândute prin oraşe străine.

— Şi nu există nicio posibilitate de scăpare?

Karin Ryström rămase cu privirea aţintită în gol şi răspunse:

— Eu nu văd niciuna.

Câtva timp tăcură toate, apoi Felicia se adresă iar Suedezei:

— Dă-mi, te rog, rochia mea; aş vrea să mă scol din pat.

— Mai stai culcată, odihneşte-te. Eşti palidă şi ai nevoie de linişte.

— Nu vreau să mai rămân culcată.

— Dar vestmintele dumitale sunt încă ude. Trebue să aştepţi până când se vor usca.

— Atunci dă-mi, te rog, o rochie de a dumitale.

Suedeza era însă mai mare decât Felicia şi rochiile ei nu i s'ar fi potrivit. Tatiana însă, era cam de aceeaşi statură, aşa că îi dădu o rochie de a ei, precum şi rufăria trebuincioasă.

Felicia sări din pat şi se îmbrăcă repede.

— Ce vrei să faci? o întrebă Karin Ryström uimită.

— Să vorbesc cu căpitanul.

— De ce?

— Vreau să mă încredinţez că e adevărat ce a spus Crista.

— Te mai îndoieşti încă?

— E prea grozav şi nu-mi vine să cred.

— Căpitanul e înţeles cu Kapelski şi nu-ţi va spune nimic.

— Vom vedea. Trebue să-mi răspundă la întrebările mele.

Felicia isprăvise de îmbrăcat şi întrebă pe Crista Bergmann:

— Unde-i cabina căpitanului?

— Mergi pe gangul din dreapta până la ultima uşă.

— Mulţumesc.

Tânăra fată ieşi hotărîtă din cabină şi luă drumul arătat de Crista. Când ajunse în faţa uşii indicate, auzi glasurile celor doi ticăloşi cari vorbeau destul de tare încât ea să poată desluşi cuvintele.

Felicia puse mâna pe clanţă, dar în ultimul moment şovăi şi ascultă.

— Ei, Kapelski, cât îmi plăteşti de bunăvoie şi fără multă tocmeală?

— Costul biletului, ca şi pentru celelalte.

— E prea puţin, trebue să mă iei la parte în afacerea asta.

— Nu înţeleg de ce? Ar trebui sa fii mulţumit că mai ai un pasager în plus pe hodoroaga asta a ta.

Bouché izbucni în râs şi zise:

— Vrei să spui pe vaporul meu de lux?... Dar să lăsăm gluma. Te învoieşti cu cincizeci la sută?

— Ar trebui să fiu nebun! Nu pricep cum poţi să ai astfel de pretenţii!

— Eu am scos fata din mare şi fiind vorba de „marfă", mi se cuvine un premiu. Tu faci în orice caz o afacere bună, căci frumuşica asta ţi-a căzut plocon pe neaşteptate.

— Nici nu ştiu încă dacă o voiu putea plasa.

— Asta sunt mofturi de ale tale; ştii prea bine că vei căpăta un preţ bun pentru ea, mai bun decât pentru celelalte. Bătrâna de la Sidney îţi va plăti cât vei cere pentru fata asta blondă.

Fata asta blondă? Fără îndoială că era vorba de dânsa!

Felicia se înfioră şi inima începu să-i bată cu putere. Dar se reculese repede şi fără a mai bate la uşă, o deschise brusc.

Căpitanul Bouché şi Kapelski ridicară miraţi privirile.

— Ei, îngeraşule, de unde ai apărut aşa pe neaşteptate? o întrebă Polonezul.

Felicia intră curagioasă în cabină, închise uşa în urma ei şi zise cu voce hotărîtă:

— Vreau să ştiu unde mă duceţi?

— Eşti atât de curioasă, fetiţo?

— Te rog să-mi vorbeşti mai cuviincios. Nu mai sunt copilă.

Kapelski rânji.

— Văd, dar nu te supăra, puişorule. Nu-ţi vreau răul, aşa că pot să-ţi vorbesc mai intim. Vasăzică, vrei să ştii unde mergem?

— Da; unde mergem şi ce gând aveţi cu mine?

— Ehei, avem planuri mari, drăguţo. Mergem la Sidney, acolo te vom duce într'o casă frumoasă unde se petrece de minune, ai să vezi, o să-ţi placă viaţa de acolo.

Felicia îşi dădu seamă că Crista Bergmann auzise bine şi indignarea făcu să i se umple ochii de lacrimi.

— Eşti un ticălos, se răsti ea la Kapelski, apoi adresându-se căpitanului Bouché, îi zise:

— Ajută-ne dumneata, domnule căpitan, nu îngădui acestui nemernic să ne...

Dar Felicia se opri din vorbă, când văzu pe căpitan zâmbind ironic.

Da, Crista Bergmann spusese doar că Bouché era înțeles cu Kapelski.

— N'aveți niciun drept să mă opriți pe bordul vaporului și la primul port trebue să mă lăsați să cobor.

— Ai cu ce plăti biletul? o întrebă căpitanul rânjind.

— Mama te va despăgubi de toate cheltuielile, răspunse Felicia.

Bouché și Kapelski schimbară o privire semnificativă, din care se vedea bine că își băteau joc de fată.

Plângând, Felicia urmă:

— Ați fi făcut mai bine dacă m'ați fi lăsat să mă înec. Mai bine moartea, decât ceea ce aveți de gând să faceți cu mine.

— Nu știu ce vrei de la noi?... De ce ești așa de speriată? Am de gând să-ți fac rost de un post bun, ca și celorlalte fete.

— Minți, căci știu că ești un mârșav negustor de fete. Ai crezut că nu vă aude nimeni și am ascultat tot ce ați vorbit.

Căpitanul se uită la Polonez și îi zise:

— Ascultă, Kapelski, mi se pare că cu transportul ăsta o să ai greutăți, mai cu seamă cu sirena asta îndrăcită pe care am pescuit-o din mare.

Polonezul ridică capul cu trufie și răspunse:

— Am scos-o eu la capăt cu altele mai îndrăcite, așa că nu mă sperii nici de drăcoaica asta.

— Ei, da, noroc că te pricepi la meseria ta, altfel...

Bouché fu întrerupt brusc, căci ușa cabinei se deschise cu putere și un marinar îmbrăcat în haine de mecanic intră și strigă speriat:

— Domnule căpitan, mașina!

Bouché sări în picioare și apucându-l de braț, întrebă:

— Ei, ce-i cu mașina?

Inainte ca omul să poată da un răspuns, se auzi un sgomot ca o șuierătură și vaporul începu să-și încetinească mersul.

— S'a rupt un ventil!... urmă mașinistul văitându-se. Doamne, mâinile mele... mâinile mele... ce dureri!... Dați-mi un ajutor, bandajați-mă!

Când se uitară la mâinile nenorocitului, văzură că erau opărite de aburi

Căpitanul scoase un blestem și ieși grăbit din cabină.

Și Kapelski sări în picioare și împingând pe Felicia afară, se răsti la dânsa:

— Hai, șterge-o de aci, du-te la celelalte.

Apoi alergă după căpitan, pe care îl găsi lângă cazanul vaporului.

— Ce s'a întâmplat, căpitane?

— Am pățit-o, nu putem merge mai departe! răspunse acesta înjurând.

— Frumoasă afacere!

— Da, frumoasă afacere, repetă Bouché pe un ton ironic. Asta știu și eu! Spune mai bine, ce ne facem acum?

— De unde vrei să știu eu ce-i de făcut? Tu ești de meserie și mai curând vei găsi un mijloc de a scăpa din încurcătura asta.

Căpitanul se adresă celor doi focari, cari stăteau lângă cazan.

— Voi nu puteți face nimic?

Focarii, niște Negri de statură uriașă, rânjiră și răspunseră:

— Noi mașină nu pricepem, domn căpitan. Abur mult, frige la noi.

— Aburul se va împrăștia repede.

— Poate împrăștiat, noi Negri prost, știm face foc, mașină nu.

Căpitanul ieși înfuriat și se duse iar în cabina lui, unde îl găsi pe mecanic, văitându-se de durere.

— Du-te la ajutorul meu, se răsti Bouché la dânsul, sau mai bine la bucătar și spune-i să-ți toarne uleiu pe rană și să te bandajeze, idiotule. Numai tu ești vinovat de toată porcăria asta!

— Ba nu sunt vinovat de loc. Vina e a dumitale, că n'ai mai făcut nicio reparație. Toate sunt hodorogite și stricate.

— Ieși afară, strigă căpitanul înfuriat.

Bouché se așeză la masa pe care era montat postul de radio-emisiune al vasului și începu să manipuleze la aparat.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Polonezul, care venise după dânsul.

— Să chem ajutor, răspunse căpitanul.

Puse aparatul în funcțiune și peste câteva minute veni răspunsul:

— Vasul „Neptun" a recepționat chemarea.

După alte câteva clipe, încă odată, știrea:

— Vasul „Neptun" vine în ajutor...

Vaporul „Neptun" își urma majestos cursul,

spintecând valurile mării Mediterane, în care se răsfrângeau ultimele raze ale soarelui care se lăsase spre apus.

Căpitanul Barnabe stătea pe puntea de comandă, cu mâinile în buzunar, cufundat în gânduri și cu privirea rătăcind în largul mării.

Clopotul vaporului, care sună ora opt, îl trezi din reverie.

Primul ofițer al vasului se urcă pe puntea de comandă, salută milităreşte şi se prezentă pentru schimb. Barnabe răspunse la salut şi zise:

— Bine, eu mă voiu duce jos. Ajungând la scară, se mai întoarse odată și întrebă: Totul e în regulă?

— Da, domnule căpitan, răspunse ofițerul.

— Furtună nu cred să avem. Ia dumneata comanda și pentru noapte, căci sunt obosit și mă voiu culca îndată după cină.

Duse două degete la chipiu și părăsi puntea.

Ofițerul îl urmări cu privirea.

Ce se întâmplase oare cu căpitanul lui? Era cu totul schimbat. Era oare supărat că fusese nevoit să preia comanda altui vas?

Barnabe se duse în cabina lui, își spălă mâinile și se schimbă pentru cină. Nu isprăvise încă bine îmbrăcatul, când un chelner veni să-l anunțe că se servește masa.

— Da, da... vin îndată, răspunse el, dar se mai duse odată spre fereastră și privi afară.

Gândurile i se învălmășeau în creer și întâmplările din urmă îi reveniră în minte.

Dolores arestată!

Plin de mânie se gândi iar la sora lui, care pricinuise toată nenorocirea.

Dar toate mustrările pe care i le adresa în gând, nu mai foloseau acum la nimic. Se reculese, ieși din cabină și se duse spre sala de mâncare, unde orchestra începuse să cânte.

Nu mult după ce luase loc la masă, un marinar intră, se apropiă de Barnabe și raportă:

— Domnule căpitan, postul de radio a recepționat un strigăt de ajutor.

Barnabe sări în picioare și adresându-se pasagerilor cari ședeau la aceeași masă, le zise:

— Vă rog să mă scuzați, dar datoria mă cheamă.

Ieși repede și se îndreptă spre cabina postului de radio.

— De unde a venit chemarea? întrebă el pe omul de la aparat.

— De pe vaporul „Regina Mării", răspunse omul. Vasul e în drumul nostru și anunță că are un defect la mașină.

— Trebue să ne ducem în ajutorul lui. Răspunde că venim și nu pierde legătura.

Barnabe părăsi cabina postului de radio și se urcă pe punte spre a lua iar comanda vasului și zise unui marinar:

— Cheamă pe inginerul șef.

Când acesta veni, căpitanul îi spuse:

— Trebue să treci pe vaporul „Regina Mărilor" care are nevoie de ajutor. Ia și pe mecanicul de schimb.

— Am înțeles, domnule căpitan.

Primul ofițer cercetase între timp orizontul cu ochianul lui și raportă căpitanului:

— Chiar înaintea noastră e un vapor. Presupun că e „Regina Mărilor"

58. — Intâlnire ciudată

Fără a se sinchisi de mutra bumbăcită a servitorului său, Raul Bernard alergă spre Dolores. Pe fața lui se mai puteau vedea urmele emoțiilor prin cari trecuse. Era atât de palid, încât Coțofană clătină din cap și zise:

— Mi se pare că și dumneata ai face mai bine să te culci în pat, domnule Raul. Arăți ca și când ai fi fost trei zile bolnav de rău de mare.

Raul Bernard făcu o mișcare de împotrivire cu mâna.

— N'am vreme pentru odihnă, Coțofană. Deocamdată trebue să vedem ce putem face pentru a avea cât mai repede știri despre cei doi cari n'au fost încă găsiți.

Apoi întorcându-se spre Dolores, urmă:

— Nu-i așa că teama și grija de soarta fiicei dumitale te-au adus la mine, doamnă contesă?

Dolores dădu tristă din cap.

— Sunt desnădăjduită, domnule Bernard.

— Te înțeleg, doamnă contesă, cu atât mai mult, cu cât în ultima noapte am aflat multe din viața dumitale tristă.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV
26 I 1935
No. 15
Redacţia şi Administraţia: BUCUREŞTI Calea Victoriei No. 3 TELEFON 3/90-13
Victoria
8 PAGINI 2 LEI
Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT
ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂŢI ŞI ŞTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

De unde a venit chemarea? întrebă el pe omul de la aparat (pag. 112).

Dolores avu un zâmbet amar, ştiind că Raul Bernard, ca şi cei mai mulţi tineri din Marsilia, o cunoşteau sub numele de contesa blondă şi o socoteau printre acele femei, cari îşi petrec viaţa în chefuri prin localurile de noapte.

— Nu sunt ceea ce crezi, domnule Bernard, zise ea încet.

Raul Bernard îi luă mâna şi i-o sărută.

— Ştiu tot, doamnă contesă şi fii sigură că te privesc cu alţi ochi decât până acum. N'am altă dorinţă decât de a-ţi fi de folos.

Contesa suspină îndurerată.

— Va mai fi oare cu putinţă?

— N'am pierdut încă toată speranţa.

— Adevărat?

— Când am văzut că furtuna se înteţeşte, am dat fiicei dumitale un colac de salvare.

La auzul acestor cuvinte, ochii bătrânului Jean străluciră de bucurie şi strigă înveselit:

— Atunci negreşit că a fost salvată. Şi eu am fost odată de faţă la un naufragiu şi am văzut cum cei cari aveau colace de salvare au plutit douăzeci şi patru de ceasuri la suprafaţa apei şi au putut fi salvaţi. Ţi-am spus doar să nu pierzi nădejdea, Dolores.

Contesa închise pentru câteva clipe ochii şi un zâmbet slab se ivi pe buzele ei palide.

— Doamne, ce fericire ar fi să-mi pot regăsi copila!

— Am avut dreptate când ţi-am spus să ai răbdare. Dacă a fost pescuită de vreun vapor în trecere, vei primi în curând ştiri.

Faţa contesei se întristă.

— Dar nu pot aştepta la Marsilia, fără să fac nimic pentru a veni în ajutorul fetei mele. Aşteptarea ar fi un chin îngrozitor pentru mine.

— Nici eu n'aş fi în stare să aştept, se amestecă Raul Bernard în vorbă — şi de aceea am şi luat o hotărîre, cu toate că părinţii mei se împotrivesc. Voiu pleca de-alungul coastei şi voiu căuta pe cei doi dispăruţi. Vântul bătea spre uscat şi se prea poate ca dânşii să fi fost aruncaţi la mal şi acum să-i găsim la adăpost în vreo colibă de pescari. Nici mie nu-mi vine să cred că au pierit; mai cu seamă fiica dumitale trebue să se fi putut ţine multă vreme deasupra apei fără să obosească, căci colacul de salvare era în starea cea mai bună şi putea purta ceasuri întregi trupul uşor al domnişoarei de Martigny. Mai greu e cu prietenul meu. Deşi e un înotător de forţă, totuşi furtuna a fost prea grozavă. Dar nici în privinţa lui n'am pierdut încă toată speranţa.

Dolores îi întinse mâna şi zise încet:

— Imi dai iar o rază de speranţă, domnule Bernard, şi te rog să mă iei şi pe mine căci aş vrea să fiu îndată lângă fata mea, dacă va fi găsită.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă contesă, şi dacă te simţi destul de tare, putem pleca imediat.

— Sunt gata, răspunse Dolores.

Bătrânul Jean şi Coţofană se rugară bine-înţeles de Raul Bernard să-i ia şi pe dânşii, astfel că toţi patru plecară în căutarea celor doi dispăruţi.

Timp de cinci zile cutreierară coasta şi întrebară din colibă în colibă, din sat în sat, dar căutarea lor fu zadarnică, căci nimeni nu ştiu să le dea o veste despre cei dispăruţi.

In sfârşit într'a şasea zi găsiră pe prietenul lui Raul într'o colibă de pescari. Starea lui era foarte gravă şi îngrijiră de transportarea lui la Marsilia. Dar de Felicia nu ştia nimeni ceva, nu găsiră nicio urmă de-a ei. Desnădejdea contesei ajunsese la culme.

Intr'o zi poposiră la o cârciumă într'un sat de pescari. Şi aci Raul puse cârciumarului aceeaşi întrebare pe care în zilele din urmă o repetase de nenumărate ori, dar nici aici nu putu afla nimic.

Cârciumarul văzând întristarea lor, îi sfătui:

— N'ar fi rău să întrebaţi pe bătrâna Guri; e o femeie care ştie multe şi ar putea să vă spuie unde se află dispăruta. A venit multora în ajutor.

Raul Bernard îl întrebă, zâmbind:

— Cine e bătrâna Guri?

— După cum v'am spus, e o femeie care ştie multe. Când cineva se îmbolnăveşte, se duce la dânsa şi poate fi sigur că îi va da un leac bun. Şi când omul are nevoie de un sfat, îl cere tot de la dânsa şi tot ce spune ea se împlineşte.

— Vasăzică e o ghicitoare?

— Nu; e mai mult. Ea poate vedea în trecut şi în viitor. Aş putea să vă spun lucruri minunate despre dânsa, domnule... Dar iat-o, chiar trece pe stradă, se întrerupse cârciumarul, arătând cu mâna prin fereastră.

Toţi priviră într'acolo şi zăriră o femeie foarte bătrână, care mergea cu paşi domoli şi spinarea încovoiată.

— S'o chem înăuntru? întrebă cârciumarul.

Nici nu mai aşteptă răspunsul, ci ieşi grăbit în stradă şi după câteva clipe se întoarse cu bătrâna, căreia îi spuse:

— Guri, vezi colo pe doamna ceea care a venit de foarte departe pentru a-şi căuta fiica care a dispărut în noaptea când a fost furtuna cea grozavă pe mare. N'ai putea să spui ce s'a întâmplat cu dânsa?

Bătrâna se apropiă de masă, salută grav pe toţi, apoi îşi îndreptă ochii mari şi negri spre contesă, care rămase adânc impresionată de această privire pătrunzătoare.

Guri se apropiă şi mai mult de masă, luă mâna contesei şi-i cercetă liniile din palmă, apoi începu să vorbească:

— Sărmana de tine! In viaţa ta ai avut multe de îndurat şi în calea ta sunt încă mulţi spini şi multe lacrimi. Va veni însă o zi când soarele îţi va lumina iar calea şi atunci vei fi răsplătită pentru toate suferinţele pe cari le-ai îndurat. Dar mai ai de străbătut o cale grea până când vei ajunge la ţintă.

Fără să vrea, Dolores o asculta cu luare aminte. Până acum, bătrâna spusese adevărul. Simţi iar privirea ascuţită a bătrânei asupra ei.

— Te gândeşti la fiica ta. Are ochi albaştri şi e blondă ca şi tine. Mulţi ani a trăit departe de tine şi dorul de dânsa ţi-a amărît inima.

— Da, da... așa este, murmură Dolores. Dar ce se va mai întâmpla?

— Incă n'ai ajuns la țintă. Vei trece o apă mare, vei pleca în țări străine, vei pierde tot și vei fi săracă ca o cerșetoare și fără odihnă îți vei căuta copila.

— Dar fata mea mai trăiește? întrebă contesa îndurerată.

— Trăiește și te cheamă. Oameni răi întind ghiarele lor după dânsa, o împing spre moarte, dar nu vor reuși. Iubirea ta o va salva. Nu pierde nădejdea și încrede-te în soarta ta.

Adânc turburată, Dolores sări în picioare, o apucă pe bătrână de braț și o întrebă cu înfrigurare:

— ¡Unde e copila mea? Unde o pot găsi? Ce cale să apuc?... Ajută-mă...

Bătrâna dădu însă tristă din cap și răspunse:

— Prin graba ta ai nimicit vedenia. Totul a dispărut. Nu mai văd decât un val des de ceață, un văl de nepătruns prin care trebue să treci. Dar vei mai plânge mult și inima îți va fi luminată iar de soare.

Bătrâna făcu o cruce, apoi părăsi odaia. După plecarea ei, urmă o tăcere de câteva minute, apoi în sfârșit, Raul Bernard rupse tăcerea:

— Oricât de încurcate au fost vorbele bătrânei, totuși am impresia că ele conțin un sâmbure de adevăr.

Jean dădu din cap.

— Și eu am crezut la început că n'are rost să întrebăm pe bătrâna asta de soarta Feliciei. Dar când a început să vorbească, am simțit un fior prin tot trupul. Poate vede mai multe decât noi, ăștilalți muritori.

— Are aproape o sută de ani, zise cârciumarul.

Dolores își duse mâinile la piept și respiră repede și greu.

— Doamne, de ar fi spus adevărul! Aș mai putea avea speranță!

— Eu cred tot ce a spus, se amestecă Coțofană în vorbă. Intre cer și pământ sunt încă multe lucruri pe cari noi, muritorii de rând, nu le cunoaștem.

Cârciumarul luă loc la masa la care ședeau oaspeții lui și zise:

— Aș putea să vă spun multe istorii de necrezut despre bătrâna Guri, a cărei faimă s'a răspândit departe.

Toți ascultară cu luare aminte și bătrânul cârciumar începu să înșire tot ce știa despre Guri.

— Dacă prevestirile bătrânei sunt adevărate, atunci Felicia a fost salvată de un vapor și în curând vom putea avea știri despre dânsa, zise Coțofană.

Deodată Dolores își aduse aminte de căpitanul Barnabe și de rugămintea lui de a nu-l lăsa fără vești, așa că se hotărî să-i telegrafieze îndată după întoarcerea ei la Marsilia.

59. O intâmplare neașteptată

Presupunerea primului ofițer se adeveri, căci în adevăr vaporul „Regina Mărilor" era acela care se afla înaintea lor. Căpitanul Barnabe se adresă deci inginerului:

— După cum ți-am spus, treci dincolo și vezi ce e de făcut. Dar te rog să nu întârzii prea mult, ca să nu pierdem timp.

— Mă voiu grăbi. Imi închipui că trebue să fie o hodoroagă veche, căci altfel n'ar fi fost cu putință ca un defect la mașină s'o o-

prească din drum. Se vede că nici oameni pricepuţi n'au pe bord. A cui o fi?

— După cât ştiu, e proprietatea căpitanului.

— Ah, atunci înţeleg totul. A' vrut să facă economii şi nu s'a îngrijit deloc de starea vasului său.

Inginerul era supărat, căci prin întâmplarea asta fusese întrerupt de la o conversaţie plăcută cu o domnişoară drăguţă, cu care avea intenţia să danseze, să se plimbe apoi pe punte, să admire luna, să... să...

Şi acum istoria asta neplăcută îi stricase toate rosturile.

Inginerul coborî în barca care fusese lăsată pe apă şi împreună cu câţiva oameni plecă.

Pe vasul „Regina Mărilor", căpitanul Bauché şi Kapelski stăteau rezemaţi de parapet şi priveau spre cei cari le veneau în ajutor.

Bouché îl lovi pe Polonez cu cotul şi-l întrebă:

— Ascultă, Kapelski, cum stăm cu fetele?

— Sunt în cabina lor.

— Ai încuiat-o?

— Nu.

— Rău ai făcut, căci ar putea să se urce pe punte, să înceapă să ţipe şi să ceară ajutorul oamenilor de pe „Neptun".

— Ai dreptate, căpitane.

— Fugi repede şi încuie uşa. La nevoie ameninţă-le că dacă spun numai o vorbă, le vom arunca în mare după plecarea vasului „Neptun".

— Iţi voiu asculta sfatul.

Kapelski se pregăti să plece, dar Bouché îl mai reţinu.

— Blonda pe care am pescuit-o din mare e cea mai primejdioasă. Aibi grijă de ea.

Când Polonezul ajunse la cabina unde se aflau fetele, acestea tocmai deschideau uşa, voind să iasă afară.

Kapelski le tăia calea şi le întrebă:

— Incotro?

— Vrem să ne urcăm pe punte, răspunse Suedeza şi încercă să treacă pe lângă dânsul.

Polonezul o apucă de braţ şi trăgând-o înapoi în cabină, se răsti la dânsa:

— Ai să rămâi aici!

Chipul lui luase o înfăţişare brutală şi îmbrâncind pe fete înapoi în cabină, se răsti la ele:

— Timp de un ceas veţi păstra cea mai adâncă tăcere. Care va scoate un strigăt, va avea de furcă pe urmă cu mine şi ce-o aşteaptă numai bine nu poate fi! Aţi auzit?!

Câteva clipe fetele rămaseră înmărmurite de spaimă, dar Felicia se reculese repede şi strigă:

— Ba vom ţipa, vom striga după ajutor, când vor veni oamenii de pe vaporul cel străin. Poate ne vor scăpa din ghiarele voastre, ticăloşilor!

Alergă spre fereastră şi uitându-se afară, zări barca vasului „Neptun", care se apropiase de vaporul lor. Incercă s'o deschidă, dar nu reuşi să desfacă şuruburile cu cari era prinsă. Atunci începu să bată cu pumnii în geam, pentru a-l sparge, chiar cu riscul de a-şi însângera mâinile. Geamul însă era foarte gros şi rezistă loviturilor ei. Văzând că nu reuşeşte nici aşa, îşi lipi faţa de fereastră şi începu să strige cât o ţinea gura:

— Ajutor!... Ajutor!

Cei din barcă auziseră oare strigătul? Inginerul îşi aruncă privirea spre fereastră, dar nu dădu niciun semn că înţelesese ceva şi în clipa următoare barca trecu mai departe.

Felicia se îndreptă spre tovarăşele ei de suferinţă şi le zise:

— Trebue să strigăm toate odată, atunci ne vor auzi — şi începu iar să ţipe: Ajutooor! Ajutooor!...

Celelalte voiră să înceapă şi ele dar în clipa aceea uşa fu trântită de perete şi Polonezul apăru cu faţa contractată de mânie şi cu pumnii încleştaţi. Se repezi la Felicia şi zbieră la dânsa:

— Ai să taci, tu... şi urmă un cuvânt murdar de ocară, dar fata nu se lăsă intimidată şi iar răsună strigătul ei desnădăjduit:

— Ajutooor!

Kapelski o apucă cu brutalitate de braţ şi cu o mână îi astupă gura.

— Dacă mai spui un cuvânt, te sugrum!

Felicia îşi adună toate puterile şi încercă să se smulgă din strânsoarea lui, străduinţele ei fură însă zadarnice. Ne mai văzând nicio cale de scăpare, tânăra fată îşi înfipse dinţii în mâna cu care Polonezul îi astupase gura. Acesta scoase un ţipăt de durere şi îi dădu drumul, dar în acelaşi timp o lovi cu atâta

putere, încât sărmana fată se prăbuşi la pământ, se lovi cu capul de colţul unui dulap şi rămase în nesimţire.

Chipul lui Kapelski luase o înfăţişare înspăimântătoare, aşa că celelalte fete nu îndrăzniră să spuie un singur cuvânt.

Numai Suedeza se arătă mai curajoasă, se aplecă peste Felicia, îi ridică capul în braţe şi se răsti la Polonez:

— Iată ce ai făcut, ticălosule! Du-te repede şi adu niţică apă!

— Nici prin gând nu-mi trece. O să-şi vie singură în fire. Aşa îi trebue! De ce nu s'a astâmpărat?!

Barca vasului „Neptun" acostase vaporul „Regina Mărilor" şi inginerul cu oamenii lui se urcă pe puntea acestuia. Căpitanul Bouché făcu câţiva paşi întru întâmpinarea inginerului, care îl întrebă:

— Ei, ce s'a întâmplat cu rabla dumitale?

— S'a rupt un ventil, răspunse Bouché.

— Alt nimic? Şi aşa ceva n'aţi fost în stare să reparaţi singuri?

— Mecanicul meu şi-a opărit mâinile.

— Toţi mecanicii?

— N'am decât unul singur.

— Dar inginerul dumitale?

— Nici inginer n'am.

— Bine, căpitane, dumneata nu ştii că nici nu-i îngăduit să pleci în călătorie fără echipaj îndestulător? Primejduieşti viaţa pasagerilor dumitale.

— N'am decât marfă pe bord.

— Numai marfă? Dar fata pe care am văzut-o la fereastră cine este?

Bouché rămase câteva clipe încurcat, dar se reculese repede şi răspunse:

— E fiica mea.

Inginerul clipi din ochi şi se uită neîncrezător la dânsul.

— Fiica dumitale? O fată atât de frumoasă? Să te creadă cine vrea, eu nu!

Indignat, Bouché se răsti la dânsul:

— Îndrăzneşti să mă jigneşti?... Aici pe vaporul meu?

Inginerul făcu o mişcare de nepăsare cu mâna şi zise:

— Haide, nu te mai turbura degeaba. Puţin îmi pasă de pasagerii dumitale; am venit fiindcă m'ai chemat în ajutor. Du-mă acum la maşină, să văd ce pot face pentru a porni iar vechitura dumitale.

Bouché fierbea de mânie la auzul acestor vorbe dispreţuitoare, dar nu se încumetă să răspundă cum ar fi vrut, având nevoie de ajutorul inginerului.

In drumul spre sala de maşini trebuiră să treacă pe lângă cabina în care se aflau fetele şi a cărei uşă Polonezul n'o închisese bine. Căpitanul o izbi cu piciorul înainte ca inginerul sau unul din oamenii lui să fi putut arunca o privire înăuntru.

Ajungând în sala maşinilor, inginerul se opri în faţa căpitanului şi-l întrebă:

— Mi se pare că ai mai multe fiice frumoase pe vaporul dumitale?

— Şi ce te importă?

— Ai dreptate. Nu sunt de la poliţie şi n'am niciun drept să-ţi cer socoteală.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că n'ar fi rău, dacă poliţia ar cerceta mai de aproape hodoroaga dumitale.

— Asta e o obrăznicie nemaipomenită... Imi vine să...

Inginerul îi curmă scurt vorba:

— Nemaipomenită e starea în care se află vasul dumitale, dar ce-ţi vine să faci nu mă interesează. Mie îmi vine pofta să te las în drum. Ai noroc că mi s'a dat ordinul să fac reparaţia necesară, altfel...

Ii întoarse spatele şi se îndreptă spre cazanul maşinii. Isi dădu repede seama că reparaţia era foarte uşoară şi în adevăr, după scurt timp mecanicul de pe „Neptun" zise:

— Gata, domnule inginer. Putem pleca.

Fără multă întârziere se urcară în barcă şi se depărtară de „Regina Mărilor". Căpitanul Bouché nu găsise de cuviinţă să spuie un singur cuvânt de mulţumire, ci le aruncă numai o privire duşmănoasă. Apoi se întoarse în cabina unde Polonezul păzea fetele şi zise:

— Au plecat, dar mi se pare că bănuiesc ceva şi mi-e teamă să nu asmuţe poliţia din Sidney împotriva mea.

— Mai avem de mers drum lung până la Sidney şi când vom ajunge, vom vedea ce e de făcut.

Intre timp, Felicia îşi revenise în simţiri şi şedea pe marginea patului cu capul rezemat în mâini, cu privirea desnădăjduită, gândindu-se

pe ce cale ar mai putea avea un ajutor de pe vaporul străin.

Polonezul şi căpitanul părăsiră cabina şi îndată după plecarea lor, Felicia sări în picioare şi se urcă repede pe punte, se apropiă de balustradă şi se uită spre vaporul „Neptun" de care tocmai se apropiase barca.

Işi dădu seama că depărtarea era prea mare şi strigătul ei nu s'ar auzi. Plecă desnădăjduită capul şi, resemnată, se lăsă în voia soartei.

Inginerul se urcă pe puntea de comandă, spre a da raportul căpitanului Barnabe.

— Se rupsese venitul, domnule căpitan, şi am făcut repede reparaţia necesară.

— In ce stare era vaporul?

— Intr'un hal de nedescris şi afară de asta mi se pare că onorabilul căpitan Bouché se îndeletniceşte cu afaceri urâte.

— Ce te face să bănuieşti aşa ceva?

— Are marfă vie pe bord; fete frumoase, blonde, brune, toate tinere.

Barnabe deveni atent.

— Ce spui!... Le-ai văzut?

— Desigur, altfel n'aş avea de unde să ştiu.

— Şi crezi că...

— Da. E aşa zisă „marfă vie", victimile vreunui proxenet.

— Ar trebui să luăm măsuri pentru a le scăpa.

Inginerul dădu din umeri.

— Nu putem face nimic. Nu suntem împuterniciţi să jucăm rolul poliţiei.

— Ştii cumva unde merge vaporul?

— Unul din oamenii mei a stat de vorbă cu un marinar de pe „Regina Mărilor" şi a aflat că merge la Sidney.

— Nu putem şti însă dacă nu se va opri şi în alt port.

După câte am putut afla, nu va acosta în niciun alt port.

— Atunci vom putea pune mâna pe ei. Indată ce vom ajunge la Sidney, vom anunţa poliţia, care îi va lua în primire.

— Da, asta putem s'o facem, căci ajungem înaintea lor.

Căpitanul Barnabe dădu din cap şi zise:

— Vasăzică tot a fost bine că am dat urmare chemării lor în ajutor.

60. — Intre soţi şi soţie

Frank Wilkens aştepta cu încordare sosirea soţiei sale, care la telegrama lui răspunsese scurt: „Sosesc cu vaporul Providence". Se plimba nerăbdător pe cheiu şi când pasagerii începură să coboare, îşi căută soţia prin mulţime. Va aduce oare şi pe Ethel Drof?

Deodată o zări pe soţia lui, Alice, dar încruntă sprâncenele, căci era singură.

Se salutară scurt şi rece, fără un pic din acea bucurie care se obsearvă de obiceiu la revederea a doi soţi cari fuseseră despărţiţi pentru un timp mai îndelungat; prima întrebare a lui Frank Wilkens fu:

— De ce n'a venit şi Ethel Drof?

— Am să-ţi spun mai târziu pricina. Deocamdată aş vrea să ştiu ce s'a întâmplat cu Bob. Poţi să-ţi închipui că am fost nespus de îngrijorată în tot timpul călătoriei.

In puţine cuvinte Frank Wilkens îi povesti cele întâmplate şi încheiă:

— Nu trebuie să te nelinişteşti, căci băiatul e pe calea însănătoşirii, Alice. Dacă ai fi ascultat de sfatul meu şi ai fi adus pe Ethel Drof, vederea ei i-ar fi făcut o mare bucurie şi am fi putut petrece câteva zile fericite.

Când ajunseră la hotel, unde se răspândise vestea sosirii doamnei Alice Wilkens, atât personalul hotelului cât şi o mulţime de oaspeţi aşteptau curioşi să vadă pe soţia celebrului rege al automobilelor. Dar avură o desamăgire, căci femeia care mergea alături de puternicul financiar, avea o înfăţişare foarte modestă şi aproape nici nu ridică privirea când trecu prin vestibul.

După ce urcă în apartamentul lui, Wilkens îi puse soţiei sale din nou întrebarea:

— De ce n'ai adus-o pe Ethel?

Ea zâmbi uşor şi răspunse:

— Fiindcă ştiu că venirea ei n'ar fi făcut nicio bucurie lui Bob. El n'o iubeşte şi n'o va iubi niciodată şi eu nu vreau că băiatul meu să se căsătorească cu sila.

— Iar începi cu prostiile astea? se răsti Wilkens la dânsa. De câte ori să-ţi mai spun că nu voiu îngădui nimănui să-mi zădărnicească planurile?

— Pe mine nu mă sperii, Frank, şi ştii prea bine că nu voiu sprijini niciodată planurile tale.

— Dar înainte de plecarea mea de acasă

ai vorbit cu totul altfel și ai spus că nu vei influienta pe Bob.

— E adevărat, dar atunci nu știam încă nimic de dragostea lui Bob pentru o fată de aici. Acum însă, după ce am citit scrisoarea lui...

Wilkens tresări.

— Vasăzică cunoști afacerea pentru care am venit în Franța?

— In graba plecării ai uitat să iei scrisoarea lui Bob, pe care am găsit-o pe biroul tău și astfel am aflat de dragostea băiatului nostru, în care dânsul își pune toată speranța în fericirea vieții lui.

Frank Wilkens își mușcă buzele și se plimbă agitat prin odaie. Era înfuriat împotriva lui însuși pentru greșeala pe care o făcuse, uitând scrisoarea lui Bob. Dar acum nu mai putea face nimic și trebuia să lupte cu doi adversari. Tot el va rămâne învingător! își zise cu hotărîre și râzând silit, urmă:

— Dacă îl vei vedea acum pe Bob, nu cred că-ți va mai vorbi de dragostea lui. Intre timp a aflat că iubita lui e fiica uneia din cele mai cunoscute cocote din Marsilia și nu cred să-ți convie nici ție o astfel de noră.

Alice Wilkens tresări speriată și se uită cu ochii mari la soțul ei.

— E adevărat ce spui?

— N'ai d'ecât să-l întrebi pe Bob și el însuși îți va spune că fata pe care o iubește e fiica contesei blonde din Marsilia.

Doamna Wilkens își duse mâna la frunte. Era oare cu putință că fiul ei să se îndrăgostească de o fată care nu era demnă de el și de situația lui? Nu-i venea să creadă, căci îi cunoștea prea bine firea.

Se întoarse spre soțul ei și zise:

— Trebue să vorbesc eu însumi cu Bob și totul depinde de intrevederea pe care o voiu avea cu el. Un lucru să știi însă, Frank: o căsătorie de conveniență, cum a fost a noastră, nu-l voiu lăsa niciodată pe Bob să facă. In privința asta voiu hotărî eu, mama lui, a cărei viață a fost lipsită de dragoste alături de un bărbat fără inimă și voiu face tot ce-mi va sta în putință să-l văd pe Bob fericit, fără să mă las împiedecată de neîndurarea ta.

Infățișarea hotărîtă pe care o luase soția sa, îl făcu pe Frank Wilkens să înțeleagă că de astădată ea nu se va supune fără împotrivire voinței lui, așa cum făcuse până atunci.

Timp de câteva clipe se dădu o luptă aprigă în sufletul lui, apoi o luă de braț și zise iritat:

— Trebue să înțelegi, Alice, că de astă dată suntem nevoiți să lucrăm mână în mână, spre a feri pe fiul nostru de o faptă nesocotită. Iubita lui Bob nu e numai fiica unei cocote, dar mai e și sora lui.

După aceste cuvinte urmă o tăcere apăsătoare. Trecură mai multe minute până când doamna Wilkens fu în stare să repete, cu glasul stins:

— Sora lui!

Frank Wilkens dădu din cap și în puține cuvinte îi povesti soției sale ceea ce îi spusese și lui Bob cu câteva zile în urmă.

Câtva timp Alice Wilkens rămase tăcută, dar când ridică ochii și văzu privirea neîndurată a soțului ei, se ridică repede, își luă haina și pălăria și se îndreptă spre ușă.

Frank Wilkens îi tăiă calea și se răsti la ea:

— Ce vrei să faci?

— Să mă duc la Bob.

— Și ce-ai să-i spui?

Ea dădu din umeri și răspunse:

— Nici eu nu știu încă.

— Dă-ți osteneala și convinge-l să se întoarcă cu noi în America, unde îl așteaptă Ethel Drof. Ea îl va face să uite tot ce i s'a întâmplat aici. Altă cale nu este.

Doamna Wilkens nu răspunse, ci se smunci din mâinile lui și ieși în fugă din cameră.

In primul moment Frank Wilkens făcu o mișcare, ca și când ar fi vrut să alerge după dânsa, dar se răsgândi, clătină capul și murmură:

— Să treacă întâi furtuna și apoi vor veni amândoi la mine, după ajutor.

Conștient de puterea lui își înălță cu mândrie trupul.

61. — Noui nenorociri

Cu toată osteneala pe care și-o dăduse Raul Bernard, cercetările pentru regăsirea Feliciei rămaseră zadarnice.

Dolores își adună toate puterile spre a nu se lăsa doborâtă de desnădejde. Cuvintele

bătrânei Betty îi dăduseră o licărire de speranță și contesa își spunea că atât timp cât nu se va găsi cadavrul Feliciei, nu trebue să piardă toată nădejdea.

Dar își dădu seama că numai așteptând știri, nu va ajunge la niciun rezultat și de aceea se adresă lui Jean cu întrebarea:

— Ce să mai facem acum, Jeane? Dă-mi tu un sfat.

— Ca să spun drept, nu știu ce sfat să-ți dau.

— Dar trebue să facem ceva.

— De părerea asta sunt și eu, dar nu știu ce. Lasă-mă să mă gândesc puțin. Poate îmi va veni vreo idee bună.

Rămase mult timp tăcut, cu fruntea încrețită, și tocmai în clipa când Dolores vru să-l întrebe, nerăbdătoare, el zise:

— Am găsit!

Contesa se uită cu încordare la dânsul și bătrânul urmă:

— Poliția trebue să ne ajute.

Dolores rămase desamăgită, căci se așteptase la un sfat mai bun, dar Jean urmă:

— Trebue să facem ceea ce a făcut și tatăl lui Bob Wilkens. Coțofană mi-a spus că a făgăduit o răsplată mare aceluia care îi va găsi băiatul și atunci l-au găsit.

— Ai dreptate, Jean. Voiu da cu plăcere o răsplată. De multe ori banii fac adevărate minuni

— Așa este. Să mergem îndată și să facem demersurile trebuincioase.

Dolores se îmbrăcă repede și amândoi plecară spre Prefectura Poliției.

Dolores se adresă comisarului de serviciu care o cunoștea și știa de toată afacerea. După ce o ascultă, el îi zise:

— Fii încredințată, doamnă, că vom face tot ce ne stă în putință pentru a găsi pe fiica dumitale. Cercetările vor urma cu aceeași râvnă.

— Ce crezi, domnule comisar, n'ar fi bine să anunț o răsplată pentru găsirea fiicei mele?

— Desigur că n'ar fi rău. In cazul acesta vom tipări afișele trebuincioase, cari sunt răspândite în întreaga țară și se-prea poate ca pe calea aceasta să aflăm mai repede unde se află fiica dumitale.

— Te rog să faci formalitățile necesare.

— Ce sumă ești dispusă să dai ca recompensă?

Dolores dădu din umeri și răspunse:

— Nu știu cât se dă în asemenea împrejurări, dar sunt gata să jertfesc orice sumă, chiar și averea mea întreagă, numai să-mi regăsesc copila.

— Zece mii de franci poți să sacrifici?

— Și o sută de mii, dacă este nevoie.

— Nu; zece mii e destul. Trebue însă să ne depui banii, împreună cu suma trebuincioasă pentru tipărirea afișelor și răspândirea lor.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Ar fi bine, dacă ai putea să ne dai și o fotografie a fiicei dumitale, precum și semnalmentele ei.

— Iți voiu da și o fotografie, domnule comisar. Banii nu-i am la mine, dar mă duc îndată la bancă să-i ridic. Peste un ceas sunt înapoi.

Cu încredere părăsi Dolores Prefectura Poliției, însoțită de Jean, și spuse acestuia:

— Sunt încredințată că vor găsi pe Felicia.

Și bătrânul fu de aceeași părere.

Pentru a ajunge mai repede la bancă, luară o mașină. Fiind cunoscută la bancă, casierul o întrebă politicos, îndată ce o văzu:

— Cu ce vă pot servi, doamnă Martigny?

— Am nevoie de bani. Dă-mi, te rog, un formular de chitanță.

Casierul îi întinse hârtia pe care Dolores o complectă și o semnă, apoi zise:

— Am făcut chitanța pentru treizeci de mii de franci.

— Bine, doamnă; așteptați numai câteva clipe.

Casierul dădu formularul mai departe și după scurt timp strigă numele doamnei de Martigny. Când aceasta se apropiă de ghișeu, zări fața cam încurcată a casierului, care îi spuse:

— Regret foarte mult, doamnă, dar nu pot să vă plătesc suma pe care o cereți.

Contesa îl privi, uimită.

— De ce nu? Contul meu e doar...

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 16
27 I 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Dolores holbă ochii la foaia de hârtie din fața ei (pag. 121).

Casierul o întrerupse, încurcat:

— Toți banii din contul dumneavoastră au fost ridicați.

Dolores clătină capul.

— Trebue să fie o greșeală, căci eu n'am ridicat de mult nicio sumă de bani. Dimpotrivă, am depus mereu.

— Nu e nicio greșeală. Vă pot arăta chitanța.

Contesei nu-i venea să creadă ce auzea, dar casierul ceru chitanța și i-o arătă. Dolores holbă ochii la foaia de hârtie din fața ei. Da, era semnătura ei! Dar cum se putea așa ceva?! Doar ea nu ridicase niciun ban de la bancă!

Lovitura era grozavă! Rămăsese cu totul lipsită de mijloace!

Când ceru lămuriri casierului, acesta îi spuse:

— Colegul meu a vizat chitanța și va ști cine a ridicat banii.

Casierul îl chemă și colegul spuse:

— S'a prezentat un domn Cekov, cu o procură din partea dumneavoastră, prin care era împuternicit să ridice orice sumă de bani. Semnătura de pe chitanță e doar a dumneavoastră?

— Nu, e falșificată.

Cei doi domni se uitară speriați la dânsa.

— Ați fost victima unui excroc.

— Trebue să înștiințați imediat poliția și noi vom face la fel.

— Da, da, voiu lua fără întârziere toate măsurile. Dar mai am o rugăminte: Voiți să întrebați telefonic la societatea mea de asigu-

rare, dacă suma cu care eram asigurată, a fost plătită?

— Da, doamnă, cu plăcere.

Unul din cei doi funcționari ai băncii se duse repede la telefon, dar după câteva minute se întoarse și îi spuse cu vocea întretăiată:

— Doamnă, cu părere de rău trebue să vă comunic că întreaga sumă a fost plătită tot domnului Cekov.

Dolores se prăbuși pe un scaun. Vasăzică toată averea ei era pierdută...

Se întoarse spre Jean, care se făcuse alb ca varul.

— Dumnezeule, ce ne facem acum?!

Bătrânul încleștă pumnii și scrâșni din dinți.

— De aș putea pune mâna pe acest bandit!

— Duceți-vă imediat la poliție, — o sfătui casierul, — și cereți să se înceapă fără întârziere urmărirea excrocului. Poate va putea fi prins repede, să vă salvați banii.

Dolores și Jean se întoarseră imediat la Prefectura Poliției, unde făcură plângerea cuvenită.

Comisarul de serviciu se duse la telefon și chemă circumscripția de care depindea locuința lui Cekov, cerând să se facă fără întârziere cercetări la domiciliul lui.

După vreo jumătate de oră, telefonul sbârnâi iar și comisarul luă receptorul. Ascultă câteva minute, apoi se întoarse spre Dolores și îi zise:

— După cum mi-am închipuit îndată, pungașul a fugit, dar îl vom urmări.

— Și crezi că-mi voiu redobândi banii?

— Asta n'aș putea să vă făgăduiesc. Chiar dacă prindem pe excroc, el va fi avut tot timpul să puie banii la loc sigur.

— Atunci sunt ruinată cu desăvârșire?

— In parte e și vina dumneavoastră.

— De ce?

— Cum ați putut să-i dați o astfel de procură?

— Nu l-am crezut în stare de o asemenea ticăloșie. Il credeam om cinstit.

— Ei da, dar acum plătiți cam scump încrederea pe care ați avut-o.

63. — Cine e tată ?

— Mamă!... Tu... tu aici?!

— Băiatul meu drag!

Alice Wilkens și Bob se îmbrățișară cu dragoste.

Tânărul își lipi capul de umărul mamei sale și închise ochii.

— Nu-i numai un vis, mamă?... Tu ești într'adevăr? Mi-a fost atât de dor de tine... Numai tu îmi vei putea da un ajutor... dacă un ajutor mai este cu putință!

Cu vocea înecată, Bob îi povesti mamei sale toată dragostea lui pentru Felicia și grozavele întâmplări din timpul din urmă și încheiă:

— Sunt desnădăjduit, mamă, și îmi voi pierde credința în Dumnezeu și în oameni, dacă toate câte le-am aflat vor fi adevărate. Mamă, ajută-mă să ies din întunerecul în care mă sbat!

Tăcu câtva timp, apoi Bob o întrebă cu înfrigurare:

— E cu putință, mamă, ca Felicia să fie sora mea?

— Eu însumi mă aflu în fața unei taine, Bob, căci nu m'aș fi așteptat niciodată la o asemenea mărturisire din partea tatălui tău. De-

altminteri ştii că n'am trăit fericită cu părintele tău şi că toată viaţa am suferit din pricina firii sale reci şi neîndurate.

— Mamă, îţi aduci aminte dacă acum vreo douăzeci de ani tata a fost pentru mai multă vreme în Franţa?

Alice Wilkens se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu ştiu nimic, Bob. Singurul lucru pe care îl ştiu e că înainte de a se căsători cu mine, a studiat doi ani în Franţa. Mai târziu n'a mai făcut călătorii mai lungi, fiind mereu ocupat în întreprinderea lui. Numai o singură dată — acum îmi amintesc — a plecat pe neaşteptate în Anglia. Poate să fi trecut vreo douăzeci de ani de atunci.

Bob avu un zâmbet amar.

— Atunci tot se poate să fi avut aventura cu mama Feliciei, şi eu nădăjduiam că doamna de Martigny să se fi înşelat, cu atât mai mult cu cât numele Wilkens e destul de răspândit. Dar acum se pare că nici speranţa asta n'o mai pot avea.

Doamna Wilkens îşi duse mâinile la tâmple, în timp ce chipul ei luă o înfăţişare plină de încordare. Apoi zise încet, mai mult ca pentru sine:

— S'o fi înşelat oare o asemănare? Ar fi cu putinţă!

Bob o privi plin de uimire.

— La ce te gândeşti, mamă?

— Imi aduc aminte că, scotocind odată în bibliotecă, am găsit nişte fotografii vechi. Intre ele era una pe care tatăl tău era fotografiat împreună cu un văr al lui şi asemănarea între ei era atât de mare, încât nu puteau fi deosebiţi unul de altul. Când i-am arătat tatălui tău fotografia, s'a înfuriat şi a aruncat-o in foc.

Bob ascultă cu încordare vorbele mamei sale apoi o întrebă:

— Tata nu ţi-a vorbit niciodată de vărul acesta?

Doamna Wilkens clătină capul.

— Mi-a spus numai că-l chema tot Frank Wilkens, că era un stricat şi că şi-a pus singur capăt zilelor, la Paris.

— Mie de ce nu mi-a vorbit tata niciodată de acest al doilea Frank Wilkens?

— Pesemne că n'a prea ţinut la dânsul. Dealtminteri eu însumi m'am gândit de multe ori la acest văr.

Agitat, Bob luă mâinile mamei sale şi îi zise:

— Poate vărul acesta e bărbatul care a iubit pe contesa de de Martigny şi atunci el e tatăl Feliciei. Dacă ar fi aşa, atunci ea nu e sora mea şi aş mai putea avea nădejde în fericire. Mamă, pentru Dumnezeu, ajută-mă să descopăr adevărul!

Cuprinsă de milă, doamna Wilkens se uită la fiul ei şi zâmbi amar.

— Nu-ţi face speranţe prea mari, dragul meu Bob, zise ea încet. Tatăl tău se împotriveşte acestei căsătorii, căci are alte planuri cu tine şi vei avea de dus o luptă foarte grea, dacă vei vrea să urmezi altă cale decât aceea pe care ţi-o va arăta el.

Bob încruntă sprincenile.

— Are alte planuri? repetă el, uitându-se întrebător la doamna Wilkens.

Aceasta dădu din cap.

— Cu tine n'a vorbit nimic?

— Nici n'am avut timp să vorbim mult, căci în clipa când l-am revăzut a dispărut iubita mea Felicia de lângă mine şi de atunci, singura mea grijă a fost s'o regăsesc. Apoi a urmat răpirea mea şi de atunci zac aici în spital, aşa că nu cunosc câtuşi de puţin planurile tatei.

— Dar îţi poţi închipui cari sunt?

— Din moment ce se împotriveşte la căsătoria mea cu Felicia, nu poate fi vorba decât de o căsătorie de convenienţă, la care vrea să mă silească în interesul întreprinderii sale, nu-i aşa?

— Da, scumpul meu Bob, aşa este, încuviinţă doamna Wilkens.

— Şi cine e aceea pe care mi-a ales-o tata de soţie?

— Care alta poate fi decât Ethel Drof?!

Bob izbucni într'un râs aspru.

Ar fi trebuit să-mi închipui aşa ceva. Tata nu se gândeşte de mult decât la înfrângerea concurentului său. Deoarece n'a reuşit pe altă cale, speră să ajungă la rezultatul dorit, printr'o însurătoare. Dar s'a înşelat, căci nu vreau să mă vând, ci vreau să am parte de fericire. Numai Felicia va fi soţia mea şi niciuna nu-i va putea lua locul, căci numai pe dânsa o iubesc şi o voiu iubi până la moarte.

— Nici nu m'am aşteptat la alt răspuns din partea ta, Bob, zise Alice Wilkens.

Bolnavul îi luă mâinile şi spuse cu un ton rugător:

— Dacă mă înţelegi, mamă, mă vei ajuta să-mi cuceresc fericirea.

— Din toată inima, dragul meu băiat, dar mi-e teamă....

— Să nu-ţi fie teamă de o luptă cu tata, o întrerupse Bob, iritat. Dacă noi amândoi vom fi uniţi, izbânda va fi a noastră.

—Eşti foarte încrezător, Bob.

— Iubirea îmi dă puterea şi curajul să cred în reuşita planului meu. Tu însă-ţi ai spus că această contesă de Martigny poate să se fi înşelat în privinţa persoanei tatălui meu. Acum trebue să facem tot posibilul să aflăm adevărul asupra vărului tatei.

Doamna Wilkens dădu din umeri.

— Nu ştiu dacă va fi cu putinţă, Bob.

— De ce?

— Fiindcă tatăl tău va refuza să ne dea orice lămurire despre vărul său.

— Trebue să existe însă şi alţi oameni cari să ştie ceva despre dânsul. Lasă-mă pe mine să fac cercetările, mamă, şi voiu găsi mijloace pentru a da de urma acestei taine. Deocamdată lucrul cel mai de căpetenie pentru mine este să aflu ştiri despre Felicia; abia când le voiu avea, mă voiu putea linişti. Că a fost salvată, mi-a spus chiar tata, dar mai mult nu ştiu.

Tăcu câtva timp şi se gândi încordat.

Să roage oare pe mama lui să se ducă la contesa de Martigny?

Dar nici el nu vorbise încă cu dânsa şi nu ştia ce atitudine va lua faţă de mama lui, pe care nu voia s'o expuie la neplăceri.

Işi curmă deci firul gândurilor şi zise doamnei Wilkens:

— Peste puţin timp mă voiu însănătoşi şi voiu putea părăsi spitalul şi atunci primul drum pe care il voiu face, va fi la mama Feliciei. Trebue să vorbesc cu dânsa, să-i spun tot şi de această întrevedere depinde toată fericirea vieţii mele. Pe tine, mamă, te rog din tot sufletul să mă ajuţi să fac lumină în taina asta întunecată.

— Poţi să te bizui pe mine, dragul meu Bob. Voiu face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a te ajuta, gândindu-mă numai la fericirea ta.

Bob se linişti la auzul acestor cuvinte, căci având pe mama lui ca aliată, va putea înfrânge mai uşor împotrivirea tatălui său.

Mama lui nu privea însă viitorul cu aceeaşi încredere, căci atât timp cât nu se va fi stabilit dacă Frank Wilkens era sau nu tatăl Feliciei, visul de fericire al fiului ei nu se va putea împlini.

64. — Ajutor neaşteptat

Dolores se întoarse acasă, cu sufletul îndurerat şi trupul istovit. Abia mai era în stare să se ţie pe picioare, aşa încât bătrânul Jean trebui s'o sprijine cu toate puterile, pentru a n'o lăsa să se prăbuşească.

Betty rămase înspăimântată la vederea iubitei sale stăpâne şi începu să plângă, crezând că Dolores primise ştirea morţii Feliciei.

Jean se răsti însă la dânsa şi îi zise:

— Lasă bocetele şi ajută mai bine pe contesă să se culce.

Dolores se împotrivi însă, clătinând capul.

— Nu vreau să mă culc, căci n'aş avea linişte. Nu trebue să pierdem nicio clipă, deoarece toată viaţa mea e în joc.

Betty se uita buimăcită de la unul la altul, dar nu îndrăzni să puie nicio întrebare. Dolores îşi dădu seama de îngrijorarea bătrânei şi îi zise:

— In ce priveşte pe Felicia, mai este speranţă, Betty, dar de noi e rău.

— Pentru Dumnezeu, ce este? S'a întâmplat vreo nouă nenorocire?!

Contesa avu un zâmbet dureros.

— Se pare că soarta nu vrea să se indure încă de mine şi că nu voiu fi cruţată de nici un chin, de nicio suferinţă.

— Dar ce s'a întâmplat? Vorbeşte!

— Am pierdut toată averea, sunt iar o cerşetoare, Betty.

— Ai pierdut toată averea?!... Dar nu-i cu putinţă!... Aveai doar bani la bancă şi barul „Valencia" era asigurat pentru o sumă mare!

— Şi cu toate acestea am pierdut tot. Intreabă pe Jean, el îţi va spune ce s'a întâmplat.

Bătrânul, care şedea înciudat pe un scaun întări:

— Da, totul s'a dus dracului!

— Cekov m'a înşelat, întregi Dolores, mi-a furat tot.

Betty îşi duse mâinile la frunte, nefiind în stare să prindă înţelesul cuvintelor contesei şi holbă ochii la dânsa.

— Da, adăugă Dolores, Cekov a fugit cu toţi banii mei.

Betty încleştă pumnii şi strigă plină de mânie:

— Ticălosul! Nemernicul!... Intotdeauna mi-a fost teamă că banditul ăsta te va nenoroci.

Jean sări agitat de pe scaun.

— A mea e vina!... Eu ţi-am făcut cunoştinţă cu tâlharul ăsta şi te-am îndemnat să te întovărăşeşti cu el!... Imi vine să-mi smulg părul din cap, că n'am deschis ochii mai bine!...

— Lasă, Jeane, nu-ţi fac nicio imputare. Ştiu că ai vrut numai binele meu şi dealminteri lui Cekov îi datorez că am putut salva viaţa Feliciei, s'o ţin departe de viaţa pe care o duceam eu şi să-i dau o educaţie bună. Dacă nu l-am fi avut atunci pe Cekov, ce ne-am fi făcut?!

— Nimic nu-i datorezi! izbucni Jean. Banii pe cari i-a vârît în întreprindere i-a scos însutit şi asta numai mulţumită ţie. Dacă n'ai fi fost tu, barul „Valencia" n'ar fi ajuns la faima pe care o câştigase. Clienţii veneau numai pentru tine.

— Ai dreptate, Jeane. Cekov a făcut întotdeauna pe directorul, luându-şi aere de stăpân. Intr'o bună zi va apărea iar şi având banii în mână, mă va sili să fac ce va voi el. I-aş lăsa bucuroasă toţi banii, dacă n'aş avea atât de mare nevoie de ei. Cu ce să trăiesc acum?.... Insă nici asta n'ar fi o nenorocire, căci ştiu că se poate trăi cu puţin... Dar de unde să iau banii trebuincioşi pentru a face cercetările în privinţa Feliciei? Cum să îndur viaţa, dacă nu sunt în stare să fac nimic pentru copila mea?

Jean se apropiă de dânsa şi îi puse mâna pe umăr.

— Nu trebue să pierzi toată nădejdea. Mai am ceva economii şi bineînţeles că acestea sunt şi ale tale.

— Şi eu am pus ceva la o parte, adăugă Betty. Dacă ai nevoie, îţi dau tot ce am.

Ochii contesei se umplură de lacrimi şi întinzându-le mâinile, zise:

— Ce buni sunteţi amândoi! Cum să vă mulţumesc?

— De mulţumire nici nu poate fi vorba, se împotrivi Jean. E lucru firesc să te ajutăm.

Betty zâmbi încurcată şi murmură:

— Dealtminteri eu nici n'am mult. Pot să-ţi dau vreo opt mii de franci.

— Ba eu am ceva mai mult, căci marinarii cari veneau la bar au avut grijă de bacşişuri bune pentru bătrânul lor Jean. Sigur de tot nu ştiu nici eu cât am, dar cred că or fi vreo cincizeci, şaizeci de mii de franci.

Dolores respiră uşurată.

— Cu asta vom putea trece timpul cel mai greu. Mai târziu vom mai vedea ce putem face.

Jean, mulţumit de a o vedea pe contesă mai liniştită, zise:

— Eu unul am mare speranţă în viitor. Până când vom isprăvi banii ăştia, poliţia va reuşi să prindă pe Cekov şi atunci i se va lua înapoi prada.

— Aş fi mai bucuroasă dacă aş afla mai curând ceva despre Felicia. Banii n'au nici un preţ pentru mine, dacă nu-mi voiu regăsi copila. Reuşi-vom oare să aflăm ceva?

— Raul Bernard va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a da de urma ei. Mi-a făgăduit că va trimite în toată lumea radiograme şi dacă a fost salvată de vreun vapor, atunci va veni în scurt timp răspunsul.

O lucire de speranţă se ivi în ochii contesei.

— Poate va primi şi căpitanul Barnabe o astfel de radiogramă şi fără îndoială că-mi va veni în ajutor.

— La asta m'am gândit şi eu, zise Jean. Am vrut să-ţi fac mai de mult propunerea să telegrafiezi lui Barnabe, dar nu ştiam dacă o vei primi. Căpitanul te iubeşte, Dolores, şi va fi fericit să-ţi poată veni în ajutor. Cine ştie dacă nu găseşte şi o altă cale, pe care noi n'o cunoaştem, pentru a salva pe Felicia, dacă e în primejdie.

— Ai dreptate, Jeane; trebue să cerem şi ajutorul lui Barnabe. Sărmanul va fi îngrijat de soarta mea şi i-am făgăduit să-i dau ştiri despre mine, cu toate că n'aş vrea să-i trezesc în suflet noui speranţe, pe cari nu le-aş putea îndeplini niciodată.

— Omul n'ar trebui să spuie cuvântul „niciodată", căci de multe ori în viaţă lucrurile se petrec altfel decât ne aşteptăm. Barnabe e cel mai bun prieten al tău şi te poţi bizui pe dânsul, aşa că singurul lucru pe care îl ai de făcut este să te adresezi lui.

Dolores își acoperi fața cu mâinile și rămase câtva timp pe gânduri.

Da, Jean avea dreptate. Căpitanul Barnabe era cel mai bun și credincios prieten al ei. Se hotărî deci să-i ceară ajutorul și îi trimise o telegramă amănunțită, în care îi dădu de știre despre toate întâmplările.

65. — O rază de speranță

In urma reparației făcute, mașina vaporului „Regina Mărilor" începu să funcționeze din nou și vasul își urmă cursul pe calea pe care „Neptun" o luase înainte.

Sărmanele fete stăteau triste și îngândurate în cabină, chibzuind cum să scape din primejdia în care se aflau.

Felicia se răsvrăti împotriva soartei și strigă:

— Nu se poate, trebue să existe o cale pentru a zădărnici planurile rușinoase ale ticălosului de Kapelski.

— Nici eu nu mă voiu supune, zise Karin Ryström. Doar nu ne putem lăsa vândute ca niște vite!

— Polonezul ne consideră însă ca atare, căci l-am auzit vorbind cu căpitanul despre noi și ne trata ca pe o „marfă", interveni Felicia.

— Oh, banditii aceștia! De aș putea să-i...

Tatiana Saroff îi curmă vorba, dând tristă din cap:

— Dacă ai putea...!! Din nenorocire nu putem face nimic împotriva acestor nemernici. Cum deschidem gura, Kapelski devine brutal și suntem expuse să mâncăm și bătaie.

— Cât timp ne aflăm pe mare, trebue să ne supunem, căci numai așa vom putea face situația mai suportabilă, își dădu cu părerea Crista Bergmann.

Și ce vom face când vom ajunge la Sidney? întrebă Felicia.

Crista dădu din umeri.

— Vom vedea abia acolo dacă nu se va ivi vreun prilej de scăpare.

Natașa Ostrolcha, care stătuse tot timpul tăcută, ridică capul și zise:

— Nu îndrăznesc să sper că la Sidney vom putea scăpa. Kapelski va fi luat toate măsurile să zădărnicească orice încercare de fugă din partea noastră. Acești negustori de fete își orânduiesc atât de bine treburile, încât foarte rar o victimă de-a lor reușește să le scape din ghiare, după ce a îndurat toate mizeriile și înjosirile și după ce a fost necinstită. Dar eu știu ce voiu face. Pe mine nu va reuși să mă ducă într'o astfel de casă.

Felicia o privi cu încordare.

— Ce vrei să faci?

— Dacă voiu vedea că la Siduey nu e nicio speranță de scăpare, mă voiu arunca în mare. Mai bine moartea decât rușinea!

In ochii frumoasei fete se ivi o lucire de hotărîre nestrămutată, dar apoi își ascunse capul în perne și începu să plângă cu amar.

Tatiana Saroff se apropiă de ea, o desmierdă și încercă s'o mângâie:

— Incă n'am ajuns așa departe. Mai este timp și poate situația noastră se va schimba spre bine. In niciun caz nu trebue să pierdem curajul și speranța, ci să nădăjduim până la sfârșit.

Natașa se ridică, și zise:

— Da, până la sfârșit, însă pe urmă...

Mai stătură multă vreme de vorbă, până când veni un marinar însoțit de Kapelski, care întrebă ironic:

— Ei, frumoasele mele oițe, v'ați liniștit?

Apoi se apropiă de Felicia și adăugă:

— Tu ești o adevărată bestie! Și acum mă mai doare mâna de mușcătura ta. Totuși nu sunt supărat pe tine. Te iert, pentrucă ești frumușică.

Felicia vru să-i întoarcă spatele, dar el o apucă de bărbie și o sili să se uite la dânsul.

— Lasă-mă în pace! se răsti Felicia.

Polonezul izbucni în râs.

— Ai dreptate, e mai bine să nu mă ating de tine; te pomenești că iar mă muști.

Kapelski se mai uită odată la ele, ca și când ar fi vrut să se încredințeze că nu lipsește niciuna, apoi ieși din cabină.

Mâncarea pe care o adusese marinarul venit cu Kapelski rămase neatinsă, niciuna din tinerele fete neavând poftă de a mânca ceva în disperarea în care se aflau.

In cabină se făcuse întunerec și toate ședeau tăcute și desnădăjduite.

In sfârșit, Tatiana Saroff se ridică și zise:

— Trebue să mă urc puțin pe punte, la aer, altfel mă înăbuș aici jos.

Frumoasa Rusoaică trecu pe lângă cabina căpitanului, unde îl auzi pe acesta vorbind cu

cineva. Ascultând mai cu luare aminte, recunoscu glasul lui Kapelski. Amândoi vorbeau despre defectul pe care îl avusese maşina şi care fusese reparat datorită inginerului de pe vaporul „Neptun".

Fata se urcă pe punte şi fu uimită că nimeni n'o opreşte. Polonezul nu luase nicio măsură, ştiind prea bine că de pe vapor nu poate fugi nimeni.

Tatiana se rezemă de parapet şi privi gânditoare în largul mării.

Deodată auzi o voce plăcută de bărbat cântând cunoscuta melodie populară rusească:

„Volga, Volga..."

Tatiana se apropiă de cântăreţ şi recunoscu un bărbat încă tânăr, cu trăsături plăcute. Privirile lor se întâlniră şi ea îl întrebă încet, pe ruseşte:

— Eşti Rus?

Marinarul tresări şi o lucire de bucurie se ivi în ochii lui.

— Şi dumneata Rusoaică? făcu el.

— Da.

La acest răspuns al fetei, tânărul îi întinse prietenos mâna şi zise:

— Ce frumos e să auzi pe neaşteptate limba maternă, când eşti între străini!

Apoi faţa lui se întunecă şi urmă:

— Şi dumneata eşti dintre acelea pe cari ticălosul ăsta de Polonez le-a...

Ultimile cuvinte le spuse în şoaptă şi se opri deodată din vorbă, uitându-se cu băgare de seamă în jurul lui, spre a vedea dacă nu-i aude nimeni.

Tatiana dădu din cap.

— Da, suntem în puterea lui. Vrea să ne...

Rusul îi făcu semn să tacă.

— Ştiu tot. Aţi fost înşelate cu făgăduieli mincinoase şi atrase pe acest vapor...

— Nu ştiam nimic de adevăratul scop al ticălosului, dar acum am aflat tot şi ne-am dat seama de situaţia grozavă în care ne aflăm.

Tatiana ridică mâinile rugătoare.

— Indură-te de noi şi ajută-ne. Văd după chipul dumitale că eşti un om bun. Scapă-ne de soarta ruşinoasă care ne aşteaptă.

Marinarul îi luă mâinile şi le mângâie.

— Vino mai la o parte şi să chibzuim ce e de făcut.

— Vrei să ne ajuţi?

El dădu din cap şi o trase în dosul unei bărci de salvare, unde nu puteau fi văzuţi, a poi o întrebă:

— Cum te chiamă?

— Tatiana Saroff.

— Eu mă numesc Vladimir Ciudin.

— Cum ai ajuns pe acest vapor?

— Am fost nevoit să mă angajez, pentru a nu muri de foame. A trebuit să fug din ţară, fiind urmărit de Bolşevici şi alt lucru n'am găsit. Plec la Sidney; voiu încerca să-mi croiesc acolo o existenţă. Dar acum să vorbim cum să vă ajut pe voi. In timpul călătoriei nu-i nimic de făcut. Abia când vom ajunge la Sidney, voiu căuta o cale de scăpare.

— N'ar fi bine să înştiinţezi poliţia îndată ce vom ajunge?

— Da, dar mai e şi alt mijloc. După debarcare vă voiu urmări, spre a vedea unde vă vor duce. Poliţia nu va fi aşa de repede la îndemână, pentru a împiedica să nu fiţi duse într'una din acele case cu cari e, fără îndoială, în legătură Polonezul. Dar dacă voiu şti unde vă aflaţi, voiu avea grijă să fiţi scoase repede de acolo.

Tatiana Saroff răsuflă uşurată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am întâlnit pe dumneata, Vladimir Ciudin, iar dumitale îţi voiu rămâne veşnic recunoscătoare pentru tot ce vrei să faci pentru noi.

— Nu-mi fac decât datoria.

— Vasăzică mă pot bizui pe dumneata?

— Negreşit. Acum du-te iar jos în cabină, ca să nu fim văzuţi împreună şi să nu trezim bănuiala Polonezului sau a căpitanului.

Tatiana îi întinse mâna şi îi mulţumi încă odată. Marinarul i-o luă, însă nu-i dădu drumul îndată, ci zise:

— Mi-ar face mare bucurie să mai putem sta de vorbă, să mai aud limba noastră maternă. Mâine noapte voiu fi iar de gardă pe punte. Vrei să ne întâlnim?

— Ai spus doar că am putea trezi bănuială dacă am fi văzuţi împreună?

— Noaptea nu ne poate vedea nimeni. Numai acum e primejdios.

— Când să vin?

— Pe la miezul nopții.

— Bine, voiu veni.

Iși mai strânseră odată mâinile, apoi se despărțiră și Tatiana se întoarse în cabină.

Când coborî scara, i se păru că aude pași în urma ei. Intoarse repede capul și zări o umbră care dispăru după un colț. Cine să fi fost oare?

Rămase câteva clipe în așteptare și ascultă cu încordare, dar nu mai văzu și nu mai auzi nimic.

Când ajunse în cabină, le găsi pe celelalte fete în aceeași dispoziție tristă și plină de îngrijorare.

Tatiana închise ușa în urma ei și le zise în șoaptă:

— Veniți lângă mine, mai aproape; aduc o veste bună.

Fetele se îngrămădiră în jurul ei și Rusoaica le povesti întâlnirea cu marinarul rus.

— Nu trebue să ne mai fie teamă de nimic. Vladimir Ciudin ne va ajuta și va zădărnici planurile mârșave ale lui Kapelski.

— Cine s'ar fi așteptat să găsim un ajutor printre marinarii acestui vapor?! zise Karin Ryström, încântată.

— Ce ochi va face nemernicul, când se va vedea înhățat de poliția din Sidney! adăugă Crista Bergmann.

— Deocamdată să tăcem, le sfătui Tatiana, căci pereții au urechi aici și dacă ne aude cineva, ne va strica toate socotelile.

66. — Vulpea și corbul

Cekov era nespus de vesel, căci lovitura îi reușise în plin. In urma sfatului prietenului său Renard, falșificase semnătura contesei de Martigny și fără nicio greutate, reușise să puie mâna pe toți banii pe cari Dolores îi avusese depuși la bancă, precum și pe suma de la societatea de asigurare.

Tot cu Renard se sfătui asupra celor ce aveau de făcut mai departe și acesta îi spuse:

— Inainte de toate trebue să pui banii la adăpost.

— Unde ar fi în siguranță?

— Numai la mine. Apoi vom pleca împreună în Anglia, unde vom dispare fără să ne poată da cineva de urmă. Sunt de părere să plecăm cel mai târziu poimâine și până atunci voiu păstra eu banii, căci la mine nu-i va căuta nimeni. Ne vom îmbarca separat și la început chiar și pe vapor ne vom preface că nu ne cunoaștem. Numai după ce vom vedea că nu ne-a urmărit nimeni, vom putea vorbi.

Lui Cekov nu-i prea convenea să dea din mână toată suma pe care o ridicase, dar se gândi că la dânsul nu era sigură, căci dacă cumva îl va prinde poliția, bineînțeles că-i va lua și prada. Se hotărî deci să predea banii lui Renard, dar îi spuse în același timp:

— Să nu cumva să-ți treacă prin gând să te atingi de ei, căci vei avea de furcă pe urmă cu mine și mă știi!... Cu mine nu-i de glumit!

Renard rânji și răspunse:

— Fii fără nicio grijă, sunt tot atât de siguri ca și la Banca Angliei. Tu îngrijește de bilete, apoi vino și-mi spune ce ai făcut.

Se despărțiră și Cekov se duse la un birou de navigație de unde cumpără un bilet pentru Londra, pe vaporul „Wales".

Timpul până la plecare vru să-l petreacă în locuința lui, dar nu avu răbdare să stea multă vreme singur acolo, așa că ieși iar în oraș, cutreeră străzile fără nicio țintă și în sfârșit se duse să se întâlnească cu prietenul său Renard, căruia îi spuse:

— Am luat bilet pentru mâine dimineață, pe vaporul „Wales".

— Bine, voiu fi și eu acolo la vreme.

Fu noaptea cea mai turburată pe care o petrecuse Cekov în viața lui. Mereu i se părea că îl urmărește cineva. Nici acasă nu găsea liniște, nici pe stradă nu se simțea sigur. In sfârșit veni dimineața și cu un ceas înainte de plecarea vaporului, Cekov se duse în port și se urcă pe bord.

Timpul plecării venise, clopotul vaporului sunase pentru întâia oară și Renard încă nu

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 17
28 I 1936

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Fără să vrea își aruncă privirea asupra scrisorii (pag. 135)

sosise. Neliniștea lui Cekov creștea din clipă 'n clipă. Care să fie pricina întârzierii prietenului său?

Deodată o bănuială grozavă se născu în sufletul lui. Să-l fi tras oare pe sfoară și să fi dispărut cu banii?

Clopotul sună pentru a treia oară și oamenii echipajului se pregăteau să ridice puntea.

Nemaiputându-se stăpâni, Cekov alergă în ultima clipă pe cheiu, unde se uită în jurul lui, căutând pe Renard, dar nu-l zări nicăieri.

Fruntea i se îmbrobonă de sudoare. Așa dar, Renard îl înșelase!

Ce să facă acum, unde să-l caute?

Își aduse aminte că Renard făcea pe atletul la o baracă de saltimbanci și alergă într'acolo.

Când ajunse, se îndreptă îndată spre femeia care stătea la cassă și o întrebă:

— Unde-i Renard?

Femeia se uită mânioasă la dânsul și răspunse:

— Nici să nu-mi mai vorbești de ticălosul acela. Nu vreau să aud nimic de dânsul. A' șters-o fără să-mi spuie nimic și dacă n'aș fi găsit din întâmplare un locțiitor, aș fi putut să închid baraca.

— Când a plecat?

— Ieri noapte, pe neașteptate. Băiatul meu l-a zărit și l-a întrebat unde pleacă, iar Renard i-a răspuns râzând: „la Paris".

Cekov rămase buimăcit, îi venea să urle de mânie.

— N'a spus cumva numai din glumă că pleacă la Paris? întrebă el pe proprietara bărăcii.

— Nu, căci i-a arătat chiar băiatului meu biletul; era de clasa a doua. Aş vrea să ştiu de unde a luat banii, pungaşul, pentru o asemenea călătorie?

Cekov nu-i dădu nicio lămurire, ci plecă clătinându-se ca un om beat.

Unde să-l caute?

Dacă într'adevăr plecase la Paris, trebuia să pornească fără întârziere pe urmele lui, spre a-i lua prada înapoi.

Era un noroc pentru Cekov că nu-i dăduse lui Renard chiar toţi banii, ci mai oprise la el vreo câteva mii de franci.

Pe când mergea astfel pe stradă, gândindu-se la ce avea de făcut, observă deodată că era urmărit şi tresări, căci în omul care venea după dânsul recunoscu un poliţist, un agent secret.

Grăbi pasul şi când se uită iar înapoi, văzu că omul îl urmărea mereu.

Vasăzică se şi aflase de excrocheria pe care o făptuise şi acum voiau să puie mâna pe el.

Casa în care locuia Cekov avea două ieşiri, aşa că dacă va putea ajunge până acolo, se va putea sustrage uşor urmăritorului său. Când ajunse însă în faţa casei, zări la intrare un alt poliţist. O luă la goană pe o stradă lăturalnică şi, în sfârşit, după multe ocoluri, putu să scape de urmăritorii lui.

67. — Se face lumină

Când doamna Wilkens se întoarse de la spital, zări de departe pe soţul ei la fereastră şi îşi dădu seamă că o aşteaptă cu cea mai mare nerăbdare.

Ştia că va avea cu dânsul o explicaţie neplăcută şi vroia să se ducă deadreptul în camera ei; dar abia ajunse cu ascensorul la etajul unde se afla apartamentul lor şi îl şi zări pe Frank Wilkens în faţa uşii.

— In sfârşit te-ai întors, îi zise el pe un ton cam aspru. Te-am crezut mai cuminte şi mi-am închipuit că n'ai să stai ceasuri întregi la căpătâiul unui bolnav.

Pe când îşi scotea mănuşile cu mişcări încete, doamna Wilkens îşi măsură soţul cu o privire dispreţuitoare şi răspunse:

— Vizita mea nu l-a turburat deloc pe Bob; dimpotrivă, l-a liniştit. A fost o mângâiere pentru dânsul.

— Vasăzică te-ai unit cu el împotriva mea?

— Te aşteptai la altceva?

— Da, se răsti Wilkens la soţia lui. M'am aşteptat ca cel puţin de data asta să fii de partea mea, căci dacă vreau să-l vindec de această dragoste nesocotită, n'am în vedere decât interesul băiatului nostru.

— Nu-i adevărat, făcu Alice Wilkens cu hotărîre.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că mint, Alice?

— Da!

Frank Wilkens îşi încleştă pumnii, ameninţător.

— Bagă de seamă ce vorbeşti. Infrânează-ţi gura sau...

— Ai cumva de gând să mă baţi, Frank, dacă voi îndrăsni să mă împotrivesc voinţei tale? zise ea, privindu-l fără teamă drept în

ochi. Dealtminteri aş putea să mă aştept şi la aşa ceva din partea ta, după ce toată viata m'ai chinuit fără încetare.

— Nu începe iar cu mofturile astea, pe cari le cunosc îndeajuns. Ştii că nu sunt dintre acei bărbaţi cari se lasă impresionaţi de vaicărelile femeilor.

Doamna Wilkens avu un zâmbet amar.

— Când m'ai cerut în căsătorie, ai fost cu totul altfel decât mai târziu în căsnicie. Dacă te-aş fi cunoscut înaintea nunţii aşa cum te-am cunoscut pe urmă, n'aş fi devenit niciodată soţia ta. Eram însă proastă şi lipsită de experienţă, şi fiindcă ai avut nevoie de zestrea mea pentru a-ţi înfăptui planurile ambiţioase, ai ştiut să joci cu multă măiestrie rolul de îndrăgostit... tot aşa cum joci şi acum o comedie pentru a-ţi ajunge ţinta.

Din tonul cu care vorbea Alice Wilkens, se putea înţelege uşor că era hotărîtă să ducă lupta împotriva soţului ei cu cea mai mare înverşunare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că nu cred niciun cuvânt din toată povestea pe care mi-ai spus-o mie şi lui Bob.

— Aşa dar, pentru a doua oară mă faci mincinos, Alice?

— Da, eşti un mincinos şi un comedian, căruia nu-i e ruşine nici să se înjosească în faţa soţiei şi fiului său, numai pentru a-şi atinge scopul. Te înşeli însă, Frank, căci de data asta ţi-am ghicit gândurile. Nu eşti tatăl Feliciei de Martigny... nu... şi Bob nu e fratele ei, ci...

Wilkens o întrerupse cu un râs batjocoritor şi zise:

— Cine e atunci această contesă Felicia de Martigny, dacă nu sora lui Bob, după cum a recunoscut chiar mama ei?

Câteva clipe domni tăcere, căci Alice nu răspunse îndată. Apoi, părând să ia o hotărîre, zise:

— Felicia de Martigny e fiica vărului tău, Frank Wilkens.

Wilkens se dădu un pas înapoi şi o privi buimăcit.

— Acum te-ai trădat singur, Frank.

Acesta se reculese însă repede, se apropiă de soţia lui şi apucând-o cu brutalitate de braţ, se răsti la dânsa:

— Ai înebunit pesemne, că susţii asemenea lucruri?!

— Ba mintea mea e foarte limpede, dar tu însuţi mi-ai dovedit prin spaima ta, că ceea ce am spus e adevărat.

— Nu, te înşeli. Tot ce spui nu sunt decât închipuiri ale unui creer bolnav. Vărul meu nici n'a cunoscut-o pe contesa de Martigny. Eu am fost câtva timp amantul ei şi eu sunt tatăl Feliciei.

— Nu te cred, îi răspunse Alice cu îndârjire. Nici dacă ai jura n'aş da crezare spuselor tale, căci am înţeles planurile tale ruşinoase. Susţii că eşti tatăl Feliciei, numai pentrucă ţi-ai dat seamă că Bob nu se va despărţi niciodată de fata pe care o iubeşte. Faptul că doamna de Martigny s'a înşelat asupra persoanei tale, îţi convine de minune, dar ţi-ai făcut socoteala fără mine şi să ştii că eu n'am altă ţintă în viaţă, decât să-l văd pe băiatul meu fericit. Şi fiindcă din întâmplare am aflat de marea asemănare care a existat între tine şi vărul tău, mă voiu duce la contesa de Martigny, îi voiu atrage atenţia asupra acestui fapt şi amândouă vom lămuri taina. Voiu lua informaţii asupra vărului tău şi atunci voiu afla dacă el a fost acela care a cunoscut pe contesă. Nădăjduiesc că şi de data aceasta adevărul va triumfa.

Emoţiile prin cari trecuse sărmana femeie fuseseră atât de puternice, încât se simţi cuprinsă deodată de o slăbiciune mare, se clătină şi era gata să se prăbuşească la pământ, dacă Frank Wilkens n'ar fi prins-o la timp în braţe.

O ţinu astfel câteva clipe, o privi lung şi un gând grozav îi fulgeră prin minte. Dar el se cutremură şi venindu-şi în fire, îşi duse soţia în camera ei unde o întinse pe o canapea. Apoi sună o cameristă şi îi zise:

— In urma îngrijorării pentru fiul nostru bolnav, soţia mea a leşinat. Pune-i comprese, dă-i îngrijirile trebuincioase şi rămâi lângă dânsa până când îşi va reveni în simţiri.

Fata începu îndată să-i dea îngrijirile cari se impun în asemenea împrejurări.

Câteva clipe Frank Wilkens rămase cu ochii holbaţi la faţa palidă a soţiei sale, dar nu putu îndura mult vederea ei, aşa că ieşi repede şi se duse în odaia lui, unde începu să se plimbe agitat.

Gândurile i se învălmășeau în minte și cuprins de o mare turburare își spuse:

— Timp de douăzeci de ani am avut liniște, dar acum sunt în primejdie să se descopere totul... Nu se poate însă.... taina trebue să rămâie și mai departe învăluită în întunerec.

Se așeză la biroul său, luă o foaie de hârtie și începu să scrie:

Către Sanatoriul Profesorului Patrik Black
Londra

Stimate domnule profesor,

Evenimente importante mă silesc să vă..."

Dar nu apucă să scrie mai departe, căci o bătaie puternică la ușă îl întrerupse. Vârî repede foaia de hârtie sub mapa de scris și se ridică de la birou.

68. — O faptă nelegiuită

Tatiana Saroff își închipuise că, atât timp, cât vor fi pe mare, Polonezul, simțindu-se sigur, nu va lua măsuri mai aspre de supraveghere a „mărfii" sale; dar se înșelase. Kapelski pândea neîncetat pe fete și nu-i scăpase că Rusoaica fusese sus pe punte. Deși ștătea de vorbă cu căpitanul Bouché, îi auzise pașii și după câteva minute se furișă după dânsa.

Știa că de pe vapor nu putea să fugă niciuna, se temea însă că, în disperarea lor, să nu treacă vreuneia prin gând să se arunce în mare. I se mai întâmplase așa ceva, și voia să iat oate măsurile spre a împiedica astfel de încercări, cari nu puteau decât să-i aducă pagube și neplăceri.

Polonezul se apropiă încet de barca de salvare lângă care stăteau de vorbă Tatiana și marinarul rus, și ascultă toată convorbirea lor. Umbra lui fusese aceea pe care o văzuse Tatiana la întoarcerea ei în cabină.

Pe când Tatiana povestea celorlalte fete despre întâlnirea ei cu Rusul, Kapelski se întoarse în cabina căpitanului și spuse acestuia:

— Frumoasă istorie cu blestematul ăla de Rus!

Bouché, care cam trăsese iar la măsea, se uită la dânsul cu privirea împăienjenită și întrebă:

— Ce s'a întâmplat cu Rusul?

— Ticălosul vrea să anunțe poliția îndată ce vom ajunge la Sidney. A făcut un adevărat complot cu Tatiana Saroff și și-a pus în gând să scape pe fete.

Bouché rămase uluit la auzul acestei știri, apoi făcu o strâmbătură și răspunse:

— Ei, drăcia dracului! In cazul acesta pot s'o pățesc și eu rău de tot. Dacă vor pune mâna pe tine, să nu cumva să spui că am făcut afacerea în tovărășie... Auzi?... Dacă se află ceva, îmi pierd brevetul de căpitan și pot să scot pe „Regina Mărilor" la mezat.

— Dacă mă vor prinde, nici prin gând nu-mi trece să te cruț. Am făcut afacerea împreună și tot împreună trebue să suportăm urmările.

Bouché sări înfuriat de pe scaun.

Ai fi în stare să faci o astfel de ticăloșie, nemernicule! Aș face mai bine să te arunc în mare!

Kapelski făcu un gest plictisit cu mâna și se răsti la căpitan:

— Ține-ți gura și să ne gândim mai bine ce-i de făcut.

— Cum să nu mă înfurii?! Intotdeauna te-am ajutat în întreprinderile tale și dacă n'aș fi fost eu, de mult ai fi fost la răcoare. Asta ți-e recunoștința acum?!

Polonezul îi curmă vorba.

— Nu știu de ce te turburi atât de mult. Incă n'au ajuns lucrurile atât de departe.

— Vrei să-l împiedici pe Ciudin să nu ne denunțe poliției?

— Da.

— Aș vrea să știu cum?

— N'ai nevoie să știi, dar fii încredințat că voiu găsi un mijloc să-i închid gura.

Vestea pe care le-o dăduse Tatiana Saroff produsese o schimbare adâncă în starea lor sufletească. Teama și desnădejdea făcuseră loc speranței, așa că acum priveau cu oarecare încredere în viitor.

Toate făureau planuri și chibzuiau ce vor face când vor ajunge la Sidney și vor reuși să scape din ghiarele ticălosului de Polonez.

Numai gândurile Feliciei se întorceau mereu la mama ei. Cât de îngrijorată trebue să fie sărmana! Indată ce va ajunge la Sidney, primul lucru ce avea să facă, era să-i tri-

meată știri despre dânsa, pentru a o liniști.

Noaptea se lăsă tainică pe întinsul mării și pe bordul vaporului se făcu liniște. Și fetele se culcară; numai Tatiana Saroff se plimba nerăbdătoare prin cabină, așteptând ora când avea să se ducă la întâlnirea cu Vladimir Ciudin.

In sfârșit clopotul vaporului sună miezul nopții. Rusoaica ieși tiptil din cabină și urcă scara care ducea spre punte. Se îndreptă spre locul unde era barca de salvare, locul de întâlnire pe care il hotărâse marinarul rus.

In jurul ei era întunerec și tăcere adâncă. Tatiana privi spre barcă, dar deodată se opri în loc, înspăimântată. O umbră se furișa spre barcă. Inima fetei începu să bată cu putere, căci avea presimțirea unei primejdii îngrozitoare. Umbra înainta ca o fantomă și fără să vrea, Tatiana se dădu câțiva pași înapoi. In cele din urmă își luă inima în dinți și păși înainte.

Deodată tăcerea nopții fu sfâșiată de un țipăt îngrozitor... un țipăt de moarte.

Fata rămase nemișcată, încremenită de spaimă.

Și acum iar... un al doilea țipăt, mai înfiorător decât cel dintâi....

Cu ochii măriți de groază, Tatiana se uită spre locul de unde veniseră țipetele și văzu cum un om ridicase pe un altul de jos, cum îl trece peste parapetul vaporului și îl aruncă în mare. Apoi se făcu iar tăcere și totul se cufundă în întuneric.

După câteva clipe răsună strigătul puternic:

— Un om peste bord!

Tatiana se apropiă de parapet și privi în apă. Luna ieșise tocmai de după un nor și la lumina ei palidă care argința crestele valurilor, fata putu zări un trup purtat de apă de-a-lungul vaporului. Il recunoscu îndată: era Vladimir Ciudin.

Sirena vaporului urlă în noapte și iar se auzi strigătul:

— Un om peste bord!

Pe punte se făcu mișcare, marinarii alergară la una din bărcile de salvare și o lăsară în apă.

In sfârșit apăru și căpitanul, amețit de băutură, ca de obiceiu și făcu un semn marinarilor, spunându-le:

— Puteți ridica iar barca pe bord. Nu se mai vede nimic, așa că n'are nici un scop să-l mai căutăm. Cine a fost?

— Rusul, răspunse Kapelski, iar unul din marinari adăugă:

— Era de gardă. Pesemne că a adormit rezemat de parapet și s'a rostogolit în apă.

— Așa a fost, întări Polonezul. Mergeam tocmai spre el când l-am văzut căzând.

Deodată Kapelski zări pe Tatiana Saroff, se duse repede spre dânsa și se răsti:

— Ce cauți pe punte?

Fata se uită câteva clipe țintă în ochii lui, apoi strigă deodată:

— Ucigașule!...

Polonezul se făcu palid la față și se dădu un pas înapoi.

Tatiana ridică pumnii ca și când ar fi vrut să-l lovească, dar el o apucă repede de brațe și o trase după sine spre cabina fetelor.

Rusoaica mai strigă odată și mai tare:

— Ucigașule!...

Coborîseră între timp scara, așa că numai Polonezul auzi strigătul fetei.

O apucă cu o mână de gât și îi spuse amenințător:

— Incă un cuvânt și...

Tatiana se sbătu desnădăjduită și strigă:

— Omoară-mă și pe mine... înjunghie-mă cum l-ai înjunghiat pe Vladimir Ciudin!... Ucigașule!... Ucigașule!...

Polonezul o târî cu brutalitate mai departe, o îmbrânci în cabină și închise ușa în urma ei.

Fata se prăbuși la pământ, dar celelalte fete se treziră la sgomotul pe care îl făcuse Kapelski izbind ușa și o zăriră întinsă jos.

Se sculară repede, făcură lumină și o întrebară înspăimântate:

— Pentru Dumnezeu, ce s'a întâmplat?

Tatiana nu fu în stare să dea niciun răspuns, ci izbucni într'un plâns amarnic. Cu greu se liniști după câtva timp și povesti nenorocitelor ei tovarășe ce se întâmplase pe punte. Fetele o ascultară îngrozite.

— Da, l-a omorât, fiindcă aflase că Ciudin vrea să ne ajute.

Fetele se făcură palide ca moartea și groaza se putea citi pe fețele lor.

— S'a dus și cea din urmă speranță a noastră, spuse una din ele, desnădăjduită.

69. — Ştiri turburătoare

Adâncit în gânduri, căpitanul Barnabe se plimba pe puntea de comandă a vasului său. Din salonul cel mare al vaporului „Neptun" pătrundeau până la el sunetele orchestrei.

Deodată auzi lângă dânsul o voce care îi zise:

— Domnule căpitan, o telegramă.

Era tânărul telegrafist care se urcase pe punte, dar căpitanul era atât de cufundat în gânduri, încât nici nu observase venirea lui. Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva. Tresări, luă telegrama din mâna tânărului, se duse repede în cabina de comandă, aprinse lumina şi începu să citească. De la primele cuvinte îşi dădu seama că e de la Dolores şi inima începu să-i bată cu putere.

„Nevinovăţia fiindu-mi dovedită, am fost eliberată. O nouă nenorocire. Voind să salveze pe Bob Wilkens, Felicia naufragiat lângă insule şi n'a fost găsită. Sunt speranţe că a fost salvată de un vapor. Sfătuieşte-mă ce să fac. Sunt desnădăjduită. Dolores".

Barnabe respiră uşurat când citi ştirea despre eliberarea contesei, dar în acelaşi timp îşi simţi sufletul îndurerat de noua nenorocire care o lovise pe sărmana femeie. Ar fi îngrozitor pentru dânsa, dacă fata ei ar fi pierit în valuri. De la niciun vapor nu venise ştirea că fusese salvată. Dar atunci ce devenise?

Deodată îşi aduse aminte de vorbele inginerului de pe vaporul „Neptun", după ce acesta făcuse reparaţia pe vasul „Regina Mărilor".

Dacă Felicia fusese salvată de acest vapor şi acum se afla în mâinile negustorilor de fete?

Neliniştea lui crescu din ce în ce mai mult şi chemă pe inginer, spre a cere lămuriri de la dânsul.

Acesta veni repede şi rămase speriat la vederea superiorului său, care era palid ca un mort.

— Pentru Dumnezeu, domnule căpitan, ce s'a întâmplat? Eşti palid şi pari turburat. Ţi s'a raportat vreun defect la maşină sau ne ameninţă vreo altă primejdie?

— Nu, pe vaporul nostru totul e în cea mai bună regulă, dar pe „Regina Mărilor"....

— Ce dracu, iar ne-a ieşit în cale hodoroaga ceea? strigă inginerul supărat.

— Aş dori să-l mai întâlnim odată pentru a afla amănunte asupra „mărfii" pe care, după spusele dumitale, o are pe bord, răspunse Barnabe agitat.

Inginerul clătină capul, nedumerit.

— Doar nu voiai să te mai ocupi de afacerea asta, domnule căpitan.

— La început n'aveam de gând să mă amestec în toată această murdărie, dar acum am primit o veste care mă nelinişteşte grozav şi a deşteptat o bănuială înfricoşătoare în sufletul meu.

Îi întinse telegrama şi adăugă:

— Citeşte şi dumneata şi spune-mi dacă n'ai aceeaşi bănuială.

Inginerul îi luă telegrama din mână şi o citi în fugă.

— Doamne, acum se face lumină. Tot timpul mi-am bătut capul gândindu-mă a cui o fi fata aceea blondă pe care am văzut pe „Regina Mărilor" şi care mi se păruse atât de cunoscută. Acum îmi dau seama că e fiica contesei blonde din Marsilia.

— Am avut parcă o presimţire. Ticălosul de căpitan al „Reginei Mărilor" a pescuit-o din mare. De aceea n'a primit niciun vapor ştirea despre salvarea ei. Dumnezeule, ce neghiobie am făcut că n'am cercetat mai de aproape vasul acelui ticălos! Ce fericită ar fi fost acum sărmana contesă, dacă i-am fi salvat fiica din ghiarele acelor nemernici!

— Dar asta se mai poate face, domnule căpitan. Îndată ce vom ajunge la Sidney, putem înştiinţa poliţia.

— Până acolo mai e drum lung şi sărmanele fete vor îndura chinurile iadului.

Inginerul dădu din umeri.

— N'avem altă cale. Şi mie îmi pare grozav de rău că n'am deschis mai bine ochii când am fost pe „Regina Mărilor". Mă linişteşte însă faptul că la Sidney vom avea posibilitate să scăpăm pe sărmanele fete.

Barnabe suspină.

— De-am fi odată acolo! Ce să răspund însă deocamdată contesei? Adevărul nu i-l pot spune căci ar înebuni de îngrijorare.

Urmă o tăcere de câteva clipe în care cei doi bărbaţi se gândeau la un mijloc de scăpare şi deodată inginerul zise:

— Cel mai bun lucru ar fi, dacă contesa ar veni cât mai repede la Sidney.

Căpitanul Barnabe dădu din cap și răspunse:

— Același gând l-am avut și eu.

— Dacă nu mă înșel, există posibilitatea să ajungă odată cu noi.

— Da, cu avionul se poate, încuviință căpitanul. Dacă îi telegrafiăm imediat, poate lua avionul până la Messina și acolo să mai prindă vaporul poștal pentru Sidney.

— Planul e minunat, domnule căpitan și sunt încredințat că biata contesă nu va șovăi o clipă să plece.

După câteva minute fu expediată următoarea radiogramă:

„Am descoperit urma Feliciei. Te sfătuiesc să vii imediat la Sidney pentru a o lua în primire. Pleacă imediat cu avionul la Messina, acolo cu vaporul postal. Barnabe".

70. — O descoperire misterioasă

In primul moment Frank Wilkens se arătă supărat de întreruperea care se ivise și îl făcuse să nu-și poată isprăvi scrisoarea, dar când servitorul îi anunță pe domnul Ervanson, fața lui se lumină.

Acest Ervanson era proprietarul unei fabrici mari de automobile, care i se adresase lui pentru o combinație de afaceri ce-l interesa foarte mult, căci oferea perspective frumoase pentru propria-i întreprindere.

Il întâmpină deci cu prietenie, apoi părăsiră amândoi camera și se retraseră într'un salon rezervat, spre a putea discuta mai în liniște.

Venirea domnului Ervanson îl făcu pe Frank Wilkens să uite repede de chestiunile sale familiare și de discuția pe care o avusese cu soția lui.

Intre timp doamna Wilkens se deșteptase din leșin și privi uimită în jurul ei, neștiind ce se întâmplase. Abia după ce camerista îi spuse că îi venise rău, își aduse aminte de cele petrecute.

După ce își veni bine în fire, trimise pe cameristă afară, voind să fie singură, să se gândească la cele ce avea de făcut.

Discuția cu soțul ei îi dovedise îndeajuns că avea de aface cu un adversar neîndurat, dar totuși nu pierdu speranța că în cele din urmă izbânda va fi tot a ei.

O neliniștea însă întunerecul de care era înconjurată și nu știa pe ce cale să afle știri mai precise asupra vărului lui Frank Wilkens.

Rămase pierdută în gânduri. După câtva timp, voind să caute ceva în poșeta ei, își aduse aminte că o lăsase în camera soțului ei. Deși o nouă întâlnire cu acesta nu-i făcea deloc plăcere, se duse spre odaia lui.

Ascultă câteva clipe la ușă, și neauzind niciun sgomot, apăsă pe clanță și intră. Respiră ușurată când văzu întunerec în cameră și își dădu seama că Frank Wilkens nu era acolo.

Aprinse lumina și își roti ochii prin odaie, căutându-și poșeta, pe care o și zări pe biroul încărcat cu tot felul de hârtii de afaceri.

Fără să vrea, își aruncă privirea asupra mapei de scris și de sub aceasta zări un colț de hârtie ieșit în afară. Iubitoare de ordine cum era, vru să-l așeze la loc, dar în același timp văzu rândurile scrise: „Către Sanatoriul Profesorului Patrik Black, Londra.

„Stimate Domnule Profesor,

Evenimente importante mă silesc să vă..."

Rămase cu privirea ațintită asupra acestor cuvinte, cari i se păreau ciudate și deodată îi trecu fulgerător prin minte, că în ultimii ani, la intervale destul de mari, soțul său primise scrisori din Londra.

Nu dăduse importanță acestor scrisori, presupunând că acest profesor Black era vreun camarad de studii al lui Frank Wilkens, acum însă rândurile pe cari le citise îi dădură de bănuit, mai cu seamă că din scrisul tremurat se vedea prea bine că bărbatul ei fusese foarte agitat în clipa în care le așternuse pe hârtie.

I se păru ciudat că soțul ei scrisese aceste rânduri îndată după discuția pe care o avusese cu dânsul.

„Evenimente importante mă silesc să vă..."

Ce voia oare să spuie soțul ei cu aceste cuvinte?

Ce evenimente importante se întâmplaseră? Cearta cu dânsa și cu Bob?

Dar pentru ce se adresa atunci unui sanatoriu?

Alice Wilkens rămase dusă pe gânduri și se uita neîncetat la rândurile scrise, ca și când ar fi vrut să caute în ele deslegarea enigmei.

Işi aduse aminte că de mult, cu vreo douăzeci de ani în urmă, Frank Wilkens plecase pe neaşteptate la Londra.

Să fi intrat atunci în legături de afaceri cu acest profesor Black!

Ce legături de afaceri putea să aibă cu dânsul?

Intreprinderea lui Frank Wilkens nu furniza automobile decât la angrosişti şi nu la particulari. Şi chiar de ar fi fost aşa, Frank Wilkens n'ar fi început o scrisoare comercială cu cuvintele pe cari le scrisese pe acea foaie de hârtie.

Aici era deci o taină!

Işi mai aminti că Bob îi spusese că doamna de Martigny fusese părăsită de iubitul ei la Londra. Nu cumva era amestecat Frank Wilkens în această afacere?

O bănuială grozavă se trezi în sufletul ei. Impinse repede hârtia sub mapă şi ieşi din odaie.

In camera ei începu să se gândească la toate întâmplările despre cari aflase şi faptele începură să se deslănţuiască în mintea ei.

Era în joc fericirea lui Bob şi trebuia să facă lumină în această taină. Dar cine îi va spune adevărul? Soţul ei! Nici nu putea fi vorba!

Se gândi şi la suferinţele grozave pe cari trebue să le fi îndurat sărmana contesă de Martigny. Aceasta era singura de la care putea să afle ceva precis asupra întâmplărilor din trecut şi numai cu ajutorul ei ar putea descoperi urma vărului lui Frank Wilkens.

Se hotărî deci să se ducă la ea. Ajungând în strada Estelle, fu întâmpinată de bătrâna Betty, care plângea. La întrebarea doamnei Wilkens dacă poate vorbi cu contesa de Martigny, Betty îi răspunse că plecase în Australia, la Sidney, şi în disperarea ei, bătrâna îi şi povesti motivul plecării.

Intristată, Alice Wilkens se întoarse la hotel, unde nu spuse însă nimic soţului ei de drumul pe care îl făcuse. Era hotărîtă să lucreze în ascuns la descoperirea tainei. Singurul ajutor pe care se mai putea bizui era numai Bob.

71. — Cea din urmă încercare

Din clipa în care Tatiana Saroff le povestise înfiorătoarea întâmplare, sărmanele fete cari încăpuseră în ghiarele lui Kapelski, se aflau într'o stare desnădăjduită. Abia mai îndrăzneau să schimbe o vorbă de teama brutalităţilor Polonezului, şi când auzeau paşi apropiindu-se de cabina lor, se îngrămădeau înspăimântate într'un colţ, ţinându-se îmbrăţişate ca şi când ar fi vrut să se apere una pe alta de primejdiile ce le ameninţau.

Mai cu seamă în noaptea după uciderea lui Vladimir Ciudin, îndurară toate chinurile iadului şi nu găsiră măcar o clipă de somn.

Se gândeau neîncetat la grozăviile cari le aşteptau la sosirea lor la Sidney şi făureau mereu planuri de scăpare.

Deodată se auzi un sgomot de paşi pe scara ce ducea spre cabina lor şi o voce răguşită de beţiv, strigă:

— Acum îmi voiu lua o fetişcană frumuşică din cuşcă şi...

Urmă un râs desgustător.

Sărmanele fete se uitară îngrozite una la alta.

Cea dintâi care se reculese din spaimă, fu Karin Ryström, care le strigă celorlalte:

— Repede la uşă. Dacă o vom ţine toate, poate nemernicul acela nu va reuşi să intre.

Inghesuiră repede câteva geamantane în dreptul uşii şi ele se proptiră cu toate puterile, aşa că la încercarea lui Kapelski de a deschide, uşa nu cedă.

Polonezul începu să înjure şi să bată cu pumnii în uşă.

— Deschideţi, fire-aţi ale naibii de javre! Credeţi că vă veţi putea ascunde de mine?!

Cu feţele palide de groază, fetele ţineau uşa cu toate puterile. Vor scăpa oare de nenorocirea care le aşteaptă?!

Deodată auziră alţi paşi pe scară şi vocea înfuriată a căpitanului Bouché, care îl ocăra pe Polonez. Căpitanul îl luă pe acesta de braţ şi îl trase în sus pe scară.

Fetele respirară uşurate, dar Crista Bergmann zise, cuprinsă de teamă:

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 18
9 I 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90.13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Pilotul se apropiă de Dolores și-i puse mâna pe umăr (pag. 142)

— Ce putem face? Suntem în puterea acestui ticălos și oricât ne vom apăra, tot el va rămâne cel mai tare.

Desnădejdea lor crescu la culme și lacrimi amare se prelinseră pe fețele lor.

Felicia se ridică brusc și apucă cu atâta putere de brațe pe Tatiana și pe Karin, încât acestea tresăriră speriate și o întrebară:

— Ce ai? Ce s'a întâmplat?

Aplecându-se spre ele, ea le șopti:

— Știu o cale care ar putea să ne aducă salvarea. Vom lua o sticlă în care vom pune o hârtie pe care vom scrie tot ce ni s'a întâmplat. Sticla o vom astupa bine și când ne vom apropia de Sidney, unde circulă mai multe vapoare, vom arunca sticla în mare. Dacă vom avea norocul să fie găsită, atunci putem nădăjdui să fim salvate.

Fetele își aduseră aminte de nenumărate alte povestiri, cum știri aruncate pe calea aceasta în mare fuseseră găsite și mulți nenorociți scăpați, așa că o nouă rază de speranță se ivi în sufletele lor.

Când se apropiară de Sidney, reușiră să arunce neobservate sticla în mare. O urmăriră cu privirile și rugăciuni fierbinți ieșiră de pe buzele sărmanelor fete.

Se va întâmpla oare minunea care să le salveze?!

Bătrânul Jean o însoți pe Dolores până la aerodrom și pe drum, spre a o mai înveseli, o întrebă în glumă:

— Nu ți-e frică să te urci în mașina aia drăcească și să sbori prin aer?

— Nicidecum, răspunse contesa. Când e vorba de salvarea copilei mele, aș fi în stare să mă expun la orice primejdii.

— O mașină ca asta e adevărată născocire a iadului. Eu unul știu bine că nu m'aș urca în ea pentru toate comorile din lume. Se spune

că marea e primejdioasă, dar în aer ce dracu te faci dacă se întâmplă ceva? Nici nu poți să înoți!

— Vrei să mă sperii, Jeane? zise contesa zâmbind. Tu singur m'ai sfătuit doar să ascult de sfatul lui Barnabe și să plec.

— Ai dreptate, Dolores. Vorbesc și eu așa, ca să mai treacă timpul.

Dolores înțelese că bătrânul nu urmărise alt scop, decât a o mai abate de la gândurile ei negre. Ii luă mâna și zise:

— Să nădăjduim că totul va merge bine, că-mi voiu regăsi în curând copila și asta ți-o voiu datora numai ție.

— Ba nu mie, ci lui Barnabe.

— Și lui, dar dacă tu nu mi-ai fi dat banii, n'aș fi avut cu ce da telegrama lui Barnabe și nici cu ce pleca acum.

Jean voi să răspundă ceva, dar în aceeaș clipă automobilul se opri. Ajunseseră la aerodrom; era însă foarte devreme, așa că numai câțiva funcționari ai companiei de aviație se aflau în fața clădirii unde erau birourile.

Dolores se îndreptă spre unul din ei și îi arătă biletul. Funcționarul o duse până la hangar și îi spuse:

— Mai așteptați aici, doamnă. Până la plecare mai e vreo jumătate de oră.

Apoi se depărtă, lăsând pe contesă singură cu Jean. După câteva minute se apropiă de ei un polițist, care o întrebă pe contesă:

— Pașaportul îl aveți, doamnă?

Dolores îi dădu actele ei, pe cari polițistul le controlă, apoi se adresă lui Jean:

— Dar dumneata?

— Eu nu plec, răspunse bătrânul, râzând. Pe mine nu mă poate face nici dracu să mă urc într'o astfel de mașină.

După îndeplinirea formalității, polițistul plecă și Dolores, privind în jurul ei, îi zise lui Jean:

— Mi se pare că eu sunt singura pasageră. Se vede că nimănui nu-i prea place să sboare noaptea.

După o așteptare de vreo jumătate oră, hangarul fu deschis și mai mulți oameni scoaseră avionul. Clipa plecării se apropia. Dolores își luă rămas bun de la credinciosul ei Jean și se urcă în avion.

Câțiva monteuri mai cercetară odată aparatul, apoi urmă o comandă scurtă, elicea începu să se învârtească vâjâind și avionul se pregătea să părăsească pământul, pentru a se avânta în văzduh.

Deodată se auzi afară un strigăt puternic:

— Stați!... Stați, încă o clipă!...

Era un călător întârziat, care se urcă repede în avion și se duse deadreptul la locul lui.

Dolores se rezemase bine în fotoliul ei, închise ochii și gândurile îi sburară în depărtare.

Telegrama pe care o primise de la căpitanul

Barnabe îi dăduse noui speranțe. Poate o va și găsi pe Felicia la dânsul, când va ajunge la Sidney?!

Ce fericire ar fi!

După câtva timp contesa deschise ochii și din întâmplare aruncă privirea într'o oglindă din fața ei. In oglindă se reflecta chipul călătorului întârziat. Acesta ridicase gulerul paltonului, iar pălăria îi era trasă pe frunte, așa că fața nu i se putea vedea. Părea adâncit în gânduri.

Deodată privirea contesei căzu asupra mâinilor lui și ea tresări. Pe mâna stângă zări un tatuaj albastru, înfățișând un cap de femeie și inițialele B. E. Acest tatuaj îi era bine cunoscut.

Contesa închise iar ochii și inima începu să-i bată cu putere.

Era oare numai o întâmplare, sau o hotărîre a destinului că tocmai acum i-l scosese în cale pe omul cari îi furase toată averea, pe ticălosul de Cekov?!

Oricum ar fi, era un mare noroc pentru dânsa, căci acum va putea să-l prindă, să-i ceară înapoi banii furați.

Se întoarse încet spre dânsul, ridică voalul de pe față și zise:

— Bună seara, Cekov!

73. — Lupta începe

După o consfătuire de mai multe ceasuri, Frank Wilkens se întoarse în camera lui. Era mulțumit de felul în care decurseseră tratativele, căci domnul Ervanson primise toate condițiunile lui.

— De aș putea ajunge tot atât de repede la o înțelegere cu Alice și Bob, își zise el, luând loc la biroul lui, spre a isprăvi scrisoarea începută, pe care în grabă o lăsase deschisă pe masă.

Își făcu mustrări pentru această neglijență, căci până acum avusese întotdeauna grijă să nu-i citească nimeni corespondența particulară, mai cu seamă soția lui. Dacă aceasta ar fi aflat anumite lucruri, el ar fi putut să aibă cele mai mari neplăceri.

Isprăvi repede scrisoarea, chemă un servitor și o dădu acestuia, pentru a o expedia fără întârziere.

Apoi se îndreptă spre camera soției sale, ca s'o întrebe cum se simte. Găsi însă ușa închisă și Alice îi răspunse, fără să descuie ușa, că se simte încă slabă și că s'a culcat.

Frank Wilkens păru mulțumit de acest răspuns, care îl scutea de a lua masa împreună cu soția lui și a începe iar discuțiile despre Bob.

Pentru a se mai distra, Frank Wilkens se hotărî să ia masa într'un alt restaurant, așa că părăsi hotelul.

Când coborî scara, nu observă că băiatul căruia îi dăduse scrisoarea pentru a o arunca la cutie, îl urmărea cu o privire speriată.

In adevăr, cu această scrisoare i se întâmplase servitorului o nenorocire. Când ieșise din camera lui mister Wilkens, o scăpase jos și scrisoarea căzuse în deschizătura ascensorului, de unde nu putea fi scoasă fără să atragă atenția cuiva.

Băiatul fu pe punctul să-i mărturisească lui Frank Wilkens cele întâmplate, dar îi fu frică să nu-și piardă slujba din pricina acestei neglijențe; astfel că tăcu din gură.

Americanul va pleca doar în curând din Marsilia și atunci nimeni nu va afla ce se făcuse scrisoarea. Chiar dacă va reclama mai târziu, nu se va mai putea stabili căruia din numeroșii servitori ai hotelului îi fusese încredințată.

Frank Wilkens nu află deci nimic de soarta acestei importante scrisori, prin care dădea noui instrucțiuni profesorului Black într'o chestiune în care acesta îl servea de mulți ani.

In drum, Frank Wilkens își aminti de vorbele soției sale prin cari îi adusese la cunoștință intențiunea ei de a vorbi cu contesa de Martigny. Și asta trebuia să împiedece Wilkens.

Se duse la primul post telefonic și chemă locuința contesei, dar, spre bucuria lui, află de la Betty că stăpâna ei plecase la Sidney. Așa dar și aci soarta îl ajuta.

Liniștit, plecă mai departe și intră într'unul din cele mai elegante restaurante ca să-și petreacă seara acolo.

In dimineața următoare, înainte ca Alice Wilkens să se fi sculat, soțul ei plecă la spital.

Liniștit, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic între ei, Frank Wilkens intră în camera lui Bob.

Starea acestuia se îmbunătățise mult, așa

că era sculat. Când îl zări pe tatăl său, se uită uimit la dânsul și-l întrebă:

— Ce te aduce așa de dimineață la mine, tată?... Ce s'a întâmplat?

Cu mișcări încete Frank Wilkens își scoase mănușile și uitându-se pe sub gene la fiul său îi răspunse zâmbind:

— E doar firesc să mă interesez de starea ta.

Apoi trase un scaun lângă acela al lui Bob și bătându-l prietenește pe umăr, urmă:

— Nădăjduesc că am avut amândoi timp destul să ne gândim bine la tot ce s'a petrecut și să vorbim ca doi oameni cuminți și chibzuiți.

Bob făcu un gest cu mâna.

— Nu știu ce-am mai avea de vorbit. Iubirea mea pentru Felicia de Martigny nu s'a schimbat întru nimic și nici nu se va schimba, cu atât mai puțin, cu cât am aflat de la mama că și ea se îndoiește că tu ai fi tatăl Feliciei.

Frank Wilkens încruntă sprâncenele și întrebă, iritat:

— Cu alte cuvinte, nu vrei să te desparți de fata asta?

Bob dădu din cap.

— Nu, tată; de Felicia nu mă voiu despărți niciodată și nu voiu avea odihnă până când nu voiu fi desvăluit taina care plutește în jurul acestei afaceri. Trebue să aflu neapărat dacă acela care a iubit-o pe contesa Dolores de Martigny n'a fost cumva vărul tău, care îți semăna atât de bine.

Frank Wilkens izbucni într'un râs aspru.

— Ai să pierzi multă vreme până când vei afla asta.

— Aștept de la tine să mă ajuți în cercetările mele, tată, răspunse Bob Wilkens grav și privindu-l țintă în ochi.

— Nici prin gând nu-mi trece să-mi mai bat capul cu afacerea asta, de pe urma căreia am avut destule neplăceri până acum.

— Fiind însă în joc fericirea vieții mele, sper că-mi vei spune ce s'a făcut cu vărul tău și unde îl pot găsi?

Frank Wilkens se ridică și aruncând fiului său o privire plină de amenințare, îi zise:

— Te sfătuiesc, spre binele tău, să nu faci niciun pas pentru a descoperi ce a devenit acest om care a fost rușinea familiei. Până acum am tăcut despre toată această afacere tristă, voind să acopăr lucrurile și voiu tăcea și de acum înainte, spre a nu scormoni iar în mocirlă. Mama ta ar fi făcut mai bine dacă nu ți-ar fi vorbit de dânsul, dar acum, din momentul ce a făcut această greșeală, te sfătuiesc părintește să mă asculți pe mine, căci altfel s'ar putea întâmpla să ai acelaș sfârșit ca și acest nenorocit de văr al meu.

Bob îl ascultă cu încordare și când isprăvi de vorbit, zise:

— Dar eu vreau să fac cercetările numai pentru a ști în sfârșit cine e...

— ...tatăl Feliciei de Martigny, întregi Frank Wilkens. Doar ți-am spus odată că eu sunt tatăl ei și al tău. Acesta e adevărul și trebue să-l crezi, oricât de puțin ți-ar conveni. Vărul meu a stat tot timpul la Paris, de unde nu a mai plecat niciodată și unde și-a cheltuit averea în chefuri cu femei ușoare. Tot la Paris și-a pus capăt zilelor și e trist că după mai bine de douăzeci de ani, această afacere a fost iar scormonită. Cred însă că după aceste lămuriri ai să-ți vări mințile'n cap.

Bob se uită întrebător la tatăl său.

— Ce înțelegi prin a fi cuminte?

— Că te vei întoarce cu noi în America și ai să începi lucrul în întreprinderea mea.

— Și că mă voiu căsători cu Ethel Dorf, fiica celui mai primejdios concurent al tău, urmă Bob cu ironie.

Frank Wilkens tresări.

— Și asta ți-a spus-o mama ta?

— Am bănuit de mult că ăsta e planul tău și că pentru asta ai venit în Franța după mine. Dar te-ai înșelat. Nu mă voiu căsători cu altă fată decât cu Felicia de Martigny și îndată ce voiu ieși din spital mă voiu duce la dânsa.

— Deocamdată n'ai s'o găsești, zise Frank Wilkens batjocoritor, căci contesa de Martigny, dându-și pesemne seama de situație, a plecat cu fiica ei la Sidney, unde fără îndoială are de gând să deschidă un stabiliment la fel cu barul „Valencia". Așa dar, dacă vei mai vrea să vorbești cu iubita ta și cu mama ei, va trebui să le cauți într'un bordel.

— Asta nu e adevărat! Nu cred că Dolores de Martigny își va duce fata într'un astfel de stabiliment.

— De ce nu? Fata e tânără și frumoasă,

așa că va fi o atracție mai mare decât chiar mama ei...

Bob își astupă urechile, nevoind să audă mai departe vorbele tatălui său.

— Nu, nu e cu putință. Și dacă ar fi așa, cu atât mai mult va trebui să alerg în ajutorul scumpei mele Felicia.

— Iți interzic să faci asta! îi zise Frank Wilkens cu glas poruncitor.

— Ba am s'o fac, se răsti Bob la tatăl său, aruncându-i o privire fulgerătoare. Voiu trece peste orice, pentru a regăsi pe Felicia.

— Și eu îți voiu tăia toate veniturile, ca să n'ai posibilitatea de a pleca. Dacă nu-ți vâri mințile 'n cap și nu ne vei însoți în America, atunci totul s'a isprăvit între noi.

— Nu pot altfel, tată. Orice s'ar întâmpla trebue s'o caut pe Felicia.

— Acesta e ultimul tău cuvânt?

— Da, tată.

— Iți mai dau timp o zi să te gândești. Dacă te duci însă după fata aceasta, nu mai ești fiul meu și te desmoștenesc.

— Și eu îți spun încă odată că orice s'ar întâmpla, de Felicia nu mă despart!

— Treaba ta! Dacă ai înebunit deabinelea, n'am ce-ți face. Dar ziua în care vei regreta hotărîrea ta, nu-i departe și atunci în zadar te vei întoarce pocăit. Va fi prea târziu, căci voiu adopta pe altul în locul tău și puțin îmi va păsa de ce se va întâmpla cu tine.

Fără a mai aștepta un răspuns, Frank Wilkens ieși trântind ușa în urma lui.

Bob însă zâmbi și își spuse cu hotărâre:

— Nu pot altfel... Trebue s'o caut pe Felicia.

14. — Un individ primejdios

La auzul cuvintelor spuse de contesa de Martigny, Cekov ridică speriat capul și holbă ochii la dânsa ca la o arătare din altă lume.

Dolores dădu din cap și zise:

— Da, eu sunt. Nu-ți vine să crezi?.. Intâlnirea pare să-ți fie cam neplăcută, nu-i așa?

Cekov se reculese însă repede și cu un râs silit răspunse:

— De ce să-mi fie neplăcută?

Contesa fu atât de surprinsă de nerușinarea și îndrăzneala lui, încât în primul moment nici nu găsi cuvinte să-i răspundă. Se ridică de la locul ei și se așeză pe un alt fotoliu în fața lui.

— Ce-ai făcut cu banii mei? Unde sunt? îl întrebă ea cu vocea tremurătoare de mânie.

Cekov dădu din umeri.

— De unde vrei să știu cu unde sunt?

— Cine altul poate ști? Ai falșificat semnătura mea și mi-ai furat toată averea. Te-ai purtat ca un ticălos.

Cekov rânji ironic.

— Ei și?!

— Iți cer să-mi dai înapoi ce mi-ai furat.

— Și dacă nu vreau?

— La primul aeroport te voiu denunța și voiu cere arestarea ta.

— Cu asta n'ai câștiga nimic, căci banii tot nu i-ai căpăta înapoi.

— Ce-ai făcut cu ei?

— S'au dus dracului!

— I-ai ascuns undeva, dar fii sigur că poliția îi va găsi. Te sfătuiesc să mi-i dai înapoi și atunci voiu renunța să te dau pe mâna autorităților, deși ai merita o pedeapsă pentru fapta ta.

— E foarte frumos din partea ta că vrei să mă cruți de pedeapsă, dar asta nu-mi folosește la nimic. Poliția n'are decât să caute banii și o voiu felicita dacă va fi în stare să-i găsească.

Cekov ar fi vrut să-i spuie contesei ce se întâmplase cu banii, îi era însă rușine să mărturisească că și el la rândul lui fusese tras pe sfoară de onorabilul său tovarăș.

Dolores îl privea cu mânie, dar în același timp se gândi că dacă l-ar da pe mâna poliției, ar fi nevoită să depuie mărturie, procesul ar face senzație și s'ar descoperi toată viața ei.

Incercă deci să-l ia cu binișorul și îi spuse:

— De ce nu vrei să fii om de treabă? N'ai avea decât de câștigat, dacă mi-ai da banii înapoi.

— Și ce pierd dacă nu ți-i dau?

— Libertatea.

El clătină din cap și răspunse:

— N'o voiu pierde, căci poliția nu va pune mâna pe mine.

— Cum vrei să scapi? Aici în aeroplan ești ca într'o capcană. La primul aeroport te voiu da pe mâna autorităților.

— Te înșeli, căci unde vom ateriza nu va fi niciun polițist.

Cekov spuse aceste cuvinte cu atâta lini-

ște, încât Dolores deveni bănuitoare și înțelese că în dosul lor se ascundea vreun plan drăcesc.

Dovada o avu îndată, căci Cekov vârî mâna în buzunar și scoase un revolver pe care îl puse în fața lui pe masă.

Dolores sări speriată dela locul ei și întinse mâinile ca pentru apărare; dar Cekov îi zise râzând:

— Nu-ți fie teamă, că nu vreau să te omor.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea speriată.

— Ai să vezi îndată.

Cekov se ridică și se duse spre peretele care despărțea cabina de locul pilotului. In acest perete se afla o fereastră care însă nu se putea deschide. Cekov ridică mâna în care ținea revolverul și cu patul acestuia, sfărâmă geamul. Pilotul întoarse capul, speriat. In aceeași clipă Cekov îndreptă revolverul asupra lui și îi strigă:

— Aterizează!

Pilotului nu-i veni să creadă. Oare omul acesta înebunise? Să aterizeze în mijlocul cursei, fără niciun motiv?

Cekov vârî capul pe spărtura din geam și mai zise odată:

— Ei, fă ce-ți spun. Aterizează!

— Nu. Nici prin gând nu-mi trece.

— Pentru ultima oară: aterizează sau trag!

Pilotul nu-și pierdu cumpătul, ci răspunse liniștit:

— Dacă tragi ne vom prăbuși cu toții. Vino-ți în fire, omule, căci dacă aterizez aici, avionul se va sfărâma.

— Puțin îmi pasă. Fă ce-ți spun eu!

— Dar de ce vrei să aterizez?

— Asta nu te privește. Nu mai întreba mult și supune-te, altfel viața ți-e în primejdie.

— Bine, voiu ateriza la aeroportul cel mai apropiat.

— Asta n'ai s'o faci, căci în clipa când avionul va ajunge la pământ, îți voiu sbura creierii.

Cuprinsă de groază, Dolores privea această scenă și crezu că Cekov înebunise într'adevăr. Se gândea cum ar putea veni în ajutorul pilotului, dar își dădu seamă că nu poate face nimic.

Nici pilotul nu găsi altă cale decât să se supue și zise lui Cekov:

— Bine, voiu ateriza, să găsesc numai un loc potrivit.

— Coboară pe primul ogor care îți va veni în cale.

— Vrei să ne dăm peste cap? Ai puțină răbdare.

Ținând revolverul îndreptat asupra pilotului, se întoarse spre Dolores și îi zise:

— Vezi că am avut dreptate? Acolo unde vom ateriza nu va fi niciun polițist. Ai crezut că ai să-ți recapeți banii așa de ușor, dar te-ai înșelat.

Intre timp avionul cobora mereu și deodată se simți o izbitură puternică, apoi o a doua, care făcu pe Cekov să-și piardă echilibrul și căzu la pământ. Dolores se ținea cu putere de fotoliul ei.

In clipa următoare se auziră voci cari se apropiau de avion.

Pilotul nu coborîse în mijlocul câmpului, cum îi ceruse Cekov, ci profitase de întunerec, spre a se apropia de un aerodrom care îi era cunoscut și unde știa că este o gardă militară. Păși întru întâmpinarea oamenilor cari veneau spre avion și le zise:

— Am avut nenorocul să am ca pasager un nebun, care cu revolverul în mână m'a silit să aterizez. Aș fi ajuns cu bine jos, dar în întunerec am lovit cu botul în pământ și era cât p'aci să ne dăm peste cap. Am scăpat însă destul de bine. Deocamdată puneți mâna pe nebunul acela.

Se îndreptară spre avion, dar când se urcară în cabină, Cekov dispăruse. Numai Dolores zăcea întinsă în fotoliu, palidă ca o moartă. Pilotul se apropiă de ea și îi puse mâna pe umăr. La această atingere contesa deschise ochii și uitându-se buimăcită la dânsul îl întrebă:

— Ce s'a întâmplat?

— Nimic grav, dar dumneata pari să fi primit o bună lovitură?

Ea clătină din cap.

— Numai o spaimă sdravănă, care va trece repede, răspunse Dolores și privind în jurul ei, întrebă: Cekov unde e? A plecat?

— Dacă Cekov de care întrebi e nebunul care m'a amenințat cu revolverul, atunci pot să-ți spun că a șters-o.

— Nu e nebun, ci un tâlhar care m'a prădat și fiindu-i teamă că-l voiu da pe mâna po-

liției la primul aeroport unde vom ateriza, te-a silit să cobori și numai așa a reușit să scape.

— Ei drăcia dracului! Cum de n'am știut asta mai devreme!

Apoi, adresându-se unuia din oameni, îi spuse:

— Du-te repede și chiamă un polițist. Trebue să se ia măsuri pentru prinderea hoțului.

— Vezi că asta va dura mult, îi curmă vorba Dolores, și eu trebue să plec mai departe, ca să pot prinde vaporul poștal la Messina.

— Vrei să pleci de acolo mai departe?

— Da, la Sidney.

— Când pleacă vaporul de acolo?

Dolores îi spuse ora. Pilotul făcu repede o socoteală și răspunse:

— Nu cred să mai poți prinde vaporul, căci trebue să aștepți aci până va veni avionul următor. Cu al meu nu pot pleca mai departe, căci e defectat și pentru un singur pasagen societatea nu dă un aparat de schimb.

Dolores îl privi speriată.

— Spui că nu voiu mai ajunge la timp la Messina?

— Dacă vaporul va pleca punctual, atunci nu. Dar de cele mai multe ori vapoarele întârzie.

— Trebue să ajung neapărat la timp, spre a nu pierde vaporul, zise Dolores, desnădăjduită.

Pilotul dădu din umeri.

— Dacă n'ar fi fost blestematul acela, am fi ajuns la timp. După cum vezi, nu-i vina mea dacă nu putem pleca îndată mai departe.

Văzând însă disperarea contesei, adăugă, pentru a o încuraja:

— Când va veni avionul următor, voiu vorbi cu colegul meu și-l voiu ruga să mărească viteza și așa poate vei ajunge la timp pentru a mai prinde vaporul.

Contesa îi mulțumi și porni mai liniștită spre stațiunea din aeroport unde găsi un polițist căruia îi dădu semnalmentele lui Cekov și îi povesti cele întâmplate.

75. — Intâmplări ciudate

Toate străduințele contesei de a-și urma călătoria cu avionul rămaseră zadarnice, căci alți pasageri nu erau și ea nu dispunea de bani destui pentru a plăti singură un aeroplan.

Nu-i rămânea deci nimic mai bun de făcut decât să-și urmeze călătoria cu trenul, dar în cazul acesta va ajunge prea târziu și vaporul poștal pentru Sidney va fi plecat, iar al doilea vapor venea abia peste opt zile.

Pentru a nu rămâne în orășelul mic unde fusese nevoită să se oprească, plecă îndată cu trenul la Genova, de unde spera că va găsi un vapor pentru Sidney.

Desnădăjduită, rătăcea prin port, uitându-se la nenumăratele vapoare cu priviri cari păreau că imploră ajutor.

Obosită, se așeză pe o bancă și gândul îi sbură departe la copila ei.

Oare într'adevăr îi găsise căpitanul Barnabe urma? Nu era numai o speranță înșelătoare?

Deodată auzi la câțiva pași de ea cuvintele spuse cu glas voios:

— Băieți, ia uitați-vă colo... contesa blondă din Marsilia!

Dolores tresări la auzul acestui nume care îi era atât de urât și când ridică ochii, zări în

fața ei trei marinari tineri pe ale căror berete citi numele „Maritana".

Iși aduse aminte de seara când se întâlnise la Marsilia cu niște marinari de pe acest vapor și când aflase de venirea Feliciei.

Cei trei marinari se apropiară cu pași repezi, o salutară veseli și luară loc lângă dânsa pe bancă. Unul din ei spuse:

— Ce fericire! In primul port în care ne oprim, avem norocul să întâlnim pe cea mai frumoasă femeie din lume.

— Ce mai faceți? Ați venit aici să vă odihniți, să uitați de emoțiile prin cari ați trecut? făcu un altul.

— Sunteți într'o călătorie în jurul lumii, contesă?

— Frumoasa dumneavoastră fiică, despre care Pierre Chenal ne-a povestit atâtea, e și ea aici?

Dolores făcu un gest obosit cu mâna și ochii i se umplură de lacrimi. Marinarii tăcură și se uitară stingheriți la dânsa.

— Pentru Dumnezeu, ce s'a întâmplat, contesă? o întrebă unul din ei.

Cu vocea înecată de plâns, contesa le povesti trista situație în care se afla și cum pierduse vaporul pentru Sidney, din pricina întârzierii.

Marinarii se uitară unul la altul și cel mai tânăr dintre ei zise:

— Păcat că vaporul nostru pleacă în Argentina și nu putem să vă luăm cu noi.

Un altul adăugă însă:

— Trebue să se găsească o cale. Nu putem lăsa pe contesa noastră în încurcătură. In port sunt o mulțime de yachturi particulare. Poate pleacă vreunul din ele spre Sidney.

— Veniți cu noi, contesă. Vom întreba și poate aveți noroc.

Deși Dolores avea prea puțină speranță ca marinarii să-i poată fi de vreun ajutor, totuși plecă cu dânșii, mai mult pentru a nu mai fi singură cu gândurile ei negre, cari o chinuiau atât de grozav.

Pe când mergeau dealungul cheiului, unul din marinari strigă deodată:

— Ah, uitați-vă colo, căpitanul nostru! Ne-a și zărit și vine spre noi. Nici nu se putea altfel, din clipa în care ne-a văzut cu contesa blondă.

Și un altul adăugă:

— Știți, contesă... căpitanul Reval e unul din cei mai mari admiratori ai dumneavoastră.

Inainte ca Dolores să poată răspunde ceva la cuvintele marinarilor, căpitanul se și apropiase. Dolores îl cunoștea de mult, încă din Marsilia, dar acum nu-l recunoscuse în primul moment, fiind îmbrăcat civil.

Căpitanul o salută politicos și în ochii lui se ivi o lucire de bucurie la vederea ei.

Și Dolores părea mulțumită de această întâlnire, căci zise căpitanului:

— Ce noroc am avut că te-am întâlnit, căpitane.

— Norocul e de partea mea, contesă, răspunse Reval, sărutându-i mâna. Chiar adineauri eram la masă cu un bun cunoscut al meu, marele comerciant chinez Liu-San-Ciang, și vorbeam despre cele mai frumoase femei din lume. I-am spus că dacă aș fi arbitru la un concurs de frumusețe, te-aș alege pe dumneata ca regină.

Dolores făcu o mișcare obosită cu mâna și răspunse, zâmbind trist:

— Ai face-o din patriotism, căpitane.

— Nicidecum, contesă. Am cutreierat aproape lumea întreagă și am văzut multe femei frumoase, însă niciuna ca dumneata și poți deci să-ți închipui cât de mare mi-e bucuria de a te fi întâlnit.

O umbră de tristețe întunecă fața frumoasei femei și ea răspunse:

— Din nefericire nu pot împărtăși bucuria dumitale, căci pe mine o nenorocire m'a adus aici.

Căpitanul o privi întristat și luându-i brațul, îi zise cu căldură:

— Spune-mi ce s'a întâmplat, contesă, și dacă ai nevoie de un sfat sau de un ajutor, dispune de mine ca de cel mai bun prieten.

— Am într'adevăr nevoie de un sfat bun și de ajutor, căpitane... de ajutor grabnic. Mă îndoiesc însă că vei putea face ceva pentru mine.

— Nu se știe, dragă contesă. De multe ori întâmplarea poate face mult.

Dolores ridică ochii spre cer și murmură:

Cereți mâine numărul 19 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. — 2 lei exemplarul

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV
30 I 1935
No. 19

Victoria

6 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Doamna Wilkens căzu îndurerată pe scaun și își acoperi fața cu mâinile (pag. 152).

— Ar fi o adevărată minune, dacă mi-ai putea ajuta.

Reval îi strânse mâna și o îmbărbătă:

— Curaj, contesă. Pentru dumneata voiu face tot ce-mi va sta în putință! Să mergem colo în cofetăria aceea mică, unde putem vorbi în liniște și îmi vei povesti toate necazurile dumitale.

— Dar nu-ți răpesc timpul, căpitane?

— Pentru dumneata am întotdeauna timp, răspunse Reval, politicos.

— Nu ești însă singur.

— Oh, mister Liu-San-Ciang se va bucura tot atât de mult să-ți facă cunoștința, cum mă bucur eu de a te fi întâlnit aici.

— Adevărat?

— Vino și te vei convinge singură. Liu-San-Ciang e un Chinez modern, un om de onoare din creștet până în tălpi, vorbește perfect engleza, franceza și germana, așa că te vei putea întreține de minune cu dânsul. Afară de asta, după cât îl cunosc eu, îi va face plăcere să-ți poată fi de folos. Așa dar nu mai sta la gânduri și vino să te prezint lui.

76. — Un plan bine chibzuit

Căpitanul Barnabe, omul de obiceiu atât de calm și cumpănit în toate acțiunile lui, se afla într'o stare nervoasă de nedescris. Pricina era gândul care i se îndrepta neîncetat la Do-

lores, la toate întâmplările din timpul din urmă și la cele spuse de inginerul vasului „Neptun". Dacă acesta se înșelase?

Se prea putea ca pe vaporul „Regina Mărilor" să se petreacă lucruri neîngăduite, dar asta nu însemna că și Felicia se afla printre fetele pe cari puseseră ghiarele negustorii de carne vie.

Oricum ar fi, făcuse primul pas și prima măsură pe care trebuia s'o ia acum, era să înștiințeze poliția, pentru ca aceasta să cerceteze de aproape vaporul „Regina Mărilor".

Deși știa că acest vas nu putea să sosească înainte de trei-patru zile, totuși nu vru să amâne prea mult afacerea, așa că se duse la Prefectura Poliției din Sidney, unde era o secțiune specială pentru combaterea traficului de carne vie.

Ceru să vorbească chiar cu șeful acestei secțiuni, colonelul Dalgety, care îl primi cu o politeță desăvârșită și-l întrebă în limba franceză:

— Cu ce te pot servi, domnule căpitan?

Barnabe rămase foarte surprins la auzul cuvintelor lui.

— Cunoașteți limba mea maternă, domnule colonel?

Dalgety zâmbi.

— Da, după cum vezi, o cunosc puțin. Am fost timp de doi ani în Franța, unde am studiat în special chestiunea comerțului de carne vie, al cărui dușman înverșunat sunt.

— Atunci am nimerit cum nu se putea mai bine.

— Ai descoperit vreun caz?

— Așa bănuiesc. In drum spre Sidney am întâlnit vaporul „Regina Mărilor", care avea un defect la mașină și a cerut ajutorul nostru. Inginerul meu...

Dalgety îi curmă vorba.

— Vasul ăsta mi-e cunoscut și îl bănuiesc de mult că nu face afaceri curate. Dă-mi voie să chem pe asistentul meu, căci el cunoaște mai bine acest caz.

Colonelul se duse el însuși să cheme pe asistent și după câteva minute se întoarse cu ei și îl prezentă căpitanului Barnabe:

— Comisarul Daun...

Căpitanul îl salută politicos, apoi toți luară loc și colonelul îl întrebă pe asistent:

— Spune-mi, te rog, ce știi despre vaporul „Regina Mărilor"?

— E un vas foarte vechiu și defect, proprietatea căpitanului Bouché, un individ decăzut cu totul, asupra căruia plutește bănuiala că se îndeletnicește cu negoțul de fete.

— Atunci presupunerea mea că are și acum astfel de marfă pe bord trebue să fie justă, zise Barnabe și povesti ce văzuse inginerul său pe vaporul „Regina Mărilor".

Cei doi domni îl ascultară cu mare luare aminte și când isprăvi de vorbit, colonelul zise:

— Acum cred că vom putea pune mâna pe acest ticălos, căci îl vom prinde asupra faptului.

— Nici eu nu cred că va putea scăpa, căci îl veți putea surprinde chiar la sosire.

— Nu abia la sosirea în port, ci mai înainte. Vom pleca întru întâmpinarea lui și ne vom urca pe bord îndată ce va intra în apele australiene.

— Poate vom reuși să-l prindem și pe Polonez, zise comisarul Daun. Data trecută mi-a scăpat, refugiându-se pe vaporul „Regina Mărilor", care pare să fie cartierul său general. De aceea cred că și acum îl vom găsi acolo.

— Ce Polonez e ăsta? întrebă Barnabe.

— Unul din cei mai îndrăzneți și mai primejdioși traficanți de carne vie, care a nenorocit multe fete tinere. Aci la Sidney are legături de afaceri cu o oarecare femeie pe care o cheamă Quad, o adevărată sgripțuroaică.

— Cunoști toate potlogăriile lor, domnule comisar, și cu toate acestea îi lași să-și continue comerțul lor rușinos?

Comisarul Daun dădu din umeri.

— Ce putem face, domnule căpitan? Oricât de necrezut ar suna, trebue să mărturisesc că pe acești indivizi îi apără legea.

— Asta e nemaipomenit!

— Da, e trist, dar adevărat. Nu ne este îngăduit să intervenim, decât în cazul când primim un denunț.

— Cunoști casa femeiei Quad?

— Negreșit.

— De ce nu faci o razzie pe acolo pentru a scăpa pe nenorocitele fete?

Comisarul zâmbi iar.

— Asta nu-i lucru așa de simplu și ușor cum îți închipui. Am făcut multe razzii, întotdeauna însă fără niciun rezultat. Am găsit fete acolo, dar când le-am întrebat dacă vor să plece,

dacă au fost atrase cu sila, mi-au răspuns că nu venit de bunăvoie în casa aceea.

— Cum explici asta?

— Acelea pe cari le-am găsit, se împăcaseră cu soarta lor. Erau obosite, doborîte de viaţa pe care o duceau şi nu mai voiau să se întoarcă în lume pentru a relua lupta pentru existenţă.

— N'a fost niciodată vreuna printre ele, care să fi dorit să scape de acolo?

— Eu cel puţin, n'am găsit niciuna. Casa aceea e un adevărat labirint şi are atâtea ascunzători încât nu poţi da de rostul lor. Cele noui sunt ţinute în aceste ascunzători, până când se potolesc şi se supun soartei lor.

Căpitanul Barnabe clătină îngândurat capul.

— E o stare de lucruri îngrozitoare.

— Aş putea să vă mai povestesc multe.

Barnabe făcu un gest de împotrivire.

— Mulţumesc, domnule comisar; îmi ajunge câte am auzit. Dar de data aceasta vei lua măsuri împotriva Polonezului şi a căpitanului Bouché?

— Mulţumită denunţului dumitale, voiu putea proceda cum trebue. Nu vom aştepta însă sosirea vaporului în port căci atunci cu siguranţă că nu vom mai găsi nicio fată pe bord.

— Unde le-ar putea duce?

— Le-ar transporta la ţărm pe căi ascunse pe cari nu le cunoaştem şi le-ar duce în casa femeii Quad, unde n'ar mai putea fi găsite. De pe mare nu vor putea face însă nimic, aşa că de data aceasta nădăjduiesc să pot pune mâna pe ei.

Colonelul Dalgety fu de aceeaşi părere şi zise:

— Şi eu cred că de data aceasta vom reuşi să prindem pe aceşti nemernici asupra faptului. Voiu pleca şi eu întru întâmpinarea lor.

Apoi adresându-se lui Barnabe, îl întrebă:

— Când crezi că „Regina Mărilor" va ajunge în apele australiene?

— Precis n'aş putea spune când, dar cred că poimâine.

— Bine. Vom căuta să le ieşim la vreme în cale. Dumneata, domnule comisar, ia toate măsurile. Ingrijeşte de o şalupă cu oameni destui şi bine înarmaţi, căci mă aştept la o împotrivire înverşunată.

— Voiu face tot ce trebue, domnule colonel, răspunse comisarul.

— Aş putea să iau şi eu parte la această expediţie? întrebă Barnabe.

— Dacă îţi face plăcere, sigur că da.

— Atunci te rog să mă înştiinţezi la timp.

— Bine. Inainte de plecare voiu trimite după dumneata.

Din cele povestite de cei doi poliţişti, căpitanul Barnabe căpătă încredinţarea că şi Felicia trebuia să se afle pe bordul vasului „Regina mărilor" şi în sufletul său se născu speranţa că o va putea salva.

Ce fericit va fi, dacă la sosirea contesei îi va putea spune că fata ei este în siguranţă!

77. — Pe urmele trecutului

Starea lui Bob Wilkens se îmbunătăţise atât de mult, încât în ziua următoare doctorul îi îngădui să părăsească spitalul. Mama lui veni să-l ia, plină de bucurie de a-şi vedea fiul iar sănătos. Totuşi în ochii ei se putea citi oarecare îngrijorare, când îl întrebă pe Bob:

— Acum ce vrei să faci, dragul meu băiat? In zilele din urmă mi-am pus mereu această întrebare, dar n'am îndrăznit să ţi-o pun şi ţie.

— Inainte de toate aş vrea să ştiu ce ai mai aflat despre Felicia. Primul lucru pe care îl voiu face, va fi că mă voiu duce s'o caut şi să vorbesc cu dânsa despre viitorul nostru.

— Nu ţi-am spus nimic până acum, nevoind să te nelinişteсс. Am aşteptat să te întremezi, pentru a-ţi spune tot ce am aflat.

Ca să poată vorbi în linişte, nu luară o maşină, ci o trăsură şi spuseră birjarului să meargă încet, fără nicio grabă. Alice Wilkens îl lămuri pe Bob:

— Aici în trăsură vom putea vorbi mai neturburaţi decât oriunde în altă parte. Am să-ţi povestesc multe.

Bob se uită mirat la mama lui şi o întrebă:

— Despre Felicia?

— Şi despre dânsa, răspunse doamna Wilkens.

Apoi îi povesti tot ce aflase de la bătrâna Betty, când se dusese s'o caute pe contesa de Martigny.

Bob o ascultă cu înfrigurare, apoi zise, suspinând îndurerat:

— Atât de departe a fost dusă sărmana mea Felicia?

— Din nefericire da.

— E bine cel puțin că i s'a găsit urma, astfel că putem avea nădejdea s'o readucem cât mai curând.

Doamna Wilkens se uită în ochii fiului ei, apoi adăugă:

— Am mai găsit și o altă urmă, Bob.

Tânărul se aplecă agitat spre dânsa.

— Aceea a vărului tatei?

Alice Wilkens dădu din cap și îi spuse de scrisoarea pe care o descoperise pe biroul soțului ei.

— Bănuiești cumva că tata ține pe vărul lui închis undeva, într'un ospiciu?

Doamna Wilkens ridică din umeri.

— Am făcut tot felul de presupuneri, dragul meu Bob.

— Voiu cere îndată socoteală tatei...

Mama lui îl întrerupse, speriată:

— Să nu faci asta. Știu o cale mai bună.

— Care?

— Vei pleca la Londra și vei începe cercetările chiar la sanatoriul acelui profesor Black.

— De unde să iau banii de drum, mamă? Tata nu vrea să-mi mai dea nimic, fiindcă nu mă supun voinței sale.

— Doamne! Nici nu m'am gândit până acum la asta. Nici eu nu știu de unde să iau suma destul de mare de care ai nevoie pentru o asemenea călătorie.

Bob râse cu amărăciune.

— Tata a știut bine ce face, căci fără bani nu sunt în stare să fac nicio mișcare.

Alice Wilkens încruntă sprâncenile și fața ei căpătă o expresie de mânie.

— Vei putea face rost de bani, mamă? Doar singură mi-ai spus că tata nu lasă niciodată sume mai mari pe mâna ta.

— Trebue să găsim o cale, dragul meu băiat.

— Doar nu te gândești să împrumuți bani, tu, soția milionarului Wilkens? zise Bob râzând.

— De ce nu?

— Cui vrei să-i ceri? Unei bănci, sau de la vreun particular?

— Mă voiu mai gândi. Până acum n'am fost nevoită să-mi procur bani fără știrea soțului meu, așa că nu știu încă pe ce cale să apuc. Dar trebue să găsim ceva.

Bob se împotrivi.

— Mai bine nici să nu facem încercări de felul acesta, căci tot nu vom reuși.

— Crezi că n'am să găsesc nicăieri credit?

— Inainte de toate, acei cari ar fi dispuși să facă astfel de afaceri vor cere informații și atunci ar afla tata.

Doamna Wilkens suspină.

— Prin asta s'ar trăda toate planurile noastre.

Tăcură câteva clipe, apoi Alice Wilkens urmă:

— Taina de care suntem înconjurați n'o vom putea desvălui și tu nu-ți vei putea cuceri fericirea, decât dacă vom reuși să stabilim cine e tatăl Feliciei de Martigny. Prin urmare, trebue să pleci neapărat pe urma care pornește de la sanatoriul profesorului Black.

— De aceeași părere sunt și eu, mamă, și dacă aș avea bani, n'aș șovăi o clipă să plec în Anglia.

Tăcură iar câtva timp, apoi doamna Wilkens reluă:

— Deocamdată ți-ar trebui numai banii de drum și pentru cheltuielile zilnice.

— Pentru început da, însă mi-e teamă că va fi nevoie de sume mai mari, pentru a putea duce cercetările mai departe. Nu știu dacă singur voiu putea descoperi ceva și dacă nu voiu avea nevoie de un detectiv bun. Afară de asta, negreșit că voiu fi nevoit să dau și bacșișuri mari, pentru a mitui pe cei cari ar putea să-mi dea informații. In orice caz, e de așteptat să am nevoie de sume mai importante, căci numai cu bani mulți voiu putea reuși să descopăr ceva.

— Vreo sută de dolari am la mine; deasemenea și câteva din bijuteriile mele cari prețuiesc destul de mult.

— Pentru Dumnezeu, doar nu te gândești să-ți vinzi bijuteriile?

— De ce nu? Dacă prin vânzarea lor pot să-ți vin în ajutor, n'aș șovăi nicio clipă. Știi foarte bine că sunt gata să aduc orice jertfă pentru fericirea ta.

Adânc mișcat, Bob îi sărută mâinile și murmură:

— Scumpa și buna mea mamă!...

Alice Wilkens îl atrase spre dânsa și-l sărută cu dragoste.

— Tot ce doresc, e să te văd fericit, scumpul meu băiat și vreau ca tatăl tău să înțeleagă că amândoi avem suflet și nu suntem numai niște păpuși în mâinile lui.

Bob zâmbi fericit.

— Cât ești de curajoasă, scumpa mea mamă!

— E vorba doar de fericirea ta.

— Cât sunt de mulțumit că te am ca aliată!

— Să dea Dumnezeu să ieșim învingători din lupta asta. Acum să nu mai pierdem timp. Așteaptă-mă aici în trăsură. Mă voiu duce la hotel să iau banii și bijuteriile pe cari le vei putea vinde mai bine în Anglia. Cu tatăl tău te sfătuiesc să nu te mai întâlnești. S'ar isca numai discuții fără rost și trebue să te ferești de emoții. Mergi înainte pe calea pe care ai pornit și lasă-l pe tatăl tău să facă ce va voi. Pe mine mă vei avea întotdeauna alături de tine.

Spuseră birjarului să meargă până în apropierea hotelului unde doamna Wilkens se dădu jos.

Printr'o întâmplare fericită, Frank Wilkens era plecat la o consfătuire de afaceri, așa că soția lui putu să ia banii și bijuteriile fără nicio greutate și fără să fie expusă la întrebările lui.

Când se întoarse la trăsură, Bob îi mulțumi prin cuvinte înflăcărate și o sărută.

— Nu vreau decât să te văd fericit, scumpul meu. Bob. Acesta e singurul scop al vieții mele.

Câteva clipe rămaseră îmbrățișați fără să spuie un singur cuvânt.

In sfârșit Bob se desfăcu din brațele mamei lui și zise:

—Să mergem îndată la un birou de voiaj unde mă voiu informa pe ce cale pot ajunge mai repede la Londra.

Dădură birjarului instrucțiunile trebuincioase și pe drum Bob o întrebă pe mama lui:

— Și tu ce-ai să faci acum?

— Mă voiu întoarce la New-york cu primul vapor și voiu aștepta știri de la tine, cari nădăjduiesc că vor fi bune.

78. — Urmărirea

Soarele cobora spre apus și încetul cu încetul umbra serii începu să se lase pe întinderea nemărginită a mării.

Pe puntea de comandă a vaporului „Regina Mărilor" stăteau căpitanul Bouché și Kapelski și se uitau cu luare aminte în depărtare.

Pe fețele amândurora se citea o expresie de mare încordare și Polonezul își mușca nervos buzele.

— Până acum nu văd nimic ce ar putea da de bănuit și aș avea mare poftă să intru deadreptul în port, zise căpitanul după o tăcere mai lungă.

— In niciun caz nu trebue să facem imprudența asta.

Căpitanul se uită cercetător la Kapelski.

— Mi se pare că de data asta ți-e teamă...

— Am și de ce.

— Te gândești la afacerea cu Rusul?

Polonezul făcu o mișcare de supărare.

— Nu-mi mai aduce mereu aminte de asta.

— Ești un laș.

— Ce să fac? N'am ajuns încă așa de departe ca tine, încât să-mi pot îneca grijile în rachiu.

— O să ajungi și tu acolo, n'avea nicio grijă, răspunse Bouché râzând, apoi duse ochianul la ochi și cercetă iar întinsul mării.

— Nădăjduiesc că bătrâna Quad va fi la postul ei, zise după câteva clipe Kapelski. Nu vezi încă nimic?

— Nu; totul pare să fie în regulă.

Turburat, Polonezul se plimba de colo până colo, până când căpitanul se răsti la dânsul:

— Stai odată locului, sau pleacă de pe puntea de comandă. Vezi mai bine ce fac fetele și îngrijește ca totul să fie în regulă. O să ai destule greutăți cu ele, căci vreo câteva sunt ca nebune. Vâră-le în cap să nu facă scandal. Mai cu seamă caută de o potolește pe drăcoaica aia blondă pe care am pescuit-o din mare.

— Pentru asta mai este vreme. Deocamdată mai rămân aici. Dar ia spune-mi,, am ajuns la granița apelor australiene?

— Am trecut-o de mult.

— Atunci oprește vaporul.

— Nu văd de ce nu m'aș apropia și mai mult. Totul e liniștit și poate că voiu intra chiar în port.

— Vrei să mă scoți din fire cu tot dinadinsul? Te sfătuiesc să nu te joci cu mine, Bouché. Nu-mi arde de astfel de glume. Situația e prea serioasă!

— Aha!... Ți-e frică de spânzurătoare. Da

da, prietene... dacă Rusoaica îți va scăpa din ghiare și va povesti ce-a văzut, atunci ți se pune lațul de gât.

Kapelski îi aruncă o privire plină de ură.

— Dacă mai vorbești un singur cuvânt, atunci...

— Nu cumva vrei să mă ameninți?...

— Poate. In orice caz, te sfătuiesc să nu mă scoți din fire.

— Ei da, ai dreptate. Hai mai bine să facem pace. Doar suntem tovarăși. Am vrut numai să glumesc și să râd puțin de spaima ta.

Șalupa poliției portului se depărtă de cheiu și mărindu-și din ce în ce viteza, începu să spintece valurile mării.

Căpitanul Barnabe, care stătea cu colonelul Dalgety și comisarul Daun la proră, zâmbi mulțumit și zise:

— Mergem bine. Șalupa pare să fie anume construită pentru urmăriri.

— Așa este. Cui îi luăm urma nu ne poate scăpa.

Căpitanul Barnabe arătă spre tunul de calibru mic de pe punte și adăugă:

— Și cui nu vrea să asculte, îi dai salutul cuvenit cu jucăria asta?

— Fără cea mai mică șovăire. Oamenii noștri sunt bine exercitați. Cel mult a treia lovitură nimerește ținta. Ce zici, domnule comisar? Am mai făcut noi și alte vânători de astea?

Daun dădu din cap, zâmbind.

— Destule, domnule colonel și de multe ori lupta a fost aprigă.

— Toate vânătorile le-ați făcut împotriva traficanților de carne vie? întrebă Barnabe.

— Nu; înainte eram la controlul vămii și aveam de luptat cu contrabandiștii.

Pe când șalupa înainta în largul mării, cei doi polițiști povesteau întâmplări din viața lor, așa că timpul trecu repede.

Deodată omul de la postul de observație strigă:

— Un vapor înaintea noastră!

Se făcuse noapte, dar omul recunoscuse vaporul după luminile sale de semnalizare.

Cei trei domni se ridicară și colonelul întrebă:

— Oare „Regina Mărilor" să fie?

— Incă nu se poate vedea, căci e întunerec. Să ne apropiem și să întrebăm. Dumneata, domnule căpitan, fiind de meserie, ai putea să iei comanda șalupei.

— Cu cea mai mare plăcere și chiar eu însumi voiu mânui cârma.

Barnabe se duse la cârmaciu și îi luă locul, apoi strigă mecanicului:

— Plină viteză!

Șalupa porni cu o iuțeală, și mai mare, spintecând cu putere valurile spumegânde.

Dacă vaporul din fața lor era într'adevăr „Regina Mărilor", nu va mai putea scăpa. Rămânea însă, de stabilit dacă Felicia se afla pe bordul lui și dacă bănuiala căpitanului se va adeveri.

— Ei, dar ce înseamnă asta? întrebă deodată căpitanul Barnabe.

— Ce s'a întâmplat? zise colonelul.

— Vaporul din fața noastră se întoarce din drum. Se văd luminile de la pupă, cari până acum nu se zăreau.

— Fără îndoială că e „Regina Mărilor".

— Ne-a observat și caută să spele putina, zise comisarul Daun.

— Cu siguranță că are „marfă" pe bord.

— Nu mai încape nicio îndoială.

— Nu trebue să ne scape.

— Să nu-l lăsăm să iasă din apele noastre.

— Unde ne aflăm?

— Aproape de tot de linia de demarcare.

— Asta e prost, căci atunci poate să ne scape.

— Ii voiu ajunge și le voiu tăia calea, zise căpitanul Barnabe, dând în același timp ordin mecanicului să dea viteza maximă.

70. — Prea târziu

Cu fața roșie de mânie și privirea înfuriată, Frank Wilkens intră în dimineața următoare în odaia soției sale și fără să-i spună măcar bună dimineața, se răsti la dânsa:

— Unde-i Bob? Am fost la spital și acolo mi s'a spus că a plecat de ieri.

Doamna Wilkens, care de ani de zile era deprinsă cu purtarea brutală a soțului ei, nu-și pierdu cumpătul și răspunse liniștită:

— Bob a plecat.

Frank Wilkens încruntă sprâncenile.

— A plecat fără să-și ia rămas bun de la mine?

— După neînțelegerile cari au avut loc între

voi, te-ai mai așteptat să vie să-și ia rămas bun?

— M'am așteptat să se supună voinței mele, izbucni Wilkens.

Alice Wilkens zise zâmbind:

— Ei bine, de data asta te-ai înșelat, Frank.

— Vrei să spui cu alte cuvinte, că băiatul îndrăsnește să mi se împotrivească?!

— Nu există altă explicație a plecării lui neașteptate.

— Unde s'a dus?

— Să-și caute fericirea, răspunse Alice Wilkens cu gravitate și hotărîre.

Wilkens hohoti.

— Vasăzică a făcut nebunia să plece pe urmele Feliciei de Martigny?

— Da.

— E nemaipomenit!

— De ce? N'are fiecare om dreptul la fericire?

— Lasă prostiile astea, cari n'au niciun rost. Să vorbim acum ca doi oameni cuminți, Alice.

— N'am fost niciodată atât de cuminte ca în zilele din urmă.

— Fiindcă lucrezi împotriva mea? întrebă Frank Wilkens cu ironie.

Ea trecu cu vederea întrebarea lui și urmă să-și împacheteze geamantanul. Abia atunci observă Wilkens ce treabă făcea soția lui când intrase în odaia ei și o întrebă:

— Ce faci acolo? De ce îți împachetezi lucrurile?

— Fiindcă plec mâine la New-york.

— Și asta mi-o spui abia acum?

— N'am avut încă prilejul să vorbesc cu tine despre plecarea mea. Ieri ai fost atât de ocupat cu afacerile tale, încât n'ai avut timp pentru mine.... ca întotdeauna dealtminteri. Afară de asta, Bob fiind sănătos, scopul călătoriei mele este îndeplinit și șederea mea aici nu mai are niciun rost.

— Mie nu-mi convine însă să pleci acum.

Doamna Wilkens îl privi uimită și-l întrebă:

— Până acum n'ai prea simțit lipsa mea. De ce vrei să mă mai reții?

— Nu te privește. E destul că țin să ne întoarcem împreună și cu asta am isprăvit discuția.

Fără a se sinchisi de vorbele lui Frank Wilkens, soția lui continuă să-și strângă lucrurile.

— Nici prin gând nu-mi trece să mă supun voinței tale. De mult s'a rupt orice legătură între noi și trăim ca doi străini.

— Nu e vina mea, o întrerupse Wilkens iritat. Dacă ai fi fost mai prietenoasă și mai apropiată, n'am fi ajuns la astfel de neînțelegeri. Ți-am mai spus că eu nu sunt omul care să facă pe îndrăgostitul; sunt om de afaceri și ar fi trebuit să te gândești la lucrul ăsta.

— Și un om de afaceri poate să aibă o inimă simțitoare pentru soția și copilul lui. Inima ta e însă împietrită, nu ești capabil de niciun sentiment mai cald. Dar de ce să mai vorbim degeaba, Frank? Tu nu te vei schimba niciodată și de aceea e mai bine să mergem fiecare pe drumul lui.

Cu o mișcare brutală, Wilkens o apucă pe Alice de umăr și se răsti la dânsa:

— Te-ai unit cu Bob împotriva mea și l-ai zăpăcit cu desăvârșire, spunându-i povestea cu vărul meu, nu-i așa?

Wilkens o îmbrânci înfuriat și sbieră:

— Lasă că o să-mi plătești tu! Te voiu învăța eu să asmuți băiatul împotriva mea!

Dar nici amenințarea aceasta nu-și făcu efectul dorit. Fără teamă, Alice se puse în calea soțului ei și privindu-l țintă în ochi, zise:

— Vasăzică n'ai cugetul curat, căci altfel n'ai avea de ce să te înfurii în halul ăsta?

Ea văzu cum bărbatul ei tresări, dar spaima lui nu dură nicio secundă și reculegându-se repede, îi zise cu un zâmbet diabolic:

— Și chiar de aș avea ceva pe cuget... chiar dacă m'aș fi făcut vinovat de ceva, tot nu veți afla nimic.

— Cine știe?! Multe nelegiuiri au fost descoperite după multă vreme, căci există o dreptate în lumea asta. Nu te bucura prea curând. La sfârșit se va vedea care dintre noi va rămâne învingător.

— In orice caz eu și nu tu!

— Să așteptăm ce va aduce viitorul.

— Un lucru cer cu hotărîre de la tine. Nu vei pleca fără mine.

— Nu mă poți reține. Fă ce vrei, dar nu mă poți opri să plec. Nu mă poți închide și nici nu vei îndrăzni să faci așa ceva.

— De unde știi că nu voiu îndrăzni?

— Orice încercare de felul acesta din partea ta, ar da naștere la un scandal nemaipomenit. Mie nu-mi mai pasă de nimic. Timp de aproape treizeci de ani am dus o viață ticăloasă, cu toate că sunt una din cele mai bogate femei din lume. Acum însă răbdarea mea s'a isprăvit, e în joc fericirea copilului meu.

Frank Wilkens spumega de mânie, fața i se contractase și ochii îi luceau ca la o fiară. Alice Wilkens nu se speriă și urmă liniștită:

— De astă dată va trebui să renunți la toate planurile tale în privința lui Bob. Nimic nu-l va putea împiedeca să-și caute fericirea unde crede că o va găsi. Băiatul nostru are o voință de fier, singura însușire bună pe care a moștenit-o de la tine. Va reuși să sfâșie țeaua de minciuni pe care ai țesut-o în jurul Feliciei de Martigny.

Wilkens încleștă pumnii, dar nu fu în stare să răspundă ceva. Pentru prima oară în viața lui se văzu învins... învins de propria-i soție.

Nesiguranța lui nu dură însă decât vreo câteva clipe. Se reculese repede și zise, râzând batjocoritor:

— Bob se va încurca din ce în ce mai mult în mrejile în care a căzut și când nu va mai găsi scăpare, va veni la mine, cum vei veni dealtminteri și tu, și va cere iertare. Iți spun însă de pe acum că nu voiu mai vrea să știu nimic de el. Dacă în timp de patru săptămâni Bob nu se va întoarce la New-york și nu se va supune voinței mele, atunci totul se va sfârși între noi odată pentru totdeauna. Nu va mai fi fiul meu și îl voiu desmoșteni.

— N'ai niciun drept să faci asta. Legea îl va apăra.

Wilkens izbucni din nou într'un râs feroce:

— Când omul are bani destui, găsește întotdeauna o portiță de scăpare și cred că nu te îndoiești că voiu găsi calea pe care îl voiu sili pe Bob să facă ce vreau eu, căci sunt mai tare decât voi. Sunt încredințat că știi unde se află Bob, așa că îi vei da de știre care e ultima mea voință. Sau se întoarce peste cel mult patru săptămâni la New-York și renunță la orice legături cu Felicia de Martigny, sau nu mai este fiul meu. Dacă nu va asculta, voiu adopta pe primul venit și atunci el va pierde tot. Acesta e ultimul meu cuvânt de care te rog să ții seamă, Alice.

Părăsi camera, trântind ușa în urma lui.

Doamna Wilkens căzu îndurerată pe un scaun și își acoperi fața cu mâinile

Ce va aduce oare viitorul?

In urma amenințărilor soțului ei, încrederea în reușita planurilor făurite cu Bob, începu să se clatine. Işi cunoștea prea bine soțul și știa că se va strădui să-și impuie voința pe toate căile și prin toate mijloacele.

După câtva timp se mai liniști și continuă să-și împacheteze lucrurile.

Și Frank Wilkens se plimba agitat prin camera lui și își făcea mustrări că întârziase cu vizita lui la spital, astfel că dăduse putința lui Bob să plece fără știrea lui.

Fără îndoială că acum plecase la Sidney, după contesa de Martigny.

N'avea deci să se teamă de nimic. Taina care se ascundea în dosul zidurilor sanatoriului profesorului Patrik Black nu va putea fi descoperită. Totuși se simți cuprins de neliniște.

Işi aminti de scrisoarea pe care o scrisese profesorului Black, prin care îi dădea instrucțiuni noui în afacerea misterioasă pe care o avea cu acesta și se mai liniști.

In ce privea pe Bob, chiar dacă acesta scăpase deocamdată de sub autoritatea lui, nu va trece mult și se va întoarce pocăit. Până atunci, Frank Wilkens nădăjduia că va putea să-și procure dovezi scrise că e într'adevăr tatăl Feliciei de Martigny. Când îi va arăta lui Bob, negru pe alb, că Felicia e sora lui, atunci va trebui să renunțe la această dragoste și astfel se va deschide calea pentru Ethel Drof.

Pe când se gândea astfel, auzi o bătaie ușoară în ușă și la răspunsul lui un servitor intră aducând o carte de vizită și spuse:

— Doamna aceasta dorește să vă vorbească.

Frank Wilkens aruncă o privire pe carta de vizită și rămase buimăcit citind numele vizitatoarei: miss Ethel Drof.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 20
31 I 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

— Ce sunt ăști la? întrebă colonelul, arătând o pereche de ciorapi femeiești. (pag. 157)

80. — Hotărîrea

Căpitanul Bouché care stătea nemișcat pe puntea de comandă și privea țintă înaintea lui, scoase deodată o înjurătură.

— Ce s'a întâmplat? îl întrebă Kapelski.

— Nu vezi nimic?

— Cum să văd, dacă suntem înconjurați de întunerec?

— Privește colo, lumina de la prora unei șalupe care vine spre noi... Uite-o colo, chiar în fața noastră!... Deschide bine ochii și o s'o vezi!

— Ei da, o văd acum. Dar de ce te-ai speriat așa?

— Fiindcă e o șalupă a poliției portului.

— Ei drăcia dracului! Asta ne-ar mai lipsi.

— Am dat de dracu!

— Ți-am spus doar să nu treci de linia de demarcare a apelor. De ce nu m'ai ascultat?

— Incă nu e prea târziu, zise căpitanul Bouché și întorcându-se spre cârmaciu îi strigă:

— Intoarce imediat.

Apoi vorbi către mecanic prin tubul acustic:

— Dă presiune mare.

Ordinele fură executate cu cea mai mare preciziune și „Regina Mărilor" își schimbă cursul.

— Stingeți toate luminile, zbieră căpitanul Bouché.

Marinarii se grăbiră să îndeplinească și acest ordin.

Tremurând din tot trupul, Kapelski stătea lângă căpitan și se ținea cu mâinile de parapet. Se înfioră la gândul că șalupa poliției i-ar putea ajunge înainte de a ieși din zona apelor australiene. Fu cuprins de furie împotriva complicelui său, căci numai el era vinovat de primejdia care îi amenința acum.

„Regina Mărilor" mergea cu o viteză cum n'o mai avusese niciodată până atunci.

Șalupa făcu un ocol, astfel că deocamdată se depărtă de vapor. Văzând aceasta, Kapelski îl făcu atent pe căpitanul Bouché.

— Au luat altă direcție.

— Vor să ne taie calea.

— Poate ne-au pierdut urma, ne mai văzând luminile noastre.

— Vorbești prostii. Ei știu foarte bine unde ne aflăm. Dar voiu face un ocol; poate voiu reuși să-i induc în eroare.

Dădu cârmaciului comanda necesară și „Regina Mărilor" își schimbă iar cursul. Cei de pe șalupă păreau să fi observat mișcarea, căci deodată își schimbă cursul și se apropiă iar de „Regina Mărilor".

Intre timp căpitanul Bouché se uita neîncetat spre coastă și deodată strigă:

— Iată-i că vin!

— Asta văd și eu. Peste cel mult un ceas vor pune mâna pe noi.

— Nu vorbesc de cei de la poliție. Vin oamenii bătrânei Quad.

Kapelski se uită în direcția pe care i-o arătă căpitanul Bouché și într'adevăr zări o lumină mică ce se apropia repede. După câteva clipe lumina se stinse, apoi se aprinse iar, pentru a se stinge din nou.

— Ei sunt! strigă Polonezul, ușurat. E semnalul oamenilor noștri.

— Trebue să le arătăm poziția noastră. Du-te în cabina mea și prin fereastră dă semnalul cunoscut. Cei de la poliție nu vor vedea nimic, căci sunt de partea cealaltă. Apoi adu fetele pe punte.

Kapelski alergă în cabina căpitanului și cu o lampă electrică dădu semnalul la care veni ca răspuns un alt semnal ce însemna: „Am înțeles".

Peste cel mult douăzeci de minute oamenii bătrânei Quad vor ajunge vaporul, așa că trebuia să pregătească „marfa" pentru predare deci, lucrurile mergeau mai bine decât se puteau aștepta.

Polonezul intră în cabina fetelor, cari stăteau înspăimântate într'un colț. Stingerea bruscă a luminilor le speriase și își dădeau seama că se pregătea ceva neobișnuit.

Kapelski deschise ușa cu putere, trântind-o de perete și le porunci:

— Luați-vă bagajele și veniți cu mine pe punte. Veți părăsi vaporul.

— Doar n'am ajuns în port, îndrăzni să obiecteze Karin Ryström.

— Lasă vorba și fă ce ți-am spus. Haide, marș!

Din agitația în care se afla Polonezul, fetele înțeleseră că-l amenința o primejdie și o nouă speranță se născu în sufletele lor: această primejdie va fi poate salvarea lor.

Își strânseră în grabă lucrurile și după câteva minute fură gata să-l urmeze pe Kapelski.

— Mergeți înainte! se răsti el la fete și se uită prin cabină, pentru a vedea dacă nu se ascunsese vreuna.

Când ajunseră pe punte, în primul moment nu văzură nimic deosebit, dar ochii ageri ai Suedezei descoperiră repede luminile șalupei poliției și îi spuse Feliciei în șoaptă:

— Mi se pare că barca aceea ne urmărește.

— De-ar da Dumnezeu să ne ajungă!...

— Atunci am fi salvate.

Rămaseră cu privirile ațintite la luminile cari se apropiau repede. Totuși depărtarea era încă mare și va mai dura vreo oră până când șalupa se va putea apropia de „Regina Mărilor".

— De ce oare ne-a adus pe punte? întrebă Felicia pe Karin Ryström.

Suedeza dădu din umeri.

— Habar n'am; mi-a venit însă o bănuială grozavă.

— Ce?

— Nu vreau să ți-o spun, căci te-aș înspăimânta și pe dumneata.

— Ba te rog să mi-o spui, stărui Felicia. Trebue să știu tot.

Cu voce întretăiată, Karin începu:

— S'a auzit de multe ori că unii contrabandiști aruncă mărfurile în mare când sunt surprinși asupra faptului. Te pomenești că și Polonezul are de gând să facă același lucru, ca să nu fim găsite pe bord.

Se așteptase ca Felicia să se înspăimânte auzind această presupunere, dar tânăra fată rămase liniștită și zise gânditoare:

— Asta ar fi poate mai bine pentru noi, decât dacă ar reuși să-și înfăptuiască planurile mârșave pe cari le uneltește împotriva noastră.

Karin Ryström dădu din cap.

— Ai dreptate, poate ar fi mai bine...

— Nu va face însă așa ceva.

— De ce nu? E în stare de orice nelegiuire. Adu-ți aminte ce-a făcut cu sărmanul Vladimir Ciudin.

Kapelski, care se apropiase și le auzise vorbind, se răsti la ele:

— Ia mai tăceți din gură! Ce tot aveți de pălăvrăgit?

După vreo cinci minute vaporul își micșoră viteza și în aceeași clipă pe șalupă se aprinse un reflector puternic, care se îndreptă asupra lui. Tot odată se auzi urletul unei sirene.

„Regina Mărilor" se opri, nu pentru că șalupa dăduse semnalul, ci fiindcă pe partea cealaltă se apropiase o altă barcă cu motor.

Scara de debarcare fu lăsată în jos și din barcă se auzi strigătul:

— Ei, Kapelski!

— Tu eși, Andrei? De ce ai întârziat așa de mult?

— N'am putut pleca mai curând, căci de ieri poliția a dublat posturile de santinele în port. Mi se pare că clocesc ceva împotriva noastră.

— Noi am și avut dovada, căci suntem urmăriți.

— Ce marfă ai de data asta? Ia să văd și eu.

Omul pe care Polonezul îl strigase pe numele de Andrei, aprinse un felinar electric și îndreptă lumina asupra fetelor.

— Ehei, frumușele... mai cu seamă blonda aia de colo o să-i placă și bătrânei.

— Bine, bine, dar deocamdată să lucrăm repede, altfel ne prind.

Kapelski le ordonă fetelor să coboare una câte una în barcă. Dar ca și când s'ar fi înțeles, niciuna din ele nu se mișcă.

Se gândeau că dacă vor întârzia debarcarea, poate li se va mai putea veni în ajutor. Polonezul începu să ocărască și să înjure, îmbrâncindu-le pe scară, ajutat de Andrei și astfel le coborîră în barca cu motor.

In clipa următoare barca se și despărți de „Regina Mărilor" și porni cu mare viteză în direcția din care venise.

81. — O ocaziune favorabilă

Căpitanul Ervanson avusese dreptate când adusese atâtea laude marelui comerciant chinez Liu-San-Ciang.

Nu numai că acesta știa mai multe limbi, astfel că putu vorbi cu Dolores în limba franceză, dar cunoștea și obiceiurile europene.

Sărută respectos mâna contesei și îi spuse în graiul înflorit al țării lui:

— Mister Ervanson a avut dreptate, când mi-a spus că niciun bărbat care a văzut odată pe contesa blondă din Marsilia, n'o mai poate uita. Ești frumoasă ca primăvara care înveselește întreaga fire. Ochii dumitale îmi amintesc lacurile albastre și tainice ale țărilor de la miazăzi, gura dumitale e ca cireașa dulce, iar obrajii au frăgezimea piersicilor. Cu mulți ani în urmă am văzut statuia Venerei și am

admirat-o, dar ce este frumusețea marmorei reci pe lângă frumusețea caldă și plină de viață pe care o ai dumneata, doamnă contesă?!

Dolores îl privi serioasă, aproape mustrătoare și răspunse:

— Mister Liu-San-Ciang, mie nu-mi plac astfel de complimente.

— Nu uita că e Chinez, contesă, îl scuză căpitanul Ervanson, și Asiaticii au obiceiul de a se exprima în cuvinte înflorite.

Contesa avu un zâmbet obosit.

— Dar nu sunt deloc în dispoziția să ascult lingușiri, astfel că îți voiu fi recunoscătoare, dacă mă veic ruța, mister Liu-San-Ciang.

— Doamna e foarte îngrijorată și tristă, îl lămuri Ervanson pe Chinez. Am luat-o cu mine ca să-mi povestească necazurile ei și să ne sfătuim cum i-am putea veni în ajutor.

Dolores povesti pe scurt toate nenorocirile cari o loviseră în timpul din urmă și încheiă:

— Iți poți deci închipui în ce stare sunt, căpitane, și ce grozavă va fi pentru mine așteptarea unei ocaziuni de a pleca cât mai repede la Sidney.

Era atât de adâncită în durerea ei, încât uitase aproape de prezența Chinezului și se adresa numai căpitanului Ervanson.

Și acesta se uita numai la ea, căci și dânsul, ca toți marinarii cari o cunoșteau, era un mare admirator al contesei.

Niciunul din ei nu văzu privirile înflăcărate pe care Chinezul le svârlea contesei, pe sub gene, căci dacă le-ar fi văzut, ar fi putut să ghicească ușor gândurile acestuia.

Când însă Ervanson se întoarse spre Liu-San-Ciang și-l întrebă:

— N'ai cumva intențiunea să te oprești și la Sidney în călătoria dumitale de plăcere, mister Liu-San-Ciang ?

Pe fața Chinezului nu se mai putu citi nimic din lucirea pătimașă cu care se uitase la Dolores. Se înclină în fața ei și răspunse:

— Intr'adevăr, am intențiunea să mă duc și la Sidney. N'aveam de gând să plec direct în Australia, dar când e vorba să fac un serviciu unei femei frumoase, bineînțeles că stau la dispoziția domniei-sale. Dacă dorești, yachtul meu va fi gata de plecare chiar peste o oră.

Dolores fu atât de surprinsă de această bunăvoință nemărginită, încât nu-i venea să creadă și în primul moment nu fu în stare să spuie niciun cuvânt.

Căpitanul Ervanson dădu din cap mulțumit și zise:

— Nu ți-am spus, contesă, că de multe ori ajutorul vine mai repede decât ne putem aștepta? Folosește-te de această ocaziune prielnică și primește ospitalitatea oferită de mister Liu-San-Ciang pe yachtul său. E calea cea mai repede și mai plăcută pe care poți ajunge la Sidney, căci yachtul său e o adevărată minune ca perfecțiune tehnică și lux.

Chinezul se înclină din nou și adăugă:

— Atât eu cât și oamenii mei vom fi fericiți să vă putem fi de folos, doamnă contesă.

Inima frumoasei femei începu să bată cu putere, căci nu se așteptase la un asemenea noroc și ducându-și amândouă mâinile la piept, îl întrebă pe Liu-San-Ciang:

— Vrei să fii într'adevăr atât de bun să mă duci la Sidney?

— Te mai îndoiești? Imi va face o deosebită plăcere să te am ca oaspete pe yachtul meu.

— Și putem pleca îndată?

— Chiar astăzi.

Dolores îi întinse mâna și zise mișcată:

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru bunăvoința cu care vrei să-mi vii în ajutor.

Apoi, întorcându-se spre Ervanson, urmă:

— Acum îmi vine și mie să cred că Dumnezeu nu m'a părăsit încă cu totul și am nădejde că se mai ivi odată o rază de soare în viața mea întunecată.

82. — Totul e în zadar

Căpitanul Bouché zâmbise mulțumit când barca în care se aflau fetele se depărtase și dispăruse în întunerec și zâmbetul îi mai flutura încă pe buze, când șalupa poliției se apropiă de «Regina Mărilor» și colonelul Dalgety, împreună cu comisarul Daun și căpitanul Barnabe se urcară pe bord.

Le ieși înainte și zise, încântat:

— După cum văd, am cinstea să primesc vizita unor oaspeți înalți. Fiți bine veniți!

Se înclină atât de adânc în fața lor, încât ei își dădură seamă că o face în bătaie de joc.

— Lasă mofturile astea! se răsti colonelul Dalgety la dânsul. Ești bănuit că ai pe bord

fete pe cari vrei să le dai pe mâna unor proxeneţi.

— Nu înţeleg cum pot fi învinuit de o faptă atât de ruşinoasă. Nu cumva mă luaţi drept un traficant de carne vie?.., Asta e nemaipomenit!... Protestez cu cea mai mare înverşunare...

— Mai lasă vorba, îl întrerupse colonelul. Suntem de la poliţie...

— De asta nu m'am îndoit.

— Te rog să nu mă mai întrerupi! se răsti colonelul la căpitanul Bouché.

Acesta făcu însă pe mâniatul şi răspunse indignat:

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti, parcă aş fi unul din inferiorii dumitale?! Nu uita că sunt căpitanul unui vapor şi că ne aflăm în afară de apele australiene Incă o singură obrăznicie şi pun să te arunce peste bord!

Colonelul zâmbi.

— Linişteşte-te, dragul meu. E mai bine pentru dumneata să fii modest, că de nu, te pun în fiare chiar pe vaporul dumitale. Cu indivizi de teapa dumitale isprăvesc repede.

— N'ai niciun drept să-ţi exerciţi aici autoritatea.

— Asta voiu hotărî-o eu şi nu dumneata.

Colonelul făcu semn unuia din poliţiştii veniţi cu el şi îi zise:

— Dumneata mă vei însoţi.

Apoi adresându-se iar căpitanului:

— Vom percheziţiona vaporul. Te rog să ne conduci.

Fără a da niciun răspuns, căpitanul porni înainte şi pentru a-şi bate joc de poliţişti, îi duse chiar in cabina în care fuseseră fetele. Aprinse lumina şi zise:

— Poftiţi, intraţi domnilor.

Dalgety, Daun şi Barnabe cercetară încăperea şi îşi dădură îndată seama că aceasta fusese ocupată, aşa că colonelul întrebă pe Bouché:

— Unde sunt pasagerii cari au fost în cabina asta?

— N'am niciun pasager pe bord.

— Minţi!

— Dovedeşte!

— Ce sunt ăştia? întrebă Dalgety, arătând o pereche de ciorapi femeieşti pe care comisarul Daun îi ridicase de jos.

— Dumneata nu vezi ce sunt? De ce mă mai întrebi?

— Aici sunt o mulţime de obiecte de toaletă, cari par să fi căzut dintr'un geamantan, zise comisarul Daun. Şi colo e o rochie, care pare să fi fost pusă la uscat.

— Şi crezi că fata care a purtat-o trebue să fie pe bord?

— Negreşit. Altfel cum a ajuns rochia aici?

— Ghici ghicitoarea mea, dacă eşti în stare, zise căpitanul Bouché, ironic.

Căpitanul Barnabe se apropiă de comisar.

— Există vreo îndoială că ar fi fete pe bord?

— Niciuna; doar am găsit dovezi destule.

— Să mai căutăm, se amestecă colonelul in vorbă şi făcu semn lui Bouché să-i conducă mai departe.

Cercetară tot vaporul, nu lăsară niciun colţişor necăutat, dar toate străduinţele lor fură zadarnice.

— Ticălosul a reuşit să debarce fetele altundeva, îşi dădu comisarul cu părerea.

— Da; pesemne când a văzut că e urmărit, zise colonelul.

— Dar unde le putem găsi pe sărmanele nenorocite? făcu căpitanul Barnabe, deprimat.

— Se prea poate să nu le găsim niciodată.

— Doar n'au dispărut de pe faţa pământului?!

— Asta nu, dar au dispărut în vreuna din casele despre cari ţi-am povestit.

— Trebue să-l silim pe căpitan să ne spuie unde le-a dus.

— Din nefericire n'avem niciun mijloc pentru a-l face să mărturisească.

— Cu alte cuvinte vrei să-i dai drumul, cu toate că ai găsit atâtea dovezi?

— Asta n'am s'o fac. Vom duce vaporul în port sub supravegherea noastră şi acolo se va cerceta cazul. Voiu cere să se emită un mandat de arestare împotriva căpitanului şi nu este exclus că la închisoare să mărturisească.

83. — S'a găsit o urmă

Nenorocirile cari se abătuseră asupra lui Bob Wilkens ameninţau să-l doboare cu desăvârşire şi tânărul trebui să-şi încordeze toate puterile pentru a nu se lăsa învins şi a duce la bun sfârşit cercetările pe cari îşi pusese în gând să le facă.

Se afla în faţa unei taine, pe care vroia s'o desvăluie cu orice preţ.

Ajungând la Londra, își luă o cameră la hotelul Piccadilly și întrebă pe portar unde este sanatoriul profesorului Patrick Black.

— E în apropierea parcului Battersea, în strada Chattam. Puteți merge cu metropolitanul până la stațiunea Queens-Road și de acolo...

— Mulțumesc, întrerupse Bob lămuririle portarului. Voiu lua mai bine o mașină. Dacă ești bun, adu-mi una.

In drum spre sanatoriu, tânărul Wilkens chibzui ce avea de făcut.

Să întrebe deadreptul pe medicul-șef? Să se recomande ca fiul lui Frank Wilkens?

— Da, asta ar fi calea cea mai bună.

Automobilul se opri în fața unei porți mari de fier. Bob plăti șoferului, apoi se îndreptă spre intrare unde citi pe o placă: «Sanatoriul profesorului Patrick Black, Boli mintale.»

Bob se înfioră.

Vasăzică în dosul acestor ziduri erau închiși nebuni?!

Sună la poartă și după câteva clipe veni un gardian, care îl întrebă:

— Dumneavoastră ce doriți?

— Aș vrea să vorbesc cu domnul profesor Black.

— Pentru o consultație?

— Nu, căci nu sunt nebun, scăpă Bob vorba fără să vrea.

Gardianul se înclină și zise:

— Poftiți, domnule, vă rog să mă urmați.

După ce închise poarta cu îngrijire, gardianul îl conduse pe Bob spre o clădire așezată în fundul parcului și ale cărei ferestre erau zăbrelite.

In dosul acestor ferestre Bob zări oameni cu fețele schimonosite. Pe chipurile tuturor se citea o adâncă întristare. Unii priveau visători afară, alții aveau o înfățișare de tâmpiți.

Lui Bob i se strânse inima de durere la vederea acestor nenorociți. Gardianul observă spaima lui și găsi cu cale să-l lămurească:

— Aștia sunt pacienții liniștiți și neprimejdioși. In dosul acestei clădiri este pavilionul furioșilor.

— Vasăzică sunt alții într'o stare mai nenorocită decât aceștia? își zise Bob în sinea lui.

Gardianul duse pe Bob într'o sală de așteptare unde îl rugă să ia loc, până când va anunța pe profesorul Black de venirea lui.

Tânărul îi dădu gardianului carta de vizită și după câteva minute omul se întoarse și spuse:

— Domnul profesor vă așteaptă.

Bob intră în camera de consultație a profesorului Black, care îl întâmpină cu un salut politicos și întinzându-i mâna îi zise:

— Presupun că ești fiul domnului Frank Wilkens.

— Da, domnule profesor.

— Și ai venit să te interesezi personal de starea pacientului Wilkens?

— Da.

Bob fu cu mare băgare de seamă în răspunsurile lui și nu arătă nicio surprindere când auzi numele pacientului Wilkens.

Profesorul, un om mai în vârstă, cu barbă mare și purtând ochelari pe nas, îl rugă să ia loc pe un scaun lângă birou și îl privi lung și cercetător.

După o tăcere de câteva clipe, profesorul începu:

— După cum am și scris tatălui dumitale, nu este nicio speranță ca starea bolnavului să se îmbunătățească.

Deschise un registru care se afla în fața lui, îl răsfoi, citi ceva pe una din pagini, apoi urmă:

— Pacientul Frank Wilkens suferă de paralizie și e într'un stadiu atât de înaintat, încât a început să se tâmpească și să aibă năluciri. Trupul bolnavului fiind slăbit de boală, nu mai pot face nicio încercare experimentală de însănătoșire, așa că trebue să las boala să-și urmeze cursul normal.

Profesorul urmă cu o descriere amănunțită a bolii, dar Bob nici nu-l mai asculta, căci se gândea numai la un singur lucru: Aici, în sanatoriul acesta se afla un om care se numea Frank Wilkens.

Ciudat, foarte ciudat!

Și tatăl său știa!...

Incetul cu încetul se făcu lumină în creerul lui Bob și își dădu seama că este vorba de o nelegiuire comisă chiar de tatăl lui.

Fu cuprins de o emoție puternică, dar se stăpâni, căci nu aflase încă destul.

Profesorul își isprăvise expunerea și Bob, prefăcându-se că-l ascultase cu atenție, zise:

— E grozav că trebue să îndure atâtea suferințe, sărmanul!

— Moartea îl va mântui în curând de chinuri. A avut mai multe accese de furie, așa că n'o mai poate duce mult.

— Aş putea să-l văd, domnule profesor?

— Vederea lui te va emoţiona şi întrista prea mult, mister Wilkens.

— N'avea nicio grijă, am nervi tari.

— Afară de asta nici nu e ora pentru vizitarea bolnavilor.

— Deoarece am venit atât de departe, te rog să faci o excepţie cu mine, domnule profesor.

Bob îşi dădea seama, că doctorul nu prea avea chef să-l lase să vadă pe bolnav, dar cu atât mai mult ţinea acum să fie dus la el.

Profesorul zâmbi încurcat:

— M[illegible] foarte neplăcut, mister Wilkens, dar...

Bob stărui cu şi mai multă energie şi spuse aproape răstit:

— Fiind trimes de tatăl meu, am dreptul să cer să văd pe ruda noastră.

Spusese aceste cuvinte la întâmplare, fără să ştie dacă vor avea efectul dorit. Doctorul se grăbi însă să răspundă:

— Bineînţeles, mister Wilkens, dacă stărueşti, atunci ţi se va îndeplini dorinţa.

Deşi vorbise zâmbind dulceag, cuvintele profesorului sunară cam ciudat.

Bob îl privi cercetător.

Acest profesor Patrik Black nu-i era deloc simpatic. Privirea îi era nestatornică şi cu toată înfăţişarea lui de savant, n'avea nimic ce să inspire respect. Fără îndoială că avea motive puternice cari îl făceau să nu-l lase pe Bob să vadă pe bolnav.

Profesorul apăsă pe un buton şi după câteva clipe intră în odaie gardianul care îl condusese pe Bob.

— Pacientul dela camera optzeci şi doi e liniştit? îl întrebă Black pe gardian.

— Da, domnule profesor, de ieri s'a liniştit cu desăvârşire.

Patrick Black se îndreptă spre Bob şi-l întrebă:

— Ţii să te însoţesc şi eu în camera bolnavului, mister Wilkens?

— Nicidecum, răspunse tânărul cu asprime.

Condus de gardian, Bob trecu prin parc, spre clădirea din sud, de unde se auzeau ţipete sălbatece, cântece, hohote de râs, chiote.

— Intotdeauna e aşa aici? întrebă Bob pe gardian.

— Da, domnule, ziua şi noaptea. Niciodată nu e linişte. Când tace unul, începe altul şi câte odată urlă cu toţii împreună, de-ţi vine să crezi că eşti în iad.

— Cum poţi să stai aici?

— Cu vremea m'am deprins şi parcă nici nu-i mai aud. M'am născut în sanatoriul acesta unde şi tata a fost gardian şi acum cred că mi-ar lipsi acest sgomot dacă nu l-aş mai auzi, zise gardianul zâmbind.

Ajunseră la pavilionul furioşilor şi Bob se îngrozi de ce văzu şi auzi acolo.

De la una din ferestre, o femeie cu faţa buhăită şi ochii holbaţi îl zări pe Bob şi ţipă la el:

— Vino la mine!... Azi e ziua mea de naştere... A fost şi regele şi mătuşă-mea şi...

Bob trecu repede înainte, dar deodată tresări, căci lângă dânsul auzi un glas aspru şi răguşit:

— Sunt soldatul Tilney. Stau aici de santinelă şi n'am nimic nou de raportat.

Intorcând capul, Bob zări un bărbat care îşi luase poziţia şi stătea nemişcat în faţa lui. Dar imediat veni un al doilea gardian care îl apucă pe nebun de braţ şi îl trase după dânsul.

— Sărmanul îşi închipuie că e soldat. Asta e toată nebunia lui. Incolo nu e primejdios, îl lămuri gardianul pe Bob. Fiecare are câte o ideie fixă aici. Unul îşi închipuie că e împăratul Napoleon, altul că e amiralul Newton, o femeie crede că e Maria Magdalena şi se roagă mereu să i se ierte păcatele.

Intrară într'un gang lung şi în faţa unei uşi gardianul se opri, o deschise şi zise lui Bob:

— Intraţi, domnule.

La fereastră şedea pe un scaun un bătrân cu părul alb de tot. Pe faţa lui se putea vedea că mintea îi era cu desăvârşire întunecată. Când îl zări pe Bob, un zâmbet se ivi pe buzele lui.

— Bună ziua, îi zise tânărul.

Cu mişcări neîndemânatece, cu paşi şovăitori ca de copil mic, bătrânul se apropiă de Bob.

— Ai venit în sfârşit?

Ii întinse lui Bob mâna, pe care acesta o luă, deşi îi venea foarte greu să se atingă de acest nenorocit.

— Da, Frank Wilkens, am venit să văd ce faci, răspunse Bob adânc mişcat.

Nebunul îl mângâiă pe umăr, dar deodată se uită într'o parte şi strigă:

— Uite câinele!... Alungă-l!

începu să scâncească parcă ar fi fost un copil speriat.

— Dar n'am adus niciun câine cu noi, încercă Bob să-l liniștească.

— Ba da, ba da, uite-l colo, ce urât e...! Vrea să mă muște. Alungă-l!

Gardianul se prefăcu atunci ca și când ar alunga într'adevăr un câine și bolnavul se liniști. Incepu să rânjească, uitându-se cu luare aminte la Bob, apoi zise:

— Așa fac îngerii!

Bob se înfioră și adresându-se gardianului, îi zise:

— Hai să ieșim de aici.

— Nu pleca!.. Nu pleca! Rămâi, țipă bolnavul, care înțelesese cuvintele.

Insă nimic nu l-ar mai fi putut reține pe Bob, care ieși repede din încăpere.

In gang, gardianul îl întrebă pe Bob:

— Ei, ați văzut destul, domnule?

— Prea destul. Dar spune-mi te rog, cum a ajuns acest Frank Wilkens aici?

— Frank Wilkens?...

Gardianul se uită nedumerit la dânsul și clătină capul.

— Nu-l cheamă Wilkens pe acest bolnav? urmă Bob.

— Nu. Pe cât știu eu, se numește James Strutton.

Bob îl privi năuc.

Ce înseamnă asta? Profesorul poruncise doar să fie dus la Frank Wilkens și acum gardianul spunea că pe acest bolnav pe care îl văzuse, îl chema James Strutton?!

— Poate m'ai dus din greșeală la alt bolnav? întrebă Bob pe gardian.

— Nu, domnule. Profesorul a spus doar lălămurit: camera optzeci și doi.

— Da, asta am auzit și eu.

— Așa dar era vorba de pacientul acesta. Dar poate mă înșel eu și se numește într'adevăr Frank Wilkens. Voiu întreba pe tatăl meu, care îi cunoaște pe toți, căci a făcut serviciul în secția asta.

— Unde e tatăl dumitale?

— Acasă. Avem o locuință în clădirea administrației. Acolo îl vom găsi.

— Vrei să fii atât de bun să mă duci la el, ca să vorbesc eu însumi cu dânsul?

— Cu plăcere, d[o]mnule.

Părăsiră pavilionu[l f]urioșilor și se duseră mai departe în fundul parcului, unde era situată clădirea administrației sanatoriului și aci intrară în subsol la locuința gardianului.

— Tată, a venit cineva care vrea să vorbească cu tine, zise gardianul către un bătrân, care ședea la fereastră și citea.

Acesta se uită la Bob și se scuză.

— Vă rog să mă iertați, domnule, că nu mă ridic de pe scaun, dar sufăr grozav de reumatism și nici nu mă pot mișca.

— Te rog să nu te deranjezi din pricina mea. Numele meu e Bob Wilkens.

— Lawford, se prezentă bătrânul. Cărei împrejurări datorez cinstea vizitei dumneavoastră?

Tânărul Lawford oferi un scaun lui Bob și acesta după ce luă loc, începu:

— Am venit aici pentru a mă informa de pacientul Frank Wilkens. Am vorbit cu profesorul și el a spus fiului dumitale să mă ducă la bolnav. Dar acum am aflat că bolnavul pe care l-am văzut nu este Frank Wilkens ci un oarecare James Strutton. S'a' făcut vreo încurcătură? S'a înșelat poate fiul dumitale?

Bătrânul rămase câteva clipe cu privirea ațintită în gol, apoi clătină capul.

— Fiul meu nu s'a înșelat. In sanatoriu nu mai este niciun bolnav cu numele de Frank Wilkens.

— Nu mai este?... Atunci a fost mai de mult?...

— Da, cu mulți ani în urmă.

— Și ce s'a întâmplat cu dânsul?

— A fugit.

Uimirea lui Bob deveni din ce în ce mai mare și-l rugă pe gardian:

— Fii bun și povestește-mi cum s'a întâmplat.

— E o poveste ciudată, pe care o cunosc de la început. Nu-mi prea place să vorbesc de ea, căci e cam întunecată și aruncă o lumină proastă asupra sanatoriului nostru. Dar după numele d-voastră presupun că vă înrudiți cu cel fugit, așa că aveți dreptul să aflați tot ce s'a petrecut.

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 21
1.2 1935

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3.90-13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Bibel Drof se trânti într'un fotoliu, picior peste picior (pag. 163)

— După cum v'am spus, au trecut mulți ani de atunci. Intr'o zi veniră doi domni într'o trăsură. Unul intră la domnul profesor, iar cjălalt așteptă în trăsură. După câtva timp profesorul mă chemă în biroul lui și îmi zise: „In trăsură e un bolnav care încă nu știe că va rămâne aci în sanatoriu. Mai ia un gardian cu dumneata și du-l în camera optzeci și doi".

Făcui cum îmi poruncise domnul profesor, chemai pe colegul meu Holliwell și ducându-mă la trăsură, rugai pe domnul care aștepta, să ne urmeze. El ne privi uimit și întrebă:

— A spus vărul meu să intru și eu?

— Da, răspunsei eu.

Domnul coborî din trăsură și vru să intre în clădirea principală, dar noi îl luarăm la mijloc și eu îi spusei:

— Nu aici. Mergem în altă parte.

— De ce? Vărul meu a intrat doar aici?

— Se poate, dar dumneavoastră trebue să veniți cu noi.

El se opri și zise cu hotărire:

— Nici prin gând nu-mi trece să vă urmez. Ce înseamnă asta că mă tratați ca pe un prizonier?

— Vă rog să fiți liniștit căci nu vi se va întâmpla nimic, dar trebue să veniți cu noi.

Bine'nțeles că nu'l puturăm convinge cu binele, așa că am fost nevoiți să întrebuințăm

forța. Il luarăm pe sus, dar el începu să se sbată în brațele noastre și să țipe:

„Lăsați-mă în pace. Doar nu sunt nebun".

— Asta o spun toți acei cari sunt aduși aici. Il duserăm deci în pavilionul furioșilor și furăm nevoiți să-i punem o cămașă de forță pentru a-l potoli. Ei bine, domnule, acest bolnav era Frank Wilkens, pe care îl adusese o rudă de a lui.

Bob Wilkens asculta cu încordare. Bătrânul Lawford făcu o pauză, căci vorba îl obosea.

Vasăzică se făcea lumină în taina care îl înconjura pe Bob!

Existau doi oameni cari purtau numele de Frank Wilkens și erau veri!

Deodată Bob își aduse aminte că avea la dânsul o fotografie a tatălui său. O scoase din buzunar și o arătă bătrânului Lawford, spunându-i:

— Bolnavul acela semăna cu domnul de pe fotografie?

Lawford se uită cu luare aminte la fotografie și răspunse:

— Aici e ceva mai bătrân, dar asemănarea e foarte mare. Nici nu mai încape îndoială că e el.

— Daaa...?

Așa dar, asemănarea era atât de mare, încât bătrânul Lawford lua fotografia tatălui său drept aceea a vărului lui.

Vrând să afle toate amănuntele, il rugă pe Lawford:

— Fii bun și urmează povestirea dumitale.

— A doua zi domnul profesor a examinat pe bolnav și a spus că suferă de paralizie. Vorbele lui m'au uimit foarte mult, căci mie îmi părea domnul acela perfect sănătos. E drept că devenise furios, dar același lucru l-ar fi făcut oricare altul în locul lui, văzându-se adus într'o casă de nebuni. El rămase deci la noi și eu fui însărcinat cu supravegherea lui. Nici odată n'am cunoscut un om mai simpatic ca dânsul. Era întotdeauna prietenos și mi-a povestit cazul lui, pe care nu și-l putea explica altfel decât că vărul său, pe care îl chema tot Frank Wilkens, a vrut să-l înlăture, spre a-și însuși toată averea lui. Se întâmplă câte odată ca nebunii să aibă astfel de idei fixe, dar la dânsul nu era cazul, căci era cu desăvârșire sănătos la minte.

— Dar atunci de ce a fost internat în ospiciu? Asta e o adevărată crimă! strigă Bob Wilkens, indignat.

Bătrânul Lawford dădu din umeri.

— Crime de acest fel se comit de multe ori. E calea cea mai bună de a scăpa de rude care stau în drumul cuiva, fără a se expune la pedeapsă. Doctorul certifică firește că bolnavul e nebun, acesta e închis într'un ospiciu și astfel cei interesați scapă de dânsul pentru toată viața.

— Și profesorul Black a certificat și el, că Frank Wilkensle bolnav de paralizie, fără să fi fost într'adevăr suferind?

— Da. Insă pentru Dumnezeu, domnule Wilkens, vă rog să nu spuneți nimănui ce ați aflat de la mine, căci mi-aș pierde pensia și fiul meu slujba.

— Iți dau cuvântul de onoare că nu voiu spune nimănui că am aflat toate acestea de la dumneata. Și ce s'a întâmplat mai departe cu Frank Wilkens?

— A stat multă vreme aici și a suferit îngrozitor. Oricare altul în locul lui ar fi înnebunit cu adevărat. El însă se supuse soartei sale grozave cu o resemnare demnă de toată admirația. După cum am spus, stăteam de multe ori de vorbă cu dânsul. Era un om înțelept și cult de la care am învățat multe lucruri frumoase. Intr'o zi mă rugă să-i vin în ajutor. Vroia să părăsească ospiciul numai pentru vreo două zile, spre a consulta un avocat și să ceară eliberarea lui pe care legală. Am șovăit mult să-i îndeplinesc rugămintea, căci puteam să-mi pierd locul. Dar fiindu-mi milă de dânsul, in cele din urmă m'am hotărît și i-am dat drumul într'o noapte. Mi-a făgăduit că se va întoarce în noaptea următoare, dar n'a mai venit. In schimb am primit o scrisoare în care îmi spunea că trebue să fugă, căci neavând mijloace, nu putea face proces. In scrisoare îmi mulțumea pentru ajutorul pe care i-l dădusem și îmi cerea iertare că nu se ținuse de cuvânt. Scrisoarea aceea a fost cea din urmă știre pe care am avut-o despre dânsul. Ce s'a întâmplat mai târziu cu el, nu știu.

Bob era adânc mișcat de povestirea bătrânului și pentru el nu mai încăpea nicio îndoială că acel Frank Wilkens era tatăl Feliciei. Și, tatăl său?

Tatăl său nu era decât un ticălos, care din lăcomie nimicise viața unei rude apropiate.

Gândindu-se la întâmplările din urmă, Bob își puse întrebarea: De ce profeosrul Patrik Black nu înștiințase pe tatăl său de fuga acelui Frank Wilkens?

Intorcându-se iar spre bătrânul Lawford, Bob îl întrebă:

— Pentru ce profesorul Black mi-a arătat pe James Strutton, susținând că e Frank Wilkens?

— E foarte simplu. Pentru îngrijirea lui Frank Wilkens primește o sumă mare de bani și ca să nu o piardă, trebue să ascundă fuga pacientului.

— In cazul acesta profesorul dumitale nu-i decât un înșelător ordinar.

— E un cuvânt foarte aspru, dar drept. Poate în felul acesta crede să se despăgubească pentru faptul că a făcut un mare serviciu celuilalt Frank Wilkens primind pe bolnav în sanatoriul său. Și celălalt Frank Wilkens se va feri să-l denunțe, căci atunci toată afacerea ar ieși la iveală și ar da loc la un scandal mare. Bineînțeles că eu n'am spus profesorului că am dat drumul lui Frank Wilkens, ci că a fugit și astfel am putut să-mi păstrez locul. Pot să mă bizui și pe dumneavoastră, domnule Wilkens, că nu veți spune nimic?

— Ți-am dat cuvântul și mi-l voiu ține.

— Vă mulțumesc.

— Ba eu trebue să-ți mulțumesc căci prin povestirea dumitale mi-ai făcut un mare serviciu.

Bob întinse bătrânului mâna și își luă rămas bun de la dânsul, apoi se întoarse în oraș. Mergea încet dealungul străzilor, gândindu-se la cele ce aflase. Cu tatăl său nu mai voia să aibă nimic de aface. Il socotea ca pe un dușman care nimicise viața tatălui Feliciei, așa că toate legăturile între ei erau rupte pentru totdeauna.

Fără îndoială că tatăl Feliciei mai trăia pe undeva și datoria lui era să-l caute.

84. — O revedere neașteptată

Inainte ca Frank Wilkens să-și revie din surprinderea lui, o tânără fată intră în odaie și un glas bine cunoscut îi strigă din prag:

— Good by, mister Wilkens! Iată-mă, am venit!

Pe cap purta o beretă neagră, în felul acelora ale tinerilor sportivi și costumul ei avea tăietură bărbătească. Frank Wilkens era deprins cu felul de a se îmbrăca al domnișoarei Ethel Drof, așa că nu se miră câtuși de puțin de înfățișarea ei și întinzându-i mâna, îi zise:

— Ce surpriză, domnișoară! Nici nu-mi vine să cred că ești dumneata.

— E într'adevăr o surpriză, mister Wilkens? îl întrebă Ethel Drof cu ironie.

— Vezi bine că da.

Inainte ca Frank Wilkens să-i poată da ajutor, ea își scoase pardesiul și îl aruncă cu neglijență pe scaun.

— Ei da, te văd ceva mai vesel. Dar n'ai niciun motiv să fii emoționat, căci venirea mea n'ar trebui să te mire ; chiar dumneata ai dorit să vin în Franța.

Mirarea lui Frank Wilkens crescu și mai mult.

— Cum, dumneata cunoști dorințele mele?

Ethel Drof se trânti într'un fotoliu, picior peste picior.

— Da, eu știu tot. Dar deocamdată dă-mi o țigaretă și comandă whisky. Băutura asta mi-a plăcut foarte mult când am băut-o pe vapor și e mult mai plăcut să stai de vorbă la un pahar de whisky sau de coniac, când ai de discutat afaceri importante.

Frank Wilkens zâmbi cu înțeles, căci îi era cunoscut că Ethel Drof moștenise gustul băuturilor alcoolice de la tatăl ei. Serviabil îi dădu o țigaretă și comandă o sticlă cu whisky, apoi luând loc lângă dânsa, o întrebă cu interes:

— Acum povestește-mi ce te aduce la mine, domnișoară Ethel.

Foarte calmă, ea scoase câteva rotocoale de fum, înainte de a răspunde.

— Am venit pentru Bob. N'am chef să mai aștept mult și vreau să fiu soția lui.

— Asta e și dorința mea, miss Ethel.

— Știu, și de aceea am venit la dumneata. Cu tata am aranjat tot și acum afacerea trebue să se facă repede. Sau Bob mă ia imediat de soție și ne întoarcem la New-York ca tineri căsătoriți, sau primesc cererea domnului de Moulinet, care îmi face de multă vreme curte.

Frank Wilkens tresări la această amenințare care ar nimici toate planurile pe cari le făurise.

Gaston de Moulinet era proprietarul celei mai mari fabrici de automobile din Franța, și dacă tatăl domnișoarei Drof se va uni cu dânsul, atunci automobilele sale proprii vor fi scoase repede din concurență.

Lui Frank Wilkens simți că-i alunecă pământul de sub picioare. La așa ceva nu s'ar fi așteptat niciodată. Dar nu se va da bătut atât de ușor.

Ethel Drof bănuia ce se petrece în sufletul lui, dar chelnerul venind cu băutura comandată, nu putu continua îndată convorbirea. Cele câteva clipe de așteptare i se părură lui Frank Wilkens o veșnicie.

După ce ieși chelnerul, tânăra fată urmă:

— Așa dar e în mâna dumitale de a face cât mai repede această căsătorie.

Wilkens avu un zâmbet plin de descurajare și zise:

— Din nefericire asta nu stă numai în puterea mea.

— Știu prea bine că e nevoie și de Bob pentru această căsătorie, dar cred că autoritatea dumitale asupra lui e destul de mare, pentru a-i scoate din cap dragostea pentru Franțuzoaica aceea.

Agitat, Frank Wilkens se aplecă spre dânsa și privind-o cu ochii holbați o întrebă:

— Cum, și asta o știi?

— Da, știu că Bob e îndrăgostit de o Franțuzoaică frumoasă și că vrea să se căsătorească cu ea. Oh, da, ți-am spus doar că știu tot.

- E uimitor!

— Ba nicidecum. Mi-am pus în cap să devin doamna Wilkens, fiindcă Bob e singurul care mi-a plăcut din toți acei cari ar putea aspira la mâna mea și fiindcă prin căsătoria cu dânsul aș intra în așa zisa societatea bună din New-York. Știi, mister Wilkens, cât am suferit, eu și tatăl meu, că am fost considerați ca niște intruși, din pricina mamei mele. Acum vreau să mă răzbun. Căsătoria cu domnul de Moulinet nu mă atrage, chiar dacă aș juca primul rol la Paris și aș primi cererea lui numai dacă Bob mă va respinge. Mă voi răzbuna atunci împotriva lui și asta n'aș putea s'o fac decât cu ajutorul lui Moulinet, prin care aș ruina întreprinderile Wilkens.

Cu un zâmbet ironic ridică paharul cu whisky și ciocnind cu Frank Wilkens, urmă:

— Sper că m'ai înțeles, mister Wilkens? *Acum răspunsul dumitale nu mai poate fi decât:* da sau ba.

Frank Wilkens făcu un gest desnădăjduit.

— Pentru Dumnezeu, miss Ethel, nu mă lua așa de repede, că nici nu știu ce să-ți răspund.

Foarte calmă, Ethel Drof ridică din umeri.

— N'ai decât să ordoni lui Bob să plece cu mine la Londra unde ne putem cununa și atunci totul e în regulă.

Frank Wilkens își mușcă buzele până la sânge, cuprins de mânie. Ar fi îndeplinit cu cea mai mare plăcere cererea domnișoarei Drof dar cum să facă asta, când băiatul său dispăruse fără urmă?

Fără să vrea, Frank Wilkens făcu o comparație între frumoasa Felicia de Martigny, fata blondă și drăgălașă și această Ethel Drof cu trupul slab și colțuros, cu mișcări repezite, cu tenul oacheș care îi arăta origina indiană, cu părul negru și aspru, cu trăsături cari trădau o inimă rece.

Putea să înțeleagă foarte bine de ce Bob nici nu voia să audă de o căsătorie cu Ethel Drof, totuși nici prin gând nu-i trecuse să cedeze dorințelor fiului său. Bob trebuia să se căsătorească cu Ethel Drof.

— I-aș ordona cu cea mai mare plăcere tot ce vrei, miss Ethel răspunse el încurcat, dar din nefericire, deocamdată nici nu știu unde se află Bob.

La auzul acestor cuvinte, calmul Americanei dispăru și aruncând țigareta începută în scrumieră, îl privi buimăcită pe Frank Wilkens și strigă agitată:

— Cum, Bob nu mai e la spital?

— A ieșit ieri și a dispărut fără urmă.

-- Cu Franțuzoaica?

Frank Wilkens clătină capul și îi povesti tot ce știa despre Felicia, apoi încheiă:

— Nu-mi vine să cred că a plecat la Sidney, *dar nici nu știu unde să-l caut.*

Ethel se liniștise puțin și întrebă:

— Vasăzică ieri mai era în Marsilia?

— Da.

— Atunci nu va fi greu de găsit.

— Crezi că se mai află în oraș?

– Poate. Dar chiar de ar fi plecat îi vom da repede de urmă.

-- Spui asta cu mare încredere.

— Da, căci am ca ajutor pe Dick Dodd.

— Dick Dodd...? Nu-i ăsta celebrul detectiv de care au vorbit atât de mult ziarele?

— Ba chiar el.

Frank Wilkens zâmbi cu înțeles.

— Acum bănuiesc de unde știi tot, căci Dick Dodd e unul din acei maeștri detectivi cărora nu le rămâne ascunsă nicio taină.

— Atunci o să și înțelegi de ce sunt sigură de izbândă, zise Ethel Drof cu un ton de superioritate. Când ai plecat pe neașteptate din New-York și apoi ai chemat telegrafic și pe soția dumitale, am trimes îndată pe Dick Dodd pe urmele dumitale. Acest băiat a lucrat admirabil și când am sosit, mi-a raportat tot ce doream să știu. Un singur fapt i-a scăpat și anume, că Bob a părăsit Marsilia.

Pe când vorbeau se auzi o bătaie la ușă și Frank Wilkens se duse să deschidă. Afară zări pe un domn tânăr, îmbrăcat într'un costum extravagant de voiaj și cu luleaua în gură. Când străinul dădu cu ochii de regele automobilelor, îl salută scoțând pălăria, dar înainte de aș putea spune numele, Ethel Drof strigă din odaie:

— Asta e Dick Dodd!... Hai, intră și spune-mi ce noutăți ai adus.

Detectivul intră fără jenă în odaie, făcu o plecăciune ușoară și fără a aștepta să fie poftit, luă loc pe un scaun lângă Ehtel Drof.

— Am aflat că Bob Wilkens a sburat ieri cu avionul la Calais și de acolo s'a dus mai departe cu vaporul în Anglia.

La auzul acestor cuvinte, Frank Wilkens păli.

Ce căuta Bob în Anglia?

Oare soția și fiul lui aflaseră ceva despre taina care se ascundea în dosul zidurilor sanatoriului profesorului Black?

Plecase Bob spre a face cercetări?

Șirul gândurilor lui fu întrerupt de vorbele domnișoarei Druf:

— Ce caută Bob la Londra?

Ce să-i răspundă? Ce să spuie ca să nu se trădeze?

Deodată îi veni un gând și zise:

— Poate a plecat să pregătească totul pentru nuntă.

— Pentru nunta cu Franțuzoaica? întrebă Ethel cu ironie.

— Nimeni nu știe unde e Franțuzoaica, miss Drof, o întrerupse Wilkens. Ți-am spus doar asta și că ar fi plecat la Sidney, e numai o presupunere.

Ethel Drof se gândi câteva clipe și ajunse la rezultatul că totuși Bob nu putea să fie plecat la Londra pentru a pregăti nunta cu dânsa.

— Dorești să plec după el pentru a afla ce face? întrerupse detectivul tăcerea.

— Negreșit, răspunse Ethel repede. Trebue să știu ce caută la Londra. Vom pleca imediat după dânsul.

Frank Wilkens se înspăimântă, presimțind primejdia care îl amenința dacă detectivul va face cercetări. De aceea zise repede:

— Și eu trebue să știu ce face băiatul meu la Londra, așa că vă voiu însoți.

85. — O aventură în mijlocul nopții

Desamăgirea căpitanului Barnabe fu nespus de mare când văzu că toate cercetările de pe vaporul „Regina Mărilor", nu dăduseră niciun rezultat.

Dovezi se găsiseră destule că fetele fuseseră pe bord, dar unde dispăruseră!?

Barnabe îl rugă pe colonelul Dalgety să facă cercetări în oraș, dar acesta nu se învoi.

— Cercetările n'ar avea niciun rost, căci tot n'am găsi fetele. Numai o întâmplare ne-ar putea pune pe urma lor. Il voi lua însă la rost pe căpitanul Bouché și se poate să-l fac să spuie în ce casă au fost duse fetele.

— Ai vorbit de casa femeii Quad, domnule colonel. Nu vrei să ordoni o percheziție acolo?

— Am vorbit într'adevăr despre casa asta, dar comisarul Daun ți-a descris-o și dumitale și cred că ai înțeles că o percheziție acolo ar da rezultate și mai proaste decât aceea făcută pe vaporul „Regina Mărilor", E trist că lucrurile stau astfel, dar din nenorocire nu putem face nimic.

Căpitanul Barnabe își frământă creerul, chibzuind dacă n'ar putea întreprinde singur ceva pentru găsirea nenorocitelor fete. Vroia neapărat ca Dolores s'o găsească pe Felicia când va sosi la Sidney, căci își închipuia cât de mare va fi disperarea ei când va afla că urma pe care o găsise nu dusese la țintă.

Ce putea însă să facă?

In sfârșit îi veni o idee. Se va duce el însuși în casa femeii Quad și va încerca să afle ceva

despre Felicia. Bineînțeles că se va da drept client și astfel îi va fi ușor să intre.

Chiar în seara aceea vroia să-și puie planul în aplicare și o clipă se gândi dacă n'ar fi bine să-l însoțească și inginerul. Dar renunță, socotind că venind doi, poate vor da de bănuit.

După ce mâncă, se îmbrăcă în haine civile și plecă în oraș. Pe drum își aminti că uitase să ceară de la colonelul Dalgety sau de la comisarul Daun adresa exactă a casei bătrânei Quad. Se apropiă de un automobil de piață și întrebă pe șofer:

— Ai putea să mă duci la casa doamnei Quad?

Șoferul zâmbi pe sub mustață și răspunse:

— Negreșit că da; în cel mult o jumătate de oră putem fi acolo.

Mașina porni dealungul cheiului spre periferie și ajunse într'un cartier unde casele erau rare și înconjurate de grădini.

Așa dar doamna Quad alesese pentru „pensionul" ei de fete un cartier liniștit unde clienții puteau veni fără să fie văzuți de nimeni și nici ea nu putea fi supraveghiată prea de aproape.

Mașina se opri în fața unei case cu trei etaje, dar ale cărei ferestre nu erau luminate. Căpitanul Barnabe se uită spre ferestre și zise șoferului:

— Se pare că n'ar fi nimeni acasă. Nicăieri nu-i lumină.

— Pe afară e întotdeauna întunerec. Dar înăuntru e lumină destulă. Intrați numai și veți vedea. Să vin mai târziu să vă iau?

Barnabe chibzui câteva clipe, căci nu știa cât va rămâne acolo. In cele din urmă renunță, plăti șoferului, dându-i și un bacșiș bun, apoi intră prin ușa cea mare care se deschise singură înaintea lui.

Un Negru îmbrăcat într'o livrea strălucitoare îi ieși întru întâmpinare, se înclină înaintea lui și îl pofti să intre în vestibul. Acesta era o încăpere mare, foarte luxos mobilată și luminată de o lampă în stil maur.

Negrul îi luă pardesiul și pălăria, cu care dispăru în dosul unei uși.

Căpitanul Barnabe rămase singur, dar răbdarea lui nu fu pusă prea mult la încercare, căci după câteva clipe o perdea din fața unei alte uși fu dată la o parte și apăru o doamnă mai în vârstă.

Era îmbrăcată într'o toaletă bogată de seară, care îi acoperea numai puțin farmecele cam ofilite.

Veni zâmbind spre căpitanul Barnabe și îi întinse mâna.

— Imi pare bine să vă primesc ca oaspete în casa mea. Cu cine am onoarea?

Căpitanul se înclină și răspunse:

— Georges Duval, proprietar de mine. Am ceva afaceri la Sidney unde voiu rămâne câteva zile și aș vrea să petrec o seară în societate plăcută. Mă înțelegi ce vreau, nu-i așa?

Doamna Quad dădu din cap și zâmbi cu înțeles.

— La mine vei găsi ce cauți, domnule Duval. Poftim, urmează-mă.

Trecură într'o altă încăpere și de aci într'o sală mare luminată feeric. In prima clipă fu orbit de lumina aceea puternică, dar după câteva clipe putu distinge un salon elegant, cu mese împodobite cu flori, la cari mai mulți domni ședeau în fața paharelor de șampanie.

Alții dansau cu „pensionarele" doamnei Quad.

Totul făcea impresia unui local obișnuit de petreceri, numai fetele erau îmbrăcate foarte ușor. Unele din ele aveau numai o cămașă scurtă, care lăsa să li se vadă formele atrăgătoare.

Doamna Quad duse pe căpitanul Barnabe la o masă așezată într'un fel de lojă, dar de unde privirea putea cuprinde întreaga sală.

El luă loc pe un scaun, puse picior peste picior, își aprinse o țigară și zise:

— Ei, acum să văd ce poți să-mi oferi și în așteptare putem bea o sticlă de șampanie.

Doamna Quad zâmbi mulțumită și făcând semn unui chelner, îi spuse să aducă șampanie, apoi luă loc lângă pretinsul domn Duval.

Căpitanul Barnabe își roti privirea prin sală și trebui să mărturisească că „pensionul" doamnei Quad era bine asortat. Fete de toate națiile, care de care mai frumoasă și mai atrăgătoare, se plimbau prin sală sau dansau. Altele ședeau pe la mese și râdeau cu clienții. Unele erau cu totul goale.

Doamna Quad se adresă lui Barnabe:

— Ei, care din fete îți place, ca să ți-o trimet să-ți ție de urât?.

Căpitanul se prefăcu nemulțumit.

— Drept să-ți spun, m'am așteptat la ceva mai deosebit. Din cele pe care le-am văzut până acum nu mă prea atrage niciuna.

Aceste cuvinte le spuse cu un anumit scop pe care îl și atinse, căci doamna Quad îi răspunse:

— N'au venit încă toate. Mai asteaptă puțin și ai să rămâi uimit.

Barnabe ridică paharul și ciocni cu dânsa:

— Sunt curios să văd ce va mai apare.

Sorbiră din pahare, apoi căpitanul se aplecă spre patroană și îi șopti:

— Stii ceva?... Mie îmi plac blondele, dar să fie tinere, foarte frumoase, cu trupul svelt. Prețul nu joacă rol. Dacă fata îmi place, plătesc oricât. Ai așa ceva?

Doamna Quad îi răsupnse tot în șoaptă:

— Dacă plătești un preț bun, atunci îți voiu de ceva extra.

— Ei, ce mai stai? Du-te de-o adu încoace.

— Nu se poate aici, în sala asta.

— Dar unde?

— La separeu.

— Minunat, căci nici mie nu-mi prea place tămbălăul ăsta. Hai să mergem.

Căpitanul observă o oarecare șovăire, așa că scoase din buzunar o bancnotă de cinci lire sterline și i-o întinse.

— Nu ajunge. Fata e...

— Intâi s'o văd. Cred că vederea nu costă mai mult decât ți-am dat deocamdată. Dacă îmi va plăcea, ți-am spus că plătesc oricât îmi vei cere.

Barnabe se ridică de pe scaun, doamna Quad făcu la fel și amândoi ieșiră într'un gang din care pornea o scară la etajul întâiu. Ajungând aci, patroana deschise o ușă și intrară într'o încăpere mică, mobilată elegant. Pe masă era o lampă cu abajur de mătase roșie, pe jos un covor frumos, iar la un perete un divan acoperit cu un covor și mai multe perne. In fața ușii și ferestrei erau perdele de catifea.

— Aici îmi place, zise Barnabe. E mult mai frumos decât jos în salon.

Doamna Quad păru măgulită de această laudă.

Căpitanul se aruncă pe canapea, se prefăcu foarte bine dispus, pentru a înlătura orice bănuială și zise:

— Ei, acum adu-mi frumusețea cea minunată și dacă îmi va plăcea, dă ordin să se servească șampanie, iar dumitale îți voiu da portofelul meu să iei din el cât vei vrea.

— E bine garnisit? întrebă patroana.

— Mai bine decât te aștepți. Dar hai mai repede, căci am început să pierd răbdarea.

Doamna Quad ieși, lăsând pe căpitanul Barnabe într'o așteptare încordată.

Patroana îi va aduce o fată blondă și frumoasă. Va fi oare aceea pe care o căuta?

Dacă nu, va spune că nu-i place, va cere alta și iar alta, până când va veni cine vroia el.

Era pe deplin încredințat că Felicia fusese adusă în casa aceasta, deoarece comisarul Daun îi spusese că prin mâna femeii Quad treceau aproape toate fetele cari se aduceau în Australia.

Ce va face însă, dacă într'adevăr o va găsi pe Felicia? Va putea pleca așa de ușor cu ea din această casă?

După vreo zece minute ușa se deschise și căpitanul Barnabe își ridică privirea. Dar nu era decât un chelner care aducea șampanie și

care se retrase, după ce destupă o sticlă și servi pe căpitan.

— Aha, își zise căpitanul, patroana e șireată. *Vrea să beau întâi bine, să fiu bine dispus și să mă las mai ușor încântat. Crede că în felul acesta va scoate bani mai mulți.*

Goli un pahar de șampanie, apoi se rezemă în pernele canapelei și așteptă să vie fata.

86. — In casa desfrâului

Sărmanele fete cari căzuseră în mrejile ticălosului Polonez, fură aduse în fața femeii Quad, care le examină cu mare luare aminte și apoi, cu toată împotrivirea lor, trebuiră să asiste la tocmeala mârșavă care avu loc între cei doi nemernici.

La toate rugămințile și lacrimile lor, li se răspunse cu un râs batjocoritor, și după obiceiul casei, fură despărțite și închise una câte una în încăperi deosebite.

Felicia rămase ca împietrită când se văzu singură într'o odaie mică, fără nicio fereastră, luminată numai de un singur bec electric.

Abia când apăru o Negresă, care îi dădu a înțelege prin semne să-și desbrace rochia, se reculese, și se împotrivi din răsputeri să dea ascultare cererii. Incercă să treacă pe lângă femeie și să fugă afară, dar când deschise ușa, dădu peste un Negru uriaș care o îmbrânci înapoi în odaie.

Felicia își dădu seama că patroana luase toate măsurile ca niciuna din fete să nu-i poată scăpa, așa că nu-i rămânea altceva de făcut, decât să se supuie. Scoase rochia ei și îmbrăcă în schimb kimonoul de mătase verde pe care îl adusese Negresa.

Rămânând iar singură, începu să se plimbe agitată prin odaie, gândindu-se neîncetat la vreo putință de scăpare.

Deodată auzi de undeva niște bătăi cari se repetau la intervale egale. Ridică repede capul și ascultă cu luare aminte.

Se apropiă de perete, își lipi urechea de el, răspunse la bătăi și strigă:

— Karin, tu ești?... Sau tu Crista?... Cine bate?... Aici sunt eu, Felicia... Răspundeți!

Deodată descoperi că bătăile veneau din soba cea mică de fier care se afla într'un colț al odăii. Deschise portița și își strigă iar numele. De astă dată auzi răspunsul lămurit:

— Eu sunt... Karin Ryström. Felicio, din întâmplare am descoperit că putem să vorbim prin coșul sobei. Vreau să-ți spun numai, să faci la fel ca mine. Dacă vine cineva să ne ia pentru a ne prezenta clienților, să ne prefacem bolnave. E cel mai bun mijloc de a scăpa cel puțin deocamdată de soarta grozavă care ne așteaptă. Câștigând timp măcar câteva zile, poate se va ivi o posibilitate de scăpare. M'ai auzit, Felicio?... Bătrâna și-a pus ochii mai cu seamă pe tine. Ascultă deci sfatul meu și nu lăsa să fii dusă nici în sală, nici în vreun separeu.

Palidă și înspăimântată, Felicia asculta vorbele Suedezei și după câteva clipe răspunse:

— Nu crezi, Karin, că poate clienților li se va face milă, dacă le vom povesti ce ni s'a întâmplat?

Karin Rystöm râse cu amărăciune:

— Pe asta nu te poți bizui, Felicio. Bărbații cari vin în case ca asta în care ne aflăm, nu sunt dispuși să ne vie în ajutor. Ei vor altceva de la noi.

— Dar nu putem să ne prefacem bolnave zile întregi. Bătrâna nu ne va crede și ne va maltrata. Pare să fie foarte rea și ne va goni cu biciul în sală, dacă ne vom împotrivi.

— Mai curând las să mă bată, decât să fiu vândută, răspunse Karin Ryström iritată.

— Doamne Dumnezeule, de ce nu m'am înecat mai bine, decât să ajung aici?!

— Eu n'am pierdut încă toată nădejdea, Felicio. Dacă nu mă înșel, poliția dăduse de urma noastră. Chiar dacă Bouché și Kapelski au reușit să ne aducă în casa asta și să ne vândă vrăjitoarei acesteia, totuși se poate întâmpla ca poliția să descopere unde ne aflăm, înainte de a fi nenorocite cu desăvârșire.

— Mai am și eu o nădejde. Poate se va găsi scrisoarea noastră pe care am aruncat-o cu sticla în mare.

— La asta m'am gândit și eu. Dar mai curând sper că ne va găsi poliția și ne va veni în ajutor.

Cereți mâine numărul 22 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. — 2 lei exemplarul

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 22
2 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Cekov se năpusti asupra lu Renard și-l apucă de gât (pag. 174).

— Sunt multe fete în casa asta, care, fără îndoială au fost aduse pe aceeași cale ca și noi și totuși poliția nu le-a putut da niciun ajutor, Karin. Poate chiar funcționarii poliției sunt înțeleși cu această femeie și închid ochii la toate nelegiuirile ei.

Suedeza nu răspunse îndată, așa că Felicia urmă:

— Vezi, la asta nu te-ai gândit până acum, Karin.

— Ai dreptate, Felicio, și mărturisesc că acum mă cuprinde și pe mine teama. Dumnezeule, nici nu îndrăznesc să mă gândesc că poate voiu fi osândită să-mi petrec toată viața între aceste ziduri.

— E îngrozitor ce ne așteaptă, răspunse Felicia. Și când mă gândesc cât de fericită eram cu câteva săptămâni în urmă!

— Și eu, Felicio!

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că voiu ajunge în starea în care mă aflu acum. Mă așteptam la o viață fericită și fără griji... Nu mai știu ce se va întâmpla acum cu noi! Cel puțin de am fi închise împreună. E o slabă mângâiere că putem vorbi numai prin coșul sobei.

— Și totuși trebue să fim mulțumite că avem cel puțin această posibilitate, Felicio, o mângâiă Karin. Dacă n'am fi putut schimba nicio vorbă, am fi rămas cu totul pradă desnădejdii.

Felicia suspină din adâncul sufletului.

— Am ajuns la sfârșitul puterilor mele. Sunt ca sdrobită.

— Trebue să te stăpânești, să te reculegi și să nu arăți acestor ticăloși desnădejdea ta. Ei nu urmăresc alt scop prin închiderea noastră, decât să facă din noi niște unelte fără voință. Fii deci curajoasă, Felicio.

— E atât de greu, scumpa mea Karin, se tânguia sărmana fată.

— Trebue să-ți aduni toate puterile, pentru a nu ne lăsa înfrânte în lupta asta grozavă pe care trebue s'o ducem până la sfârșit.

— Nu știu ce să mai fac! Sunt istovită!

— Gândește-te la cineva care ți-e drag, pe care ai vrea să-l revezi și pentru care trebue să te păstrezi curată și atunci te vei simți întărită, vei căpăta noui puteri. Felicio, n'am vrut să spun nimănui pentru ce am primit angajamentul de a pleca în străinătate, dar ție vreau să-ți mărturisesc tot. Numai dorul după un bărbat drag m'a împins la hotărîrea de a veni la Sidney. Din pricina unui prieten fals, a căzut bănuiala asupra lui că a sustras bani și a fost osândit la închisoare. Pentru a nu îndura această rușine, a fugit și s'a angajat în Legiunea Străină. Toți prietenii și toate rudele lui n'au mai vrut să știe nimic de el, numai eu nu l-am părăsit, căci îl cred nevinovat. Când mi-a scris că moare de dorul meu și al patriei, am luat hotărîrea să mă duc la el și să-i spun că dragostea mea e neschimbată și că îi voiu rămâne credincioasă până când va fi eliberat. Pentru a-mi câștiga banii de drum, m'am gândit să primesc angajamentul la Sidney. Ei bine, Felicio, neîncetat mă gândesc la Sven al meu și pentru dânsul voiu lupta din răsputeri să scap de aici. Gândește-te și tu la iubitul tău și nu pierde încrederea că vom fi salvate.

Urmă o lungă tăcere. Felicia era cu gândul la Bob la ei, pe care îl iubea atât de mult.

Ce-ar spune el, dacă ar găsi-o într'o asemenea casă?

Nu s'ar gândi oare, că și ea apucase calea mamei ei? Barul „Valencia" n'a fost un stabiliment asemănător cu această casă blestemată a bătrânei Quad?

Dar deodată apăru în fața sufletului ei chipul blând și frumos al mamei sale și Feliciei îi fu rușine de gândul pe care îl avusese.

— Felicio, m'ai auzit? răsună din nou glasul Suedezei. De ce nu răspunzi?

— Ah, Karin, sunt atât de desnădăjduită! Ție ți-a rămas cel puțin speranța că îți vei găsi iubitul, că vei fi fericită cu dânsul, dar eu sunt nevoită să fug, să mă ascund de al meu, căci nu mi-e îngăduit să devin soția lui. Nici eu nu ți-am povestit până astăzi viața mea, dar e îngrozitoare soarta care mă așteaptă.

— De ce, Felicio?

— Pentrucă din mii de femei nu poate fi niciuna atât de nenorocită ca mine, Karin... Iubesc pe fratele meu!

— Pe fratele tău? se auzi vocea speriată a Suedezei. Dar cum te-ai putut îndrăgosti de dânsul, Felicio?

Izbucnind în plâns, aceasta răspunse:

— N'am știut că e fratele meu.

Apoi, cu vocea înecată în lacrimi, îi povesti tristele întâmplări cari îi nimiciseră viața.

— Sărmană Felicio! zise Karin.

— Mă înțelegi acum și îți dai seama că nu mai am puterea să lupt împotriva tuturor nenorocirilor cari s'au abătut asupra mea?!

— Da, micuța mea, și totuși nu trebue să pierzi curajul.

— Viața nu mai prețuiește nimic pentru mine.

— De multe ori lucrurile se pot schimba, oricât de grozavă ar fi soarta cuiva. Poate că mama ta s'a înșelat și acest mister Wilkens nici nu este tatăl tău. Și chiar dacă ar fi, tot îți mai rămâne dragostea mamei tale. Din câte mi-ai povestit despre ea, trebue să fie nespus de bună. Dragostea ei nemărginită te va despăgubi de toate suefrințele pe cari le-ai îndurat.

Deodată se auzi la ușă zornăitul unor chei și Felicia zise repede prietenei sale:

— Taci, Karin. Vine cineva.

Apoi alergă repede spre pat unde se ghemui și își îndreptă privirile speriate spre ușa care se deschise în clipa aceea.

87. — În căutarea lui Renard...

După ce sărise din avion, Cekov o luase la goană peste câmp și fusese fugărit de polițiști timp de câteva ore. In cele din urmă reuși însă să scape și după ocoluri multe ajunse la Paris unde se credea în siguranță.

Cea dintâi grijă a lui era cum să-l găsească pe Renard.

Fața i se schimonosea de ură și mânie, numai când se gândea la el.

¡Vai de acest nemernic dacă îi va încăpea în mână!

După ce luase o cameră într'un hotel mic, Cekov începu cercetările, pentru a da de urma lui Renard.

Era seara, deci timpul cel mai prielnic, căci fără îndoială, Renard va vizita localurile de petrecere cu banii șterpeliți de la prietenul său Cekov.

Dar unde să-l caute?

Iși aduse aminte că străinii cari veneau la Paris, obișnuiau să se învârtească prin localurile din cartierul Montmartre. Luă deci o mașină și se îndreptă într'acolo.

Intreg cartierul era scăldat într'o lumină orbitoare. Pretutindeni reclame bătătoare la ochi, sgomot, râsete și veselie. Oamenii păreau atrași ca fluturii de miile de lumini și intrau cu sutele în nenumăratele localuri.

Cekov își făcu loc prin mulțime și se îndreptă spre cabaretul „Folies Bergères", voind să înceapă de aci căutarea lui după Renard. Deși localul era plin, reuși să găsească o lojă, din care putea cuprinde cu vederea întreaga sală. Se uită câtva timp în jurul lui, dar nu-l descoperi nicăieri pe fostul său tovarăș de afaceri. In orice caz nu voia să piardă mult timp aici și dacă nu-l va găsi repede, va lua pe rând celelalte localuri.

După câteva clipe apăru în lojă un chelner și Cekov comandă o sticlă cu șampanie. Pe când sorbea încet din cupă, o femeie destul de frumoasă, îmbrăcată într'o rochie de seară, foarte decoltată trecu prin apropiere. Fără îndoială o cocotă.

Lui Cekov îi veni o idee și îndreptându-se spre dânsa îi zise:

— Frumoasa mea, îmi dai voie să te invit la un pahar de șampanie?

Ea intră în lojă, luă loc în fața lui și chelnerul care observase venirea ei, aduse repede un al doilea pahar

— Nu te-am mai văzut pe aici, începu cocota conversația. Se pare că ai venit pentru întâia oară în acest local?

— Mi-am dat întâlnire cu un prieten, dar văd că n'a venit. E adevărat că am cam întârziat și se prea poate că a fost, a așteptat puțin, apoi a plecat.

— Au fost mulți pe aici, cari au și plecat iar.

— Poate l-ai văzut și dumneata?

— Se poate. Ce înfățișare are prietenul dumitale?

— De statură mijlocie, lat în spete, părul blond și pe față are o cicatrice.

— Nu cumva îl cheamă Paul?

— Ba da. Il cunoști cumva?

— A fost ieri pe aici, apoi a plecat cu prietena mea Baby, cu care a fost foarte galant.

Cekov se gândi înfuriat: „Galant cu banii mei".

Totuși fu mulțumit de ce aflase, căci acum știa că Renard se afla la Paris.

— N'a spus că va veni și azi? întrebă el mai departe.

Cocota dădu din umeri și răspunse:

— De spus n'a spus nimic, dar cred că va veni, căci i-a plăcut foarte mult la noi.

Cekov se hotărî să mai rămâie. Ciocni paharul cu tovarăşa lui şi deveni mai vorbăreţ şi mai vesel. Avea doar speranţa acum să puie iar mâna pe banii lui.

Fata îşi schimbă locul şi se aşeză lângă dânsul, devenind din ce în ce mai prietenoasă. Pe când vorbeau de una şi de alta, uşa lojei se deschise. Cekov se uită într'acolo, apoi sări mirat în picioare.

— Ah, Mac O'Kerem! Tu eşti într'adevăr!?

— Chiar eu. Am fost foarte mirat să te văd aici. Ce te-a adus la Paris?

— O afacere.

— Ai cumva de gând să te stabileşti aici şi să redeschizi barul tău?

— Nu;; altceva. Am o răfuială cu Renard.

— Ah, cu ăsta?!

Irlandezul nu se arătă deloc surprins că şi Renard se afla la Paris, ceea ce dădu de bănuit lui Cekov.

— Ia loc şi bea un pahar do şampanie cu noi. Dacă vrei chiar dintr'al meu, îl invită Cekov, întinzându-i paharul lui.

Irlandezul luă loc şi ciocni cu fata, iar după ce bău, întrebă:

— Ia spune-mi, Cekov, te-ai certat cu Renard?

— De unde ştii?

— Am fost şi ieri pe aici şi l-am întâlnit. A venit vorba şi de tine.

— Ah, l-ai întâlnit? Asta mă interesează.

Irlandezul îl privi cercetător.

— Ce ai cu el?

Cekov nu se mai putu stăpâni şi izbucni:

— E un pungaş ordinar, un ticălos!

Mac O'Kerem râse.

— Frumos vorbiţi unul de altul. El a spus de tine că eşti un idiot şi un măgar.

— Are dreptate, am fost un măgar când m'am încurcat cu pungaşul ăla.

— Nu mai întrebuinţa cuvântul acesta, că e foarte urât.

— Ştiu că nu-ţi place nici ţie, dar în orice caz se potriveşte de minune pentru Renard.

— Ce ţi-a făcut?

— M'a prădat şi m'a trădat.

Cekov vorbise ca atâta aprindere, încât faţa îi se înroşise. Dar cum cei doi se folosiseră de limba engleză, pe care cocota n'o înţelegea, aceasta începu să se plictisească şi zişe lui Cekov:

— Spune prietenului tău să plece şi stai mai bine de vorbă cu mine.

Cekov se răsti la ea:

— Tu fă bine şi lasă-mă în pace!

Ea se ridică supărată şi plecă.

— Uf! Bine că am scăpat!

— Dar mai adineauri erai atât de drăguţ cu dânsa?

— Acum am alte lucruri în cap.

— Eşti înfuriat împotriva lui Renard?

— Da.

— Spui că te-a prădat?

— Şi încă cum!... Ascultă...

Cekov se aplecă peste masă şi îi povesti lui Mac O'Kerem tot ce i se întâmplase cu Renard, apoi încheiă:

— Ce părere ai? Nu e aşa că e o pungăşie fără pereche?

— E mai mult decât o pungăşie. Eu nu m'aş fi încurcat niciodată cu el. Ce ai de gând să faci acum?

— Il voiu căuta şi voiu pune mâna pe nemernic.

— Ştii unde locuieşte?

— Nu, dar voiu afla. Deocamdată îmi ajunge să ştiu că e în Paris.

— Ai avut noroc că ne-am întâlnit, căci îi cunosc adresa.

Cekov îl apucă pe Irlandez de braţ şi întrebă cu înfrigurare:

— Cum, ştii unde stă?! Asta e minunat! Spune-mi adresa lui.

— Stai, nu mă lua aşa de repede. Nu merge aşa cu una, cu două. Dacă îţi ajut să-ţi scoţi banii, vreau să câştig şi eu ceva provizion.

— Ţi-l dau cu cea mai mare plăcere.

— Zece la sută?

— Fie, dar acum spune-mi repede unde îl pot găsi pe Renard.

— In cartierul Plaisance.

— Ce cartier e ăsta?

— Unul din cele mai rele din tot Parisul, dar unde te poţi ascunde bine.

— Spune-mi strada şi numărul.

— Strada Pecrel şaptezeci şi opt

— La cine locuieşte?

— Nu cunosc pe proprietar, ştiu numai că stă singur în subsolul aripei din dreapta a clădirii.

— Asta mă bucură

— De ce?

— Pentrucă voiu putea vorbi cu dânsul fără să fiu stingherit de nimeni.

— Vrei să te duci încă astăzi la el?

— Negreşit; chiar în noaptea asta.

— Pe la ora asta e de obiceiu plecat, aşa că n'ai să-l găseşti.

— Il voiu aştepta.

— In faţa casei?

— Voiu vedea când voiu fi acolo. Vii şi tu cu mine?

— N'am niciun amestec în afacerea asta, aşa că poţi să te răfuieşti singur cu el.

— N'ai nevoie să fii de faţă. Poţi aştepta afară, ca să-ţi iei îndată în primire partea ta.

— Ai dreptate. Gologanii îi pot încasa pe loc. Bine, atunci plec şi eu cu tine.

Cekov mai comandă o sticlă cu şampanie şi după ce o goliră şi pe asta, plăti şi plecară.

Ajungând în stradă, luară o maşină care avea să-i ducă în cartierul în care locuia Renard.

Pe drum Cekov îl întrebă pe Mac O'Kerem:

— Dar ţie cum ţi-a mai mers în timpul din urmă?

— Prost. Am înghiţit un hap într'o afacere mare. Era vorba de o lovitură frumoasă, dar tot ce am câştigat, a fost că s'a pus poliţia pe urma mea şi a lui George, aşa că am şters-o amândoi. Numai Norval s'a întors la Marsilia. Se nimereşte bine că pot câştiga ceva de la tine şi pot să mă mişc, căci nici aici aerul nu mai este prea curat pentru mine.

— Poate vom pleca împreună.

— Unde vrei să te duci?

— Un plan hotărît n'am încă, dar în orice caz trebue să părăsesc Europa.

— Planuri putem face noi şi mai târziu.

Automobilul ajunsese în cartierul în care se afla strada Pecrel şi cum Cekov nu-i spusese şofeurului numărul casei, acesta opri la colţul străzii. Coborîră din maşină, plătiră şoferului şi plecară pe jos mai departe.

Case mari, mohorîte şi dărăpănate se înşirau dealungul străzii şi se vedea că aici sălăşluieşte mizeria şi crima. Era într'adevăr un cartier sinistru în care niciun om cumsecade nu se încumeta să intre, mai cu seamă în timpul nopţii.

— Ai mai fost vreodată pe la Renard? îl întrebă Cekov pe Mac O'Kerem.

— Nu, dar era vorba să mă duc odată pe la el şi de aceea mi-a descris amănunţit unde e casa în care locuieşte.

Intr'adevăr, o găsiră repede şi Cekov încercă să deschidă uşa.

— E închisă.

— Asta era de aşteptat.

— Ce facem acum?

— Trebue să aşteptăm până când se va întoarce acasă.

— Poate a şi venit şi noi putem aştepta toată noaptea aici afară.

— Stai puţin; din întâmplare am nişte chei la mine. Poate voiu reuşi să descui uşa.

Mac O'Kerem încercă mai multe chei şi într'adevăr reuşi să deschidă.

— Acum poţi să intri. După cum ţi-am spus, subsolul din aripa dreaptă. Eu te voiu aştepta pe partea cealaltă a străzii.

— Vezi să nu te plictiseşti.

— In orice caz, grăbeşte-te.

— Dacă nu va fi venit, va trebui să-l aştept.

Cekov intră în gangul casei, trecu în curte şi de aci se îndreptă spre aripa dreaptă.

Ferestrele subsolului nu erau luminate, aşa că Renard sau nu venise încă, sau se şi culcase.

La fereastra a doua erau nişte perdele, ceea ce dovedea că aci locuia Renard. Cekov apăsă pe una din ferestre, care se deschise. Intră înăuntru şi la lumina slabă a lunei văzu că era destul de bine mobilată. In odaie nu era nimeni, aşa că trebui să aştepte.

Luă loc la o masă, pe care se mai aflau nişte resturi de mâncare şi un cuţit mare de care Renard se servise pesemne să taie pâine. Văzu şi o lampă cu petrol, dar pe care n'o aprinse, căci lumina ei ar fi trădat lui Renard prezenţa unui străin în camera lui. Aprinse însă o ţigaretă pe care începu s'o fumeze în linişte şi cu răbdare, în aşteptarea lui Renard.

După o aşteptare destul de lungă, auzi în sfârşit paşi prin curte, apoi uşa fu deschisă şi Renard îşi făcu apariţia. Aprinse o lanternă electrică şi... privirea lui căzu asupra vizitatorului.

— Cekov! strigă el îngrozit şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Nu te-ai aşteptat să mă vezi, hai?

Cekov se ridică de pe scaun şi păşi spre el. Renard se dădu înapoi şi se părea că vrea să fugă. Dar Cekov îl ajunse şi-l apucă cu brutalitate de braţ.

— Stai, prietene, așa de ușor nu-mi vei scăpa. Acum ne vom răfui amândoi.

Il trase în odaie și trânti ușa.

— Dă-mi drumul, zise Renard găfâind.

— Bine, îți dau drumul; de scăpat tot nu poți să-mi scapi.

Cekov îi lăsă brațul și amândoi stăteau față în față.

— Ce vrei?

— Pentru întrebarea asta nerușinată ar trebui să-ți trag una peste gură, dar mai bine o să-ți răspund. Am venit să-ți spun că ești cel mai ticălos pungaș și trădător care mi-a ieșit vreodată în cale și al doilea, am venit să-mi dai banii mei.

— Ce bani?

— Nemernicule, să nu faci pe prostul și nu mă scoate din fire, altminteri va fi rău de tine!

— Să nu crezi că mi-e frică, răspunse Renard ironic.

Cekov își dădu toată osteneala să se mai stăpânească și-l întrebă:

— Vasăzică nu vrei să-mi dai banii?

— Nici prin gând nu-mi trece. N'ai decât să te duci la poliție și să mă denunți.

Cuvintele acestea umplură măsura, așa că Cekov se năpusti asupra lui, îl apucă de piept și răcni:

— Câine blestemat ce ești!

In clipa următoare se și încăierară și începu o luptă groaznică. Renard reuși să-l apuce de beregată și-l strângea cu toată puterea; acesta reuși însă să scape din strânsoare, se dădu înapoi și în această mișcare răsturnă masa cu tot ce era pe ea.

Renard sări asupra lui, îi puse un genunchiu pe piept și îl apucă iar de gât.

— Vrei să renunți la bani?

— Nu, gâfâi Cekov și încercă să se desfacă din mâinile adversarului său.

In mișcările pe cari le făcea, mâna lui dădu de cuțitul care căzuse de pe masă. Il apucă și cu o mișcare repede îl înfipse în gâtul lui Renard.

Se auzi un gâlgâit, apoi mâinile acestuia se desfăcură din jurul gâtului lui Cekov, care sări în picioare și rămase cu ochii holbați la trupul care zăcea nemișcat în fața lui.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă acum, era să caute banii. Fără îndoială că Renard îi avea în buzunar.

Cu toată groaza de care era cuprins, îl întoarse cu fața în sus și începu să-i scotocească buzunarele, dar nu găsi decât câteva mii de franci.

Unde erau oare ceilalți?

Incepu să caute cu înfrigurare prin odaie, deschise toate sertarele, cotrobăi pretutindeni și în sfârșit îi găsi sub saltea. Erau vreo două milioane de franci, pe cari îi vârî repede în buzunarele lui. Apoi luă cheia de la intrare, ieși repede, închise iar ușa în urma lui și se repezi în stradă.

Privind în jurul lui, zări pe Mac O'Kerem pe partea cealaltă și alergă spre dânsul.

Când îl văzu mai deaproape, Irlandezul îl întrebă speriat:

— Dar ce-i cu tine, omule? Ce s'a întâmplat?

— Nu mă mai întreba.

— Ești plin de sânge!

Cekov se uită la hainele lui și se cutremură.

— Sânge... da, sânge!... zise el năuc și cu glasul stins.

— Nu cumva l-ai...?

— Da, căci altfel m'ar fi sugrumat el pe mine.

— In niciun caz nu trebue să te vadă cineva în halul ăsta.

Cekov se uită la Irlandez cu o privire rătăcită.

— Ce să fac?

— Intoarce-te în casă, spală-te și curăță hainele de sânge.

Cekov se dădu înapoi, îngrozit.

— Nu, nu... pentru nimic în lume nu mă mai întorc acolo... Mai bine mă las prins!

— De asta n'ai să scapi, dacă te va vedea cineva în halul ăsta.

Cekov se uită la Irlandez cu o privire rugătoare.

— Ajută-mă tu, Mac.

— Ce pot să fac? Cum să te ajut?

— Caută și tu... vezi... Iți voiu da jumătate din bani dacă mă scapi.

Irlandezul se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Să mergem la mine acasă și să încercăm să intrăm nevăzuți de nimeni. Am haine destule și îți voiu da un alt costum, iar pe acesta îl vom arunca în Sena.

— Bine, hai să mergem la tine.

— Mai încet, să chibzuim mai întâi. Dacă

mergem așa cum ești, primul polițist care ne va ieși în cale, ne va opri, căci petele de sânge te vor da de gol. Mai bine să aduc o trăsură. Voiu spune birjarului că ești un prieten al meu, care a fost bătut într'o încăierare și se va învoi să ne ducă până acasă la mine.

— Da, du-te și adu o trăsură.

Rămas singur, Cekov se înfioră. Vedea mereu înaintea ochilor cadavrul lui Renard.

Nu voise să-l omoare!

Dacă ar fi căutat prin odaie înainte de venirea lui, fapta grozavă nu s'ar fi întâmplat.

După câtva timp Mac O'Kerem veni cu o trăsură în care se urcară amândoi și porniră spre locuința Irlandezului, lăsând în urma lor casa sinistră în care zăcea Renard scăldat în sânge.

88. — Aită nenorocire

Dolores socotise ca un mare noroc faptul că întâlnise la Genova pe căpitanul Reval și că prin mijlocirea lui făcuse cunoștința lui Liu-San-Ciang.

Dacă nu l-ar fi întâlnit, ar fi fost într'o situație cât se poate de nenorocită, într'un oraș străin și fără bani destui la dânsa.

Acum însă privea în viitor cu noui speranțe; numai nerăbdarea o chinuia, căci oricât de repede spinteca valurile yachtul Chinezului, ei i se părea că tot merge prea încet. Ar fi vrut să aibă aripi spre a zbura mai departe.

Aproape tot timpul îl petrecea pe punte, întinsă într'un chaise longue, privind în largul mării și observând oamenii echipajului la lucru. Toți erau Chinezi și se purtau cu deosebit respect față de Dolores. De câteori îi ieșea vreunul în cale, se înclina adânc în fața ei.

Uneori se plimba și prin cabinele yachtului, care era amenajat cu cel mai mare lux și cu tot confortul modern. Se vedea că proprietarul acestui yacht era foarte bogat, căci numai un om care dispune de o avere imensă putea să-și permită un asemenea lux.

Despre Liu-San-Ciang contesa nu prea știa multe. Atât numai: că făcea negoț, dar cu ce, habar n'avea. Pe bordul yachtului nu se afla marfă, așa că acesta era numai pentru întrebuințarea personală a Chinezului.

Dar contesa nu-și prea bătu mult capul cu asta, căci îndeletnicirile Chinezului îi erau indiferente. Era mulțumită că Liu-San-Ciang se oferise s'o ducă la Sidney și îi era recunoscătoare pentru aceasta.

Singura neplăcere pe care o avea, era faptul că de câte ori era împreună cu Chinezul, acesta se uita la ea cu o privire care îi pricinuia o senzație ciudată.

Intr'o zi, contesa se apropiase de cârmaciu și uitându-se la busolă, văzu că aceasta arăta cursul spre răsărit.

De ce oare?

Dacă mergea spre Australia, cursul ar fi trebuit să fie spre Sud-Est.

Il întrebă pe cârmaciu, dar acesta dădu numai din umeri.

Dolores îi vorbise franțuzește și pesemne că omul nu cunoștea această limbă. Ii repetă întrebarea in limba engleză, dar și de data asta cârmaciul făcu un semn că nu înțelege.

Contesa se hotărî deci să întrebe chiar pe Liu-San-Ciang, căci se simțea cuprinsă de oarecare neliniște în urma constatării ei.

Dolores coborî în salonul yachtului, sperând să-l găsească pe Chinez acolo. Nu-l văzu, și se îndreptă spre cabina lui și bătu la ușă. Ascultă câteva clipe, dar nu primi niciun răspuns.

Deschise ușa; se opri însă în loc, căci din cabină ieșea un miros dulceag, iar încăperea era plină de fum. După ce își roti ochii prin cabină, descoperi pe Chinez întins pe niște perne, fumând dintr'o lulea de formă ciudată, cu capul mic și țeava lungă și groasă. Ochii lui aveau un luciu straniu și părea că nu-și dă seama de ce se petrece în jurul său.

Dolores se speriă la vederea lui. Ce i se întâmplase oare?

Deodată își aduse aminte de ce îi povestise căpitanul Barnabe despre fumătorii de opiu.

Părăsi repede cabina, cuprinsă de o mare neliniște. Ce însemnau oare toate acestea?

Putea oare să aibă încredere în acest om, pe care nu-l cunoștea aproape deloc?

Se închise în cabina ei și petrecu o noapte îngrozitoare.

In dimineața următoare se urcă iar pe punte și se uită la busolă. Cursul era îndreptat spre răsărit. Privii în largul mării. Unde se afla oare? Spre ce ținuturi o ducea Chinezul?

Neliniștea ei crescu și se prefăcu în spaimă. Avu presimțirea că o amenință o primejdie și

își dădea seama că dacă era într'adevăr așa, se afla cu totul în mâna Chinezului.

In dimineața aceea Liu-San-Ciang nu veni la dejun și nu se arătă nici mai târziu.

Ne mai putându-și stăpâni nerăbdarea, se duse iar la cabina lui și bătu în ușă. De astă dată primi răspuns și când deschise ușa, Chinezul, care ședea întins pe niște perne, se ridică politicos și făcu câțiva pași spre dânsa.

Se înclină zâmbind și o întrebă:

— Ai nevoie de mine, doamnă? Te rog să mă ierți că nu m'am arătat atâta vreme, dar nu m'am simțit bine.

— Am venit să-ți cer o lămurire, mister Liu-San-Ciang. Ducându-mă din întâmplare la cârmă, am văzut după busolă că yachtul ține cursul spre răsărit, fapt care m'a surprins foarte mult.

Fără sa-și dea seama, contesa vorbise pe un ton rece, aproape aspru.

Chinezul își păstră zâmbetul prietenos și o invită să ia loc, fără să răspundă însă îndată la întrebarea ei.

Nerăbdătoare, ea stărui:

— Te rog să-mi spui, cum se face că mergem spre răsărit?

El îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi zise încet:

— Vreau să mă duc întâi în China.

Dolores avu senzația că pământul îi alunecă de sub picioare și se prăbușește într'o prăpastie fără fund.

Mergea spre China și căpitanul Barnabe o aștepta la Sidney!

Vasăzică Chinezul o mințise?! O atrăsese pe yachtul său cu promisiuni false! Cu ce scop? In aceeași clipă zări în ochii lui o sclipire pătimașă; își dădu seama de primejdie și voi să sară în picioare, dar Chinezul îi puse mâna pe umăr și o sili să șadă iar jos.

— Te-ai speriat pentrucă ți-am spus că mergem în China?

— Cum să nu mă speriu? M'ai înșelat în chip rușinos!

El rămase calm și o întrebă iar:

— Nu-ți poți închipui pentru ce fac asta?

— Nu, căci nu bănuiesc ce mișelie ai de gând să făptuiești.

Liu-San-Ciang se aplecă spre ea și zise:

— Am făcut-o pentrucă te iubesc.

Glasul lui sună răgușit și aspru.

Dolores se dădu înapoi, înspăimântat.

— Ești nebun?!.. Ți-ai pierdut mințile?!

Chinezul îi luă mâinile într'ale sale și răspunse:

— Da, sunt nebun, dar vina e numai a dumitale, fiindcă ești atât de frumoasă... mai frumoasă decât toate femeile pe cari le-am întâlnit până acum. Din clipa în care te-am văzut la Genova știam că nu voiu mai avea liniște din pricina dumitale, că va trebui să te am.

Se apropiă și mai mult de dânsa și urmă:

— Trebue să fi a mea... trebue... eu... eu..

Cuprins de patimă Liu-San-Ciang nu putu să vorbească mai departe. Dădu drumul mâinilor ei și o cuprinse cu brațele, buzele lui căutară pe ale ei, dar în clipa când vru s'o sărute Dolores îl îmbrânci cu putere.

El voi să se năpustească iar asupra ei, contesa însă îl lovi peste față și alergă spre ușă.

Chinezul se repezi după ea, vru s'o oprească, dar ea îi trânti ușa în nas, alergă în cabina ei unde se prăbuși pe pat și izbucni într'un plâns desnădăjduit.

Felicia, Barnabe... o așteptau la Sidney... și ea... Doamne Dumnezeule, cum va scăpa oare din ghiarele acestui Chinez nemernic?!

89. — In ghiarele neguțătorilor de carne vie

Felicia stătea ghemuită în odaia ei, gândindu-se la soarta grozavă care o aștepta. Inima îi bătea cu putere. Deodată ușa se deschise și fata zări o femeie cam grăsulie, care se apropia de dânsa, însoțită de alta. La vederea lor, se sperià atât de tare, încât căzu aproape leșinată pe pat. Dar în casa aceasta nu se știa ce este mila.

Felicia fu trasă de pe pat și femeia cea grasă zise:

— Haide repede, îmbracă-te. Au venit clienți bogați și patroana vrea să te prezinte lor.

Felicia se ridică îngrozită și țipă:

— Nu... nu vreau să mă duc sus în salon. Nimeni nu mă poate sili și dacă totuși o vor face, voiu țipa până când va veni poliția.

Speriată, bătrâna îi făcu semn să tacă.

Cereți mâine numărul 23 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. — 2 lei exemplarul

---

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 23
3 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Ai milă și îndurare, doamnă Quad, și cruță-mă; zise Felicia (pag. 178)

— Pentru Dumnezeu, fetițo, nu zbiera așa, căci o să-ți meargă rău. Patroana e o diavoliță cu care nu te poți juca și vai de tine, dacă nu te supui poruncilor ei. Cine a intrat odată în casa asta, nu mai scapă. Știu ce spun, căci și eu, acum vreo douăzeci de ani am fost adusă tot ca și tine. Am încercat toate mijloacele să scap de aici, dar totul a fost în zadar. Patroana are ajutoare care fac pe orice fată să se supuie voinței ei și apoi... cu vremea... omul se deprinde cu toate.

— E adevărat ce spui?

Femeia avu un zâmbet obosit.

— Dacă vrei, n'ai decât să nu mă crezi, fetițo, mie mi-e tot una. Dar un lucru te sfătuiesc: fii cuminte și îmbracă rochia asta, căci dacă vine patroana și nu te găsește gata îmbrăcată, te dă pe mâna lui Jumbo. Negrul acesta e ca o fiară și nu cunoaște mila, mai cu seamă când e vorba de femei albe. Așa dar e mai bine să te duci sus, căci acolo găsești cel puțin oameni bine crescuți. Multe din fete au avut noroc și au găsit bărbați cari s'au îndrăgostit de ele și le-au cumpărat dela patroană pe un preț mare. Asta e singura cale de scăpare, căci patroana le dă drumul la acelea pentru care se plătește bine.

Gândurile se învălmășeau în mintea Feliciei.

Vasăzică dacă s'ar găsi cineva căruia să-i placă atât de mult...?!

Işi aduse aminte însă de Bob... de mama ei şi se înfioră.

— Nu... nu mă duc sus, pentru nimic în lume.

In clipa aceea uşa fu deschisă şi doamna Quad, care auzise ultimele cuvinte ale Feliciei, intră în odaie şi îndreptă asupra Feliciei o privire ameninţătoare.

Tânăra fată se dădu câţiva paşi înapoi şi înspăimântată întinse mâinile ca pentru a se apăra de o primejdie grozavă.

Patroana începu să râdă şi zise batjocoritor:

— Ia te uită! Ţi-e teamă vasăzică? Şi eu care credeam că cine ştie ce scandal vei face, când am auzit vorbele tale! Se vede că e de ajuns să vin eu, ca să fac să-ţi piară tot curajul.

Felicia nu se retrăsese de teama doamnei Quad, ci fiindcă zărise apărând în uşă chipul uriaş al unui Negru. Acesta era fără îndoială bruta de care vorbise bătrâna şi Felicia se înfioră când îşi aduse aminte de ce-i spusese aceasta.

Pe mâna acestei fiare va fi dată, dacă nu se va supune poruncei patroanei!

Dumnezeule Doamne, numai asta nu! Ar fi prea îngrozitor!

Cu un gest implorător ridică mâinile şi se rugă:

— Aibi milă şi îndurare, doamnă Quad şi cruţă-mă! Nu mă sili să mă duc sus, dă-mi drumul...

Patroana izbucni într'un râs ascuţit, desgustător şi punând mâinile în şolduri, ţipă:

— Să-ţi dau drumul, ai?!... Vrei să-ţi dau drumul tocmai ţie, care eşti cea mai frumoasă dintre toate fetele pe cari le-am avut vreodată în casa mea?!... Nici să nu te gândeşti la aşa ceva şi scuteşte-mă cu bocetele. Pierdem timpul degeaba şi sus aşteaptă clienţii, îşi pierd răbdarea din pricina ta. Dar hai repede, nu mai sta la gânduri, fetiţa mea!... A venit un client care cere ceva deosebit şi dacă te va vedea pe tine, se va linge pe buze, căci o fetişcană blondă, frumoasă şi nevinovată ca tine n'am mai avut până acum în casa mea.

— Nu... nu mă duc... lasă-mă!

— Eşti nebună, pesemne?!

— Ascultă-mă, doamnă Quad...

— Nu vreau să aud nimic; m'ai înţeles? Aici eşti în puterea mea. Am dat o grămadă de bani pentru tine şi trebue să mi-i scot!

Mama îţi va da tot înapoi şi încă un preţ bun de răscumpărare pe deasupra. Mama e bogată, chiar foarte bogată şi îţi va plăti oricât îi vei cere, numai să-mi dai drumul. Cruţă-mă deci şi nu mă sili să mă duc la clienţii dumitale.

Un zâmbet cinic se ivi pe faţa patroanei, care se schimonosi într'un chip desgustător.

— Toate fetele cari mi se aduc, spun că sau mama, sau iubitul lor îmi va da orice sumă pentru răscumpărarea lor. Cunosc tertipurile astea şi nu mă încurc în astfel de afaceri. Cine a intrat odată în casa mea, nu mai iese de aici; e mort pentru ai lui. De aici nu pătrunde nicio ştire în lumea de afară, căci n'am chef să fac cunoştinţă cu poliţia şi să ajung la închisoare. Isprăveşte deci cu bocetele, căci n'au niciun rost şi cu cât te vei împotrivi mai mult, cu atât mai rău pentru tine. Iţi dau timp zece minute să te gândeşti. Dacă până atunci nu vei fi îmbrăcată în rochia pe care ţi-a adus-o Ines şi nu vii sus împreună cu celelalte fete, atunci...

Se întoarse spre Negrul care stătea rânjind la uşă şi urmă:

— ...atunci porumbiţa asta frumoasă e a ta, Jumbo, şi poţi face cu ea ce vrei. Ştiu că-ţi place carne fragedă şi blondă de fată mare.

Ameninţarea aceasta făcu să îngheţe sângele în vinele Feliciei, cu atât mai mult cu cât văzu pe Negru uitându-se la dânsa cu ochii înflăcăraţi de patimă.

Pentru Dumnezeu? Era gata să 'n 'ure o. i.e, numai asta nu!

O luptă grozavă se dădu în sufletul sărmanei fete. Văzu înaintea ei chipul drag al lui Bob şi o rază de speranţă îi dădu iar putere.

Cine ştie?!... Poate va reuşi să scape, prin-tr'o minune!

Doamna Quad văzu schimbarea pe faţa Feliciei şi înţelese că în cele din urmă se va supune. Spuse deci cu asprime:

— Nădăjduiesc că îţi vei vârî minţile în cap. Dacă în zece minute nu vei fi îmbrăcată, atunci Jumbo...

— Nu, pentru Dumnezeu, numai asta nu! Orice numai asta nu...! strigă Felicia îngrozită.

— Vasăzică ai să te supui?

Felicia dădu numai din cap, căci lacrimile o podidiră şi nu fu în stare să scoată niciun cuvânt.

Patroana ieși mulțumită că își ajunsese scopul, făcu un semn servitoarei, trimise pe Jumbo afară, iar ea intră în încăperea de alături unde se repetă aceeași scenă. Acolo se afla Karin Ryström, care se împotrivi cu aceeași înverșunare să se supuie poruncii doamnei Quad, dar ca și Felicia, trebui să cedeze în cele din urmă, de teamă de a nu încăpea pe mâinile Negrului Jumbo.

In sfârșit patroana adunase toate fetele și cu o privire mulțumită se uită la ele.

Tocmai spaima și faptul că aveau ochii plini de lacrimi, le făcea și mai atrăgătoare.

Patroana știa că nevinovăția ațâța mai mult simțurile bărbaților și că aceste fete îi vor aduce mulți bani. In mintea ei își făcea socoteala de sumele ce le va încasa în seara aceea.

Nu îi era teamă că ar putea avea neplăceri cu fetele, căci chiar dacă ele ar povesti clienților ce li se întâmplase cu Kapelski, nu era de așteptat să găsească pe cineva care să le vie într'ajutor, căci bărbații cari veneau la dânsa căutau plăceri și nu încurcături cu poliția. Afară de asta, cei mai mulți clienți știau că astfel de fete cari se aflau în casa doamnei Quad, aveau obiceiul să spuie povești spre a se face mai interesante și a scoate mai mulți bani dela dânșii.

Totuși, înainte a pleca în salon, le mai atrase odată luarea aminte:

— Fiți cuminți și arătați-vă prietenoase și drăguțe cu clienții. Dacă voiu primi cea mai mică reclamație din partea cuiva, veți avea de furcă pe urmă cu mine. Toate cari au încercat să mi se împotrivească, au cunoscut mânia mea și n'au mai văzut lumina zilei. Cu cât vă veți supune mai repede, cu atât va fi mai bine de voi. Haideți acum....

Infricoșate, fetele se luară de mână, ca și când ar fi vrut să se încurajeze una pe alta, și urcară scara care ducea spre salon.

90. — O clipă grea

Așteptarea i se păru nespus de lungă căpitanului Barnabe. In sfârșit după vreo jumătate de oră ușa se deschise și plin de încordare, căpitanul își îndreptă privirea într'acolo.

Se va împlini oare speranța lui? Sau patroana îi va aduce o altă fată?

Dar și în cazul acesta va încerca să afle dela dânsa ce fete noui fuseseră aduse în casa aceea.

Deodată ochii lui se măriră de uimire și trebui să se stăpânească spre a nu se trăda.

In ușă apăruseră fetele, cu fețele speriate și ochii înlăcrimați. Erau toate acolo. Patroana i le adusese ca să-și aleagă pe care îi va plăcea și în spatele celorlalte, Barnabe descoperi numaidecât pe Felicia.

Nu putea să se înșele, căci asemănarea ei cu Dolores era prea mare.

Fu cuprins de o emoție puternică, reuși însă să se stăpânească și nu se trădă cu nicio mișcare, cu niciun cuvânt.

— Ah, făcu el încântat, așa da!... Astea îmi plac!

Se uită pe rând la toate, apoi zise proxenetei:

— Par să fie cam sfioase...

— Da, sunt încă noui, dar la un pahar de șampanie se vor înveseli și atunci știu că ai să petreci de minune. Așa bucățele, mai rar!

— Toate sunt frumoase și drept să-ți spun nu știu pe care s'o aleg.

— Dar trebue să te hotărăști pentru una, căci pe toate nu ți le pot lăsa.

— Ei da, ai dreptate... Ia să vedem... Uite, blondina ceea de colo îmi place mai mult... să rămâie ea cu mine.

La aceste cuvinte arătă spre Felicia, care se dădu înapoi, speriată. Dar Barnabe îi făcu un semn prietenesc și îi spuse pe franțuzește:

— Să nu-ți fie teamă de mine...

— Cum, ești...?

Barnabe îi curmă vorba.

— O să afli mai târziu.

Patroana se uită bănuitoare la dânșii, căci nu înțelegea limba franceză și-l întrebă pe căpitan:

— Ce tot vorbești acolo cu fata?

El își dădu seama că făcuse o greșală și se grăbi s'o îndrepte, spunând doamnei Quad:

— Am recunoscut îndată că frumușica asta e Franțuzoaică și i-am vorbit în limba ei. Asta i-a făcut plăcere și după cum vezi a și devenit mai prietenoasă.

Patroana mai rămase cu oarecare bănuială, dar n'o arătă pe față, ci făcu semn celorlalte fete să iasă din odaie iar dânsa se adresă lui Barnabe:

— Cum rămâne cu promisiunea dumitale?

Barnabe scoase o bancnotă de cinci lire sterline și i-o întinse, spunând:

— Ia deocamdată asta, și dacă voiu fi mulțumit, îți voiu mai da.

— Și o să te ții de cuvânt?

Barnabe dădu din cap și răspunse:

— Negreșit. Dar acum pleacă și lasă-mă singur cu porumbița asta frumușică.

Doamna Quad mormăi ceva de neînțeles și ieși după celelalte fete.

Abia închisese ușa în urma ei, când Barnabe sări de pe scaun, se apropiă de Felicia, îi luă mâinile și îi șopti:

— Sunt căpitanul Barnabe, un bun prieten al mamei dumitale și am venit să te scap din ghiarele acestei vrăjitoare.

Felicia se uită la dânsul cu ochi mari, nevenindu-i să creadă cele auzite.

Voia s'o salveze, tocmai atunci când ea pierduse orice speranță?!

Auzise oare bine?

Va fi salvată de cea mai grozavă rușine!

Omul acesta bun vroia s'o scoată din casa asta blestemată?!

Felicia strânse mâinile căpitanului și murmură cu glasul aproape stins:

— Iți mulțumesc... îți mulțumesc din tot sufletul!

— Acum să nu mai pierdem timpul, ci să plecăm cât mai repede.

Felicia se uită la rochia ei decoltată și fața i se acoperi cu o roșeață vie.

— Dar nu pot să plec cu rochia asta.

— Nu face nimic. Acum nu e vremea să ne gândim la lucruri de astea, căci totul e în joc.

Se îndreptară spre ușă. Căpitanul vru să treacă înainte, dar nu ajunse departe, căci deodată auzi un foșnet în spatele lui și draperia din fața unei uși pe care n'o observase până în clipa aceea fu dată la o parte și se trezi față în față cu un individ lat în spete și cu brațe puternice care îi strigă:

— Stai! Unde vrei să pleci?

Numai o singură clipă căpitanul rămase nehotărît în loc, apoi își dădu seamă că singura scăpare era fuga, așa că o împinse pe Felicia spre ușă și îi șopti:

— Haide repede...

In aceeași clipă însă, individul se năpusti asupra lui și o luptă grozavă începu între ei.

Barnabe se apără din răsputeri și îl lovi de mai multe ori cu pumnul, dar ticălosul nu-i dădu drumul, ci începu să țipe cât îl ținea gura.

In furia lui, căpitanul reuși să-l scuture de pe el și crezu că scăpase, când primi o lovitură puternică în tâmplă. Se clătină, i se întunecă înaintea ochilor și se prăbuși.

Felicia scoase un țipăt de groază.

Ce se întâmplase?

Un al doilea individ apăruse pe neașteptate și cu un ciomag îl lovise pe Barnabe în cap.

Când fata se îndreptă spre ușă vrând să fugă, individul o îmbrânci înapoi în odaie. Când se uită mai bine la el, recunoscu pe Kapelski, care se adresă celuilalt, spunându-i:

— Hai, Andrei, pune și tu mâna să-l scoatem pe acesta la aer curat.

— Mai dă-i una cu bățul ca să nu se deștepte prea devreme.

— Nu-i nevoie. Ii ajunge.

Amândoi ridicară pe căpitan și-l scoaseră afară.

91. — Fără îndurare

— Așa dar vrei să vii și dumneata cu noi, mister Wilkens? îl întrebă Ethel Drof pe American, când auzi cuvintele lui.

Din tonul cu care puse întrebarea, se vedea că nu era prea bucuroasă, așa că Frank Wilkens răspunse desamăgit:

— Se pare că nu pui preț să te însoțesc, miss Ethel?

Fără a-și ascunde nemulțumirea, Ethel Drof spuse sinceră:

— Ca să spun drept, mister Wilkens, nu.

— De ce nu?

— Mi-e teamă să nu-l înfuriem și mai mult pe Bob. Cum n'ai reușit până acum să-l aduci pe calea cea bună, n'o să reușești s'o faci nici la Londra.

— In orice caz trebue să încerc încodată.

— Ai încercat de multe ori, dar totul a fost zadarnic. Mai bine lasă în seama mea această afacere. De multe ori o femeie obține mai mult decât un bărbat. Voiu vorbi cu Bob și voiu cere dela dânsul — cum am cerut și dela dumneata — un răspuns hotărît: da sau nu!

— Asta poți s'o faci, chiar dacă voiu fi și eu la Londra. La început n'am decât să nu apar și Bob nu va afla de venirea mea, decât în clipa când vei fi aproape să-ți ajungi ținta. Dar

lasă-mă să plec şi eu cu dumneata, căci n'aş fi în stare să rămân aici. Nerăbdarea m'ar omorî. Afară de asta, mi-am isprăvit toate afacerile la Marsilia, pe când la Londra mai am o mulţime de treburi. Dealtminteri, în timpul călătoriei vom putea face un plan şi la sosirea noastră la Londra să-l punem îndată în aplicare.

Ethel Drof se gândi câteva clipe, apoi hotărî:

— Bine, mister Wilkens, fie. Vom pleca împreună, dar trebue să-mi făgăduieşti însă un lucru şi-l iau pe Dick Dodd ca martor că te vei ţine de cuvânt. N'ai voie să faci niciun pas fără să mă înştiinţezi şi dacă îl vom găsi pe Bob, mă vei lăsa întâi pe mine să vorbesc cu dânsul.

Frank Wilkens se învoi cu această condiţie, fără şovăire.

— De acord. Acum mă duc repede să pregătesc totul pentru plecare.

— La revedere pe diseară. După cât ştiu, mâine dimineaţă pleacă un avion de la Calais la Londra. Trebue să încercăm să-l prindem.

Frank Wilkens părăsi în grabă camera şi se duse în apartamentul său unde găsi pe Alice ocupată cu facerea bagajelor.

O apucă cu brutalitate de braţ şi se răsti la dânsa:

— Ce caută Bob la Londra?

Ea tresări speriată şi zise:

— Cum, ştii...?

Dar se opri deodată şi îşi muşcă buzele. Wilkens izbucni într'un râs răutăcios.

— Vasăzică şi tu mă spionezi?

In ochii soţiei lui se ivi o sclipire de mânie şi ea răspunse fără teamă:

— Asta n'ar fi de demnitatea mea. De când sunt măritată cu tine, nu mi-a trecut niciodată prin gând să-ţi spionez mişcările. Dacă ai însă taine despre cari nu trebue să afle alţii, ai trebui să le păstrezi mai bine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că n'ar trebui să începi scrisori şi să le laşi deschise pe birou, răspunse Alice Wilkens, uitându-se ţintă în ochii lui.

Frank Wilkens tresări, amintindu-şi de scrisoarea către profesorul Black.

Vasăzică Bob aflase că la Londra poate găsi urma unei taine pe care el, Frank Wilkens, o ţinuse ascunsă timp de douăzeci de ani?!

Cuprins de mânie încruntă sprâncenile şi vinele de pe frunte i se umflară.

— Ai citit scrisoarea? se răsti el la soţia lui, apucând-o iar de braţ şi scuturând-o cu brutalitate.

— Da.

— Şi de ce n'ai spus nimic?

— Fiindcă nu mi-ai fi dat nicio lămurire.

— Dar lui Bob i-ai vorbit de scrisoarea aceea şi l-ai trimis să facă cercetări la Londra?

Alice Wilkens răspunse zâmbind:

— N'ar avea niciun rost să-ţi mai ascund asta, din moment ce o ştii.

Uitându-se calmă la soţul ei, urmă:

— Da, Bob a plecat la Londra spre a cerceta ce legături ai cu acel profesor Black de mai bine de douăzeci de ani şi în ce afacere duci corespondenţă cu dânsul.

— Aşa dar mă spionaţi amândoi? izbucni Frank Wilkens, înfuriat, la culme. Asta mi-o vei plăti scump! Chiar azi voiu pleca la Londra şi dacă îl voiu găsi pe Bob, îl voiu sili cu forţa să se căsătorească cu Ethel Drof.

— Ameninţările tale nu mă sperie câtuşi de puţin, căci înainte de a ajunge tu la Londra,

Bob va fi aflat ce vrea să știe și... pentru o căsătorie cum o vrei tu, e nevoie și de dânsul. Și afară de asta... unde-i mireasa?

— Pe mireasă o voiu duce cu mine la Londra, zise Wilkens triumfător.

— Până când va ajunge miss Drof la Londra, Bob va fi plecat cine știe unde.

— *Te înșeli, draga mea, răspunse soțul ei* cu ironie. Ethel Drof a și sosit aici și va pleca cu mine la Londra.

De astădată doamna Wilkens păli.

— Ethel Drof e aici... la Marsilia? întrebă ea buimăcită.

— Da și după cum vezi, planurile mele sunt...

— Nu, nu se poate să-ți înfăptuiești planurile tale. N'ai *voie să nenorocești pe singurul nostru* copil!

— Căsătoria cu o fată ca Ethel Drof nu poate fi numită o nenorocire, se răsti Frank Wilkens la dânsa. Dar fiindcă părerile noastre în afacerea asta — ca dealtminteri în toate — sunt atât de deosebite, nici nu face să mai pierdem vremea cu vorba. Un lucru să știi însă: tocmai prin faptul că l-ai făcut pe Bob să se împotrivească voinței mele și pentru că l-ai ajutat, mă face să stărui și mai mult în hotărîrea mea. Bob trebue să se căsătorească cu Ethel Drof, și ca să nu ne mai buie bețe în roate, nu te mai opresc să te întorci singură la New-York.

Așa dar, putem să ne *luăm* rămas *bun* și iți doresc călătorie plăcută.

Tonul cu care spuse aceste cuvinte, era atât de batjocoritor, încât Alice Wilkens îi întoarse spatele și nu-i mai răspunse nimic.

Dealtminteri, orice discuții cu dânsul ar fi fost zadarnice și fără rost.

Doamnei Wilkens îi rămase o singură speranță: Bob va ști să se apere singur și nu se supune *fără luptă voinței tatălui* său.

Așa dar, și de astă dată Frank Wilkens va rămâne învingător ca întotdeauna. Altă dată îndurase toate înfrângerile și înjosirile la cari o supusese soțul ei, dar de astă dată era în joc fericirea lui Bob, pe care nu voia s'o jertfească fără împotrivire.

Deodată îi veni o idee și părăsi repede odaia, coborî scările și se duse la portarul hotelului, *pe care îl întrebă:*

— Ce cameră are domnișoara Ethel Drof?

In primul moment portarul o privi uimit, neputându-și închipui că tânăra Americană, care întrebase cu atâta insistență de soții Wilkens, să nu le fi făcut o vizită până atunci.

Nu-și arătă însă surprinderea, ci răspunse politicos:

— Domnișoara Drof are camera trei sute patruzeci și cinci.

— Mulțumesc, răspunse scurt doamna Wilkens și se îndreptă spre scară.

Cum ascensorul era tocmai jos, spuse omului de serviciu s'o ducă la etajul unde era camera arătată de portar.

Cum ajunse în fața acesteia, bătu în ușă și când primi răspunsul dinăuntru, o deschise.

La vederea ei, Ethel Drof, care era întinsă pe o canapea, fumând o țigară, sări n picioare și *zise uimită:*

— Dumneata, doamnă Wilkens... ai venit la mine?

Alice Wilkens dădu serioasă din cap și uitându-se aproape rugătoare la Ethel Drof, răspunse:

— Da, miss Ethel. Fiindcă dumneata n'ai găsit drumul până la mine, am venit eu.

Fata dădu nepăsătoare din umeri și cu un *gest o invită să ia loc.*

— Nu știu ce-am avea de vorbit noi amândouă, doamnă Wilkens. Ceea ce am eu de gând e mai mult o afacere pentru bărbați și de aceea m'am dus la soțul dumitale.

— Te-ai dus la dânsul în presupunerea că eu nu mă voiu învoi cu planurile voastre.

Ethel zâmbi ironic.

— Ai ghicit, doamnă Wilkens.

Alice Wilkens. se simți foarte turburată de tonul rece cu care vorbea fata.

— Doamne, Ethel, dumneata n'ai inimă că poți vorbi în felul acesta de planurile dumitale de căsătorie?

— De ce e nevoie de inimă pentru așa ceva, doamnă Wilkens? zise Ethel cu răceală. Rațiunea îmi spune că singurele dorinți pe cari nu le-aș putea îndeplini cu banii tatălui meu, s'ar putea înfăptui numai printr'o căsătorie cu Bob Wilkens. Prin urmare trebue să mă mărit cu dânsul.

— Dar la iubire nu te gândești deloc?

Fata dădu *din cap* cu o *mișcare plină* de dispreț.

— Ce este iubirea? O prostie care pricinu-

iește numai emoții nefolositoare. Iubirea n'are rațiune și doar rațiunea stăpânește lumea. De aceea chiar legea ar trebui să interzică iubirea.

— Văd că într'adevăr n'ai inimă, miss Ethel, și iți mărturisesc că mi-e milă de dumneata. Dacă n'ai cunoscut încă farmecul iubirii, atunci nu cunoști și nici nu vei cunoaște adevărata frumusețe a vieții și cu toată averea dumitale vei rămâne veșnic o cerșetoare.

— Poate voiu cunoaște în căsnicie ceea ce numești dumneata farmecul iubirii. Dar Bob a făcut în timpul din urmă o școală bună și îmi va putea fi un profesor admirabil.

Doamna Wilkens făcu un gest de indignare.

— Cum poți fi atât de nesimțitoare să-ți bați joc de cea mai frumoasă întâmplare din viața lui Bob?

— Pentru mine, iubirea... iubirea cea mare și adevărată, care leagă pe doi oameni în așa fel că nu mai pot trăi unul fără altul, va rămâne întotdeauna ceva caraghios. Nu cred că-mi voiu schimba vreodată părerea în această privință.

— Tocmai din pricina asta ar trebui să renunți la planul dumitale de a te căsători cu Bob, spuse Alice împăciuitoare. Crede-mă că vorbesc din experiență. O căsnicie fără dragoste e greu de dus, ea doboară pe oameni, îi nimicește...

Ethel Drof zise cu superioritate:

— Să n'ai nicio grijă, doamnă Wilkens, pe mine nu mă va nimici.

— Insă pe Bob da, strigă doamna Wilkens cu înfrigurare, și ar fi păcat de dânsul. Un bărbat care iubește așa cum Bob o iubește pe fata aceea frumoasă, nu poate trăi într'o căsnicie forțată. Fii deci îndurătoare miss Ethel și lasă-l pe Bob în pace. Sunt doar atâți bărbați cari ar fi încântați să te ia de soție. De ce îl vrei neapărat numai pe băiatul meu, care are o inimă caldă și înțelege altfel căsnicia de cum o înțelegi dumneata?

Cu un râs ironic Ethel Drof răspunse:

— Pentru simplul motiv că așa vreau eu, doamnă Wilkens.

Câteva clipe se făcu tăcere, apoi Alice Wilkens o întrebă:

— Acesta e ultimul dumitale cuvânt, miss Drof?

— Ultimul!

— Vrei să pleci după Bob și să-l silești să se căsătorească cu dumneata?

— Da.

— Cu toate că știi că iubește pe alta?

— Tocmai asta mă atrage și mai mult, așa că voiu face tot ce-mi stă în putință pentru a-mi ajunge scopul.

Desgustată, doamna Wilkens îi întoarse spatele.

— Ai o inimă de piatră.

— Poate se va muia în căsnicie și atunci voiu deveni o femeie cum îi place lui Bob... o porumbiță blândă și supusă bărbatului ei...

Aceste cuvinte fură spuse cu atâta ironie, încât Alice nu mai găsi cu cale să răspundă ceva și părăsi repede camera, ca să nu mai audă glasul Americanei.

Sărmanul Bob! se gândi doamna Wilkens, întorcându-se în odaia ei. Cât va trebui să sufere dacă Frank Wilkens și Ethel Drof vor reuși în planurile lor și el va trebui să devie soțul acestei fete fără inimă.

Nu vedea niciun mijloc prin care l-ar putea ajuta și de astă dată pe băiatul ei. Desnădăjduită se trânti pe o canapea și ascunzându-și fața în pernele de mătase, începu să plângă cu amar.

92. — Totul nu e încă pierdut

Andrei, așa zisul „director" al localului doamnei Quad, stătuse ascuns în dosul perdelei, pentru a spiona pe pretinsul proprietar de mine George Duval. Patroana îl trimisese acolo, devenind bănuitoare în urma faptului că Duval vorbise franțuzește cu Felicia.

„Domnul director" — un fost chelner care cunoștea multe limbi — înțelesese ce vorbise căpitanul Barnabe cu fata și la ieșire din odaie îl doborîse.

După ce Kapelski și Andrei îl duseră pe căpitan într'un parc apropiat, se sfătuiră cu patroana asupra acestui caz și Andrei zise:

— Peste scurt timp individul își va reveni în simțiri și o să ne aducă poliția pe cap.

— La așa ceva trebue să ne așteptăm și putem intra într'o mare încurcătură, încuviință Kapelski.

— Ar fi bine să ascundem fetele în gangul din fund. Acolo...

Polonezul n'o lăsă pe doamna Quad să-și isprăvească vorba.

— Dacă va veni poliția, va cotrobăi prin toate ascunzătorile, așa că trebue să ducem pe fete de aici.

— Unde?

— In munți.

— Pentru cât timp?

— Până când se vor liniști lucrurile aici.

— Bine, dar unde ai să le adăpostești?

— Intr'un șopron vechiu de la mina Rathurst.

Andrei se amestecă în vorbă:

— Am auzit că în ținutul acela se lucrează iar, căci s'au descoperit filoane bogate, așa că au venit o mulțime de minieri din Munții Albaștri.

— Ce are a face asta? Noi nu-i vom împiedeca în lucrul lor. Doar nu căutăm aur, ci adăpost, ca să nu ne găsească poliția.

— Așa e, dar cum ajungem până acolo?

— Vom pleca cu automobilul și dumneata vei conduce.

— Da, așa vom face, încuviință patroana, și când va veni poliția, trebue să găsească cuibul gol, căci altfel îmi pierd concesiunea și nu va mai fi rost de afaceri.

— Trebue să ne grăbim, căci individul poate să-și vie repede în fire și atunci va fi în scurt *timp aici cu polițiștii.*

Atunci grăbiți-vă; dumneata, Quad, îngrijește ca fetele să se îmbrace iar cu rochiile lor, iar tu Andrei, pregătește mașina.

După foarte scurt timp, o mașină mare aștepta în fața casei și fetele apărură, escortate de Kapelski, doamna Quad și Negrul Jumbo.

Supuse, se urcară în mașină.

Erau cam mulți și trebuiră să stea îngrămădiți, așa că Kapelski întrebă îngrijorat pe Andrei:

— Hodoroaga asta ne va putea duce pe toți? Nu se vor rupe arcurile?

— N'avea nicio grijă, e „marfă ușoară" pe care o ducem, îl liniști Andrei, râzând.

— Așa dar, după ce lucrurile se vor liniști aici, vă voiu trimite de știre prin Walker, le mai zise doamna Quad, când mașina se puse în mișcare.

Fetele ședeau tăcute, numai Felicia plângea înăbușit.

Cât de aproape fusese salvarea!

Dacă ar fi rămas în casa doamnei Quad, poate căpitanul Barnabe s'ar fi reîntors și ar fi scăpat-o. Dar acum cine știe unde o duceau ticăloșii și el nu-i va mai putea da de urmă, așa că pierdu și cea din urmă speranță pe care o mai avusese.

Timpul se scurgea, ceas trecea după ceas, și mașina mergea mereu în goană nebună. Șoseaua devenea tot mai rea și ținutul mai pustiu. Drumul începu să urce la deal și motorul *trăgea din toate puterile, pufăind înăbușit.* Deodată se auzi o pocnitură și de sub capota motorului se iviră flăcări. Andrei opri, sări din mașină, deschise capacul capotei și folosindu-se de mâini ca de niște lopeți, începu să ia nisip și praf de pe drum și să-l arunce peste flăcări, cari încetul cu încetul se stinseră.

Kapelski, care sărise și el speriat din mașină, îl întrebă pe Andrei:

— Ce s'a întâmplat?

— S'a aprins carburatorul.

— E o pană primejdioasă asta?

— Primejdia e înlăturată, căci am stins focul.

— Putem merge mai departe?

— Trebue să văd întâi din ce pricină a izbucnit focul.

Își desbrăcă haina, scoase cutia cu unelte și începu să manipuleze la motor. In sfârșit se ridică iar, ținând lampa electrică de buzunar în mână.

— Ei, ce este? întrebă Polonezul.

— Magneto-ul s'a dus dracului și distribuitorul s'a rupt. Dacă pornesc motorul, scânteia se aprinde în toate patru cilindre odată.

Andrei își scoase liniștit o țigaretă din tabachere, o aprinse și dând din umeri zise calm:

— Nimic. Reparația nu se poate face aici, căci am nevoie de piese de schimb pe cari nu le am la mine.

— Vasăzică stăm pe loc

— Da.

— Plăcută afacere!

— Nu e vina mea.

— Dar trebue să mergem înainte.

— Vrei să împingi hodoroaga?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu", S. A. București, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2.

ANUL IV No. 24
4 II 1935

Victoria

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 5
TELEFON 3/90-13

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar:
MARTON HERTZ
Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Barnabe fu dus într'o altă cameră unde zări un ofițer de poliție căruia îi povesti cele întâmplate (pag. 186)

— Asta nu, dar nici n'am chef să poposesc mult în pustietatea asta.

Andrei râse.

— Tot e mai bine decât dacă te-ar fi prins poliția și ai sta acum la răcoare.

— Ei da, ai dreptate. Dar ia spune-mi, unde suntem aici?

— Cred că în apropiere de tabăra din Sandy, Creek, în orice caz, drumul ăsta duce într'acolo.

— Oare n'am putea cere ajutor de acolo?

— Altceva nici nu ne rămâne de făcut. Du-te deci și vezi de adu pe cineva.

— Dar tu de ce nu te-ai duce?

— Eu conduc mașina și trebue să rămân lângă dânsa.

Deși nu prea avea chef să se aventureze singur printr'un ținut necunoscut și mai cu seamă noaptea, totuși Polonezul trebui să plece pentru a căuta ajutor.

93. — Străduințe zadarnice

Incetul cu încetul, căpitanul Barnabe își reveni în simțiri, dar nu fu în stare să-și amintească îndată cele petrecute.

Unde se afla oare?

Trebue să fie un parc, căci privind în jurul lui, zări pomi și tufișuri. El însuși era întins pe iarbă, iar nu departe de dânsul se afla o bancă. Se târî până acolo și se așeză pe ea.

Ce să facă acum?

Felicia se afla în casa femeii Quad și el singur nu reușise s'o salveze. Trebuia deci să-i vie repede în ajutor și porni spre oraș.

Deodată auzi în urma lui sgomot de motor și zări luminile farurilor unui automobil. Se opri în mijlocul drumului și făcu semne cu mâinile. Mașina se opri și un glas morocănos întrebă:

— Ce s'a întâmplat? De ce mă oprești din drum?

— Vreau să mă duc în oraș și te rog să mă iei și pe mine.

— Ei asta e! Oricine ar putea să ceară acest lucru; crezi că n'am altă treabă decât să car cu mine pe toți pe cari îi voiu întâlni? Hai, dă-te la o parte și lasă-mă să-mi caut de drum.

— Nu te-aș fi oprit, dar e vorba de un caz grav. Trebue să mă duc la poliție și să denunț o crimă.

Conducătorul mașinei, pesemne chiar proprietarul ei, deveni atent și întrebă:

— Ce crimă?

— Iți voiu povesti pe drum, acum n'avem timp de pierdut.

— Fie; hai, urcă în mașină.

Căpitanul luă loc lângă străin, se prezentă și îi povesti ce i se întâmplase în casa femeei Quad.

După ce isprăvi, conducătorul mașinei zise:

— Femeia asta e o ticăloasă și de mult ar fi trebuit să se puie capăt activității ei, dar poliția noastră e prea slabă și mai curând închide ochii, decât să se puie în mișcare pentru așa ceva. Ehei, dacă aș fi eu prefectul poliției, i-aș fi venit de mult de hac!

Fu întâmpinat de un polițist, care îl întrebă ce dorește.

După câtva timp mașina se opri în fața prefecturii, căpitanul Barnabe îi mulțumi străinului și intră în clădire.

— Vreau să vorbesc cu comisarul de serviciu.

Fu dus într'o altă cameră unde zări un ofițer de poliție căruia îi povesti cele întâmplate și încheiă cu întrebarea:

— N'aș putea să mă pun în legătură cu colonelul Dalgety sau cu comisarul Daun?

— Acum în toiul nopții, nu cred.

— Dacă aș chema pe unul din ei la telefon?

— Nu vor fi prea încântați, când îi vei trezi din somn.

— Nu face nimic. Imi iau răspunderea să-i liniștesc.

— Bine. In cazul acesta telefonul nostru vă stă la dispoziție, domnule căpitan.

Barnabe ceru legătura cu colonelul Dalgety, care din întâmplare nu era încă culcat și răspunse îndată.

Căpitanul îi repetă și lui ce i se întâmplase și îl rugă:

— Ia, te rog, toate măsurile, domnule colonel, și cât mai repede.

— Bine. Voiu veni chiar eu. Așteaptă-mă acolo.

După scurt timp sosi la prefectură împreună cu comisarul Daun cu care se pusese în legătură.

După ce se salutară, Barnabe întrebă:

— Cum ai de gând să procedezi, domnule colonel?

— Vom face o razzie, răspunse acesta.

Un număr mare de poliţişti se urcă într'un autobuz, pe când Barnabe cu colonelul Dalgety şi comisarul Daun porniră întro maşină mai mică.

— Cred că de astă dată le vom găsi, îşi exprimă Barnabe speranţa, pe care colonelul o întări.

— Voiu înconjura casa şi o voiu percheziţiona din pivniţă până în pod. Dacă nu vom găsi fetele nici de astă dată, o voiu aresta pe femeia Quad şi o voiu pisa atâta cu interogatoriile, până când va mărturisi.

— De la Bouché n'ai putut afla nimic?

— Niciun cuvânt. Ticălosul tace ca un peşte. Câte odată face pe furiosul, dar nu-i foloseşte la nimic. Am obţinut să i se intenteze acţiunea şi în orice caz va căpăta închisoare. Dacă nu mărturiseşte, va fi condamnat pe baza dovezilor găsite. Brevetul de căpitan îl va pierde şi s'a isprăvit cu meseria lui.

Automobilele ajunseră în faţa casei femeii Quad şi Dalgety luă comanda.

— Impresuraţi casa. Nimeni n'are voie să iasă sau să intre.

Jumătate din poliţişti se împrăştiară. Celorlalţi, colonelul le spuse să-l urmeze şi toţi intrară în salonul cel mare, unde cei de faţă tresăriră speriaţi la vederea uniformelor poliţieneşti. Muzica încetă îndată să cânte şi se făcu tăcere adâncă. Cu un zâmbet dulceag pe buze, doamna Quad veni spre colonelul Dalgety şi îl salută cu o politeţă exagerată.

— Ah, domnul colonel în persoană?! Câtă cinste pentru mine! Doriţi să petreceţi şi dumneavoastră o seară în casa mea, domnule colonel?

Aceste cuvinte fură spuse cu atâta ironie, încât colonelul se răsti înfuriat la ea:

— Ţine-ţi gura! Am venit să fac o percheziţie, dar te voiu scuti de ea, dacă îmi vei aduce de bună voie pe fetele pe cari le-ai luat de pe vaporul „Regina Mărilor".

— Eu... fete de pe „Regina Mărilor?" zise patroana, făcând pe mirata şi nevinovata. In casa mea nu sunt decât fetele pe cari le cunoaşteţi, domnule colonel. Colo... Fatme Turcoaica, Agrippa Creola, mica Beatrice...

— N'ai nevoie să mi le înşiri pe toate. Pe astea le cunosc. Dar ia spune-mi, pe domnul acesta îl cunoşti?

Patroana se uită la căpitanul Barnabe, apoi răspunse:

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

Căpitanul izbucni indignat:

— Ce mincinoasă neruşinată!

— Te rog să nu mă insulţi, sunt o femeie cumsecade.

— Eşti o codoaşă ordinară, un şarpe veninos care ar trebui...

Dalgety îi puse mâna pe umăr, spre a-l linişti.

— Nu te enerva, domnule căpitan, căci n'are niciun rost. Vom percheziţiona casa şi sper că vom găsi fetele.

Făcu un semn poliţiştilor şi le zise:

— Haideţi, începeţi percheziţia, răsturnaţi toată casa cu susul în jos, căutaţi prin toate ungherele din pivniţă până în pod şi aduceţi aici tot ce veţi găsi.

Mai bine de un ceas poliţiştii căutară prin toată casa, nelăsând nimic necercetat, apoi se întoarseră în salon şi raportară:

— N'am găsit nimic, domnule colonel.

— Vasăzică s'a adeverit presupunerea mea, că sărmanele fete au fost duse în altă parte.

Căpitanul Barnabe fu foarte abătut la auzul acestei ştiri.

— Aşa dar am venit prea târziu?

— Din nefericire da.

— Şi ce facem acum?

— Vom lua cu noi pe onorabila doamnă Quad şi vom vedea ce putem scoate de la dânsa.

Colonelul îi ordonă patroanei să se urce în autobuz cu poliţiştii, iar casa ei rămase sub supraveghere, după ce toţi clienţii fură îndepărtaţi.

94. — O întâmplare neaşteptată

Primul lucru pe care îl avea acum de făcut Bob, era să găsească urma celui de al doilea Frank Wilkens, despre care, deocamdată nu ştia decât ceea ce aflase de la bătrânul Lawfort.

Intorcându-se la hotel, chibzui ce cale să ia; trebui însă să-şi dea seama că singur nu va putea ajunge la niciun rezultat.

Ştia că sunt detectivi cari se îndeletnicesc cu astfel de afaceri, dar pentru a putea angaja pe unul din ei, avea nevoie de bani. Pentru a-şi procura mijloacele trebuincioase, va fi deci

nevoit să vândă bijuteriile pe cari i le dăduse mama lui.

Informându-se la portar despre un *bijutier* bun, acesta îi spuse:

— Cel mai cunoscut e Laurence Heddon din *Strand-Fleet Street, domnule.*

Bob îi mulțumi pentru informația dată, ieși în stradă, luă o mașină și se îndreptă spre strada indicată de portar.

Magazinul lui Laurence Heddon avea o înfățișare foarte distinsă și părea să fie într'adevăr unul dintre cele mai mari, așa că lui Bob nu-i prea venea să creadă că se ocupa cu cumpărare de bijuterii purtate. *Intră totuși și fu* întâmpinat de un vânzător, care îl întrebă ce dorește.

— *Cumpărați bijuterii?* întrebă Bob.

— Depinde ce fel de bijuterii, îi răspunse vânzătorul, cu un zâmbet politicos.

— *Sunt prețioase.*

— Sunteți bun să mi le arătați?

— Negreșit.

Se apropiară de o masă, pe care vânzătorul întinse o catifea neagră. Bob scoase bijuteriile și le puse pe fondul negru, unde *luciul lor fu* și de mai mare efect. Erau într'adevăr piese de o frumusețe rară. Vânzătorul le examină una câte una, apoi *zise:*

— Vă rog să așteptați o clipă. Voiu chema pe domnul Heddon.

După câteva minute se întoarse cu proprietarul magazinului, care salută politicos pe Bob, apoi examină la rândul său giuvaierurile. Aruncă lui Bob o privire furișă și îl întrebă:

— Voiți să le vindeți pe toate?

— Da. La cât le prețuiești?

Bijutierul încruntă sprâncenele, se gândi câteva clipe, făcându-și o socoteală în cap, apoi răspunse:

— După evaluarea mea provizorie, valorează vreo trei mii de lire sterline.

Bob fu plăcut surprins, căci suma era destul de mare și doar avea nevoie de bani.

— Vasăzică ai fi dispus să le cumperi, *mister Heddon?*

— Chiar cu plăcere, căci ocaziuni în cari pot cumpăra bijuterii fine îmi sunt întotdeauna bine venite.

— Ei, atunci folosește-te de această ocazie, zise Bob zâmbind.

— Da, însă înainte de a lua o hotărîre definitivă, îmi vei da voie să le mai examinez și să le evaluiez cu amănunțime.

— *Negreșit* că da, *dar cât va dura această* operație?

— Vreo jumătate de oră.

— *Bine, voiu* aștepta.

Vânzătorul se duse cu patronul lui într'o altă încăpere, unde începură amândoi să cerceteze de aproape bijuteriile și să le fixeze prețurile.

—Sunt într'adevăr piese rare, domnule Heddon, zise vânzătorul. Pietrele sunt limpezi ca cristalul și monturile artistice.

— Ai dreptate. Rareori am *văzut bijuterii* atât de frumoase.

— Trei mii de lire fac cu ochii închiși.

— Sunt *dispus să dau și trei mii cinci* sute. Acum voiu controla însă și listele, spre a vedea dacă nu provin dintr'un furt.

Dintr'un sertar al biroului scoase o mapă în care se aflau listele pe cari poliția le trimitea tuturor bijutierilor și în cari erau trecute bijuteriile *furate,* cu o *descriere* amănunțită a lor. Cercetă listele și zise:

— Nu găsesc nimic. Dealtminteri nici nu *m'am* așteptat să găsesc ceva, căci domnul care le-a adus mi-a făcut o impresie foarte bună și n'are deloc aspectul unui excroc sau pungaș.

— După accent pare să fie American.

Bijutierul puse mapa la o parte, dar în clipa aceea, vânzătorul care tocmai examina un colier, zise uimit:

— Un rubin înconjurat de smaragde... Ciudat...!

— Ce e ciudat?

— Nu-ți aduci aminte, mister Heddon? Acum patru ani când am intrat în serviciul dumitale, s'a comis spargerea la vila Barkston și s'au furat toate giuvaerurile doamnei Barkston. Intre ele era și un colier ca acesta.... un rubin cu smaragde.

— Nu-mi mai aduc bine aminte.

— *Mi se pare că mai avem listele de atunci.*

— Bine, să căutăm repede în ele, ca să fim mai siguri.

Bijutierul scoase *o a doua mapă din sertar,* găsi lista cu descrierea bijuteriilor furate din vila Barkston, o cercetă și deveni din ce în ce mai agitat. Ajutorul lui, care se uitase și el în listă, strigă deodată:

— Iată, astea sunt. Aceleași bijuterii cari au fost furate atunci de la doamna Barkston.

— Așa e. Ai dreptate.

— Atunci tânărul care le-a adus e sau hoțul, sau un tăinuitor.

— Dar...

— Spui că nu face impresia unui excroc sau pungaș. Aparențele înșeală de multe ori.

— Și ce facem în cazul acesta?

— Trebue să înștiințăm poliția.

— Mi-e foarte neplăcut, căci nu vreau să am astfel de dandanale. Mai bine să-i spunem că nu cumpărăm bijuteriile și se va duce la vreo firmă concurentă, unde se va face aceeași descoperire și n'are decât să-l dea ea pe mâna poliției.

— De ce să facem asta? Pentru găsirea bijuteriilor s'a pus un premiu mare și ar fi păcat să-l pierdem.

— Ei da, asta e altceva. Să înștiințăm deci poliția. Eu voiu cere legătura telefonică, iar dumneata du-te în magazin și ține-l de vorbă.

Bob începu să-și piardă răbdarea și când zări pe vânzător îi zise:

— De ce durează așa de mult examinarea? A trecut mai mult de o jumătate de oră.

— Mister Heddon va termina repede; peste cel mult douăzeci de minute vă va spune rezultatul.

— Încă douăzeci de minute de așteptare... Mi-e cam neplăcut, zise Bob.

Pentru a-și trece timpul vru să aprindă o țigaretă, dar când scoase tabacherea din buzunar, văzu că nu mai are niciuna la dânsul.

— Până când va termina domnul Heddon examinarea bijuteriilor, mă duc să cumpăr niște țigări, zise el vânzătorului și se duse spre ușă.

Vru s'o deschidă, dar în aceeași clipă vânzătorul apăsă pe un buton de pe tejghea, care punea în mișcare un zăvor electric pentru închiderea ușii.

Bob se întoarse spre dânsul și-l întrebă:

— Ce înseamnă asta? De ce e închisă ușa?

— Inseamnă că n'ai voie să pleci de aici.

O clipă Bob rămase înmărmurit, apoi începu să râdă.

— Drept ce mă iei oare?

— Asta ți-o va spune altcineva.

Când văzu mutra disprețuitoare cu care vânzătorul îi spuse aceste cuvinte, Bob se înfurie și se răsti la dânsul:

— Se vede că ai înebunit?! Cum îndrăznești să mă oprești cu forța? E o obrăznicie fără pereche! Te rog să-mi dai imediat bijuteriile înapoi și să-mi deschizi ușa. Nu mai vreau să am de aface cu astfel de oameni ca voi.

Vânzătorul rămase foarte calm și răspunse:

— Nici noi cu dumneata.

Bob trebui să recunoască că n'are niciun rost să se înfurie și zise deci foarte liniștit:

— Și cât timp ai de gând să mă ții aici?

— Până când...

Vânzătorul n'avu timp să-și isprăvească vorba, căci în clipa aceea apăru la ușă un domn care voia să intre în magazin. Apăsă iar pe buton și ușa se deschise, lăsând pe străin să intre.

— Sunt de la poliție, zise acesta. Postul nostru a fost chemat la telefon. Ce s'a întâmplat?

Vânzătorul arătă spre Bob.

— Arestează-l pe omul acesta.

— De ce?... Ce-a făcut?

— Ne-a oferit să cumpărăm bijuteriile furate acum vreo patru ani de la doamna Barkston, așa că el e hoțul sau cel puțin un tăinuitor.

La auzul acestor cuvinte, Bob izbucni în râs.

— Știi că e bună gluma asta!... Eu, Bob Wilkens... hoț și tăinuitor ? !

Numele de Wilkens nu era așa de rar, încât să facă o impresie asupra polițistului. El ceru de la bijutier să-i spuie cum se petrecuseră lucrurile, dacă în adevăr bijuteriile erau furate și când Heddon îi arătă lista, îi spuse scurt lui Bob:

— Dumneata urmează-mă.

95. In tabăra căutătorilor de aur

La început fetele nici nu-și putură da bine seama de situația în care se aflau. Stăteau îngrămădite laolaltă și vorbeau în șoaptă. Rămăseseră în paza unui singur om și se întrebau dacă n'ar fi bine să încerce să fugă, dar Karin Ryström se împotrivi:

— Nu e cu putință să fugim, căci suntem departe de orice locuință omenească și nu știm încotro să ne îndreptăm. Dealtminteri tică-

losul ăsta e în stare să tragă în noi, dacă vom încerca să fugim.

Celelalte trebuiră să recunoască că fata avea dreptate.

Andrei se uită la ele şi le spuse:

— De ce nu vă aşezaţi jos? Staţi degeaba în picioare şi vă obosiţi.

Ii ascultară sfatul căci într'adevăr erau istovite şi rând pe rând adormiră.

Deodată Tatiana Saroff scoase un ţipăt de spaimă şi sări în picioare. Celelalte fete se deşteptară şi ele şi la lumina lunii văzură o dihanie care se apropia de Tatiana. Era un fel de şopârlă înaripată, care venea spre dânsa cu gura căscată, aşa că Rusoaica o luă la fugă.

Andrei începu să râdă şi le zise:

— Nu vă fie teamă de jigodia asta, că nu vă face nimic. E un iguan neprimejdios.

Părea să aibă dreptate, căci vietatea dispăru iar în tufiş, fără să fi muşcat pe niciuna din fete. Totuşi nu mai avură linişte şi nu mai îndrăzniră să se culce.

Timpul trecea nespus de încet şi zorile se apropiau.

In sfârşit auziră în depărtare ropot de copite şi văzură doi oameni cari conduceau nişte catâri. Când se apropiară, recunoscură pe Kapelski şi un Negru.

— Iată-mă, m'am întors.

Andrei se ridică şi apropiindu-se de Polonez, îl întrebă:

— Unde ai găsit catârii ăştia?

— In tabăra din Sandy Creek. De-ai vedea ce se petrece acolo! E curată nebunie!

— De ce?

— Azi e Vineri şi au venit lucrătorii minieri din munţi, pentru a petrece sfârşitul săptămânii în cârciuma de acolo. Beau şi pierd la joc tot ce au adunat în timpul săptămânii. Ştii doar cum sunt băieţii ăştia când au bani!

Andrei dădu din cap.

— Cunosc viaţa asta. In zilele când vin minierii cu bani, se ţin numai de băutură şi se aşează la masă nu cu furculiţe şi cuţite, ci cu revolverele. N'ar fi mai bine nici să nu ne ducem la Sandy Creek?

— Bucuros nu mă duc nici eu cu fetele acolo, dar unde să ne ducem?

— Să rămânem aici...

— Şi mâine să ne ardă soarele toată ziua. Nu, aşa ceva nu fac.

— Ei bine, hai atunci să plecăm.

Cu ajutorul Negrului înhămară catârii la automobil şi după ce se urcară cu toţii, o porniră încet înainte.

Fetele auziseră ce vorbise Kapelski cu Andrei. Vor merge într'o tabără de minieri beţivi unde erau expuse la mari primejdii şi le părea rău că nu încercaseră mai bine să fugă.

In sfârşit, ajunseră la Sandy Creek. Era o adunătură de bărăci construite din tot felul de materiale şi înşirate dealungul unei singure străzi. Cam pe la mijlocul acesteia se ridica o baracă mai mare, care purta deasupra uşii o tablă pe care era scris cu litere mari „Hanul Minierilor".

Când maşina se opri în faţa cârciumii, se auzi dinăuntru sgomot de voci, răsete şi înjurături, cântece şi chiote.

— Auzi, Andrei, băieţii din Sandy Creek petrec.

— Să intrăm şi noi?

— Da. Adineauri când am fost aici, am vorbit cu birtaşul. Ne va da adăpost.

— Haidem atunci. Ce mai stăm?

Lăsară în seama Negrului să deshame catârii dela automobil, spuseră fetelor să coboare şi le duseră în cârciumă.

Incăperea în care intrară semăna cu o speluncă de bandiţi. Fumul era atât de gros, încât abia se puteau deosebi chipurile muşteriilor cari şedeau la nişte mese de lemn, cioplite grosolan. Toţi aveau mutre de tâlhari şi fiecare din ei purta la brâu câte un revolver mare.

Dealungul unuia din pereţi se afla o tejghea, în dosul căreia stătea birtaşul, un adevărat uriaş, a cărui faţă avea trăsături tot atât de fioroase ca şi ceilalţi. Ii lipsea un ochiu şi prin aceasta înfăţişarea lui era şi mai înfiorătoare.

Când noii veniţi intrară în cârciumă, sgomotul se potoli şi ochii tuturor se îndreptară spre uşă. La vederea frumoaselor fete, minierii săriră în picioare, le primiră cu strigăte de bucurie şi se îngrămădiră în jurul lor.

Sărmanele rămaseră îngrozite, auzind glumele murdare pe cari le spuneau minierii şi Karen Karlsö ţipă înspăimântată, când unul din ei o prinse de mijloc şi o sărută.

— Ei, în sfârşit au venit femei în tabăra noastră. Ne-au lipsit mult. Abia acum va începe viaţa frumoasă.

Alţi minieri voiră să urmeze pilda tovarăşului

șului lor și se apropiară de fete, spre a le îmbrățișa.

Insă în clipa aceea birtașul ieși de după tejghea, îmbrânci pe minierul care ținea pe Karen și zbieră cât îl ținu gura:

— Să lăsați fetele în pace, că de nu, veți avea de furcă cu mine!

— Ei, Sam! Nu fii al dracului! Doar nu cerem nimic pe degeaba, răspunse unul din lucrători. Uite, tot ce am aici, dau pentru una din fetele astea.

Spunând aceste cuvinte, își desfăcu brâul de piele, care era plin cu praf de aur și îl întinse birtașului.

Dar acesta îl împinse la o parte, făcu loc noilor oaspeți și adresându-se Polonezului, îi zise:

— Fetele să ia loc la masa de lângă tejghea. Acolo vor fi sub paza mea și pot să le apăr, dacă vreunul din băieți se va apropia prea mult.

Dar minierii nu se dădură bătuți așa de ușor, ci se îngrămădiră iar în jurul fetelor și unul din ei strigă:

— Vrem să petrecem, să dansăm cu fetișcanele astea frumoase. Ei, Bill, ia începe muzica.

Unul din minieri începu să tragă dintr'o armonică care scotea niște sunete plângătoare.

Birtașul își pierdu însă răbdarea, îmbrânci pe minieri, îi trase celui mai dârz un pumn sdravăn în coaste și se răsti la el:

— Fă loc!

Sam părea să aibă mare autoritate asupra lor, căci într'adevăr minierii se dădură la o parte și unul din ei strigă:

— Dacă nu vrea, lăsați-le dracului, băieți! Vom bea și vom petrece singuri!

Sărmanele fete, mai mult moarte decât vii de frică, se așezară la masa de lângă tejghea și priviră în jurul lor, cu ochii măriți de groază.

Andrei și Kapelski ședeau lângă birtaș și vorbeau în șoaptă cu dânsul.

— N'aveți nevoie să plecați mâine. Puteți rămâne fără nicio grijă. Peste două zile băieții se duc iar în munți, așa că veți fi singuri.

Kapelski se uită la tovarășul său și zise:

— Sam are dreptate și în timp ce vom aștepta aici, tu poți să te duci la Sidney și să aduci piesele de schimb de cari ai nevoie pentru mașină.

— Să plec pe jos?! Doar n'am înebunit să fac atâta cale cu piciorul.

— Atunci fă o listă de tot ce-ți trebue și voiu trimite pe Negrul meu. In două zile poate fi înapoi.

— Așa da, mai înțeleg și eu. Acum dă ceva de mâncare și de băut fetelor, ca să-și mai vie în fire. Nu vezi, sunt palide ca niște moarte.

Sam umplu vreo câteva căni cu vin, aduse pâine și brânză, pe cari le puse în fața fetelor și le zise:

— Hai, mâncați și beți, să prindeți iar puteri. Și să nu vă fie teamă; băieții ăștia nu sunt așa de răi cum îi arată chipul.

96. — La datorie

Obosit și întristat, căpitanul Barnabe stătea rezemat de parapetul vaporului și privea în larg.

Incă nu pierduse toată nădejdea. Mereu vedea înaintea lui pe sărmana Felicia, cu ochii îngroziți, cu fața palidă.

Niciodată nu va uita această priveliște sfâșietoare!

Suferea chinurile iadului la gândul că nenorocita fată încăpuse pe mâinile unor bandiți cari își vor bate joc și vor pângări trupul ei feciorelnic.

Ori cât își frământa mintea pentru a găsi o cale de scăpare, nu vedea nici una.

Și chiar dacă va reuși s'o salveze după câtva timp, în ce stare va fi sărmana fată?! Va mai putea îndura viața după rușinea ce o va fi suferit?

Cea mai grozavă durere o simţea însă Barnabe la gândul că va veni Dolores şi el nu-i va putea da pe Felicia.

Peste câteva ceasuri avea să sosească vaporul postal cu care trebuia să vie contesa.

Ce îi va spune când o va vedea?

Nu va putea să-i ascundă că o găsise pe Felicia, dar că nu fusese în stare s'o scape din ghiarele nemernicilor cari o târâseră cine ştie unde.

Şi când va afla adevărul, durerea şi desnădejdea contesei nu va fi de o mie de ori mai mare?

Pe când stătea astfel cufundat în gânduri triste, auzi paşi cari se apropiau şi când întoarse capul, zări pe agentul din Sidney al societăţii sale de vapoare, care se apropiă de Barnabe şi îi spuse:

— Căpitane am primit noui ordine pentru dumneata.

Barnabe fu cuprins de nelinişte.

Doamne, numai de n'ar trebui să plece tocmai acum din Sidney! Măcar câteva zile să mai poată rămânea aci.

Trebuia doar s'o aştepte pe Dolores, să-i spuie ce se întâmplase, s'o mângâie, s'o linişească!

— Mâine dimineaţă trebue să pleci mai departe. Aici nu mai sunt mărfuri de încărcat, urmă agentul.

— Să plec mai departe? *repetă Barnabe* uimit. Să nu mă întorc la Marsilia?

— Am primit dispoziţii ca vaporul să plece mai departe şi anume spre Şangai, de unde va încărca mărfuri. Iată telegrama.

Căpitanul Barnabe luă foaia de hârtie şi o citi.

Vasăzică mai avea timp până mâine dimineaţă şi până atunci va sosi şi vaporul postal cu care o aştepta pe Dolores.

Aranjă cu agentul chestiunile de afaceri, dădu ofiţerilor săi ordinele trebuincioase, apoi se îndreptă spre debarcaderul vaporului postal.

Când vasul se zări însfârşit, inima căpitanului începu să bată cu putere. Ochii săi căutară nerăbdători spre parapetul unde erau îngrămădiţi călătorii. Era oare şi femeia mult iubită între ei?

In nerăbdarea lui, îi venea să-i strige numele în gura mare.

Vaporul acostă şi călătorii începură să coboare. Barnabe îi examină pe rând, dar nu zări pe Dolores. Unde era oare? De ce nu-i făcuse un semn încă de pe bord?

Cei din urmă pasageri coborîră, dar nici printre aceştia nu era Dolores şi Barnabe aştepta... aştepta mereu! Ochii îi erau aţintiţi spre puntea de debarcare, dar nimeni nu mai venea.

Unde era Dolores? Nu venise?

Şi a doua zi el trebuia să plece, să părăsească Sidney pentru o călătorie lungă.

Ce se va face sărmana contesă, dacă va veni cumva cu alt vapor şi nu-l va găsi pe el. Ce va deveni în acest oraş străin şi îndepărtat? Poate n'avea nici bani destui la dânsa!

Chinuit de griji se îndepărtă de chei şi rătăci fără nicio ţintă pe străzile oraşului.

Un singur lucru mai putea face: să se ducă la poliţie şi să roage pe colonelul Dalgety să *încerce ultimele mijloace pentru a scăpa pe* Felicia şi a da ajutor contesei când va sosi. Apoi trebuia să plece la datorie.

97. — Siling-Hi

Contesa de Martigny îşi dădea bine seama de situaţia în care se afla şi că va trebui să-şi încordeze toate puterile spre a nu se lăsa înfrântă.

Dar ce putea ea să facă împotriva lui Liu-San-Ciang? Cât timp se afla pe bordul yachtului său, era cu totul în puterea lui.

Abia acum înţelese privirile pe cari i le *aruncase dela începutul cunoştinţei lor* la Genova şi cari îi pricinuiseră întotdeauna o senzaţie neplăcută.

Toată mândria ei de femeie albă se răsvrăti.

Cum îndrăznea acest Asiatic să ridice ochii până la ea?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 25
5 II 1935

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI Calea Victoriei No. 5 TELEFON 3/90-13

Director și proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

Contesa luă loc și începu să scrie (pag. 194)

Dar va ști să se poarte în așa fel, încât să-l puie la respect și în cele din urmă, nu puteau să rătăcească veșnic pe mare; iar când vor ajunge în primul port, ea va părăsi yachtul. Până atunci va evita să se întâlnească cu dânsul, nici chiar la masă.

Pe când ședea astfel cufundată în gânduri, auzi o bătaie în ușă.

— Cine e acolo? întrebă Dolores cu glas hotărît.

— Eu sunt, Liu-San-Ciang. Dă-mi voie să intru, căci aș dori să-ți vorbesc.

Glasul lui era aproape rugător.

Dolores nu răspunse îndată, chibzuind ce să facă.

Chinezul urmă:

— Nu vreau decât să-mi îndrept greșeala, să-ți cer iertare.

Nu cumva se ascundea vreo viclenie sub aceste cuvinte spuse pe un ton atât de blând? Era oare sincer?

Dolores își dădu seama că situația ei ar fi cu mult mai bună, dacă raporturile cu Liu-San-Ciang nu se încordau prea mult, așa că se hotărî să deschidă ușa.

Chinezul intră cu o atitudine supusă, ca și când i-ar fi fost rușine să ridice privirea.

— Iți mulțumesc că-mi dai prilejul să-mi cer scuze, să te rog să mă ierți. Să nu mă socotești drept un ticălos, un om rău, căci nu sunt. Dar trebue să înțelegi că n'am mai fost în stare să mă stăpânesc. Ce putem face noi

oamenii, când Kuan-Yin, zeul iubirii, ne înflăcărează inimele?! Din clipa în care te-am văzut pentru întâia oară la Genova mi-am dat seama că te iubesc și eram fericit că ai primit să vii pe *yachtul meu, că voiu putea să-ți fiu de folos...*

— In ce fel ai crezut însă cu cale să-ți arăți dragostea? M'ai mințit și m'ai adus în situația cea mai grozavă. Știai că trebue să plec neapărat la Sidney și cu toate acestea ai poruncit oamenilor d-tale să ia alt curs. Crézi oare că pentru această purtare a dumitale vei putea da vina tot asupra lui Kuan-Yin?

Intrebarea ei sună ironic.

— Voiam să te am cât mai mult pe yachtul meu.

— Ah!... Și atunci nu te-ai sinchisit de nimeni și de nimic, numai pentru a-ți satisface *gustul?!*

— Imi voiu îndrepta greșeala.

Dolores avu un zâmbet amar.

— In ce fel? Am pierdut un timp care nu se mai poate recâștiga. Știi doar că sunt așteptată la Sidney.

— N'am întârziat prea mult. Indată ce vom trece de canalul Mozambic, voiu lua cursul direct spre Australia.

— Cu câte zile vom fi în întârziere?

— Cu *cel mult patru — cinci zile.*

— Și te vei ține de cuvânt?

— Dacă îmi spui că mă ierți, da.

— Voiu uita tot ce s'a întâmplat, dar trebue să-mi îndeplinești o rugăminte.

— Voiu face tot ce vei cere.

— La Sidney mă așteaptă căpitanul Barnabe de pe vaporul „Neptun". Pe bordul yachtului dumitale ai o stație de *radio-emisiune.* Trimite-i îndată o știre.

Liu-San-Ciang se înclină și răspunse:

— Voiu face asta chiar acum.

— Iți voiu nota ce trebue să-i transmiți.

Dolores se îndreptă spre o masă, urmată de privirile Chinezului, în ochii căruia se ivise iar o lucire plină de patimă la vederea mișcărilor mlădioase ale trupului ei nespus de frumos.

Contesa luă loc și începu să scrie:

„Căpitanul Barnabe — Vaporul „Neptun" — Sidney. Pierdut vaporul postal. Sosesc cinci zile mai târziu. Dacă posibil rog așteaptă. Dolores Martigny."

Se ridică dela masă și întinse foaia lui Liu-San-Ciang, care se înclină, îi sărută mâna și o întrebă:

— Mai ești supărată pe mine?

— Nu, dacă te vei purta frumos de acum înainte.

— Și nu mă disprețuiești?

Dolores zâmbi.

— N'ai spus chiar dumneata că *oamenii nu* sunt vinovați dacă zeul Kuan-Yin le înflăcărează inimile?

Chinezul se inclină din nou, îi sărută încă odată mâna și ieși.

Când ajunse în cabina lui, citi textul telegramei și un zâmbet ironic îi flutură pe buze. Apoi rupse telegrama în bucățele mici pe cari le aruncă prin fereastră în mare.

— Așa!... Căpitanul Barnabe poate să aștepte mult și bine, mormăi el.

Deodată se întoarse speriat, căci cineva intrase tiptil în cabină.

— *Siling-hi!*

In fața lui stătea o Chinezoaică tânără, măsurându-l cu o privire întunecată.

— Ce vrei? o întrebă el supărat.

— Să te întreb ceva, Liu-San-Ciang, răspunse ea, apropiindu-se de dânsul.

O clipă păru încurcat și evită să se uite în ochii ei, dar apoi își îndreptă trupul și zise cu glas *hotărât:*

— Intreabă și voiu vedea dacă îți pot răspunde.

— Ai luat o femeie *albă* pe bord...

— Ce-ți pasă?

In ochii ei se ivi o sclipire pătimașă.

— Știu tot; te-am auzit vorbind cu dânsa aici în cabina asta.

Liu-San-Ciang înălță din umeri.

— Ei și? Crezi că trebue să-ți dau socoteală de tot ce fac?

— Da, căci ești al meu.

— De când au femeile drepturi asupra *bărbaților?*

— Din nefericire așa e la poporul nostru. Se spune că femeia n'are suflet și e călcată în picioare. Dar eu nu mai vreau să suport o astfel de stare.

— Ai de gând să te răsvrătești?

Intrebarea lui sună amenințătoare.

Cuprinsă de o gelozie sălbatecă, fata nu-și *mai dădu seama de ce spune și ce face.*

— Da, Liu-San-Ciang! Totul se răsvrătește

în sufletul meu, când văd că dragostea ta se îndreaptă spre altă femeie.

El ridică mâna ca și când ar fi vrut s'o lovească, dar o lăsă iar în jos și zise numai cu glas poruncitor:

— Ieși afară!

— Nu, nu ies!... Spune-mi ce vrei de la femeia albă, de ce ai luat-o pe bord?

Liu-San-Ciang izbucni în râs.

— Dacă ești așa de curioasă să știi, atunci află că vreau să ia locul tău.

Frumoasa Chinezoaică se clătină, apoi scoase un țipăt sălbatec.

— Asta n'ai s'o faci!

— Doar n'am să-ți cer voie ție! Dealtminteri te-ai înșelat când ai spus că sunt al tău. Dimpotrivă, tu ești a mea, căci te-am cumpărat dela părinții tăi.

— Cu toate acestea n'aș fi venit cu tine, dacă nu te-aș fi iubit. Mai curând aș fi murit.

El făcu un gest nepăsător.

— Nu mai pălăvrăgi degeaba. Fii mulțumită cu soarta ta și să-mi fii recunoscătoare dacă nu vei avea alta mai rea. Așa... acum pleacă și nu mă mai plictisi.

Siling-hi ridică mâinile cu un gest rugător și zise:

— Liu-San-Ciang, ai uitat că noi...?

El o întrerupse necăjit:

— Lasă-mă și pleacă odată!

Fata plecă capul și ieși, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

Se duse în cabina ei pe care de obiceiu n'o părăsea niciodată și începu să plângă desnădăjduită.

Amintirile trecutului îi reveniră.

Cu trei ani în urmă îl văzuse pentru întâia oară. Era încă copilă și inima ei începu să bată cu putere. Intr'o zi Liu-San-Ciang o urmă până acasă la părinții ei săraci și îi întinse un obiect învelit într'o batistă de mătase.

— Primește darul acesta dela mine, Siling-hi, îi spusese el...

Sfioasă luase ea darul. Era o cutie de lemn scump. Când o deschise, zări chipul zeului Kuan Yin săpat în fildeș și dedesupt două flori de migdal. Era dovada dragostei lui.

— Ești frumoasă ca floarea purpurie de orchidee. Inima mea vrea să bată lângă a ta. Vrei să vii cu mine, Siling-hi? o întrebase el atunci.

Dar Liu-San-Ciang nu se căsători cu dânsa, ci făcu din ea amanta lui, plătind părinților ei o sumă mare de bani. O cumpărase după obiceiul chinezesc.

Ea se învoise, căci nu voia decât fericirea lui și a ei și fericiți au fost amândoi până acum.

Dar venise pe bord femeia aceea albă și el nu mai avea ochi pentru dânsa.

Ce soartă o aștepta?

Fără îndoială că Liu-San-Ciang o va goni, o va trimite înapoi la părinții ei.

Siling-hi își acoperi fața cu mâinile și un geamăt dureros ieși de pe buzele ei.

Dar deodată sări în sus.

Nu, nu se va supune! Va lupta pentru fericirea ei!

98. — La strâmtoare.

Deși Bob Wilkens putu să se legitimeze cu acte în regulă, totuși fu supus la interogatorii lungi.

Polițiștii îi puseră nenumărate întrebări, din cari numai la foarte puține putu da un răspuns.

Habar n'avea că bijuteriile fuseseră furate și nu știa cum ajunseseră în mâinile tatălui său.

Lui Bob îi era cât se poate de neplăcută bănuiala cu care îl priveau polițiștii, cari nu voiau să dea crezare vorbelor lui, cu atât mai mult cu cât nu voia să le spuie adevăratul motiv al venirii sale la Londra.

Mai curând și-ar fi mușcat limba, decât să povestească unor străini, că era pe cale să desvăluie o taină din viața tatălui său și că de această taiină depindea fericirea lui.

In sfârșit, după ce se sfătuiră, polițiștii îi spuseră:

— Deoarece ai toate actele în regulă, îți dăm drumul, mister Wilkens, dar bijuteriile trebue să le confiscăm.

Bob respiră ușurat, căci se gândise cu groază la posibilitatea unei arestări. Abia când ieși în stradă, își dădu seama de situația în care se afla.

Nu mai avea bani la el și afară de asta avea și datorii la hotel.

Ce va spune, dacă i se va cere să plătească?

Nu va fi luat drept un excroc? Și așa portarul se uitase cam chiorîș la dânsul, când îl văzuse cu bagaje atât de puține.

Dacă cei dela hotel vor reclama, va avea

iar de aface cu poliția și de astă dată situația lui va fi și mai grea.

De unde să ia banii de cari avea neapărată nevoie?

Nici nu era de gândit să ceară dela tatăl său.

Să înștiințeze pe mama lui?

Fără îndoială că ea va găsi mijloace să-i procure alți bani, căci pe iubirea ei de mamă se putea bizui oricând.

Dar cum să se puie în legătură cu dânsa, unde s'o găsească?

Nu mai avea nici bani destui pentru a-i trimite o telegramă lămurită. Afară de asta era de așteptat ca Alice Wilkens să și fi plecat din Marsilia și înainte de a ajunge la New-York n'ar avea putința să-i vie în ajutor.

Foarte abătut, Bob se întoarse la hotel, unde i se păru că personalul se uita la el cu priviri piezișe, că nu mai era atât de politicos cu dânsul.

Se gândi că poate poliția ceruse informațiuni asupra lui la hotel și îi veni să zâmbească la gândul că era luat poate drept un excroc international.

La toate acestea se mai adăuga îngrijorarea lui de soarta Feliciei.

De ar ști cel puțin unde se află ea!

Istovit intră în odaia lui și se trânti pe un scaun, spre a se mai liniști, dar nu avu parte să rămâie multă vreme singur și neturburat, căci după scurt timp se auzi o bătaie în ușă și la răspunsul lui intră un chelner, care îi prezentă nota cu cuvintele:

— Direcțiunea vă roagă...

Bob îl întrerupse mânios:

— De ce graba asta? Mă luați poate drept un înșelător?

Chelnerul dădu din umeri și zise:

— Am primit ordinul să încasez suma, mister Wilkens.

— Azi nu pot plăti, se răsti Bob la dânsul. Dar cred că direcțiunea va face încă câteva zile credit fiului regelui automobilelor?!

— Regret foarte mult, mister Wilkens, dar pentru cazul când nu veți plăti imediat, am fost însărcinat să vă spun că odaia trebue eliberată până diseară.

— Cu alte cuvinte, mă dați afară?

Chelnerul nu răspunse, ci ridică iar din umeri.

Această mișcare îl irită și mai mult pe Bob.

— Cheamă-l pe director. Vreau să vorbesc personal cu dânsul, căci nici prin gând nu-mi trece să mă las dat afară ca un pungaș. Ori crezi că am chef să mă plimb în noaptea asta fără adăpost prin Londra? Numele tatălui meu trebue să vă fie chezășie destulă că vi se va plăti orice sumă...

— Iertați-mă, mister Wilkens, dar întâmplarea de astăzi cu poliția... îl întrerupse chelnerul.

— Faptul acesta vă îndreptățește să luați măsuri? strigă Bob înfuriat la culme și repezindu-se la chelner, îl apucă de braț și-l sgâlțâi cu putere. Nu sunt nici excroc, nici înșelător și vai de acela care se îndoieste de cinstea mea. Ieși afară, că de nu...

Speriat, chelnerul strigă:

— Dați-mi drumul sau chem ajutor!

— Cheamă, făcu Bob batjocoritor. Să nu crezi că mi-e teamă. Știu să întrebuințez pumnii și la nevoie îmi voi apăra cinstea cu ajutorul lor.

Făcu o mișcare bruscă pentru a-l îmbrânci pe chelner afară, dar acesta strigă înfuriat:

— Asta e o purtare nemaipomenită și acum să știi că vei fi dat afară...

In aceeași clipă ușa fu deschisă cu putere. Bob dădu drumul chelnerului și întoarse capul. Un strigăt de surprindere îi ieși de pe buze.

— Dumneata?... Aici, la Londra?...

Buimăcit, Bob holbă ochii la Ethel Drof, care se apropiă cu pași repezi, îl măsură pe chelner cu privirea, și fără să răspundă la întrebarea tânărului Wilkens, zise acestuia:

— Mi se pare că am venit tocmai la timp. Ce-i asta?

Spunând aceste cuvinte, luă nota de pe tava pe care chelnerul o avea iar în mână, aruncă asupra ei o privire în treacăt și un zâmbet i se ivi pe buze.

Înțelese îndată situația în care se afla Bob și acum era sigură de reușita planurilor ei.

— Ah, acum înțeleg tot! zise ea cu ironie.

Bob răspunse supărat:

— Te rog să nu te amesteci în afacerile mele, căci sunt în stare să le regulez singur.

Dar Ethel Drof nu luă în seamă cuvintele lui, ci porunci chelnerului:

— Du-te jos la secretarul meu, domnul Longworth și spune-i să achite imediat nota asta.

Bob izbucni plin de mânie:

— Nu vreau!... Spune directorului dumitale că datoriile mele mi le plătesc eu singur!

Nehotărît, chelnerul se uită de la unul la altul. Ce era oare cu ăștia doi? Americana asta avea atitudinea ca și când ar fi stăpâna tânărului Wilkens! Văzând șovăirea lui, Ethel Drof îl apucă de braț și îl împinse spre ușă.

— Mișcă de aici! se răsti ea la chelner. Nu vezi că n'avem nevoie de dumneata?

Chelnerul părăsi repede camera, căci această Americană energică îi impusese respect.

Bob Wilkens și Ethel Drof rămaseră singuri.

Abia plecase chelnerul din odaie, când Bob se apropiă de Ethel și o întrebă iritat:

— Cum îndrăznești să te amesteci în treburile mele? Nu-ți dai seama că mă faci de râs în fața direcției și a personalului, dacă plătești datoriile mele?

Ethel Drof îi aruncă o privire ironică.

— Știi bine că n'aveai cu ce plăti!

— Asta mă privește, miss Drof. Nu-mi place când cineva își vâră nasul unde nu-i fierbe oala! Mai cu seamă cineva străin!

— Eu nu sunt străină.

— Ce ești pentru mine?

— Ar fi trebuit s'o știi până acum.

Bob avu un râs aspru și batjocoritor.

— Nu cumva tot îți mai închipui că noi...

— ...ne vom căsători, întregi Ethel Drof și luând loc pe un scaun, puse picior peste picior, scoase tabachera din buzunar și-l întrebă:

— Imi dai voie să fumez? Fără țigaretă nu mă simt bine.

Bob scoase bricheta din buzunar, i-o întinse și zise scurt:

— Poftim.

Tonul cu care spuse însă acest cuvânt suna mai mult a mojicie, decât a politeță.

Ethel Drof își aprinse liniștită țigareta, scoase câteva rotocoale de fum, apoi urmă:

— Da, mister Wilkens, mă mai port și acum cu gândul să ne căsătorim.

— Și bine înțeles că tatăl meu îți dă tot sprijinul pentru realizarea acestui plan.

— Da, tatăl dumitale e aliatul meu.

— Atunci lui îi datorez că mi-ai găsit urma?

— Nu. Urma ți-am găsit-o eu singură, dragul meu Bob.

Supărat, Bob încruntă sprincenile.

— Te rog să nu-mi spui „dragul meu Bob".

— De ce nu? Găsesc că e foarte drăguț din partea mea să-ți spun așa.

— Eu însă nu găsesc deloc drăguț, căci nu sunt dragul dumitale Bob.

— Păcat, zău mare păcat! Mi-am închipuit cu totul altfel revederea noastră.

Bob râse iar batjocoritor.

— Te-ai așteptat cumva să-ți sar de gât?

— Asta nu, dar am crezut că vom putea vorbi despre căsătoria noastră ca doi oameni cuminți.

— Sunt foarte cuminte, răspunse Bob, și știu bine ce vreau; de aceea îți spun că din planurile dumitale și ale tatălui meu nu se va alege nimic. Ai fi putut să-ți economisești drumul până aci.

— Dă-mi voie să fiu de altă părere, dragă Bob... ah, iartă-mă... mister Wilkens. Dacă n'aș fi venit, ai fi avut acum cele mai mari neplăceri cu direcția hotelului.

— Și acum le am cu dumneata, izbucni Bob. Nu-ți vei fi închipuind că mi-e plăcut să-mi plătești datoriile?

— Ba mie îmi convine foarte mult situația asta, căci ai să recunoști cât de rău este, când cineva nu-și poate îndeplini îndatoririle. Sau ți-a făcut cumva plăcere scena cu chelnerul?

Bob dădu din umeri.

— Nu știu de ce te interesezi de afacerile mele?

— Fiindcă n'aș vrea să intri în încurcături mari, mister Wilkens. Ești pe calea cea mai bună să începi o viață aventuroasă și aș dori să te feresc de așa ceva, căci n'ar fi demn de dumneata.

Ea aruncă țigara în scrumieră, se ridică de pe scaun și apropiându-se de el, începu să-i vorbească cu înfrigurare:

— Bob, faptul că am venit după dumneata, trebue să-ți fie dovadă că nu-ți vreau răul, așa că te rog să vorbim ca doi buni prieteni. Mi-am pus în cap să ne căsătorim, căci vreau să unesc întreprinderea noastră cu aceea a tatălui dumitale. Știm doar amândoi că prin această operație vom ajunge să stăpânim piața.

Bob făcu un gest supărat.

— Te rog nu vorbi mai departe, miss Drof. E păcat de orice cuvânt pe care îl pierzi, căci niciodată nu mă voiu învoi la aceste planuri.

Chipul tinerei fete se posomorî și după o tăcere de câteva clipe ea întrebă cu asprime:

— Acesta e ultimul dumitale cuvânt, mister Wilkens?

— De ce mă întrebi? Cred că tata ţi-a spus că nu mă voiu învoi niciodată cu această căsătorie silită.

— Fiindcă ai pe alta în cap, nu-i aşa?

In ochii lui Bob se ivi o sclipire de mânie.

— Nu fiindcă „am pe alta în cap" cum spui dumneata, ci fiindcă pe aceea alta o iubesc din toată inima, fiindcă e o fiinţă dulce şi drăgălaşă... o fată încântătoare...

— Da, da... ştiu!... Astea sunt visuri de om amorezat, zise Ethel Drof, râzând ironic. Dar pe fata aceea n'o vei putea lua niciodată de soţie, căci există piedici cari te vor sili să renunţi la visul dumitale de dragoste.

Bob o privi buimăcit.

— Cum... ştii?...

— Ştiu tot, întări Ethel Drof.

— Şi cu toate acestea ţii la înfăptuirea planurilor dumitale?

— Cu atât mai mult, căci sunt încredinţată că într'o bună zi şi la dumneata raţiunea va învinge şi te va face să-ţi pierzi iluziile.

Bob dădu din cap cu încăpăţânare.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Pentru mine nu există decât o *singură femeie* şi asta e Felicia de Martigny!... O voiu căuta, o voiu regăsi.

— ...şi totuşi nu vei putea deveni fericit prin dragostea ei, îi curmă ea vorba, cu răutate.

— Asta ne va arăta viitorul. Incă n'am pierdut credinţa în fericirea mea şi deacoea îţi spun încodată, miss Drof, că nu mă voiu supune niciodată voinţei tatălui meu. Cred deci, că nu mai avem nimic să ne spunem, miss Drof, şi putem curma întrevederea noastră.

Americana încleştă *pumnii şi zise cu mânie:*

— Cu alte cuvinte, mă dai afară.

Bob nu *răspunse nimic, ci înălţă* semnificativ din umeri. Atitudinea aceasta o îndârji şi mai *mult* pe Ethel şi zise cu voce şuierătoare:

— Asta e prea mult... mergi prea departe...

— Din momentul ce ştiai de iubirea mea pentru Felicia de Martigny, ar fi trebuit să recunoştii că venirea dumitale aici era de prisos.

— Iţi dai seamă ce înseamnă ceasul acesta pentru dumneata şi întreprinderea tatălui dumitale?

Bob zâmbi nepăsător şi răspunse:

— Inseamnă că întreprinderile Wilkens nu se *vor uni niciodată* cu acele ale *domnului* Drof.

— Nu numai atât, dar va urma şi falimentul tatălui dumitale. De azi înainte nu voiu mai avea altă ţintă decât de a pricinui ruina familiei Wilkens şi nu mă voiu odihni până când nu voiu nimici întreprinderile voastre.

Bob se sperià o clipă la auzul acestei ameninţări, de care îşi dădu seamă că era foarte serioasă.

N'ar fi oare mai bine să puie un cuvânt pentru tatăl său?

Dar deodată îi apăru chipul blând şi dulce al Feliciei şi dorul de dânsa îl copleşi.

— Orice s'ar întâmpla, nu pot altfel. Iubirea mea pentru Felicia de Martigny e prea mare, pentru a o jertfi.

Ethel Drof îi aruncă o privire răutăcioasă, dar văzându-i expresia hotărîtă a feţei, îşi dădu seamă că nu va putea să-l abată din calea lui şi se îndreptă spre uşă. *Inainte de a ieşi,* îi mai spuse însă:

— Ai să regreţi mult ceasul acesta, Bob Wilkens. Nimic nu-i mai greu de suportat decât sărăcia şi din pricina dragostei dumitale vei ajunge cerşetor. Am să-ţi plătesc refuzul dumitale, mă voiu răzbuna amarnic şi va veni poate ziua când te vei târî în genunchi la picioarele mele cerându-mi iertare pentru jicnirea pe care mi-ai adus-o azi.

99. — Oaspeţi întârziaţi.

Nici Felicia, nici tovarăşele ei nu fură în stare să mănânce ceva, atât de mare le era teama de minierii cari nu încetau să le arunce priviri înflăcărate şi să le adreseze glume grosolane. Sorbiră numai puţin din paharele cu vin, căci gâtlejurile le erau uscate de sete.

Intre timp minierii îşi continuau jocul, râsetele şi chiotele, beau neîncetat şi veselia lor creştea din clipă în clipă.

Câte odată se luau la ceartă de la joc şi atunci scoteau repede revolverele. Nu ajungeau însă la încăierări, fiindu-le teamă de birtaşul Sam, cu care nu era de glumit, căci pe cine îl lovea odată acesta, greu se mai scula de jos.

Incercară însă să se ia la harţă cu Andrei şi Kapelski,, socotindu-i mai puţin primejdioşi şi unul din ei le zise:

— Ei, voi de colo! Dacă aveţi bani, veniţi şi jucaţi cu noi!

— Bani avem, dar n'avem chef de joc.

— Atunci haideţi să ciocnim paharele împreună şi să ne povestiţi ce mai e nou pe la Sindey.

— De băut bem şi la masa noastră, iar la Sidney nu-i nimic nou. Oraşul e tot aşa cum îl ştiţi şi voi.

— Sunteţi nişte javre plictisitoare, zise minierul, lăsând să-i scape o înjurătură nu tocmai frumoasă; apoi se întoarse iar la tovarăşul lui, urmând să bea şi să glumească cu aceştia.

Când veselia lor ajunsese la culme, uşa cârciumei se deschise şi doi noui oaspeţi intrară.

Fură primiţi de ceilalţi cu strigăte de bucurie.

— Ehei, iată au venit „Crestatul" şi cu Billy! Aţi nimerit în sfârşit şi voi aici, băieţi? Veniţi la masa noastră, unde-i cel mai bun vin!

Cei doi făcură numai un semn din cap, drept salut, îşi aruncară bagajul într'un colţ şi se apropiară de tejghea.

In înfăţişarea lor nu se deosebeau de ceilalţi minieri. Imbrăcămintea le era tot atât de jerpelită, în jurul mijlocului purtau aceleaşi brâie ca şi ceilalţi, în cari păstrau aurul găsit şi la brâu aveau şi ei revolvere mari. Şi totuşi făceau o impresie mai bună decât ceilalţi. Feţele lor erau foarte serioase, mai cu seamă aceea a omului căruia i se spusese Crestatul.

Pe chipul lui se putea citi o adâncă melancolie. Faţa îi era brăzdată de cicatrice şi pe semne din pricina aceasta fusese poreclit Crestatul. Dar semnele, cari păreau să fi fost pricinuite de arsuri, nu-l desfigurau, căci nu erau prea adânci.

Când Sam îi întinse mâna drept salut, el se făcu că n'o vede, ca un om dus pe gânduri.

Birtaşul se întoarse spre Billy, tovarăşul Crestatului, un om cu faţa plăcută şi cu o expresie de bunătate în ochi.

— Mi se pare că iar îi umblă gărgăunii prin cap.

— Ca întotdeauna când găseşte aur mult şi se apropie de ţinuturile civilizate.

— Aţi găsit mult aur?

— Mina noastră se arată din ce în ce mai bună şi dacă merge aşa mai departe, atunci vom avea în scurt timp destul, încât să nu mai avem nevoie să muncim.

— Fericiţi muritori!

— Totuşi tovarăşul meu nu pare să fie fericit.

Vorbeau tare, deşi Crestatul stătea lângă ei, dar acesta părea că nici n'aude ce spuneau şi că era vorba de dânsul. Ciudat om!

Fără să aştepte să i se ceară, Sam umplu două căni cu vin şi le întinse nouilor oaspeţi, cari sorbiră din ele.

— Cât aveţi de gând să rămâneţi aici, Billy?

— Numai până mâine. După ce vom lua provizii noui, ne vom întoarce iar în munţi.

Sam se aplecă spre el şi de astă dată, uitându-se spre Crestat, îi zise în şoaptă:

— Ia spune-mi, Billy, când sunteţi singuri colo sus, în munţi, nici atunci nu vorbeşte despre dânsul?

— Niciodată.

— Fără îndoială că are o taină.

— Trecutul, Sam... trecutul ca noi toţi cari suntem pe aici.

— Un trecut întunecat?

— Care din noi îl are luminos?

— Poate are vreo crimă pe cuget?

Billy dădu cu hotărîre din cap.

— Nu Sam, pentru asta îmi pun mâna în foc. Altceva îl apasă pe suflet, nu remuşcarea.

— Ce crezi că ar putea fi?

— Bănuiesc că a avut o dragostea nenorocită care i-a nimicit viaţa.

— Sărmanul de el! Drept să-ţi spun, mi-e milă de dânsul, căci e cel mai de treabă dintre toţi. Niciodată nu se ceartă, se fereşte de încăierări şi caută linişte.

— Liniştea o caută şi în sufletul lui, dar n'o poate găsi. E într'adevăr un nenorocit.

— Ce va face oare când va pleca de aici?

Billy dădu din umeri.

— Habar n'am.

Minierul se întoarse spre Andrei şi Kapelski şi îi întrebă:

— Sunteţi noui veniţi prin meleagurile astea?

— Am venit numai în trecere.

— Băgaţi de seamă să nu zburaţi. Mi se pare că sunteţi din teapa celor uşurei de tot.

Kapelski făcu pe supăratul.

— Păstrează-ţi părerile astea pentru d-ta.

— Ia te uită mă... e bun de gură ăsta!

Sam interveni spre a-i împăca:

— Lasă-i încolo, nu începe să te ciorovăieşti cu ei.

Billy strâmbă dispreţuitor din nas.

— Nici prin gând nu-mi trece, căci sunt prea molateci.

Intâmplător îşi aruncă privirea spre masa unde şedeau fetele, pe cari nu le zărise până atunci şi zise uimit:

— Dar ce-i cu fetele astea? Cum au ajuns aici?

— Aştia doi le-au adus.

Minierul încruntă sprâncenele.

— Ce ce scop?

Andrei rânji şi răspunse:

— Sunt fete dintr'un pension şi am venit să facem o excursiune în munţi.

— Aşaa... zise numai Billy şi continuă să se uite la fete.

Cele mai multe din ele, frânte de oboseală, adormiseră cu coatele pe masă.

Crestatul îşi golise cana de vin şi privea şi el spre fete, la început cam nepăsător, dar din ce în ce privirea lui deveni mai atentă. Deodată holbă ochii la Felicia, care nu dormea, ci şedea cu priviirea ţintită în gol. Avu o tresărire puternică şi ochii i se măriră atât de mult, parcă ar fi văzut o stafie, apoi se ridică şi merse încet spre dânsa, cu mâna întinsă înainte.

Felicia îl zări şi se sperià de dânsul.

Ce voia oare acest om de la ea?

La câţiva paşi, Crestatul se opri în loc. In ochii lui era o sclipire ciudată, o expresie de nebun, dar în acelaşi timp nespus de îndurerată.

Infăţişarea lui era atât de înspăimântătoare, încât Felicia se ridică repede de pe scaun şi se dădu câţiva paşi înapoi.

Dar Crestatul nu se duse mai aproape, rămase locului, cu mâna întinsă, în timp ce buzele lui murmurau cuvinte neînţelese. Se părea că pronunţase un nume, pe care fata nu-l putu desluşi.

Un zâmbet visător flutură pe buzele Crestatului, privirea îi deveni blândă, desmierdătoare, apoi deodată faţa îi deveni iar serioasă şi tristă.

Clătină din cap şi când ar fi vrut să gonească o nedumerire, lăsă să-i cadă mâna pe care o ţinuse întinsă înainte, suspină din adâncul sufletului şi se întoarse iar spre tejghea.

Sam şi Billy văzuseră mişcările lui.

— Ia te uită la Crestat, Billy, se pare că o cunoaşte pe aia blondă...

— Aşa s'ar părea...

— Sau visează...

— Nu cred. Poate îi aduce aminte de cineva.

— A da, spuneai adineauri că poate a fost în viaţa lui o femeie...

— Sst ! Să nu mai vorbim de el, se întoarce şi pare foarte turburat, cum nu l-am văzut niciodată.

Crestatul se apropiase şi Billy îl întrebă :

— N'ar fi bine să ne odihnim vreo câteva ceasuri? Sunt tare obosit şi nici tu nu pari prea vioi.

— Da, să ne odihnim, răspunse Crestatul, trecându-şi mâna peste frunte. Să dormim... să uităm.

— Cum e cu dormitul, Sam ? Vom mai găsi loc sub şopron ?

— Este destul. Nu vezi că toţi ceilalţi sunt încă aici?

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Bucureşti, Str. Ing. Anghel Saligny No. 2

ANUL IV No. 26
6 II 1935

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 3
TELEFON 3/90.13

Victoria

8 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar:
MARTON HERTZ

Redactor responsabil:
ST. FREAMĂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUTĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

VENINUL DRAGOSTEI

A venit ceasul să-mi dai socoteala de toate faptele tale, zise Bob tatălui său, (pag 203).

Cei doi ieșiră din cârciumă. Când trecură pe lângă masa fetelor, Crestatul se uită iar la Felicia. Privirea îi era chinuită și plină de dor și fata se simți cuprinsă de o neliniște ciudată.

Îi era groază de omul acesta, dar nu-și putea lămuri de ce.

Ce voia el oare de la dânsa ?

Alungă însă aceste gânduri, căci alte griji o apăsau. Se uită după Andrei și Polonez, care tocmai dispăreau printr'o ușă din apropierea tejghelei. Acolo era camera pe care le-o pusese la dispoziție birtașul, spre a se odihni.

Unul după altul se ridicară și minerii de la locurile lor și ieșiră afară, ducându-se la culcare și încetul cu încetul se făcu liniște în tabăra de la Sandy Creek.

100. — Amenințări noui.

Din pricina întâmplărilor neobișnuite din timpul din urmă, Frank Wilkens ajunsese într'un hal de nervozitate, încât nu se mai cunoștea pe sine însuși.

S'ar mai fi liniștit, dacă ar fi fost sigur că Bob se va supune voinței sale. Își dăduse însă seama că băiatul lui avea alte gânduri și era hotărât să lupte din răsputeri împotriva lui. Nu numai atât. Bob voia acum să descopere și taina pe care el o ținuse ascunsă vreme atât de îndelungată.

Îi veni foarte greu să aștepte în odaia lui, pe când Ethel Drof se dusese să vorbească cu Bob.